GARY SHTEYNGART

„În sfârșit, o carte amuzantă despre criza financiară.“
THE WALL STREET JOURNAL

O SUPER TRISTĂ ȘI ADEVĂRATĂ

POVESTE DE IUBIRE

GARY SHTEYNGART

O SUPER TRISTĂ ŞI ADEVĂRATĂ POVESTE DE IUBIRE

Traducere din engleză şi note de

MARIA ILARIA DOSEI

EDITURA CURTEA VECHE

2022

GARY SHTEYNGART
Super Sad True Love Story
Copyright © 2010

This edition published by arrangement with Random House,
an imprint and division of Penguin Random House LLC.
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2022
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN epub 978-606-44-1390-1
Carte publicată şi în ediţie digitală

Redactor: Andreea Florescu
Corector: Ilinca Gângă
Tehnoredactor: Dana Ionaşcu
Copertă: Gabi Toma
Colecţie coordonată de Luana Schidu
CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
redacţie: 0744 55 47 63
distribuţie: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHTEYNGART, GARY
O super tristă şi adevărată poveste de iubire / Gary

Shteyngart ;
trad. din engleză şi note de Maria Ilaria Dosei. -
Bucureşti : Curtea Veche Publishing, 2022

ISBN 978-606-44-1372-7
I. Dosei, Maria Ilaria (trad. ; note)
821.111

GARY SHTEYNGART, scriitor american, s-a născut în 1972 în Uniunea Sovietică, într-o familie de evrei. Deşi a emigrat în Statele Unite în 1979, nu a scăpat de accentul rusesc puternic până la vârsta de 14 ani. Romanele lui, aproape toate satire, au fost traduse în peste 25 de limbi şi s-au bucurat de aprecierea criticilor, fiind recompensate cu numeroase premii, printre care Stephen Crane Award for First Fiction, National Jewish Book Award for Fiction şi Bollinger Everyman Wodehouse Prize.

MARIA ILARIA DOSEI este filolog, absolventă a Facultăţii de Litere şi Ştiinţe din cadrul Universităţii Petrol-Gaze Ploieşti, precum şi traducător literar certificat de Ministerul Cultelor şi Culturii din anul 2009. Printre autorii traduşi se numără Mitch Albom, Walter Tevis, Lidia Maksymowicz şi Paolo Rodari.

FII BĂRBAT!

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

1 IUNIE
Roma – New York

Dragul meu jurnal,

Astăzi am luat o decizie de extremă importanţă: *eu nu o să mor niciodată*.

Alţii vor muri în jurul meu. Reduşi la nimic. Nu va rămâne nici urmă din personalitatea lor. Întrerupătorul se va stinge. Existenţa lor, întregul fiinţei lor, va fi marcată de

pietre funerare din marmură lucioasă, inscripţionate cu vorbe goale („a strălucit ca o stea”, „nu te vom uita nicicând”, „îi plăcea jazzul”), care se vor pierde şi ele, luate de puhoi, ori făcute bucăţi de nişte curcani ai viitorului modificaţi genetic.

Nu-i asculta când îţi spun că viaţa e o călătorie. Călătoria te duce undeva. Călătorie e când iau metroul 6 să mă întâlnesc cu asistentul social. Când îl implor pe pilotul acestui şubred avion UnitedContinentalDeltamerican, care tocmai îşi croieşte drum peste Atlantic, să se întoarcă, să meargă înapoi direct la Roma, în braţele capricioasei Eunice Park, *asta* este o călătorie.

Dar, stai. Mai e ceva, nu? Moştenirea noastră. Nu murim atâta vreme cât progenitura noastră trăieşte! Ritul continuităţii biologice, cârlionţii ca de tirbuşon ai mamei, buza de jos a bunicului, *ah buh-lieve thuh chil'ren ah our future*[1], şi închei citatul din piesa numărul nouă, „The Greatest Love of All”, de pe primul LP omonim al divei anilor '80, Whitney Houston.

O idioţenie absurdă. Copiii reprezintă viitorul în cel mai limitat, tranzitiv dintre moduri. Sunt viitorul, da, până mor şi ei. Următorul vers al cântecului, *Teach them well and let them lead the way*[2], încurajează adultul să renunţe la sine de dragul generaţiilor viitoare. Să luăm drept exemplu fraza „trăiesc pentru copiii mei”. E ca şi cum ai recunoaşte că eşti deja mort şi că viaţa ta, din toate punctele practice de vedere, s-a încheiat. Mai corect ar fi „mor pentru copii mei încet, dar sigur”.

Dar să vedem cum sunt copiii noştri. Adorabili şi neviciaţi cât sunt mici, orbi la natura lor muritoare,

---

[1] Cred că viitorul sunt copiii noştri.

[2] „Creşte-i cum se cuvine şi lasă-i să ne arate calea.”

rostogolindu-se, exact ca Eunice Park, în iarba-naltă, cu picioarelor lor de alabastru, pui de căprioară, pui drăguţi de căprioară, scânteietori în plasticitatea lor visătoare, una cu realitatea simplă a lumii lor exterioare.

Apoi, peste aproape un veac scurt, îi regăseşti salivând pe o biată infirmieră mexicană, într-o casă de bătrâni din Arizona.

Reduşi la nimic. Ştiai că fiecare moarte naturală, paşnică, la vârsta de optzeci şi unu de ani, reprezintă o tragedie fără egal? Oameni, indivizi – *americani*, dacă aşa percepi mai bine stringenţa – cad zi de zi pe câmpul de bătălie, cu faţa în jos, fără să se mai ridice vreodată. Încetează să mai existe. Şi vorbim de personalităţi complexe, de cortexuri cerebrale ce sclipesc de lumi plutitoare, de universuri care i-ar fi uluit pe strămoşii noştri păstori, mâncători de smochine, vieţuitoare analoage. Oamenii aceştia sunt zeităţi minore, receptacule de iubire, dătători de viaţă, genii necunoscute, zei manufacturieri care se trezesc la 6:15 dimineaţa să pună ibricul pe foc rostind rugăciuni tăcute ca să trăiască pentru a mai vedea o zi şi încă una, să apuce să o vadă pe Sarah absolventă şi apoi...

Reduşi la nimic.

Dar nu şi eu, dragul meu jurnal. Jurnal norocos ce eşti. Jurnal nevrednic. Începând de azi, tu vei porni în cea mai mare aventură întreprinsă vreodată de un bărbat anxios, 1,75 metri înălţime, 72 de kilograme şi un indice de masă corporală cam periculos, de 23,9. De ce „începând de azi”? Pentru că ieri am întâlnit-o pe Eunice Park, iar ea mă va susţine întotdeauna. Uită-te bine la mine, jurnalule. Ce vezi? Un tip banal, cu o faţă cenuşie de navă de război scufundată, ochii umezi şi curioşi, frunte uriaşă şi lucioasă pe care o duzină de oameni ai peşterilor ar fi putut picta ceva frumos, un nas ca o seceră cocoţat deasupra unei

guri mici şi încreţite, iar din spate, o chelie în expansiune, a cărei formă reproduce perfect marele stat Ohio, inclusiv capitala, Columbus, marcată de o aluniţă maro-închis. *Banal.* Banalitatea este blestemul meu, în toate privinţele. Un corp aşa şi-aşa într-o lume în care mi-ar trebui unul extraordinar. Un corp cu vârsta cronologică de treizeci şi nouă de ani, deja copleşit de prea mult colesterol LDL, de prea mulţi hormoni ACTH, de prea multe chestii care condamnă inima, distrug ficatul şi fac praf orice speranţă. Acum o săptămână, înainte să-mi dea Eunice un motiv să trăiesc, nici nu m-ai fi observat, jurnalule. Acum o săptămână nu existam. Acum o săptămână, la un restaurant din Torino, am abordat un potenţial client, un tip atrăgător, clasic, cu Valoare Netă Ridicată. Şi-a ridicat ochii din farfuria lui rece de *bollito misto* privind direct prin mine, apoi şi i-a plecat la loc spre tocana sa, în care făceau amor şapte tipuri de carne şi alte şapte de legume, şi a privit *iar* prin mine – mi-e clar că trebuie mai întâi să trag o săgeată în flăcări într-un elan dansator, ori să-mi iau un şut în testicule de la un şef de stat ca să mă remarce vreun membru al societăţii bune.

Cu toate acestea, Lenny Abramov, umilul scriitor de jurnale, această mică non-entitate, va trăi veşnic. Tehnologia e aproape gata. Iar eu, în calitate de coordonator (gradul G) însărcinat cu Sensibilizarea Iubitorilor de Viaţă al Diviziei Serviciilor Post-Umane de la Corporaţia Staatling-Wapachung, voi fi primul care se va bucura de ea. Tot ce trebuie să fac este să fiu bun şi să cred în mine. Tot ce trebuie să fac este să stau departe de grăsimile nesaturate şi de băutură. Tot ce trebuie să fac este să beau mult ceai verde şi apă alcalinizată şi să-mi încredinţez genomul persoanelor potrivite. Va trebui să-mi reconstruiesc ficatul făcut terci, să-mi umplu întregul sistem circulator cu „sânge inteligent” şi să găsesc un loc

sigur şi cald (dar nu prea cald) unde să-mi petrec anotimpurile furioase şi holocausturile. Iar când Pământul va expira, aşa cum sunt sigur că se va întâmpla, îl voi părăsi pentru un Pământ nou, mai verde, dar cu mai puţini alergeni şi, în floarea inteligenţei mele, peste vreo zece[32] ani, când universul nostru va decide să se strângă în sine, personalitatea mea va sări printr-o gaură neagră şi va naviga într-o dimensiune a minunilor de neimaginat, unde lucrurile care m-au susţinut pe Pământ 1.0 – *tortelli lucchesi*, îngheţata de fistic, primele melodii ale celor de la Velvet Underground, pielea netedă şi bronzată trasă pe arhitectura barocă şi moale a feselor de douăzeci şi ceva de ani – vor părea la fel de rizibile şi de infantile ca piesele de Lego, ca laptele praf pentru copii, ca un joc de „Simon spune”[3].

Exact: eu nu o să mor niciodată, *caro diario*[4]. Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată. Şi dacă ai vreun dubiu, du-te dracului.

Ieri a fost ultima mea zi la Roma. M-am sculat pe la 11, am băut un caffè macchiato la barul care vinde cele mai bune cornuri cu miere, copilul vecinului, zece ani, antiamerican, strigându-mi de la fereastră *No global! No way!*[5], sugrumat de prosopul moale şi cald al vinovăţiei pentru că nu m-am ocupat de nicio treabă de ultim moment, äppärätul meu bâzâie de contacte, date, poze, proiecţii, hărţi, intrări, sunete, furie. Încă o zi de început de vară colindând,

[3] Joc pentru copii în care unul dintre participanţi îşi asumă rolul lui Simon, provocându-i pe ceilalţi să facă ce li se spune (sari de trei ori, scoate limba etc.).

[4] Dragă jurnalule (it.).

[5] Nu globalizării, exclus!

destinul meu încredinţat străzilor care mă strâng în eterna lor îmbrăţişare caldă ca de cuptor.

Am sfârşit unde sfârşesc întotdeauna. Lângă cea mai frumoasă clădire din toată Europa. Panteonul. Proporţiile ideale ale rotondei, greutatea cupolei înălţată deasupra umerilor, suspendată în aer cu o precizie matematică aproape chirurgicală, oculusul care lasă ploaia şi lumina arzătoare a soarelui roman să pătrundă, răcoarea şi umbra care totuşi predomină. Nimic nu poate afecta măreţia Panteonului! Nici brizbrizurile religioase (oficial, este o biserică). Nici americanii umflaţi, dispuşi să-şi cheltuiască şi ultimul euro, care caută un adăpost gras sub portic. Nici italienii zilelor noastre, plini de sfadă pe dinăuntru, linguşitori pe-afară, băieţi căutători de găuri de fată, motoretele care zumzăie sub picioarele păroase, familiile multigeneraţionale pulsând de viaţă acneică. Nu, acesta este cel mai glorios monument funerar construit vreodată de rasa omenească. Când voi supravieţui sfârşitului Pământului şi voi părăsi pântecul său familiar, voi lua cu mine amintirea acestei clădiri. O voi codifica sub formă de şiruri de 0 şi 1 şi-o voi transmite în tot universul. Priviţi ce-a modelat mâna omului primitiv! Iată întâia dovadă a dorinţei sale de nemurire, a disciplinei sale, a altruismului său.

Ultima mea zi la Roma. Mi-am băut ceaşca de macchiato. Mi-am cumpărat un deodorant scump, anticipând, poate, iubire. Am tras un pui de somn de trei ore, puţin onanist, în ridicola strălucire a apartamentului meu înăbuşit de soare. Apoi, la o petrecere organizată de prietena mea, Fabrizia, am întâlnit-o pe Eunice...

Nu, stai. N-a fost chiar aşa. Cronologia evenimentelor nu e corectă. Te mint, jurnalule. Abia am ajuns la pagina cinci şi deja te mint. S-a-ntâmplat ceva groaznic înainte de petrecerea organizată de Fabrizia. Atât de groaznic, încât

nu vreau să scriu despre asta. Vreau să fii un jurnal *optimist*.

M-am dus la Ambasada Statelor Unite ale Americii.

N-a fost ideea mea să merg acolo. Unul dintre prietenii mei, Sandi, mi-a zis că, dacă stai peste două sute cincizeci de zile în străinătate şi nu te înregistrezi la „Bine ai revenit, pretene", programul oficial de repatriere a cetăţenilor Statelor Unite, te pot aresta pentru răzvrătire direct de pe aeroportul JFK şi te pot trimite la un „centru securizat de verificări" – ce-o mai fi şi asta – din nordul statului.

Acum, Sandi ştie *tot* – lucrează în lumea modei –, aşa că am decis să-i urmez sfatul, exprimat pe un ton vivace, cofeinizat, şi-am pornit-o spre Via Veneto, unde, în spatele unui şanţ de apărare recent construit, se ridică în toată gloria clădirea crem a ambasadei naţiunii noastre. Nu pentru multă vreme, ar trebui să adaug. După spusele lui Sandi, Departamentul de Stat, aflat în criză de fonduri, tocmai a vândut totul companiei petroliere de stat norvegiene, StatoilHydro; când am ajuns eu în Via Veneto, copacii şi arbuştii uriaşului complex fuseseră modelaţi în forme înalte şi agnostice pentru a fi pe placul noilor proprietari. Perimetrul era păzit de dube blindate, iar zgomotul tocătoarelor de hârtie răzbătea până afară.

La vize, coada era minusculă. Doar câţiva albanezi, dintre cei mai trişti şi mai amărâţi, mai doreau să emigreze în State, dar şi ei erau descurajaţi de un afiş care înfăţişa o vidră mică şi curajoasă, cu un sombrero pe cap, încercând să sară într-o şalupă înghesuită. „Barca este plină, *amigo*", spunea sloganul de deasupra.

Dintr-un chioşc de pază improvizat, un bărbat mai în vârstă urla incomprehensibil la mine din spatele unui geam de plexiglas în timp ce eu fluturam paşaportul la el. O filipineză competentă, indispensabilă pe aceste

meleaguri, s-a materializat în cele din urmă şi m-a chemat cu un gest din mână, pe un hol plin de hărmălaie, spre ceea ce părea a fi o copie sărăcăcioasă a unei săli de clasă dintr-un liceu de stat, dichisită în stilul „Bine ai revenit, pretene”. Aici, vidra mexicană din campania „Barca e plină” fusese americanizată (pălăria sombrero fusese înlocuită cu o bandană roşu-alb-albastru legată în jurul gâtului micuţ şi hirsut) şi cocoţată pe un cal cu aspect caraghios. Galopau împreună către un soare arzător, cel mai probabil asiatic.

Vreo jumătate de duzină de concetăţeni de-ai mei stăteau în spatele birourilor lor roase, mormăind încet în äppärätele lor. O cască de ureche zăcea pe un scaun gol, alături de un indicator pe care scria: INTRODUCEŢI CASCA DE URECHE ÎN URECHE, AŞEZAŢI ÄPPÄRÄTUL DVS. PE BIROU ŞI DEZACTIVAŢI TOATE SETĂRILE DE SIGURANŢĂ. Am făcut după cum mi s-a cerut. În ureche mi-a răsunat versiunea electronică a piesei „Pink Houses” a lui John Cougar Mellencamp („Ain’t that America somethin’ to see, baby!”[6]), apoi pe ecranul äppärätului meu a apărut versiunea pixelată a vidrei curajoase. Purta pe spate sigla AAR, care s-a dizolvat sclipicios, formând cuvintele Autoritatea Americană pentru Restaurare.

Vidra s-a ridicat pe picioarele din spate şi s-a şters demonstrativ de praf.

— Sal’tare, pretene! a spus vocea electronică pe un ton adorabil, de circar. Eu sunt Vidra Jeffrey. Pun *pariu* că vom deveni prieteni!

M-a copleşit un sentiment de pierdere, de singurătate.

— Bună, am răspuns. Bună, Jeffrey.

— Sal’tare ţie, a spus vidra. Îţi voi pune câteva întrebări simple, doar în scopuri statistice. Dacă nu vrei să răspunzi la o întrebare, este suficient să spui „nu vreau să răspund

[6] „Iubito, nu-i aşa că America e ceva de neratat?”

la întrebare”. Nu uita, sunt aici să te ajut! Bine, atunci. Să începem cu chestiuni simple. Nume şi CNP?

Am privit în jur. Oamenii şuşoteau aprins cu vidrele lor.

— Leonard sau Lenny Abramov, am şoptit, continuând cu CNP-ul.

— Bună, Leonard sau Lenny Abramov, 205-32-8714. În numele Autorităţii Americane pentru Restaurare, aş dori să-ţi urez un călduros bine ai revenit în *noile* State Unite ale Americii. Fiţi pe fază, oameni buni! Pentru că nimic nu ne mai poate opri acum!

În ureche mi-a bubuit refrenul şlagărului disco „Ain’t No Stoppin’ Us Now”[7] al duoului McFadden & Whitehead.

— Spune-mi, Lenny. Din ce motiv ai plecat din patrie? Interes de serviciu sau turism?

— Serviciu, am spus.

— Şi cu ce te *ocupi*, Leonard sau Lenny Abramov?

— Ăăă, Extinderea vieţii pe termen nelimitat.

— Ai spus Inventarea vieţii pe termen efeminat. Corect?

— Extinderea vieţii pe termen nelimitat, am spus.

— Câte Credite ai, Leonard sau Lenny, din totalul de o mie şase sute?

— O mie cinci sute douăzeci.

— Asta e grozav. Te pricepi să strângi bănuţi. Ai bani în bancă, lucrezi la „Inventarea vieţii pe termen efeminat”. Mi-a mai rămas *doar* să te întreb dacă eşti membru al Partidului Bipartit. Şi, dacă da, ai fi de acord să primeşti pe äppärät emisiunea noastră săptămânală „Ain’t No Stoppin’ Us Now!”? Conţine tot felul de sfaturi grozave pentru a te readapta la viaţa din noile State Unite şi pentru cum să-ţi investeşti banii.

— Nu sunt bipartit, dar, da, aş dori să primesc emisiunea voastră, am spus, încercând să împac şi capra, şi varza.

---

[7] „Nimic nu ne mai poate opri acum.”

— Excelent! Te-am adăugat în lista noastră. Spune-mi, Leonard sau Lenny, ai întâlnit *străini* de treabă în timpul şederii tale peste hotare?

— Da, am spus.

— Ce fel de străini?

— Câţiva italieni.

— Ai spus „kenyeni”.

— Câţiva italieni, am spus.

— Ai spus „kenyeni”, a insistat vidra. Ştii, americanii se simt singuri când pleacă peste hotare. Aşa se întâmplă mereu! De aceea eu nu părăsesc niciodată pârâul în care m-am născut. Ce rost are? Spune-mi, în scopuri statistice, ai întreţinut relaţii fizice intime cu vreo persoană non-americană în timpul şederii tale?

M-am holbat îndelung la vidră, cu mâinile tremurându-mi pe sub birou. Îi întreabă pe toţi asta? Nu voiam să sfârşesc în vreun „centru securizat de verificări” din nordul statului doar pentru că m-am căţărat pe Fabrizia în încercarea de a-mi îneca în ea sentimentul de singurătate şi inferioritate.

— Da, am spus. Cu una singură. Am făcut-o de vreo două ori.

— Numele şi prenumele persoanei non-americane. Mai întâi numele, te rog.

Îl auzeam pe tipul aflat la câteva birouri în faţa mea, cu chipul pătrat de englezoi ascuns parţial de o coamă deasă, şoptind nume italieneşti în äppärätul său.

— Aştept, Leonard sau Lenny, spuse vidra.

— DeSalva Fabrizia, am murmurat.

— Ai spus DeSalva…

Dar tocmai atunci vidra s-a blocat la jumătatea numelui, iar äppärätul meu a început să scoată zgomote de „gândire intensă”, o rotiţă se învârtea disperată în interiorul carcasei de plastic dur, circuitele vechi fiind

suprasolicitate de vidră şi de bufoneriile ei. Pe ecran mi-a apărut mesajul ERROR CODE IT/FC-GS/FLAG. M-am ridicat şi m-am dus înapoi la chioşcul paznicului de afară.

— Nu vă supăraţi, am spus, aplecându-mă spre decupătura ghişeului. Mi s-a blocat äppärätul. N-a mai vorbit vidra cu mine. O puteţi chema pe filipineza aceea de treabă?

Bătrâna creatură care gestiona postul a croncănit ceva incomprehensibil, făcând să-i tremure reverele de la cămaşa cu stele şi dungi. Am priceput doar „aşteaptă” şi „reprezentant service”.

A trecut o oră în metronomul birocratic. Nişte hamali au scos din clădire o statuie de aur, de dimensiunile unui om, a vulturului nostru naţional E Pluribus Unum şi o masă fără trei picioare. În cele din urmă, o femeie caucaziană, mai în vârstă, încălţată cu nişte pantofi ortopedici enormi, şi-a croit drum de-a lungul holului. Avea un magnific nas tripartit, mai roman decât orice proboscidă crescută vreodată pe malurile Tibrului, şi genul de ochelari supradimensionaţi de culoare rozalie, pe care eu îi asociez cu bunătatea sufletească şi o sănătate mintală progresivă. Buzele subţiri tremurau din pricina contactului zilnic cu viaţa, iar în lobii urechilor purta nişte cercuri de argint un pic cam prea mari.

După mină şi înfăţişare, îmi amintea de Nettie Fine, o doamnă pe care n-o mai văzusem de la terminarea liceului. Ea a fost prima persoană care i-a întâmpinat pe părinţii mei la aeroport; veniseră în Statele Unite cu avionul de la Moscova, în urmă cu patru decenii, pe urmele dolarilor şi ale lui Dumnezeu. Era tânăra lor mămică americană, voluntară la sinagogă, responsabilă cu platourile de latkes, organizatoare de lecţii de engleză, donatoare de mobilă veche. În realitate, soţul lui Nettie lucrase la Departamentul de Stat din D.C. Şi mai în

realitate, înainte să plec la Roma, mama îmi spusese că era delegat într-o anumită capitală europeană...

— Doamna Fine? am spus. Cu respect, sunteţi Nettie Fine?

Cu respect? Fusesem educat să o venerez, dar îmi era frică de Nettie Fine. Îmi văzuse familia în cele mai jenate, mai sărace, mai pline de slăbiciune circumstanţe – când au emigrat în Statele Unite, părinţii mei aveau, la propriu, o singură pereche de chiloţi, una pentru amândoi. Dar această femeie, pasăre blândă, nu-mi demonstrase decât iubire necondiţionată, genul de iubire care m-a copleşit în valuri, lăsându-mă slăbit şi epuizat, în luptă cu un curent submarin a cărui sursă n-o puteam identifica. Curând, braţele ei mă strângeau, iar ea mă certa că de ce n-am venit s-o vizitez mai devreme şi de ce arăt aşa îmbătrânit dintr-odată („Dar am aproape patruzeci de ani, doamnă Fine”, „Oh, ce repede zboară timpul, Leonard!”) laolaltă cu alte exemple de crize isterice de fericire tipic evreieşti.

S-a dovedit că lucra pentru Departamentul de Stat ca prestator de servicii, punea şi ea umărul la programul „Bine ai revenit, pretene”.

— Dar nu mă-nţelege greşit, a spus, mă ocup doar de asistenţă clienţi. Eu ofer răspunsuri, nu iau pe nimeni la întrebări. Cu asta se ocupă Autoritatea Americană pentru Restaurare.

Apoi, aplecându-se spre mine, cu voce joasă şi respiraţia cu damf de anghinare:

— Oh, ce s-a întâmplat cu noi, Lenny? Îmi pun nişte rapoarte pe birou de-mi vine să lăcrimez. Chinezii şi europenii vor să se rupă de noi. Nu sunt sigură ce-nseamnă asta, dar sigur nu e de bine. Şi îi vom deporta pe toţi imigranţii noştri cu Credit mic. Şi tinerii noştri, săracii, masacraţi în Venezuela. De data asta mă tem că nu mai scăpăm basma curată!

— Nu, o să fie bine, doamnă Fine, am spus. America e încă una singură.

— Şi şmecherul acela de Rubenstein. Îţi vine să crezi că e unul de-ai noştri?

— Unul de-ai noştri?

Şoaptă abia auzită:

— *Evreu*.

— Părinţilor mei chiar le place Rubenstein, am spus, referindu-mă la imperiosul, dar nefericitul nostru Ministru al Apărării. Stau în casă şi se uită la FoxLiberty-Prime şi FoxLiberty-Ultra cât e ziua de lungă.

Doamna Fine a afişat o expresie dezgustată.

Îi ajutase pe părinţii mei să devină parte din continuumul american, îi învăţase să facă gargară, să-şi spele petele de transpiraţie, dar conservatorismul lor înnăscut de evrei sovietici o dezgustase în cele din urmă.

Mă cunoştea de când mă născusem, pe vremea când *mishpocheh* [8] Abramov locuia în Queens, într-un apartament înghesuit, cu grădină, care acum stârneşte doar nostalgie, dar care trebuie să fi fost un loc meschin şi trist. Tatăl meu era om de serviciu la un laborator guvernamental din Long Island, o slujbă care ne-a ţinut în Spam în primii zece ani din viaţa mea. Mama a sărbătorit venirea mea pe lume cu o avansare, de la funcţionară/dactilografă la secretară la sindicatul de credit unde muncea sârguincios, fără să ştie o iotă de engleză, şi, uite-aşa, ne-am trezit, dintr-odată, pe cale să facem parte din clasa medie de jos. Pe vremea aceea, părinţii mei mă plimbau cu maşina lor, un Chevrolet Malibu Classic ruginit, prin cartiere mai sărace decât al nostru, să râdem de oamenii ciocolatii şi ciudaţi care lipăiau cu pas grăbit în sandalele lor, dar şi să învăţăm lecţii importante despre ceea ce poate însemna eşecul în America. Adevărata

[8] Familie de evrei care include rudele îndepărtate.

ruptură dintre doamna Fine şi familia mea a început după ce părinţii mei i-au spus despre micile noastre escapade în Corona şi în zonele mai sigure din Bed-Stuy. Mi-i amintesc pe părinţii mei căutând cuvântul „nemilos” în dicţionarul englez-rus, şocaţi că mama noastră americană putea să creadă aşa ceva despre noi.

— Spune-mi tot! a zis Nettie Fine. Ce te-a adus aici, la Roma?

— Lucrez în domeniul economiei creative, am spus cu mândrie. Extinderea Vieţii pe Termen Nelimitat. Îi vom ajuta pe oameni să găsească nemurirea. Caut europeni PVNR – adică Persoane cu Valoare Netă Ridicată –, ei vor fi clienţii noştri. Le spunem „Iubitori de Viaţă”.

— Oh, vai! a făcut doamna Fine.

Era clar că nu înţelegea despre ce naiba vorbesc, dar această femeie, mama a trei băieţi foarte politicoşi, absolvenţi de UPenn, nu ştia decât să zâmbească şi să încurajeze, să zâmbească şi să încurajeze.

— Asta cu siguranţă sună… într-un mare fel!

— Este într-un mare fel, am spus. Dar cred că am intrat un pic în bucluc.

I-am explicat problema de care m-am lovit la biroul „Bine ai revenit, pretene”.

— Poate vidra crede că m-am încurcat cu kenyeni. Dar eu am spus „câţiva italieni”.

— Dă-mi äppärätul tău, mi-a ordonat.

Şi-a ridicat ochelarii de vedere, dezvăluind ridurile fine, de aproape-60-de-ani, care-i făceau chipul să arate exact aşa cum îi fusese dat să arate din ziua în care se născuse: o mângâiere pentru toată lumea.

— ERROR CODE IT/FC-GS/FLAG, a oftat ea. Oh, prietene. Ai fost marcat.

— Dar de ce? am exclamat. Ce-am făcut?

— Şşşt, a spus ea. Lasă-mă să-ţi resetez äppärätul. Să încercăm iar „Bine ai revenit, pretene”.

Am făcut mai multe încercări, dar pe ecran continua să apară vidra înţepenită şi mesajul de eroare.

— Când s-a întâmplat? Ce te-a *întrebat* chestia aia?

Am ezitat, simţindu-mă despuiat în faţa salvatoarei native a familiei mele.

— Mi-a cerut numele italiencei cu care am avut relaţii intime, am spus.

–Să o luăm de la început, pas cu pas, a spus Nettie, dispusă ca întotdeauna să rezolve problemele altora. Când te-a întrebat vidra dacă vrei să te abonezi la „Ain’t No Stoppin’ Us Now!”, ai acceptat?

— Da.

— Bun. Şi câte Credite ai?

I-am spus câte.

— Bine. Nu mi-aş face griji. Dacă te opresc la JFK, tu dă-le datele mele şi spune-le să mă contacteze *imediat*.

Şi-a inserat coordonatele în äppärätul meu. Când m-a îmbrăţişat, am simţit că-mi tremură genunchii de frică.

— Oh, scumpule, a spus, iar o lacrimă caldă, tribală, s-a scurs de pe faţa ei pe a mea. Nu-ţi face griji. O să fie bine. Un bărbat ca tine. Economie creativă. Să sperăm doar că părinţii tăi au Credit bun. Au venit până în America, şi pentru ce? Pentru ce?

Dar eu îmi fac griji. Cum aş putea să nu? Marcat de o nenorocită de vidră! Isuse Hristoase. Mi-am instruit mintea să se relaxeze, să mă bucur de ultimele douăzeci şi patru de ore din idilicul meu an european şi, eventual, să mă îmbăt bine cu nişte vin roşu acru de Montepulciano.

Ultima mea seară romană a început ca de obicei, jurnalule. Încă o orgie, cam fără chef, la Fabrizia, femeia cu care avusesem relaţii intime. M-am cam săturat de orgiile

astea, dar nu de tot. Ca orice newyorkez, sunt o curvă imobiliară, ador apartamentele astea de sfârşit de secol XIX construite de torinezi, din Piazza Vittorio, imensă şi plină de palmieri, cu vederi însorite spre dealurile Alban pictate în nuanţe de verde, în depărtare. În ultima mea seară la Fabrizia s-a prezentat obişnuita gaşcă: oameni de patruzeci de ani, copii de bani gata, fiii şi fiicele regizorilor de la Cinecittà, scenarişti ocazionali pentru Rai (cândva principalul concern de televiziune din Italia), în principiu cheltuitori ai averilor în declin ale părinţilor lor. Asta admir cel mai mult la generaţia tânără de italieni, decăderea lentă a ambiţiei, faptul că recunosc că tot ce-a fost mai bun se află undeva în trecutul îndepărtat. (Dacă Whitney Houston ar fi fost italiancă, ar fi cântat „Cred că viitorul sunt *părinţii* noştri”.) Noi, americanii, avem multe de învăţat din elegantul lor declin.

În preajma Fabriziei m-am simţit mereu timid. Ştiu că mă place doar pentru că sunt „diversionist” şi „amuzant” (a se înţelege: semitic) şi pentru că niciun bărbat de prin zonă nu i-a mai încălzit patul de ceva vreme. Dar acum că o vândusem vidrei de la Autoritatea Americană pentru Restaurare, mă îngrijora gândul că pe viitor ar putea suferi repercusiuni. Guvernul Italiei este ultimul din Europa de Vest care încă ne mai pupă în fund.

În orice caz, Fabrizia nu m-a slăbit în timpul petrecerii. Mai întâi ea şi un cineast britanic şi gras m-au sărutat pe rând pe pleoape. Apoi, în timp ce purta una dintre discuţiile ei aprinse într-o italiană furioasă la äppärät, întinsă pe canapea, şi-a desfăcut picioarele ca să-mi arate chiloţii verde-neon şi părul ei pubian mediteraneean gros, foarte vizibil. Între o replică sexy şi butonatul furios, a găsit timp să-mi spună:

— Ai devenit mult mai decadent de când te-am cunoscut, Lenny.

— Mă străduiesc, m-am bâlbâit.

— Străduieşte-te mai mult, a spus.

Brusc, şi-a strâns picioarele, ceea ce aproape m-a ucis, revenind la asaltul asupra äppärätului. Îmi doream să mai simt încă o dată sânii aceia eleganţi, de femeie de patruzeci de ani. Cu lentoare, am făcut o piruetă spre ea, fluturând din gene (clipind foarte des, adică) încercând să imit, cu o doză de ironie de pe Coasta de Est, actriţele faimoase de la Cinecittà din anii ’60. Drept răspuns, Fabrizia a fluturat din gene la rândul ei şi şi-a băgat mâna în chiloţi. Câteva minute mai târziu, deschizând uşa dormitorului ei, l-am descoperit pe fiul ei, în vârstă de trei ani, ascuns sub o pernă, înconjurat de un nor de fum care venea din încăperile principale.

— Băga-mi-aş, a spus Fabrizia, privind spre copilul pirpiriu, astmatic, care se târa spre ea în pat.

— Mama, a susurat copilul. *Aiutami!*

— Katia! urlă ea. *Puttana!* Trebuia să aibă grijă de el. Aşteaptă aici, Lenny.

A plecat în căutarea dădacei ucrainence, cu băieţelul împleticindu-se pe urmele ei prin norul de fum hollywoodian.

M-am dus pe hol. Semăna cu Terminalul Sosiri de la Aeroportul Fiumicino, cupluri se întâlneau, se regăseau, dispăreau prin camere, ieşeau de prin camere aranjându-şi bluzele, strângând curelele, despărţindu-se. Am scos äppärätul meu demodat, carcasa retro de culoarea lemnului de nuc şi ecranul prăfuit pe care datele clipeau lent, încercând să aflu dacă în sală sunt indivizi cu Valoare Netă Ridicată – ultima şansă de a găsi nişte clienţi noi pentru şeful meu, Joshie – tot anul îi găsisem în total un singur client –, dar nu era niciun chip suficient de celebru pentru a fi înregistrat de ecranul meu. Un bine-cunoscut ArmăsarMedia, artist vizual din Bologna, posac şi timid în

persoană, o urmărea pe iubita lui flirtând ridicol cu un bărbat mai puţin realizat.

— Mai lucrez, mă mai joc, spunea cineva cu accent britanic, urmat de un drăguţ şi gol hohot de râs feminin.

O fată recent sosită din America, profesoară de yoga pentru celebrităţi, izbucnise în plâns din pricina unei femei de-a locului, mai în vârstă, care-şi tot înfigea în pieptul ei unghia lungă, dată cu ojă, acuzând-o, pe ea personal, că Statele Unite invadaseră Venezuela. Un servitor cu o tavă mare de hamsii marinate şi-a făcut apariţia. Un tip chel, cunoscut sub numele de „Băiatul-cancer”, o urmărea abătut şi îndeaproape pe prinţesa afgană căreia îi dăruise inima. Un actor Rai relativ faimos a început să-mi povestească cum a lăsat el însărcinată o fată de bună credinţă din Chile, fugind apoi la Roma înainte ca legea chiliană să-l tragă la răspundere. Când şi-a făcut apariţia un coleg napoletan, mi-a spus:

— Te rog să ne scuzi, Lenny, dar trebuie să vorbim în dialect.

Eu am continuat s-o aştept pe Fabrizia mea, ronţăind o hamsie; mă simţeam cel mai înfierbântat bărbat de treizeci şi nouă de ani din toată Roma – o distincţie foarte serioasă. Să fi căzut iubita mea ocazională în braţele altuia în timpul acestei scurte despărţiri? La New York nu mă aştepta nicio femeie, nici măcar *slujba* nu mai eram sigur că mă aşteaptă după ce-o dădusem în bară în Europa, prin urmare îmi doream foarte mult s-o regulez pe Fabrizia. Era cea mai moale femeie pe care o atinsesem vreodată, muşchii i se mişcau undeva adânc pe sub piele ca nişte angrenaje fantomatice, iar respiraţia, ca a fiului ei, îi era superficială şi anevoioasă, drept urmare, atunci când „făceam dragoste” (ea zice aşa), părea în pericol să-şi dea duhul.

Am zărit un obişnuit al locului, un bătrân sculptor american, mic de statură, cu o dantură muribundă, cu un păr ca un mop beatlesian, care se lăuda adesea că e prieten cu faimosul actor din Tribeca, Bobby D. Îi înghesuisem de nenumărate ori rotunjimile îmbătate de alcool într-un taxi, indicând taximetristului prestigioasa adresă de pe colina Gianicolo şi înmânându-i douăzeci dintre preţioşii mei euro.

Mai să nu observ tânăra femeie din faţa lui, o coreeancă mică (mă mai încurcasem eu cu vreo două, ambele delicios de nebune), cu părul ridicat într-un coc provocator, care o făcea să semene vag cu o foarte tânără Audrey Hepburn asiatică. Avea buze pline şi lucioase, pistrui frumoşi incongruent răspândiţi pe nas şi vreo ε· de kilograme compacte, care mă făceau să mă înfiorez de gânduri rele. Mă întrebam, de exemplu, dacă mama ei, o femeie probabil micuţă, imaculată, vibrând de anxietatea imigrantului şi de puritanism, ştie că fetiţa ei nu mai era virgină.

— Oh, e Lenny, a spus sculptorul american când m-am apropiat să-i strâng mâna.

Era un individ cu Valoare Netă Ridicată, sau pe-aproape, pe care încercasem să-l curtez în mai multe ocazii. Tânăra coreeancă mi-a aruncat o privire pe care am interpretat-o ca fiind complet lipsită de interes (expresia ei naturală părea să fie una îmbufnată), cu mâinile strânse tare în faţă. Am crezut că făcusem o gafă întrerupând un proaspăt cuplu şi mă pregăteam să-mi cer scuze, dar americanul ne făcea deja prezentările.

— Încântătoarea Eunice Kim din Fort Lee, New Jersey, via Elderbird College, Mass., a spus el cu accent de Brooklyn, pe care îl considera fermecător de autentic. Euny este studentă la arte.

— Eunice *Park*, l-a corectat ea. Şi, de fapt, nu studiez istoria artei. Nici măcar la facultate nu mai sunt.

Fermecat de smerenia ei, am simţit cum penisul îmi devine erect, tare, pulsând.

— Ţi-l prezint pe Lenny Abraham. Îi ajută pe bătrânii agenţi de bursă să trăiască un pic mai mult.

— Mă cheamă Abramov, am spus, cu o plecăciune servilă în faţa tinerei doamne.

Amintindu-mi de paharul cu vin roşu de Sicilia din mână, l-am dat pe gât pe tot deodată. Brusc, am simţit că mă ia cu sudori în cămaşa mea proaspăt spălată şi în mocasinii urâţi. Mi-am scos äppärätul, l-am deschis cu un gest care era *la modă* probabil cu un deceniu în urmă, mi l-am vârât tâmp sub nas, l-am pus înapoi în buzunarul cămăşii, apoi am întins mâna spre o sticlă din apropiere şi mi-am umplut iar paharul. Trebuia neapărat să spun ceva impresionant despre persoana mea.

— Mă ocup de nanotehnologie şi chestii d-astea.

— Adică eşti un fel de om de ştiinţă? a întrebat Eunice Park.

— Agent de vânzări, mai degrabă, a mârâit sculptorul american.

Se ştia că devine foarte competitiv când e vorba de femei. La ultima petrecere, se luptase pentru o tânără animatoare din Milano, sfârşind prin a obţine o felaţie de la verişoara de nouăsprezece ani a Fabriziei. Ceea ce făcuse vâlvă în toată Roma.

Sculptorul s-a răsucit pe jumătate spre Eunice, obscurându-mă parţial cu un umăr gras. Am luat-o drept semn că e mai bine să mă car de-acolo, dar, ori de câte ori dădeam să mă îndepărtez, ea arunca o privire în direcţia mea, lansându-mi, ca din întâmplare, un colac de salvare. Poate că-i era şi ei frică de sculptor, temându-se că va sfârşi în genunchi prin vreo cameră puţin luminată.

Am băut ca un apucat, urmărind tentativele sculptorului de a o impresiona pe deloc impresionabila Eunice Park.

— Şi-atunci eu îi zice, *Contessa*, poţi sta în casa mea de pe plajă, din Puglia, până când te pui pe picioare. Şi-aşa eu n-am timp de plajă. Vor să-mi dea un proiect în Shanghai. Şase milioane de yuani pentru două bucăţi. Asta cât face? Cincizeci de milioane de dolari? Nu plânge, *Contessa*, vicleană pasăre bătrână, îi zice eu. Şi eu am fost la pământ. Nu tu un *centavo* pe numele meu. Practic, am crescut pe şantierul naval din Brooklyn. Primul lucru pe care mi-l amintesc e o şosetă pe faţă. Trosc!

Îmi părea rău pentru sculptor, nu doar fiindcă mă îndoiam să aibă vreo şansă cu Eunice, ci şi pentru că mi-am dat seama că va muri curând. Aflasem de la una dintre fostele lui iubite că forma avansată de diabet de care suferea îl costase deja două degete de la picioare, iar consumul masiv de cocaină îi afecta profund sistemul circulator îmbătrânit. În lumea mea îl numeam IDP, „Imposibil de Prezervat”, semnele vitale prea proaste pentru vreo intervenţie curentă, indicatorii psihologici semnalând o „extremă disponibilitate/dorinţă de a pieri”. Starea sa financiară era chiar mai disperată. Citez direct din raportul trimis către şeful meu, Joshie: „Venit anual de 2,24 milioane de dolari indexaţi la yuan; obligaţii, inclusiv pensie alimentară şi cheltuieli de întreţinere copii, 3,12 milioane de dolari; active investibile (cu excepţia bunurilor imobiliare), 22 de milioane de euro nord-europeni; bunuri imobiliare, 5,4 milioane de dolari indexaţi la yuan; datorii totale restante, 12,9 milioane de dolari, neindexaţi.” Un dezastru, cu alte cuvinte.

De ce-şi făcea asta? De ce nu se ţinea departe de droguri şi de femei tinere şi pretenţioase, de ce nu-şi petrecea vreo zece ani în Corfu sau Chiang Mai, îmbibându-se cu alcaline şi tehnologie inteligentă, de ce

nu voia să se elibereze de radicalii liberi, să se concentreze asupra muncii, să-şi mărească portofoliul de acţiuni, să scape de grăsimea abdominală în exces, să ne lase să-i aranjăm mutra aceea de buldog îmbătrânit? Ce-l ţinea pe sculptor aici, într-un oraş a cărui unică utilitate erau referinţele la trecut, vânând efebi, îndopându-se cu păsărici cu păr gros şi cu farfurii de carbohidraţi, lăsându-se purtat de curentul dominant spre anularea propriei fiinţe? În spatele acelui corp urât, al dinţilor putrezi, al respiraţiei acre, se afla un vizionar, un creator a cărui operă stângace o admiram uneori.

În timp ce îl îngropam pe sculptor, urmând în pas de marş purtătorii de sicriu, alinându-i pe frumoasa lui fostă soţie şi pe fiii săi gemeni, doi heruvimi, ochii mei o urmăreau pe Eunice Park, tânără, stoică şi plată, dând din cap la remarcile sfruntate ale sculptorului. M-aş fi întins să-i ating pieptul gol, să-i simt sfârcurile mici şi tari care, îmi imaginam eu, îmi proclamau iubire. Am observat că nasul ascuţit şi braţele micuţe îi erau uşor acoperite de sudoare şi că ţinea pasul cu mine la băutură, smulgând pahar de vin după pahar de vin de pe tăvile care treceau pe lângă ea, gura ei încleştată devenind din ce în ce mai purpurie. Purta blugi scumpi, un pulover gri, simplu, din caşmir, şi un şirag de perle care o făceau mai bătrână cu cel puţin zece ani. Singurul detaliu tineresc era un pandantiv alb şi lucios – un fel de piatră –, care arăta ca un model nou de äppärät, miniaturizat.

În anumite circumscripţii bogate ale societăţii transatlantice, diferenţele dintre tineri şi bătrâni se erodau constant, pe când în alte circumscripţii, tinerii mai mult se despuiau, dar care era povestea lui Eunice Park? Încerca să arate mai bătrână sau mai bogată sau mai albă? De ce încearcă oamenii frumoşi să pară altceva decât sunt?

Când mi-am ridicat privirea, sculptorul îşi pusese laba grea pe neglijabilul ei umăr şi strângea tare.

— Chinezoaicele sunt atât de delicate, a spus el.

— Eu nu sunt delicată.

— Ba eşti!

— Nu sunt chinezoaică.

— Mă rog, Bobby D. şi Dick Gere se certau la o petrecere. Dick vine la mine şi zice: „De ce mă urăşte Bobby aşa rău?” Stai. Ce ziceam? Mai vrei ceva de băut? Ah! Ai făcut bine c-ai venit la Roma, pisicuţo. New Yorkul e de domeniul trecutului. America a devenit istorie. Şi cu nenorociţii ăia aflaţi la conducere acum, nu mă mai întorc niciodată. Nenorocitul de Rubenstein. Nenorocitul de Partid Bipartit. E ca-n *1984*. Nu c-ai şti la ce mă refer. Poate ne lămureşte prietenul nostru tocilar, Lenny. Ce noroc pe tine să fii aici cu mine, Euny. Vrei să mă pupi?

— Nu, spuse Eunice Park. Nu, mersi.

Nu, *mersi*. O coreeancă drăguţă, absolventă a Colegiului Elderbird, Mass. Cât îmi doream să-i sărut eu buzele acelea pline şi să-i cuprind în braţe tot restul corpului, puţin cum era.

— De ce nu? Şi apoi, pentru că îşi pierduse de mult capacitatea de a calcula consecinţele pe termen scurt, a scuturat-o de umăr, o scuturătură de beţivan, una pe care corpul ei micuţ nu părea echipat s-o suporte. Eunice şi-a ridicat privirea şi-am văzut în ochii ei furia familiară de adult târât brusc înapoi în copilărie. Şi-a apăsat o mână pe stomac, ca şi cum ar fi primit o lovitură, plecându-şi ochii. Pe puloverul ei scump se vărsase vinul roşu. S-a întors spre mine; era stânjenită, dar nu pentru sculptor, ci de ea însăşi.

— S-o luăm mai uşor, am spus, punându-mi mâna pe gâtul tensionat şi asudat al sculptorului. Poate ar fi mai bine să ne aşezăm pe canapea, să bem nişte apă.

Eunice se freca pe umăr, depărtându-se de noi. Mi se părea că-şi reţine cu măiestrie lacrimile.

— Du-te-n mă-ta, Lenny, a spus sculptorul, împingându-mă uşor. Avea nişte mâini incontestabil de puternice. Du-te să mai vinzi nişte nemurire.

— Găseşte-ţi o canapea şi relaxează-te, i-am spus sculptorului. M-am apropiat de Eunice întinzând braţul spre ea, fără să o ating: Îmi pare rău, am murmurat.

— Se îmbată.

— Da, mă *îmbăt*! a urlat sculptorul. Şi poate că sunt un pic ameţit acum. Dar eu mâine dimineaţă voi crea opere de artă. Tu, *Leonard*, ce-o să faci? Torni ceai verde şi le dai ficaţi clonaţi boşorogilor bipartiţi? Scrii într-un jurnal? Permite-mi să ghicesc. „Unchiul meu m-a abuzat. Vreme de trei secunde am fost dependent de heroină." Uită de nemurire, amice. Poţi să trăieşti şi o mie de ani, n-o să conteze. Oamenii mediocri ca tine îşi *merită* nemurirea. Nu te-ncrede în tipul ăsta, Eunice. Nu e ca noi. E un american adevărat. Băiat deştept. El este motivul pentru care suntem în Venezuela în acest moment. El este motivul pentru care oamenilor le este frică să huiduie în State. Ce mi-e el, ce mi-e Rubenstein. Uită-te la ochii ăia întunecaţi şi mincinoşi de aşkenazi[9]. Kissinger[10] al II-lea.

În jurul nostru a început să se strângă o mică mulţime. Să asiste la „interpretarea" faimosului sculptor era o sursă

[9] Evreii de rit aşkenazi sunt o populaţie care provine din vestul şi centrul Europei, unde au ajuns după izgonirea din Iudeea de către trupele Imperiului Roman. Au migrat şi spre estul Europei, stabilindu-se pe teritoriile care vor face parte din Uniunea statală polono-lituaniană (care includea părţi din Ucraina, Republica Moldova, Lituania, Letonia, Estonia, Belarus, Rusia şi Polonia).

[10] Henry Alfred Kissinger, secretar de stat al Statelor Unite şi consilier pe probleme de securitate naţională în timpul preşedinţiei lui Richard Nixon şi a lui Gerald Ford.

de mare divertisment pentru romani, iar cuvintele „Venezuela” şi „Rubenstein”, rostite cu savoare lentă, pe ton acuzator, puteau trezi un european din comă. Din sufragerie se făcea auzită vocea Fabriziei. Cu toată delicateţea de care eram în stare, am împins-o pe coreeancă spre bucătăria care ducea spre camera servitorilor şi care se bucura de o intrare separată în apartament.

În lumina chioară a unui bec atârnat de tavan, am văzut-o pe dădaca ucraineană mângâind cu tandreţe creştetul brunet al băiatului Fabriziei, în timp ce îi introducea un inhalator în gură. Copilul a înregistrat cu oarecare surpriză intruziunea noastră, dădaca a început să întrebe *Che cosa?*[11], dar noi ne-am strecurat tropăind pe lângă ea şi pe lângă mica ei comoară, nişte haine frumos ordonate şi nişte amintiri ieftine (un şorţ de bucătărie reprezentându-l pe David al lui Michelangelo călare pe Colosseum), singurele sale bunuri personale. În timp ce Eunice şi cu mine coboram gălăgioşi scările de marmură, i-am auzit pe Fabrizia şi pe ceilalţi urmărindu-ne în goană, invocând cuşca de plasă metalică a liftului sus, la etaj, dornici să ne ajungă din urmă, să audă ce se întâmplase, ce-i stârnise beţivanului de sculptor mânia aceea remarcabilă.

— Lenny, vino-napoi, a strigat Fabrizia. *Dobbiamo scopare ancora una volta*. Trebuie să ne-o mai tragem o dată. O ultimă dată.

Fabrizia. Cea mai moale dintre femeile pe care le atinsesem vreodată. Dar poate că nu mai aveam *nevoie* de moliciune. Fabrizia. Trupul ei cucerit de mici detaşamente de peri, formele ei fixate în carbohidraţi, întruchiparea Lumii Vechi şi a corporalităţii non-electrice. Iar în faţa mea, Eunice Park. O femeie de nanodimensiuni,

[11] Ce-i asta? (it.)

care, bănuiam, nici măcar nu simţise vreodată gâdilatul propriului păr pubian, care n-avea nici ţâţe, nici miros, care putea foarte bine să existe în aceeaşi măsură pe ecranul unui äppärät sau în faţa mea, pe stradă. Afară, luna lumii sudice, gravidă şi satisfăcută, stătea cocoţată în vârful palmierilor înalţi din Piazza Vittorio. Obişnuita gaşcă de imigranţi dormea după o lungă zi de muncă fizică sau după ce duseseră la culcare copiii stăpânilor lor. Pe stradă se vedeau doar nişte italieni eleganţi, care se întorceau clătinându-se de la cină. Nu auzeam decât zumzetul conversaţiilor lor cu gust amar şi şuieratul electric al vechiului tramvai care făcea de strajă în partea de nord-est a pieţei.

Eu şi Eunice Park mergeam drept înainte în pas de marş. De fapt, ea mergea în pas de marş, căci eu ţopăiam, incapabil să-mi ascund bucuria de a fi fugit de la petrecere cu ea alături. Îmi doream ca Eunice să-mi mulţumească, o salvasem de sculptor şi de duhoarea lui de moarte. Îmi doream ca ea să mă cunoască şi apoi să repudieze toate lucrurile îngrozitoare pe care sculptorul le spusese despre persoana mea, despre presupusa mea lăcomie, despre ambiţia mea nemărginită, despre lipsa mea de talent, despre apartenenţa mea fictivă la Partidul Bipartit şi despre planurile mele pentru Caracas. Voiam să-i spun că eu însumi sunt în pericol, că vidra de la Autoritatea Americană pentru Restaurare mă marcase drept răzvrătit, şi totul pentru că mă culcasem cu o italiancă de vârstă mijlocie.

M-am uitat la puloverul distrus al lui Eunice şi la corpul obscen de fraged care trăia şi transpira şi, speram eu, tânjea pe sub el.

— Ştiu o curăţătorie bună unde se pricep să facă să dispară petele de vin roşu, am spus. E un nigerian, mai sus, în cartier.

Am accentuat „nigerian” ca să-mi subliniez vederile largi. Sunt Lenny Abramov, prietenul tuturor.

— Fac voluntariat la un adăpost pentru refugiaţi de pe lângă gară, a spus Eunice, din neant.

— Da? Asta-i *nemaipomenit*!

— Ce tocilar eşti, a râs cu cruzime de mine.

— Ce? am spus. Scuze.

Am râs şi eu, aşa, în caz că fusese o glumă, dar mă rănise.

— LPT, a continuat. CSCVAA. ROFLAARP. PRGV. Clar PRGV.

Tinerii şi prescurtările lor. M-am prefăcut că ştiu despre ce vorbeşte.

— Aşa-i, am zis. IMF. PLO. ESL.

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost smintit.

— FBT, a spus.

— Ăsta cine e?

În mintea mea era un tip înalt, protestant.

— Înseamnă „fac bâză de tine”. Adică glumesc, înţelegi?

— Dăă, am spus. Ştiam. Pe bune. De ce, conform estimărilor tale, sunt un tocilar?

— „Conform estimărilor tale”, m-a imitat ea. Cine vorbeşte aşa? Şi cine poartă asemenea pantofi? Zici că eşti contabil.

— Simt o urmă de furie în tonul tău, am spus.

Unde dispăruse coreeanca tandră şi rănită de acum trei minute? M-am trezit că-mi umflu pieptul şi mă ridic în vârful picioarelor, deşi sunt cu mai bine de o jumătate de metru mai înalt ca ea.

Mi-a atins manşeta cămăşii, studiind-o apoi cu multă atenţie.

— Nu e încheiată cum trebuie, a zis.

Şi-nainte să pot spune ceva, mi-a desfăcut nasturele şi mi-a încheiat la loc manşeta, apoi a tras de mânecă să pice mai bine pe umăr şi pe braţ.

— Poftim, a spus. Acum arăţi un pic mai bine.

Nu ştiam nici ce să spun, nici ce să fac. Când am de-a face cu oameni de vârsta mea, ştiu exact cine sunt. Nu sunt atractiv fizic, dar cel puţin sunt bine şcolit, destul de bine plătit, lucrez la frontierele ştiinţei şi ale tehnologiei (chiar îmi tratez äppärätul cu aceeaşi fineţe pe care o demonstrau părinţii mei, bătrânii imigranţi). Or, pe Planeta Eunice Park atributele acestea nu contau, era limpede. Eram un fel de tocilar antic.

— Mulţumesc, am spus. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Mi-a zâmbit şi am observat că are genul de gropiţe care nu doar că se adâncesc pe chip, ci îi şi conferă pe loc căldură şi personalitate (şi, în cazul lui Eunice, şterg furia).

— Mi-e foame, a spus.

Cred că arătam ca Rubenstein cel Nedumerit la conferinţa de presă care a urmat înfrângerii trupelor noastre de la Ciudad Bolívar.

— Ce? am spus. Foame? Nu e cam târziu?

— Hmmm, nu, tataie, spuse Eunice Park.

Am încasat-o din mers.

— Ştiu un loc pe Via del Governo Vecchio. Se numeşte *da Tonino*. Au nişte paste *cacio e pepe* nemaipomenite.

— Aşa scrie şi în ghidul meu *Time Out*, mi-a replicat obrăznicătura de fată.

Şi-a ridicat äppärätul în formă de pandantiv şi, într-o italiană şocant de impecabilă, a comandat un taxi. Nu mă mai simţisem aşa speriat de pe vremea liceului. Chiar şi moartea, nemaipomenita şi infatigabila mea duşmancă, îşi pierdea strălucirea prin comparaţie cu atotputernica Eunice Park.

În taxi, m-am aşezat la distanţă de ea, angajându-mă în discuţii complet inutile („Am auzit că dolarul va fi din nou devalorizat...”). Roma se dezvăluia în jurul nostru, splendidă şi dezinvoltă, veşnic sigură pe sine, fericită să ne ia banii şi să pozeze, neavând, de fapt, nevoie de nimeni şi de nimic. Într-un final, mi-am dat seama că şoferul decisese să mă înşele, dar n-am protestat împotriva traseului prelungit, mai ales că am ocolit carapacea luminată violet a Colosseumului, şi mi-am zis în sinea mea: *Ţine minte asta, Lenny, dezvoltă şi tu un sentiment de nostalgie pentru ceva, altfel n-o să înţelegi niciodată ce contează cu adevărat*.

Dar la sfârşitul nopţii nu-mi aminteam mai nimic. Să spunem doar că am băut. Am băut de frică (Doamne, ce rea a fost!). Am băut de fericire (Doamne, ce frumoasă e!). Am băut până când gura şi dinţii mi s-au făcut mov, până când mirosul înţepător al respiraţiei şi al transpiraţiei mi-au trădat vârsta. Dar a băut şi ea. Un *mezzo litro*[12] de-al locului, care a devenit un litru întreg, apoi doi litri, apoi o sticlă de ceva de prin Sardinia, probabil, care era, în orice caz, mai gros decât sângele de taur.

A fost nevoie de farfurii uriaşe de mâncare pentru a absorbi acest exces de indulgenţă. Am mestecat cu grijă bucăţile de porc din *bucatini all’amatriciana,* am mistuit o farfurie de spaghete cu vinete picante şi-am făcut bucăţi, apoi înghiţit, un iepure înecat, practic, în ulei de măsline. Ştiam că-mi vor lipsi toate acestea când mă voi întoarce la New York, până şi oribila lumină fluorescentă care îmi scotea în evidenţă vârsta – ridurile din jurul ochilor, autostrada lungă şi cele trei drumuri naţionale care îmi traversează fruntea, mărturie a multor nopţi nedormite pe care le-am petrecut făcându-mi gânduri pe seama plăcerilor de neiertat, a venitului meu atent drămuit, dar

[12] O jumătate de litru.

mai ales pe seama morţii. Respectivul restaurant era frecventat de actori de teatru şi, în timp ce-mi înfigeam furculiţa în pastele mari, goale pe interior, şi în vinetele lucioase, încercam să-mi întipăresc pentru totdeauna în minte glasurile lor zgomotoase, care căutau să atragă atenţia, gesturile vibrante din mâini, tipic italieneşti, care, în mintea mea, sunt sinonime cu animalul viu şi, drept urmare, cu viaţa însăşi.

Mi-am concentrat atenţia asupra animalului viu din faţa mea, încercând s-o fac să mă iubească. I-am vorbit extravagant şi, sper eu, sincer. Iată ce îmi amintesc.

Eu i-am spus că nu mai vreau să plec din Roma, acum că am cunoscut-o pe ea. Ea mi-a zis iar că sunt un tocilar, dar un tocilar care-o face să râdă. Eu i-am spus că vreau s-o fac multe, nu doar să râdă. Ea mi-a zis că ar trebui să fiu recunoscător pentru cât am primit. Eu i-am spus că ar trebui să se mute la New York cu mine. Ea mi-a zis că probabil e lesbiană. Eu i-am spus că munca mea e viaţa mea, dar că am loc şi pentru dragoste. Ea mi-a zis că dragostea iese din discuţie. Eu i-am spus că părinţii mei sunt imigranţi ruşi, că locuiesc în New York. Ea mi-a zis că ai ei sunt imigranţi coreeni şi că locuiesc în Fort Lee, New Jersey. Eu i-am spus că tatăl meu a fost om de serviciu, că acum e pensionar şi că-i place să meargă la pescuit. Ea mi-a zis că tatăl ei este medic ortoped, că-i place să-şi lovească nevasta şi pe cele două fiice peste faţă.

— Oh, am făcut.

Eunice Park a ridicat din umeri şi a plecat de la masă. În farfuria mea, mica inimioară moartă a iepurelui atârna prozaic pe interiorul cutiei toracice. Mi-am luat capul în mâini şi m-am întrebat dacă nu cumva ar trebui să arunc nişte euro pe masă şi să plec.

Nu mult după aceea, mergeam pe Via Giulia, acoperită de iederă, cu braţul în jurul corpului parfumat şi băieţesc

al lui Eunice Park. Părea să fie în toane bune, deopotrivă iubitoare şi provocatoare: îmi promitea un sărut, apoi mă mustra că vorbesc prost limba italiană. Era întruchiparea timidităţii şi a chicotelilor, a pistruilor în lumina lunii şi a strigătelor cherchelite şi copilăreşti: „Taci, Lenny!” şi „Ce tolomac eşti!”. Am observat că-şi eliberase părul din captivitatea cocului, că era întunecat şi nesfârşit şi gros ca sfoara. Avea douăzeci şi patru de ani.

Apartamentul meu nu putea găzdui mai mult de o saltea ieftină de două persoane şi o valiză deschisă, plină cu cărţi („Prietenii mei de la Elderbird, specializaţi pe text, le numesc „opritoare de uşi”, mi-a spus ea). Ne-am sărutat, leneş, de parcă n-ar fi însemnat nimic, apoi dur, de parcă ar fi fost ceva serios. Au fost şi câteva probleme. Eunice Park nu a vrut să-şi dea jos sutienul („N-am deloc sâni”), iar eu eram prea beat şi prea speriat ca să am erecţie. Dar, oricum, nu-mi doream sex. Am convins-o să-şi dea jos pantalonii, am cuprins în palme rotunjimile gemene şi mici care erau fesele ei şi mi-am apăsat buzele chiar pe centrul păsăricii moi şi vitale.

— Oh, Lenny, a făcut ea, cu o urmă de tristeţe, pentru că trebuie să fi simţit cât de mult însemnau tinereţea şi prospeţimea ei pentru mine, un om care trăia în anticamera morţii şi care abia suporta lumina şi căldura scurtei sale şederi pe pământ.

Am lins şi am lins, respirând parfumul uşor de ceva autentic, uman şi, probabil, dup-aceea, trebuie să fi adormit cu faţa între picioarele ei. În dimineaţa următoare a fost destul de amabilă cât să mă ajute să-mi fac valiza, care a refuzat să se închidă fără ajutorul ei.

— Nu aşa se face, a spus ea, când m-a văzut spălându-mă pe dinţi. M-a pus să scot limba, frecându-mi aspru suprafaţa mov cu periuţa. Poftim, a spus ea. Acum e mai bine.

În timpul călătoriei cu taxiul înspre aeroport, m-a încercat un triplul junghi: eram fericit şi singur şi disperat, toate în acelaşi timp. Mă pusese să mă spăl bine pe buze şi pe bărbie pentru a şterge orice urmă de ea, dar gustul alcalin al lui Eunice Park încă îmi rămăsese pe vârful nasului. Mi-l mişcam în aer adulmecând, încercând să-i captez esenţa, gândindu-mă deja cum s-o momesc la New York, s-o fac soţia mea, s-o fac viaţa mea, viaţa mea cea veşnică. Mi-am pipăit dinţii spălaţi cu măiestrie, mângâindu-mi izbucnirea de fire de păr gri care-mi ieşeau de sub gulerul cămăşii, pe care ea îl examinase atent în lumina slabă a zorilor.

— Drăguţ, spusese. Şi apoi, cu un simţ al minunării pe care numai un copil îl mai are: Eşti bătrân, Len.

Oh, dragă jurnalule. Tinereţea mea a trecut, dar înţelepciunea vârstei abia de mă încearcă. De ce este atât de greu să fii adult în această lume?

UNEORI, VIAŢA E NASOALĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

1 IUNIE

Format: Text lung în limba engleză standard
SUPERPONT GLOBALTEENS: *Treci la Imagini chiar astăzi! Mai puţine cuvinte = mai multă distracţie!!!*

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Ponei Preţios!

Ce mai faci, fraiero? Ţi-e dor de prietena ta retardată? Hai să ne drăgălim un pic. FBT. M-am săturat de giugiulit cu fete. Apropo, am văzut pozele de pe forumul absolvenţilor Elderbird, limba ta e în urechea Bryanei. Sper că nu încerci să-l faci gelos pe Gopher. A avut

parte de suficiente partide în trei. Respectă-te, dăă! Deci..., ghici ce? Am cunoscut cel mai drăguţ tip din Roma. E fix genul meu, înalt, cu un aer de teuton, aşa, foarte băiat de şcoală privată, dar nu e un nemernic. Mi-a făcut Giovanna lipeala cu el, a venit la Roma cu serviciul, lucrează pentru LandO'LakesGMFordCredit! Aşa că mă duc să mă întâlnesc cu el în Piazza Navona (ţi-aduci aminte de cursul de Imagine? Navona, aia cu tritonii) şi el stă acolo, savurează un cappuccino şi se uită la Cronicile din Narnia! Ţi-aduci aminte că am difuzat-o la Şcoala Catolică? A-do-ra-bil. Semăna un pic cu Gopher, dar mult mai slab (ha ha). Îl cheamă Ben, ceea ce sună cam gay, dar era ATÂT DE DRĂGUŢ şi atât de deştept. M-a dus să-mi arate nişte tablouri de Caravaggio şi-apoi m-a atins puţin pe fese, şi-apoi am mers la petrecere la Giovanna şi ne-am sărutat. Toate italiencele în blugi FoaieDeCeapă se holbau la noi, de zici că voiam să le fur bărbatul alb sau ceva de genu'. Urăsc chestia asta. Dacă mai zice cineva ceva de „ochii mei migdalaţi", o să înjur. Oricum, AM NEVOIE DE SFATUL TĂU, fiindcă m-a sunat ieri şi m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la Lucca săptămâna viitoare. Eu am făcut pe indisponibila şi-am zis că nu. Dar mâine am de gând să-l sun şi să-i spun da! TU CE ZICI SĂ FAC? AJUTOR!!!

P.S. Ieri am cunoscut un tip bătrân şi scârbos la o petrecere şi ne-am îmbătat foarte tare şi l-am cam lăsat să-mi dea limbi. Mai era acolo şi alt tip, şi mai în vârstă, un sculptor care încerca să mi-o tragă, aşa că am socotit, ştii tu, răul cel mai mic. Pff, încep să fiu ca tine!!!!! Era drăguţ, un fel de intelectual tembel, deşi el se crede foarte Media doar pentru că lucrează în biotehnologie sau aşa ceva. Şi-avea cele mai scârboase picioare, cu monturi şi un ciot de os gigantic care ieşea pe-afară, zici că avea un deget în plus la picior. Ştiu, vorbesc ca tata. Oricum, nu ştie să se spele pe dinţi, am fost nevoită SĂ-I ARĂT UNUI BĂRBAT ÎN TOATĂ FIREA cum să folosească o PERIUŢĂ DE DINŢI, îţi dai seama?!!!!! Ce naiba se întâmplă cu viaţa asta a mea, ponei preţios?

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Hei, Panda Preţioasă!

BUN, deci permite-mi să zic doar atât: chiştoc, eşti bolnavă la cap? Câţi ani avea tipul ăla? Şi de ce i-ai atins picioarele? Doar nu eşti în secret molfăitoare de degete? Îţi trimit factura la curăţenie, pentru că, în timp ce scriu aceste rânduri, VOMIT. Mbine, uită de bătrânul în scaun cu rotile. Tipul ăsta, Ben, sună foarte Media şi lucrează la Credit, deci trebuie să fie PUTRED DE BOGAT. Ce n-aş da să lucreze şi Gopher la LandO'LakesGMFord. Acum, un sfat marca Afurisita-de-Grill: du-te

cu el la Lucca (unde e asta, mai exact?), tratează-l ca pe un rahat în prima zi, lasă-l să ţi-o tragă DUR în prima noapte, apoi bagă-l în ceaţă în restul timpului. O să se îndrăgostească de tine imediat, mai ales după ce îl laşi să-ţi prăduiască PĂSĂRICA MAGICĂ!!! Iar după ce vă întoarceţi la Roma, fii drăguţă, să rămână cu o impresie bună, dar nu cât să fie prea sigur pe el.

Acum să-ţi zic ce se-ntâmplă aici. Un tip filipinez a dat o petrecere în Redondo. Pat Alvarez, ţi-aduci aminte de el? De la Şcoala Catolică. Şi a apărut Wendy Snatch în blugi FoaieDeCeapă şi sutien Saaami fără sfârcuri şi-apoi a început să se frece de poala lui Gopher. Gopher a încercat s-o-mpingă la o parte de pe el, dar ea a zis „Nu vrei să discutăm puţin eu şi prietena ta?" şi în tot acest timp practic îi ÎNFIGEA sfârcul ÎN OCHI, un sfârc mare, roz şi dezgustător de femeie albă. Şi-atunci Gopher se uită la mine cu o expresie de genul „Da, puteţi să vă săriţi la gât una alteia sau nu, doar să nu faceţi o scenă". Şi oricum, toate fetele astea filipineze care tocmai au absolvit UC Irvine aruncă rahat una pe alta prin sufragerie, încercând să impresioneze un tip alb (nu Gopher), aşa că i-am aruncat o privire NU PREA CRED, WENDY SNATCH. Doar că nu am spus-o aşa, cu MAJUSCULE, mai degrabă, nu, mersi, şi vezi că stai pe scrotul IUBITULUI MEU. Dar ea a venit la mine, FIZIC, şi m-a VERBALIZAT CU „Oh, am crezut că eşti lesbi, că doar ai fost la Elderbird, nu ştiam că eşti şi feminazistă" şi eu „Da, dar chiar dacă aş fi cea mai lesbi din America, nu m-aş lua în gură cu o nenorocită de combinatoare" şi apoi ghici unde a ajuns până să se termine petrecerea? În cadă, cu Pat Alvarez şi trei prieteni de-ai lui, care au urinat pe fundul şi pe faţa ei şi-au filmat totul şi-au distribuit clipul a doua zi pe GlobalTeens. Ghici cât de mult i-a crescut ratingul? PERSONALITATE 764 şi FUTABILITATE 800+. Oamenii s-au TÂMPIT.

2 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Ieri primit rezultat de la examenul tău LSAT. Sally a încercat să ascundă plic de mine. Ai luat 158. Foarte puţin. Nici măcar la drept la rutgers nu intri. Sunt dezamăgire că ai acelaşi scor ca data trecută. Însemn că nu eşti suficient de student pentru asta. Ştiu că uneori viaţa

e nasol, dar tu ai 24 de ani. Fată mare. Eu nu pot atâta împing de la spate pe tine. Tu trebuie pus burta pe carte şi când înveţi nu făcut altceva! Întâlnire cu băiat drăguţ e bonus. Dar tot timpul atentă la el pentru că eşti femeie. Nu dezvălui mister. Sunt băiat coreean în Roma? Te rog scuzi că am engleză groaznic.

Iubesc la tine,

Mami

P.S. Tati spune că nu trebuie spun te iubesc pentru că răsfăţ pe tine şi părinţi coreeni nu spun te iubesc copiilor, dar eu iubesc la tine din tot inima mea aşa că spun!

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Mami, te rog să-mi pui 10 000 de dolari indexaţi la yuan în contul AlliedWasteCVSCitigroupCredit. Mai dau încă o dată examenul LSAT când mă-ntorc. Ethel Kim a luat 154 la LSAT şi a făcut trei cursuri de pregătire, aşa că nu contează. Eu sunt bine. Este greu să te angajezi pe-aici, ai nevoie de un *permesso soggiorno*[13], care e un fel de Carte Verde, şi urăsc americanii. Dacă nu, trebuie să mă angajez femeie în casă sau ceva de genul. Fac deja voluntariat trei ore pe săptămână la adăpostul de refugiaţi. I-ai spus asta lui tati? Nu, nu sunt băieţi coreeni în Roma. Roma e în Italia.

Uită-te pe hartă.

3 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Pentru cum crezi tu că o ai pe mami? Ori cum ai probleme, scrie-mi, nu doar pentru când nevoie de bani. Când lucrezi avocat mami mândră de tine şi nu ceri bani la ea. Şi vei fi mândră pentru că ajuţi pe mami şi familia. Familia e cel mai important, altfel de ce pus la noi DUMNEZEU pe pământ? Eu mare îngrijorare pentru tine şi Sally. Tati nu simte bine. Poate că tot vina mea. Mă rog la biserică extra pentru voi. Reverend Cho spune că toţi tinerii au cale specială. Tu ştii care e calea ta specială? Te rog spune-mi dacă ştii, alt fel căutăm împreună. Şi păstrează pe Ijuş în inima ta. Este important! De asemenea, băieţi

[13] Permis de şedere (it.).

coreeni sunt peste tot. Du-te la biserica coreeană şi vezi că găseşti întâlniri.

Poate nu înţelegi engleza mea proastă.

Iubesc la tine,

Mami

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Cum adică tata nu se simte bine? Dacă se întâmplă ceva rău, tu şi Sally trebuie să mergeţi acasă la Eunhyun. Mami! Uită de Iuş o secundă. ASTA E IMPORTANT. Mă sperii foarte tare. Ţi-a făcut ceva ţie sau lui Sally? Am încercat să sun acasă de opt ori ieri, dar mi-a răspuns numai robotul. Verbalizează-mă pe contul GlobalTeens când primeşti asta!

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Nu te îngrijorare. Tata băut cam mult şi supărat că am făcut soon-dubu[14] cu tofu stricat. I-am spus lui Sally să meargă plimbat, dar ea dormit în camera de oaspete şi eu culcat la subsol. Aşa că totul în regulă! Ai primit transfer de bani pe AlliedWaste? Verificare să ştim sigure. Sunt mulţi bani, aşa că tu nu mă dezamăgit. Bucură-te de Roma, eşti student bună la Elderbird, meriţi. Dar acum viaţa ta abia începe. Nu mai face altă greşeli! Nu apropia de băiat *meeguk*[15]. Toţi au intenţie rea, chiar şi ăia creştini. Mă rog la Iuş în fiecare zi să găseşti fericirea pe care eu nu avut niciodată, pentru că poate păcătuit împotriva lui DUMNEZEU. Am atât de multă ruşine. Scrie lui Sally mai mult. Simte dor de tine. Ai o mare responsabilitate, pentru că tu sora mai mare. Pare foarte rău că nu ai luat scor pe care l-ai dorit la LSAT. Tu tristă, mami tristă. Când tu suferă, mami suferă şi mai mult.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Ce se întâmplă cu mama şi tata?

SALLYSTAR: Nimic. S-a supărat de la soon-dubu. Ce-ţi pasă ţie?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: De ce eşti supărată pe MINE?

SALLYSTAR: Nu sunt supărată. Lasă-mă-n pace. Au sutiene Saaami de vară la Roma?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Da, dar costă 80 de euro.

SALLYSTAR: Cât de mult înseamnă?

---

[14] Tocană de tofu, legume, carne sau fructe de mare şi arome asiatice.

[15] American (cor.).

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Prea mult. Le găseşti mult mai ieftine la magazinul Saaami de pe strada Elizabeth sau comandă-ţi pe ŢâţeMici. De ce vrei să-ţi pui un sutien care lasă sfârcurile în văzul tuturor? Şi parcă nu te interesa moda.
SALLYSTAR: Toată lumea poartă. Chiar şi la Fort Lee.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cine din Fort Lee?
SALLYSTAR: Sora lui Grace Lee.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Bona? E o cretină.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, a dat tata în tine?
SALLYSTAR: Spune că-i e dor de California. N-a avut niciun client toată săptămâna. Toţi coreenii din NJ au deja medic ortoped. Mama se comportă ca un cadet spaţial.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Bine, nu-mi răspunde la întrebare. Mulţumesc că ai ascuns plicul cu rezultatul LSAT.
SALLYSTAR: Mama l-a găsit oricum. Tu ce mai faci?
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Am cunoscut un tip drăguţ aici. E alb. Lucrează la LandO'LakeGMFord.
SALLYSTAR: E mai uşor să fii cu un coreean. Pentru familie, pentru tot.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mersi, mami.
SALLYSTAR: Zic şi eu.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mda, poate ar trebui să mă cuplez cu un coreean care să semene cu tata. Se numeşte „tipar".
SALLYSTAR: Treaba ta. Să îi iei banii. Am întâlnire la 1.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce întâlnire?
SALLYSTAR: Protestul Columbia-Tsinghua contra celor de la AAR. Plecăm la DC peste o săptămână.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce e AAR?
SALLYSTAR: Autoritatea Americană pentru Restaurare, Bipartiţii. Nu te uiţi şi tu la ştiri?
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: EŞTI supărată pe mine.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, nu trebuie să stai cu mama şi tata. Poţi să te duci să stai în campusul Barnard. Poţi să te angajezi ca intern sau la vreun magazin. Nu vreau să-ţi bagi nasul în politică. Mai bine să ne bucurăm de viaţă.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Alo? Vrei să mă întorc acasă? Iau avionul mâine, dacă vrei. O să am grijă de mami.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, te rog, nu fi supărată pe mine. Îmi pare rău că nu sunt acolo când tu şi mami aveţi nevoie de mine. Sunt o distrusă.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Alo? Cred că ai ieşit. E ora 1 la tine.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, te iubesc.

4 IUNIE

LEONARDO DABRAMOVINCI CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Oh, hei, bună. Sunt Lenny Abramov. Poate îţi aminteşti de mine, scurta noastră întâlnire la Roma. Mulţumesc că m-ai spălat pe dinţi. Hi hi. Mă rog, eu tocmai m-am întors în SUA. Şi-am exersat cu abrevierile. Parcă ai spus MRPJULPCRCDD când eram la Roma. Înseamnă cumva „Mă Rostogolesc Pe Jos Uitându-mă La Porno Cu Rozătoare Care Dau Dependenţă?" Vezi, nu sunt chiar aşa bătrân! Să ştii că m-am gândit la tine. Ai cumva în plan să vii pe la New York curând? Poţi să stai aici. Am o casă dichisită, 740 de metri pătraţi, balcon, vedere spre centru. Nu pot concura cu da Tonino, dar fac nişte vinete prăjite foarte bune. Şi pot să dorm pe canapea, dacă vrei. Sună-mă sau scrie-mi oricând vrei. A fost foarte, foarte, foarte, foarte frumos să te întâlnesc. În timp ce scriu aceste rânduri mă gândesc la constelaţia ta de pistrui (sper să nu te stânjenească asta).

Cu dragoste,
Leonard.

VIDRA CONTRAATACĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

4 IUNIE
New York

Dragul meu jurnal,

L-am văzut pe grăsan în salonul de la business class de la Fiumicino. Pentru zborurile spre Statele Unite şi SecurityState Israel există un terminal special, cel mai dărăpănat terminal din aeroportul de la Roma, toţi, cu excepţia pasagerilor, ori poartă armă, ori îndreaptă spre tine un fel de aparat de scanare. Pentru pasagerii de la clasa economică nici nu există scaune lângă porţi, te pot scana mai bine dacă stai în picioare, pătrund mai bine printre faldurile de carne, te luminează ca pe un bec de ٦٠ ٠ de waţi. Oricum, la salonul de business class viaţa e mult mai fainã şi eu acolo m-am dus, să văd dacă pot găsi în ultimul moment câţiva indivizi cu Valoare Netă Ridicată, potenţiali Iubitori de Viaţă care să fie interesaţi de produsul nostru. Mă şi vedeam intrând dezinvolt în biroul lui Joshie, şeful meu, spunându-i: „Ia uită-te aici! Lenny al tău caută posibilităţi chiar şi-atunci când călătoreşte. Sunt ca doctorii. Întotdeauna de gardă!”

Saloanele de business class nu mai sunt ce erau odată. În ziua de azi, cele mai multe PVNR asiatice zboară cu avioane private, dar äppärätul meu a identificat câteva chipuri bune de scanat: o vedetă porno de altădată şi un băiat isteţ din Mumbai, care doar ce-şi pune bazele primului său imperiu mondial de comerţ cu amănuntul. Aveau cu toţii ceva bani la ei, deşi nu chiar 20 de milioane de euro nordici în venituri investibile, aşa cum caut eu, dar mai era şi un tip care nu înregistrase *nimic*. Nu era acolo, vreau să zic. Nu avea äppärät, ori nu îl setase pe modul „social”, sau poate că plătise vreun tânăr rusnac ca să-i blocheze transmisia. Şi arăta ca un nimic. Aşa cum nu prea mai arată oamenii. Nu doar imperfect, ci pur şi simplu îngrozitor. Un bărbat gras, cu ochii adânc înfundaţi în orbite, bărbia revărsată, părul moale şi gri, un tricou care-i cam punea în evidenţă mamelele mari şi un fel de cort scârbos şi umflat cu aer deasupra zonei în care se

presupunea c-ar fi organele genitale. Nu se uita nimeni la el, în afară de mine (iar eu am făcut-o doar preţ de un minut), pentru că se afla la marginea societăţii, pentru că n-avea rang, pentru că era un IDP, Imposibil de Prezervat, pentru că nu avea ce căuta lângă nişte veritabile PVNR într-un salon de business class. Acum, privind înapoi, parcă l-aş impregna cu niscai eroism, i-aş pune un tom în mână şi i-aş aşeza pe nas nişte ochelari bifocali cu lentile groase ca fundul sticlei. Vreau să-l fac să semene cu Benjamin Franklin. Dar dacă stau să mă gândesc, dragul meu jurnal, eu am promis să spun adevărul. Şi adevărul e că *m-am speriat* din clipa în care l-am văzut.

Cu mâinile împreunate pe scrot, bărbatul gras, acel Imposibil de Prezervat, se uita pe fereastră mişcându-şi mulţumit capul înainte şi înapoi, ca un aligator pe jumătate scufundat în apă, bucurându-se de o zi însorită. Ignorându-ne pe noi ceilalţi, privea cu abandonul unui entuziast noile, elegantele avioane cu nas de delfin ale companiei China Southern Airlines care rulau pe lângă Boeingurile 737 cojite de vopsea ale companiei UnitedContinentalDeltamerican şi alte câteva El Al, la fel de jalnice.

Când, în sfârşit, ne-am îmbarcat, după o întârziere tehnică de trei ore, un tânăr îmbrăcat în ţinută business casual a pornit pe culoar filmându-ne pe toţi, focalizând în mod repetat asupra grăsanului, care, roşind, a încercat să-şi întoarcă faţa de la obiectiv. Cineastul m-a bătut pe umăr şi mi-a ordonat, într-o engleză sudică şi tărăgănată, să mă uit *direct* în obiectivul camerei sale rablagite.

— De ce? am întrebat.

Se pare că tot ce voia de la mine fusese acel mic gest de răzvrătire, pentru că a trecut mai departe.

Cât ne-am ridicat în aer, am încercat să-mi şterg din minte videograful, vidra şi grăsanul. Pe când mă întorceam

de la baie, Grasul era doar o pată de culori pastelate într-un colţ al minţii mele, un contur gâdilat de lumina soarelui de la mare altitudine. Am scos din bagajul de mână un volum de povestiri de Cehov (ce n-aş fi dat să-l pot citi şi eu în rusă, ca părinţii mei!) şi am început cu nuvela „Trei ani”, povestea unui bărbat neatrăgător, dar decent, pe nume Laptev, fiu de negustor bogat din Moscova, îndrăgostit de frumoasa şi mult mai tânăra Iulia. Speram să găsesc câteva sfaturi despre cum să o seduc pe Eunice şi să depăşesc diferenţele estetice dintre noi. La un moment dat în nuvelă, Laptev îi cere mâna Iuliei, ea îl refuză iniţial, apoi se răzgândeşte. Un pasaj anume mi s-a părut extrem de util:

> [Atractiva Iulia] „Era istovită şi descurajată şi căuta să se încredinţeze că a refuza un om cumsecade, bun şi care o iubea, numai fiindcă *fizicul lui nu-i place* [subliniere proprie], a-l refuza mai ales când căsătoria aceasta îi dădea prilejul să scape de viaţa ei tristă, monotonă şi goală, în care *îşi irosea tinereţea fără nicio perspectivă de viitor* [subliniere proprie], ar fi fost un capriciu, o nebunie, pentru care Dumnezeu ar putea chiar s-o pedepsească.”[16]

Numai din acest pasaj, am elaborat o concluzie în trei puncte.

Punctul unu: ştiam că Eunice nu crede în Dumnezeu şi deplânge educaţia ei catolică, deci ar fi fost inutil să invoc acea divinitate şi nesfârşitele sale pedepse pentru a o face

---

[16] Anton Pavlovici Cehov, *Opere, Vol. VIII, Nuvele şi povestiri,* traduceri de Anda Boldur, Valeria şi Profira Sadoveanu, Ştefana Velisar-Teodoreanu, Tia Mureş, Tatiana Panaitescu, E.S.P.L.A. CARTEA RUSĂ, Bucureşti, 1959, pp. 284–285.

să se îndrăgostească de mine, *dar*, la fel ca Laptev, eram cu adevărat „un om cumsecade, bun şi care o iubea”.

Punctul doi: viaţa lui Eunice la Roma, în ciuda senzualităţii şi a frumuseţii oraşului, mi s-a părut şi ea „tristă, monotonă” şi cu siguranţă „goală” (ştiam că face voluntariat câteva ore pe săptămână cu nişte algerieni, ceea ce este incredibil de drăguţ, dar nu se poate numi muncă). Acum, eu nu provin dintr-o familie bogată precum Laptev al lui Cehov, dar puterea mea de cumpărare anuală de aproximativ ٢٠٠ ٠٠٠ de yuani i-ar putea da lui Eunice câte ceva de gândit în domeniul comerţului cu amănuntul şi, eventual, i-ar oferi „perspective de viitor”.

Punctul trei: cu toate acestea, e nevoie de mai mult decât nişte simple consideraţii financiare pentru a o face pe Eunice să mă iubească. „Tinereţea” ei chiar se irosea „fără nicio perspectivă”, întocmai cum spunea Cehov despre Iulia lui. Cum aş putea profita de acest fapt referitor la Eunice? Cum aş putea s-o momesc să-şi alinieze tinereţea la decrepitudinea mea? În Rusia secolului al XIX-lea se pare că sarcina era mult mai simplă.

Am observat că unii dintre cei de la business class se holbează la mine pentru că am o carte în mână.

— Prietene, chestia aia miroase a câine ud, a spus tânărul musculos de lângă mine, un maimuţoi de la Credit cu rol de senior la LandO’Lakes-GMFord.

Am băgat rapid volumul de Cehov în bagajul de mână şi l-am depozitat în compartimentul de deasupra capului, cât mai la fund. În vreme ce pasagerii se întorceau la ecranele lor pâlpâind de date, mi-am scos äppärätul şi am început să îl pipăi apăsat cu degetul, să le arăt cât de mult îmi plac mie chestiile digitale, aruncând priviri nervoase către caverna plină de suflete excitate din jurul meu, oameni de afaceri ameţiţi de vin, rătăcind prin propriile existenţe electronice. De-acum, tânărul în ţinută business-casual se

întorsese, cu tot cu camera sa video, şi stătea acolo, în capul culoarului, filmându-l pe grăsan cu o urmă de plăcere plictisită şi furie atârnându-i în colţul gurii (prada sa îşi îngropase capul într-o pernă, fie dormind, fie prefăcându-se că doarme).

Eu căutam indicii despre Eunice Park. Iubita mea era o fată timidă în comparaţie cu alţii din generaţia ei, aşa că amprenta ei digitală nu era cine ştie ce. A trebuit să o abordez de pe flancuri, prin intermediul surorii ei, Sally, şi al tatălui ei, Sam Park, medic, ortopedul violent. Cu äppärätul deja supraîncălzit şi lasciv, am îndreptat un satelit indian spre sudul Californiei, casa ei natală. Am dat zoom pe o serie de *haciendа* cu gresie purpurie la sud de Los Angeles, rânduri şi rânduri de dreptunghiuri de 3 000 de metri pătraţi, din care vederea aeriană nu-mi arăta decât micile sclipiri argintii ale sistemului centralizat de aer condiţionat de pe acoperiş. Toate aceste unităţi păreau să se închine spre semicercul unei piscine turcoaz, păzită de halourile gri a doi palmieri ghinionişti, singura urmă de floră din cadrul unităţii imobiliare. În una dintre aceste locuinţe, Eunice Park a învăţat să meargă şi să vorbească, să seducă şi să rânjească. Aici a dezvoltat braţe puternice şi coama aceea groasă de păr. Aici, coreeana ei vulgară a fost poleită cu engleza de California, aici şi-a plănuit evadarea imposibilă spre East Coast Elderbird College, spre pieţele Romei, spre petrecerile din Piazza Vittorio cu invitaţi libidinoşi de vârstă mijlocie şi, speram eu, spre braţele mele.

Apoi am căutat noua casă a domnului doctor Park şi a respectivei doamne Park, o casă cu arhitectură colonială olandeză, pătrată, cu un singur coş de fum ca o gură căscată, aşezată într-un unghi ciudat, de 45 de grade, în Regiunea Atlanticului Central. Casa californiană pe care au părăsit-o valora 2,4 milioane de dolari, neindexaţi la yuani,

iar cea de-a doua, mult mai mică, din New Jersey, 1,41 milioane. Am simţit că veniturile tatălui ei se diminuaseră şi am vrut să aflu mai multe.

Äppärätul meu retro a produs încet date care îmi spuneau că afacerea tatălui e în declin. A apărut un grafic cu venitul din ultimele optsprezece luni. Sumele, în yuani, erau în scădere constantă de când ei făcuseră greşeala de a pleca din California la New Jersey – venitul din iulie, după scăderea cheltuielilor, era de 8 000 de yuani, cam jumătate din al meu, iar eu nu aveam o familie de patru persoane de întreţinut.

Despre mama ei nu existau date, apărea doar ca parte a familiei. În schimb, despre Sally, mezina familiei Park, datele curgeau în torente. Am aflat din profilul ei că era mai plinuţă decât Eunice, kilogramele îi umflau obrajii rotunzi şi curbura lentă a braţelor şi a sânilor. Cu toate acestea, nivelul ei de colesterol LDL era cu mult sub normă, în timp ce nivelul de HDL creştea exponenţial, dând naştere unui raport nemaiauzit. Dacă menţinea dieta actuală şi-şi făcea exerciţiile de dimineaţă, putea trăi până la 120 de ani, în ciuda greutăţii. După ce i-am verificat starea de sănătate, i-am examinat achiziţiile, intuindu-le şi pe cele ale lui Eunice. Surorile Park preferau cămăşile mărimea *extra-small*, ţinute de birou severe, puloverele gri austere, care se distingeau doar prin provenienţă şi preţ, cerceii cu perle, şosetele de 100 de dolari, dintre cele pentru copii (aşa mici aveau picioarele), chiloţi cu fundiţe ca pentru cadouri, tabletele de ciocolată elveţiană de la oarecare magazine cu delicatese, pantofi, pantofi şi iar pantofi. Contul lor AlliedWasteCVSCitigroup se ridica şi cobora ca pieptul unui animal viu care respiră. Am observat linkuri către ceva numit FundDeLux şi câteva buticuri din L.A. şi New York, pe de o parte, şi către contul AlliedWaste al părinţilor lor, pe de alta, şi am văzut că

preţioasele lor economii erau în scădere constantă, ameninţătoare. Ţinând cont de numărul membrilor familiei Park, am simţit impulsul de a-i salva de ei înşişi, de cultura consumeristă idioată care îi storcea încet de bani. Voiam să le dau sfaturi, să le dovedesc că, fiind eu însumi fiu de imigranţi, pot fi de încredere.

Apoi am trecut la reţelele de socializare. Fotografiile se derulau sub ochii mei, în mare parte cu Sally şi prietenii ei. Copii asiatici care se îmbată pe furiş cu bere mexicană, fete şi băieţi atrăgători, îmbrăcaţi în tricouri de bumbac decente, făcând semnul victoriei către obiectivul äppärătului, în faţa pianelor acoperite de milieuri şi a tablourilor pastorale cu Isus cuprins de beatitudine, în cădere liberă. Băieţi care se hârjonesc în paturile mari ale părinţilor, blugi, blugi şi iar blugi. Fete înghesuite ciorchine, toate cu ochii în ecranul äppärätului, încercări serioase de a râde şi de a părea spontane, „clovnerii” feminine superficiale. Sora Sally, cu chipul radiind de bunătate rănită, cu braţele strânse în jurul unei fete la fel de dolofane, în uniforma de şcoală catolică, care-şi strecurase mâna în spatele lui Sally să-i pună coarne copilăreşti, şi apoi mai încolo, la capătul unui şir de fotografii repetate ca un refren cu proaspeţi absolvenţi de facultate rânjind disperat, iat-o pe Eunice a mea, examinând din ochi, cu răceală, cu pometii ridicaţi fără chef pentru a dărui cele trei sferturi de zâmbet strălucitor necesare, un petic asfaltat de curte californiană şi o poartă şubredă din zăbrele.

Am închis ochii şi am lăsat imaginea să lunece în arhiva în creştere dedicată lui Eunice care era mintea mea. Dar apoi m-am uitat din nou. Nu zâmbetul strălucitor de fals al lui Eunice mă frapase. Ci altceva. Se întorsese de la obiectivul äppärätului, o mână ridicată etern în aer, în încercarea de a-şi pune repede ochelarii de soare. Am

mărit imaginea cu 800 la sută, concentrându-mă pe ochiul aflat cel mai departe de obiectiv. Acolo, sub el, am observat ceea ce părea a fi o urmă întunecată de capilare sparte. Am mărit şi am micşorat imaginea, încercând să descifrez imperfecţiunea de pe un chip care nu tolera imperfecţiuni, reuşind să disting pe faţa ei, în cele din urmă, amprenta a două, nu, trei degete – arătătorul, mijlociul, degetul mare. Bine, gata. Gata cu munca de detectiv. Gata cu obsesia asta. Gata cu încercările de a deveni salvator de fete bătute. Ia să vedem dacă pot să scriu trei pagini fără să o menţionez nici măcar o dată pe Eunice Park. Ia să vedem dacă pot scrie despre altceva, nu despre inima mea.

Pentru că, atunci când roţile avionului au lins, în sfârşit, asfaltul aeroportului din New York, aproape că n-am băgat de seamă tancurile şi transportoarele blindate ghemuite printre insulele de iarbă arsă de soare dintre piste. Aproape că n-am băgat de seamă soldaţii cu cizmele pline de noroi, care alergau pe lângă avionul nostru în timp ce ne opream prematur, nici vocea neliniştită a pilotului prin sistemul de sonorizare, înecată de un şuierat electronic zimţat.

Avionul nostru fusese înconjurat de ceea ce părea a fi armata Statelor Unite. Curând, am auzit bătăi în uşa avionului, am văzut stewardesele grăbindu-se să deschidă şi-am auzit comenzile urlate ale militarilor de afară.

— Ce naiba? l-am întrebat pe tânărul musculos de lângă mine, cel care se plânsese de mirosul cărţii mele, dar el s-a limitat să-şi pună un deget pe buze, asigurându-se că stă cu spatele la mine, de parcă aş fi emanat mirosul unei întregi colecţii de proză scurtă.

Erau în cabina de la business class. Vreo nouă băieţi îmbrăcaţi în uniforme murdare de camuflaj, majoritatea în jur de treizeci de ani (prea bătrâni pentru a servi în

Venezuela, bănuiesc), pete de transpiraţie la subsuori, sticle cu apă fixate la întâmplare pe vestele antiglonţ, M-16 înfipte pe bust, nu tu zâmbete, nu tu vorbe. Ne-au scanat cu äppärätele mari şi maro de ghetou vreme de trei minute interminabile, timp în care contingentul american a rămas petulant de tăcut, pe când italienii aflaţi la bord au început să vorbească pe un ton furios şi asertiv. Ş-apoi a-nceput.

L-au apucat de ambele braţe şi au încercat să-l tragă în picioare, imensul său volum protestând pasiv. Pasagerii americani s-au întors imediat cu spatele, dar italienii deja urlau: *Che barbarico!*[17] şi *A cosa serve?*[18]

Frica grăsanului urât se revărsa prin cabină în valuri putrede. Am simţit-o înainte de a-i auzi vocea, care, la fel ca restul, nu se conforma standardelor timpului nostru: era firavă, neajutorată, josnică.

— Ce am făcut? se bâlbâia el. Căutaţi în portofelul meu. Sunt bipartit. Căutaţi în portofelul meu. Am bilet la business class. I-am spus castorului tot ce a vrut.

Am aruncat o privire pe furiş la torţionarii grăsanului aşezaţi uniform în jurul lui, cu degetele pe trăgaci. Uniformele lor erau împodobite cu însemne pripite, o sabie suprapusă deasupra Doamnei Libertăţii, care, bănuiesc, reprezintă Garda Naţională a Armatei din New York. Şi totuşi, simţeam că gloata de albi de suburbie nu era în niciun caz din New York. Erau lenţi şi greoi, aveau o mină obosită, de parcă le-ar fi înţepat cineva pupilele şi apoi le-ar fi încercuit ochii.

— Äppärätul dumneavoastră, a ordonat unul dintre ei grăsanului.

---

[17] Ce barbarie! (it.)

[18] De ce fac asta? (it.)

— L-am lăsat acasă, a şoptit bărbatul cu voce tare şi cu toţii ne-am dat seama că minte.

Când soldaţii l-au ridicat, în sfârşit, în picioare, cabina s-a umplut cu scâncete neîndemânatice de adult. M-am uitat înapoi şi i-am văzut pantalonii largi, lăbărţaţi, prea mari pentru picioarele sale ciudat de mici. Şi asta a fost tot ce am văzut sau am auzit despre pasagerul criminal de pe zborul 023 al UnitedContinentalDeltamerican cu destinaţia New York, fiindcă, nu ştiu cum, soldaţii îl făcuseră să înceteze cu smiorcăielile; tot ce se auzea era plescăitul mocasinilor lui printre bătăile constante ale cizmelor lor de masculi.

Nu se terminase încă. În timp ce italienii începuseră să comenteze furioşi despre starea naţiunii noastre necăjite murmurând numele lui *il macellaio*, adică „măcelarul” Rubenstein, al cărui chip de mânuitor de cuţite mânjit de sânge putea fi văzut sub formă de poster la fiecare colţ de stradă din Roma, un al doilea grup de soldaţi se întorsese în cabină la noi.

— Cetăţenii americani să ridice mâna, ni s-a spus.

Chelia mea în formă de Ohio a îngheţat pe tetiera scaunului. Eu ce făcusem? Ar fi trebuit să-mi ţin gura când vidra mi-a cerut să-i spun numele Fabriziei? Ar fi trebuit să răspund „nu vreau să răspund la această întrebare”, aşa cum îmi spusese că este dreptul meu să fac? Să fi fost *prea* obedient? Aveam timp să caut în äppärätul meu datele de contact ale lui Nettie Fine, să le pot prezenta Gardienilor? Mă vor scoate şi pe mine cu forţa din avion? Părinţii mei se născuseră în ceea ce fusese Uniunea Sovietică, iar bunica mea supravieţuise, deşi cu greu, ultimilor ani ai lui Stalin, dar eu sunt lipsit de instinctul genetic de a face faţă autorităţii dezlănţuite. Mă sfărâm în bucăţi în faţa unei forţe care mă depăşeşte. Aşa că, pe când mâna mea începea lunga călătorie de la poală înspre

aerul saturat de frică al cabinei, mi-am dorit ca părinţii mei să fie lângă mine. Voiam mâna mamei mele pe ceafă, atingerea rece care mă liniştea întotdeauna când eram copil. Voiam să-mi aud părinţii vorbind tare în rusă, pe care am considerat-o întotdeauna ca fiind limba consimţământului viclean. Voiam să înfruntăm asta împreună. Dacă mă împuşcă pentru trădare şi părinţii mei află vestea de la vreun vecin, dintr-un raport al poliţiei, de la prezentatorul lor favorit cu faţă de cartof de pe FoxLiberty-Ultra? „Vă iubesc”, am şoptit spre Long Island, unde locuiesc părinţii mei. Desfăşurându-mi puterile minţii ca pe un satelit, am dat zoom pe acoperişul verde ondulat al umilei lor case din Cape Cod, mica evaluare în formă de yuan plutind peste pata verde la fel de minusculă a curţii lor de clasă muncitorească.

Şi apoi mi-am dorit-o pe Eunice lângă mine, să împărtăşim aceste ultime momente. Voiam să simt neputinţa ei tânără, mâna mea pe genunchii ei osoşi alinând frica din ea, ca să ştie că doar cu mine va fi in siguranţă.

Nouă dintre noi ridicaseră mâinile. Americanii.

— Scoateţi-vă äppärätele.

Am făcut cum ni s-a spus. Nu am pus întrebări. Mi-am întins dispozitivul într-un gest deosebit de slugarnic, ca un pui ruşinat de animal care arată mizeria pe care a făcut-o în coteţ. Un tânăr căruia părea să-i lipsească faţa pe sub viziera lungă şi verde a şepcii mi-a prelevat şi analizat datele de pe äppärät cu un model militar de äppärät. Tot ce puteam vedea erau braţele, încordate ca sfoara unei maşini de tuns iarba. Şi-a înclinat capul spre mine, a oftat, apoi s-a uitat la ceas.

— În regulă, oameni buni, să mergem! a strigat el.

Cabina de la business class a debarcat în mare grabă. Am coborât în fugă scările şi am intrat pe pista crăpată a

aeroportului JFK, care tremura sub armada transportoarelor blindate şi a cărucioarelor doldora de valize. Căldura verii îmi mângâia spatele umed şi mă făcea să mă simt ca şi cum tocmai stinseseră focurile care-mi cuprinseseră tot corpul. Mi-am scos paşaportul american şi l-am ţinut în mână, indicând cu degetul vulturul auriu în relief, în speranţa că asta încă mai înseamnă ceva. Îmi amintesc cum vorbeau părinţii mei despre norocul de a fi părăsit Uniunea Sovietică ca să vină în America. O, Doamne, m-am gândit, te rog, fă să mai existe norocul ăsta în această lume nouă.

— Vă rugăm să aşteptaţi la „hangarul de securitate”, ne-a spus, printre hohote de plâns, una dintre stewardese.

Ne-am îndreptat spre un afloriment bizar, aflat în mijlocul unui peisaj cu terminale abandonate, în paragină, îngrămădite una peste alta într-o imagine care amintea de mahalalele cenuşii din Lagos. Am trecut în revistă clădirile obosite ale unei ţări îmbătrânite prematur; în depărtare, dincolo de tancuri şi transportoare blindate, macaralele se înălţau deasupra complexului futurist, construit doar pe jumătate, al terminalului de marfă al China Southern Airlines. Un tanc a venit spre noi rostogolindu-se pe şenile, iar cei nouă americani de la business class au ridicat instinctiv mâinile. Tancul s-a oprit brusc. Un singur soldat, în tricou şi pantaloni scurţi, a ieşit prin trapă, ridicând un indicator pe care scria cu litere negre pe un fundal portocaliu:

ESTE INTERZIS SĂ RECUNOAŞTEŢI EXISTENŢA ACESTUI VEHICUL („OBIECTUL”) PÂNĂ NU SUN-TEŢI LA O DISTANŢĂ DE 0,8 KM DE PERIMETRUL DE SECURITATE AL AEROPORTULUI INTERNAŢIONAL JOHN F. KENNEDY. PRIN CITIREA ACESTUI SEMN, NEGAŢI

EXISTENŢA OBIECTULUI ŞI VĂ DAŢI CONSIMŢĂMÂNTUL IMPLICIT.

— Autoritatea Americană pentru Restaurare
Directiva de securitate IX-2.11
„Împreună vom surprinde lumea!”

Italienii, convinşi că ce-a fost mai rău a trecut, începuseră deja să vorbească despre ultimele zece minute ca şi cum ar fi trecut printr-o aventură geopolitică palpitantă. Femeile din rândul lor discutau deja despre magazinele de genţi din Nolita, unde puteau profita din plin de dolarul în declin. Şi-atunci mi-am dat seama că mirosul de frică al grăsanului nu-mi părăsise, de fapt, nările, că rămăsese întipărit în firele de păr din nasul cu formă de trompă, cele de care trăsese Eunice cu grijă în patul meu de la Roma, şoptind: „Ugh, dezgustător!” Şi apoi, înainte să-mi dau seama exact ce se întâmplă, stăteam pe podeaua hangarului de securitate, cu picioarele sub mine, inutil, cu braţele ridicate împungând noul cer american, ca un somnambul sau un atlet care-şi face exerciţiile de întindere. Paşaportul îmi căzuse din mâini. Italienii spuneau ceva pe un ton solidar, indicând spre mine. Ce atenţi sunt la suferinţă aceşti oameni blânzi din vechime! Îmi ieşeau din gură sunetele acelea pe care Eunice le numea „verbalizări”, dar n-ai fi înţeles ce zic nici dacă mi-aş fi ţinut gura lipită de urechile tale.

SINGURUL BĂRBAT PENTRU MINE

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

5 IUNIE

Format: Text lung în limba engleză standard
SUPERPONT GLOBALTEENS: Studiile efectuate de Harvard Fashion School arată că tastarea excesivă provoacă urâţirea încheieturilor, care devin groase şi neatrăgătoare. Fii GlobalTeen pentru totdeauna – treci la Imagini astăzi!

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Preţios,

Cum o mai duci, stricată mică? Ce n-aş da să fii aici cu mine acum! Am nevoie de cineva cu care să vorbesc, iar pe Teens n-am cu cine. Sunt atât de confuză. M-am dus cu Ben (tipul de la Credit) la Lucca, a fost super, super drăguţ, a plătit pentru toate mesele mele şi pentru această cameră superbă de hotel, m-a dus la o plimbare în jurul zidurilor oraşului şi la o *osteria* nespus de bună unde îl cunoştea toată lumea de-acolo şi unde am băut un vin de 200 de euro. Mă tot gândeam că trebuie să fie iubitul perfect şi cum i-aş transpira trupul sexy şi slăbuţ. Cum, dintr-odată, m-aş trezi că-i spun, fără niciun motiv, că-i miros picioarele sau că e saşiu, sau că are început de chelie (ceea ce ar fi o MINCIUNĂ absolută), iar el s-ar închide în sine, mi-ar da block pe äppärät ca să nu mai ştiu la ce naiba se gândeşte şi apoi ar privi în gol. Nu că nu am fi făcut-o, că am făcut-o. Şi a fost bine. Dar imediat după aceea am avut un atac de panică puternic şi el a încercat să mă liniştească, mi-a spus că arăt ca o târfă şi că FUTABILITATEA mea e 800+ (ceea ce N-ARE CUM să fie aşa, pentru că nu găsesc o coafeză în toată Roma care să se priceapă la părul asiatic), dar nu a putut. Mi-e aşa ruşine. Mă simt nevrednică să fiu cu cineva ca Ben şi, ori de câte ori mergeam împreună pe stradă sau ceva, mi-l tot imaginam cu vreun supermodel, o tipă frumoasă sau cu vreo CurvăMedia, foarte deşteaptă, dar sexy. Cineva care să-l merite cu adevărat, nu ca mine, o distrusă.

Am primit alt GlobalTeens de la mama, în care spunea că, practic, tata a început iar. Sally a trebuit să doarmă în camera de oaspeţi de la etaj şi mama la subsol, pentru că atunci când se îmbată, tata nu prea poate să urce scările, sau măcar eşti avertizată la timp dacă o face.

Am încercat s-o descos pe Sally, dar nu a spus decât chestii minore, cum că mama a stricat tofu şi că tata n-a avut clienţi deloc, prin urmare e vina mamei, sau a pacienţilor lui, sau a oricui altcuiva în afară de el. În orice caz, m-am uitat după bilete de avion ieftine. Oricât

de mult îmi place să cheltui banii ticălosului aici, ştiu că sunt responsabilă pentru ce se întâmplă cu Sally şi cu mama.

Cred că o parte din mine se îndrăgosteşte de Ben, dar ştiu că nu e posibil, pentru că o altă parte – bolnavă – din mine crede că tata va rămâne întotdeauna singurul bărbat pentru mine. Ori de câte ori se întâmplă ceva minunat cu Ben, încep brusc să mă gândesc la toate lucrurile bune pe care le-a făcut TATA şi mi se face dor de el. Ştii tu, că i-a ajutat întotdeauna pe mexicanii ăia amărâţi pe vremea când avea cabinetul din California, chiar dacă n-aveau asigurare, adică, practic, mereu, avea grijă de picioarele lor pe gratis. Vreau să zic, dacă eu sunt fiica cea rea pentru că l-am părăsit şi am plecat în Europa? Doamne, scuză-mă pentru toată această diaree verbală. Hei, ţi-aduci aminte când locuiam în Long Beach şi tu dormeai la noi? Ţi-aduci aminte că mama ne trezea a doua zi la 7 dimineaţa, strigând „*Iiiireo-na! Iiiireo-na!*[19] Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge!” Mi-e aşa dor de tine, Ponei Preţios.

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Dragă Pandă Preţioasă,

Ce mai faci, bagaboanto? Am primit mesajul tău chiar când coboram din maşină la PăsăricăZemoasă din Topanga şi am fost aşa tristă tot timpul. Una dintre vânzătoare chiar m-a întrebat dacă sunt bine, iar eu i-am spus „mă gândesc” şi ea cică „de ce?”.

Nu ştiu ce să-ţi spun. Părinţii pot fi uneori o mare dezamăgire, dar nu se aleg. Adică trebuie să-i respectăm indiferent de situaţie, iar dacă fac lucruri care ne dor, ar trebui să încercăm să ne ferim din calea lor şi să fim de zece ori mai iubitori. Mi-aş dori să ai un frate mai mare, cum am eu, pentru că la noi în familie el ia totul pe umerii lui. Cred că e nasol să fii sora mai mare într-o familie care n-are mail.

Oricum, în ceea ce-l priveşte pe Ben, sunt sigură că faci totul ca la carte. El nu ştie că, de fapt, tu suferi de nişte frământări interioare şi te crede o tipă dură pentru care trebuie să transpire ca să te facă a lui. Zici că i se cam curbează penisul într-o parte? Aşa e şi al lui Gopher (care are diplomă PDU – Penis Destul de Uriaş!). Chiar mă întrebam dacă e aşa strâmb la toţi bărbaţii albi. Halal virgină mai sunt, nu? Ha ha.

Ştii că mă poţi verbaliza oricând, zi sau noapte. Şi aşa jumătate din timp nici măcar nu ştiu pe ce lume trăiesc, dar mă bucur că ne putem face confidenţe, uneori lumea mi se pare atât de... nici măcar nu pot

[19] Trezirea! (cor.)

s-o descriu. În momentul în care cineva se apropie de mine sau mă apropii eu de cineva, zici că plutesc aşa. Şi parcă totul SE OPREŞTE ÎN LOC. Uneori, oamenii verbalizează cu mine şi eu mă uit la gura lor şi mă gândesc: „CE?" Ce zici? Ce naiba să verbalizez drept răspuns şi cu ce scop? Adică, cel puţin tu ţi-ai suflecat mânecile, ai plecat de-acasă şi te-ai dus la ROMA! Cine face aşa ceva? APROPO, se găsesc prin Italia chiloţi transparenţi marca CapitulareTotală? Cred că sunt de prin Milano, dar nu-i găsesc nici pe ŢâţeMici, nici pe FundDeLux. Dacă îmi găseşti pe bleumarin, îţi dau banii, jur. Mărimea o ştii, stricata mea dragă. Şi mie mi-e foarte dor de tine, Panda mea Preţioasă. Întoarce-te în însorita Californie! Cred că am mâncărimi inghinale când iau anticoncepţionale. Tu ştii DE CE?

7 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Ce mai faci tu. Sper că nu faci griji la tine. E drăguţ că scrii lui Sally. Sora mai mică întotdeauna admiră pe sora mai mare. Eu şi tati fost la biserică şi vorbit cu reverendul Cho. Am cerut scuze lui tati fiindcă eu niciodată nu gândesc la ce mult munceşte el şi că are nevoie de totul perfect, mai ales de soon-dubu, mâncarea lui preferată! ☺ Tati promis că, dacă nu simte bine, ÎNTÂI ne rugăm împreună la DOMNUL să călăuzească la noi şi abia APOI loveşte. Apoi reverend Cho citit Scriptura care spune femeia vine după bărbat. El spune bărbat este cap şi femeia este picior sau braţ. Apoi rugat împreună şi am inclus special pe tine şi pe Sally, fiindcă tu şi sora sunteţi tot ce eu şi tati avem.

Altfel noi nu plecat niciodată din Coreea, care este acum mai bogată decât America şi nu are atâtea probleme politice, dar de unde să ştim asta când noi plecat? Acum vedem tancuri chiar şi în Fort Lee, pe Center Avenue. Foarte înfricoşător pentru mine, la fel ca în Coreea în 1980, mult timp în urmă, când au fost probleme în Kwangju şi au murit oameni mulţi. Sper să nu se întâmple nimic în Manhattan lui Sally.

Pentru că am lăsat totul şi am plecat, acum ai o mare responsabilitate faţă de tati, mami şi sora ta. ☺

Am învăţat să fac un emoji de fericire. Îţi place? Haha. Fă-mă mândrie de tine şi tot ce mă aştept de la tine, ca înainte.

Iubesc la tine ca-ntodeauna.

Mami

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Mamă, de ce nu veniţi aici, la Roma, tu şi Sally? Ea poate face cursuri de vară anul viitor. Ne luăm un apartament mai mare şi vă arăt împrejurimile. Meriţi să iei o pauză de la tati. Este şi o biserică creştină (nu catolică) aici, unde se ţin slujbe în coreeană şi mâncăm mâncare delicioasă şi ne distrăm. Poate mă va ajuta să mă concentrez mai mult dacă ştiu că eşti în siguranţă şi-atunci o să pot obţine un punctaj mai bun la LSAT.

Te iubesc,

Eunice

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, vrei chiloţi CapitulareTotală? Sunt transparenţi ca cei pe care-i poartă vedeta porno poloneză în DoctorulFund.

SALLYSTAR: Aia cu şolduri siliconate?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cred că da. Eu nu pot vedea DoctorulFund pe äppärätul meu, nu ştiu de ce. În Italia nu funcţionează nimic.

SALLYSTAR: Sunt transparenţi ca să-i poţi purta cu FoaieDeCeapă.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: De ce nu cu blugi normali? Aşa ai putea „proteja misterul”, cum zice mama.

SALLYSTAR: Hahaha. Kwan spune că unele dintre fetele coreene care doar ce au venit în Los Angeles nici măcar nu folosesc prezervative, pentru că vor ca partenerii lor să le creadă virgine. Şi au 28 de ani! Fete bătrâne, ce să mai.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: CE PORCĂRIE. Dar nu înţeleg. Te simţi mai bine? Aşa am impresia. Eşti bine?

SALLYSTAR: Tata se simte mai bine. A venit să cânte cu mine în duş.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: ÎN DUŞ?

SALLYSTAR: Nu, de după perdea. Dăăă.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Dar e o perdea de plastic.

SALLYSTAR: Poţi să faci rost de CapitulareTotală mai ieftini în Italia? Mărimea mea o ştii. De fapt, cu o mărime mai mare acum, că m-am îngrăşat. Scârbos.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Nu mai mânca aşa mult! Şi nu-l lăsa pe tati să intre peste tine în duş.

SALLYSTAR: Nu intră ÎN duş. E drăguţ să cânt cu el. Am cântat „Sister Christian”[20] şi melodia din „Chirurgul maxilo-facial Lee Dang Hee”. Ţi-aduci aminte ce se enerva tata la emisiunea aia? Cum se numea localul de *noraebang*[21] unde mergeam?
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ceva cu la Olympic. Ar trebui să vii la Roma la vară.
SALLYSTAR: Nu pot. Cursuri. Şi mergem la DC săptămâna viitoare şi-or să fie mai multe proteste pe tot parcursul verii.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mami spune că a văzut un tanc în Fort Lee. Serios, Sally. Lasă politica. Vino la Roma! E un mall uriaş la doar 20 de minute de mine, au colecţia de toamnă Saaami şi linia de vară PăsăricăZemoasă, totul redus cu cel puţin 80%.
SALLYSTAR: Credeam că dolarul nu mai are nicio valoare.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Tot e mai ieftin. Alooo, 80% reducere. Fă calculele, tocilaro!
SALLYSTAR: Nu pot să vin. Trebuie să am grijă de mami.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ia-o cu tine.
SALLYSTAR: Eunice, crezi că poţi să le aranjezi tu pe toate şi să schimbi situaţia astfel încât să fie toată lumea fericită?! Nu aşa funcţionează.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce vrei să fac? Să mă rog la Ijuş „să îl facă pe tata să se schimbe”?
SALLYSTAR: Ştii că nu-mi place reverendul Cho, dar dacă am învăţat o lecţie în biserică asta e smerenia. Lucrurile sunt cum sunt. Aşa sunt părinţii mei. Iar eu ar trebui să accept că nu pot avea tot şi să mă descurc cu ce mi-a oferit Dumnezeu. Dacă nu crezi în toate astea, o să te simţi şi mai jalnic.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cu alte cuvinte, renunţă şi lasă-l pe Ijuş să-ţi lumineze calea. ŞI, APROPO, eu deja MĂ SIMT jalnic.
SALLYSTAR: Nu am renunţat la nimic. Mă fac cardiolog şi voi câştiga suficienţi bani, iar tata va putea ieşi la pensie şi-o să uite de picioarele mirositoare ale albilor. Şi poate atunci o să fie mai bine pentru familia noastră.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Da, sigur asta va rezolva totul.
SALLYSTAR: Mersi pentru susţinere. Eşti exact ca tata şi nici măcar nu-ţi dai seama. Stai la Roma. Mai bine decât să fiţi amândoi aici.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: N-am vrut.
SALLYSTAR: Mă rog.

---

[20] Soră întru credinţa creştină.

[21] Karaoke (cor.).

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sunt foarte mândră de tine.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Eu sunt cea stricată.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Mai eşti aici? O să-ţi iau chiloţi CapitulareTotală, dar cu sutienul fără sfârcuri te descurci singură.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally! Ştii că mă întristez rău când dispari aşa.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ştii că aş face orice ca să vă fac fericite pe tine şi pe mami. Poate CHIAR o să mă duc la facultatea de drept şi voi lucra la magazine de lux şi îi vom putea cumpăra lui mami un apartament numai al ei în Manhattan, ca să fie în siguranţă.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Vin acasă, Sally. Alo? Cum găsesc un bilet ieftin, vin acasă.

ABERAŢIA SIMPLEI EXISTENŢE

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

6 IUNIE

Dragă jurnalule,
Uite ce mesaj am primit de la Joshie pe äppärät, imediat după ce am trecut prin chinul de la JFK:

> DRAGUL MEU MACAC RHESUS, TE-AI ÎNTORS? PE-AICI AM FĂCUT O MULŢIME DE SCHIMBĂRI POZITIVE ŞI **REDUCERI DE PERSONAL**. SIMTE-TE LIBER SĂ RĂMÂI LA ROMA, DACĂ AŞA DOREŞTI. VIITORUL SALARIU & LOC DE MUNCĂ = DE DISCUTAT.

Ce naiba a fost asta? Angajatorul şi tatăl meu de-al doilea, Joshie Goldmann, vrea să mă dea afară? Să mă fi trimis în Europa doar ca să scape de mine?

Am încă din copilărie un caiet vechi, marca Mied de Cinci Stele, pe care abia aşteptam să-l folosesc. Aşa că am

rupt o foaie, e de hârtie adevărată, am pus-o pe măsuţa de cafea şi am început să scriu de mână următoarele:

STRATEGIE DE SUPRAVIEŢUIRE
PE TERMEN SCURT ŞI
DE NEMURIRE VIITOARE ÎN URMA ÎNTOARCERII LA
NEW YORK DUPĂ CE AM FĂCUT-O DE OAIE ÎN EUROPA

de Lenny Abramov, licenţiat, cu studii de masterat

1) Munceşte din greu pentru Joshie – arată-i că eşti un angajat model, unul important, arată-i că nu eşti doar animalul de companie al profesorului, ci un gânditor, o persoană creativă, un furnizor de conţinut, găseşte scuze pentru performanţele slabe din Europa, obţine o mărire de salariu, redu cheltuielile, economiseşte bani pentru tratamentele iniţiale de decronificare, dublează-ţi durata de viaţă în următorii douăzeci de ani şi apoi continuă exponenţial, până când vei deveni eligibil pentru a intra în programul Extinderea Vieţii pe Termen Nelimitat.
2) Obţine protecţia lui Joshie – evocă legătura paternă ca răspuns la situaţia politică. Povesteşte-i despre ce s-a întâmplat în avion, fă apel la sentimentele evreieşti de teroare şi nedreptate.
3) Iubeşte-o pe Eunice – chiar dacă este departe, încearcă să o vezi ca pe o potenţială parteneră de viaţă, meditează la pistruii ei şi simte-te iubit de ea pentru a-ţi scădea nivelul de stres şi pentru a nu te mai simţi aşa singur. Lasă potenţialul ei de tandreţe să-ţi sporească fericirea!!! Apoi implor-o să vină la New York şi fă în aşa fel încât să devină, în scurt timp, o amantă reticentă, o însoţitoare precaută şi foarte tânăra ta soţie.

4) Ai grijă de prietenii tăi – întâlneşte-te cu ei imediat după ce te vezi cu Joshie şi încearcă să recreezi un sentiment de comunitate cu cei mai buni prieteni, Noah şi Vishnu.

5) Comportă-te frumos cu părinţii (în anumite limite) – or fi ei răi cu tine, dar sunt trecutul tău, identitatea ta. 5a) Identifică asemănări cu părinţii, au crescut într-o dictatură şi e posibil ca într-o bună zi să ţi se întâmple acelaşi lucru!!!

6) Celebrează ce ai – situaţia ta e mai bună decât a altora. Gândeşte-te la bietul grăsan din avion (unde e? ce îi fac?) şi fii fericit că nu eşti în locul lui.

Am împăturit hârtia şi am pus-o în portofel, să o am la îndemână. Acum, mi-am spus: „Du-te şi transformă toate aceste lucruri în realitate!”

Mai întâi, am celebrat ce am (punctul nr. 6). Am început cu cei 740 de metri pătraţi care reprezintă bucăţica mea de Manhattan. Locuiesc în ultima fortăreaţă a clasei de mijloc din oraş, în vârful unui zigurat din cărămidă roşie, ridicat de un sindicat al muncitorilor evrei din industria confecţiilor pe malul East River, pe vremea când evreii coseau haine ca să-şi câştige existenţa. Spune ce vrei, dar aceste urâte cooperative sunt pline de bătrâni autentici, care au de spus poveşti reale (deşi aceste poveşti sunt adesea sinuoase şi greu de urmărit; spre exemplu, cine naiba era tipul ăla, „Dillinger”[22]?).

Apoi mi-am celebrat Peretele de Cărţi. Am numărat volumele de pe raftul meu în stil modern de 6 metri lungime, ca să mă asigur că niciunul nu fusese pierdut sau folosit drept lemn de foc de sublocatarul meu. Voi sunteţi

[22] John Herbert Dillinger, spărgător de bănci în perioada Marii Crize Economice din SUA.

tot ce am mai sacru, le-am spus cărţilor. Nimănui, în afară de mine, nu-i mai pasă de voi. Iar eu am să vă păstrez cu mine pentru totdeauna. Şi într-o zi voi face în aşa fel încât să fiţi din nou importante. M-am gândit la calomnia aceea teribilă ieşită pe gura noii generaţii: cărţile *put*. Şi totuşi, ca nu cumva eventuala sosire a lui Eunice Park să mă ia pe nepregătite, am decis să joc la sigur şi-am dat cu nişte Explozie de Flori Sălbatice şi Pin prin apropierea tomurilor mele, direcţionând cu mâinile parfumul atomizat în direcţia cotoarelor acestora. Apoi mi-am celebrat celelalte posesiuni, mobilierul cu design modular, electronicele şi electrocasnicele elegante, dulapul inspirat de stilul Corbusier de pe la mijlocul anilor ’50, plin cu amintiri din relaţiile mele trecute, unele destul de picante şi cu parfum de zone umede, altele îmbibate în tipul acela de tristeţe la care chiar ar trebui să învăţ să renunţ. Am celebrat masa de pe balcon – care a fost greu de montat şi care încă are un picior mai scurt–, am băut *al fresco*[23] o cafea destul de proastă, nu ca la Roma, privind orizontul aglomerat al centrului oraşului aflat la vreo douăzeci de cvartale de mine, cu elicoptere militare şi civile trecând pe lângă turla excesiv de umflată a Turnului „Libertăţii” şi toate celelalte detalii fantasmagorice din centru. Am sărbătorit proiectele de locuinţe cu regim redus de înălţime care se înghesuiau în faţa mea, aşa-numitele Blocuri Vladeck, solidare în roşul cărămizilor cu clădirile cooperativelor în care locuiesc eu, nu tocmai mândre de sine, dar resemnate şi necesare, cu miile lor de locatari pregătiţi pentru căldura verii şi, dacă mi se permite să speculez, pentru iubirile de vară. În ciuda distanţei – de circa 100 de metri – aud uneori gemetele de dureroasă plăcere ale locatarilor, de dincolo de steagurile lor portoricane zdrenţuite, alteori urletele violente.

[23] Afară (it.).

Cu dragostea în gând, am decis să sărbătoresc anotimpul. Pentru mine, tranziţia de la luna mai la luna iunie este marcată de o trecere radicală de la şosete până la genunchi la şosete până la glezne. Mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni albi de in, o cămaşă în picăţele marca Penguin şi nişte tenişi confortabili fabricaţi în Malaezia, ca să mă asemăn uşor cu numeroşii nonagenari din clădirea în care locuiesc. Cooperativele la care am aderat fac parte dintr-o CPN, Comunitatea Pensionarilor Naturali, un fel de Florida locală dedicată celor prea fragili sau prea săraci pentru a se muta la timp în Boca[24] ca să moară. Jos, lângă lift, înconjurat de „cepenişti" ofiliţi, în scaune cu rotile motorizate, însoţiţi de asistentele lor jamaicane, am cerut informaţii asupra carnagiului zilnic la care timpul îi supune pe membrii Consiliului Morţii de lângă lifturi. În ultimele două zile muriseră cinci rezidenţi ai Comunităţii Pensionarilor Naturali. Femeia care locuise deasupra mea, Naomi Margolis, în vârstă de optzeci şi ceva de ani, de la E-707, se dusese, iar fiul ei, David Margolis, îi invitase pe eclecticii ei vecini, tineri profesionişti din domeniul Media şi Credit, bătrâne văduve croitorese socialiste şi evrei ortodocşi, care se tot înmulţeau, „să-i cinstească memoria" la el acasă, în Teaneck, New Jersey. O admiram pe doamna Margolis pentru că trăise atât de mult, dar, odată ce ai cedat ideii că amintirea poate înlocui cumva o fiinţă umană, e ca şi cum ai renunţat deja la Extinderea Vieţii pe Termen Nelimitat. Cu alte cuvinte, o admiram pe doamna Margolis şi totodată o uram pe doamna Margolis. O uram pentru că renunţase la viaţă, pentru că lăsase valurile să vină şi să treacă, ducându-i cu ele trupul ofilit. Poate că-i uram pe toţi bătrânii din clădirea mea şi-mi doream ca ei să dispară

[24] Boca Raton, oraş în Palm Beach, Florida, SUA.

deja, ca să mă pot concentra asupra propriei lupte cu mortalitatea.

În ţinuta mea de bătrân la modă, am coborât cu graţie pe Grand Street, spre parcul East River, parcurgând fiecare trotuar cu câte un *oy*[25] venit din suflet, care este, practic, salutul şi răspunsul folosit în cartierul meu. M-am aşezat pe banca mea preferată, alături de realismul greoi al bazei Podului Williamsburg, observând că o parte a structurii seamănă cu o grămadă de lăzi de lapte stivuite. Am celebrat mămicile adolescente de la Blocurile Vladeck care îngrijeau bubiţele pruncilor lor („Mami, m-a atins o albină!”). M-am bucurat să aud că limba chiar este *vorbită* de copii. Verbe exagerate, substantive explozive, prepoziţii frumos încurcate. Limbaj, nu date. Cât timp va dura până când aceşti copii se vor retrage în lumea plină de zumzete şi de clinchete a äppärätelor, întocmai ca mamele lor neatente şi ca taţii lor absenţi?

Apoi am zărit o chinezoaică bătrână, cu aspect sănătos, coaptă, numai bună de celebrat şi, cu o viteză de o jumătate de metru pe oră, am urmărit-o pe Grand Street şi apoi pe East Broadway, observând-o cum pipăie tuberculi exotici şi cum plescăie la vederea vreunui peşte argintiu. Făcea cumpărături cu un abandon suburban, cumpărând tot ce-i pica în mână şi apoi, după fiecare achiziţie, dădea fuga la unul dintre stâlpii de telegraf din lemn care de-acum străjuiesc străzile.

Sandi, prietenul meu de la Roma şi sfetnic într-ale modei, mi-a povestit despre Stâlpii de Credit, despre designul lor cool retro, despre felul în care lemnul era lăsat intenţionat noduros pe alocuri şi despre cum cablurile de la utilităţi fuseseră înlocuite de şiruri de lumini colorate. Aspectul demodat al stâlpilor era evident menit să evoce o

[25] Exclamaţie idiş folosită când cineva este supărat, şocat, dezamăgit, îngrijorat.

perioadă mai stabilă din istoria naţiunii noastre, mai puţin micile contoare cu LED aflate la nivelul ochilor care îţi înregistrau poziţia în clasamentul Creditelor când treceai pe lângă ele. În vârful stâlpilor, fluturau în mai multe limbi însemnele Autorităţii Americane pentru Restaurare. În cartierul chinezesc de pe East Broadway se putea citi pe pancarte în engleză şi chineză „America îşi sărbătoreşte cheltuitorii!”, cu un desen reprezentând o furnică zgârcită alergând fericită spre un munte de cadouri de Crăciun. În zonele locuite de hispanici de pe Madison Street se putea citi în engleză şi spaniolă „Pune-i deoparte pentru zile negre, *Huevón*[26]!”, cu un greiere încruntat, în costum de gală, arătându-ne buzunarele goale. Aranjate în alternanţă, pe panouri scria în cele trei limbi:

Barca e plină
Evitaţi deportarea
Hispanici, puneţi-vă banii deoparte
Chinezi, cheltuiţi
Păstraţi-vă ÎNTOTDEAUNA creditele în limitele stabilite

Autoritatea Americană pentru Restaurare
„Împreună vom surprinde lumea!”

M-a străbătut un fior rece liberal văzând întregi rase umane atât de sumar reduse şi stereotipate, dar eram, de asemenea, cuprins de curiozitatea de voyeur de a vedea unde se plasează oamenii în clasamentul de Credit. Bătrâna chinezoaică avea un scor decent, de 1400, dar alţii, tinerele mame latino-americane, chiar şi un adolescent hasidic[27], care mergea pe stradă pufăind, aveau creditele sub 900, semnalate cu lumini roşii

[26] Fraiere! (sp.)

intermitente. Îmi făceam griji pentru ei. Am trecut pe lângă unul dintre stâlpi lăsându-l să-mi înregistreze datele de pe äppärät şi mi-am văzut creditul afişat: un impresionant 1520. Dar lângă numărul din clasament pâlpâia un asterisc roşu.

Să fie vidra? Încă eram marcat?

I-am scris lui Nettie Fine pe GlobalTeens, dar, drept răspuns, pe ecran mi-a apărut un mesaj înfricoşător: „DESTINATARUL A FOST ŞTERS”. Ce înseamnă asta? Nu e şters nimeni, niciodată, de pe GlobalTeens. Am încercat să o găsesc prin GlobalTrace, dar am primit un răspuns şi mai înfricoşător: „DESTINATAR NEDETECTABIL/INACTIV”. Cine nu mai e găsit în ziua de azi?

Când eram la Roma, mă întâlneam de obicei cu Sandi la prânz, la da Tonino, şi vorbeam despre ce ne lipseşte nouă cel mai mult din Manhattan. În cazul meu erau găluştele prăjite cu carne de porc şi ceapă verde de pe Eldridge Street, iar în cazul lui, femeile de culoare, mai în vârstă şi autoritare, de la compania de gaz sau de la biroul de şomaj, care îi ziceau „scumpule” şi „dragule” şi uneori „iubitule”. Zicea că nu e chestie de homosexuali, ci, mai degrabă, că aceste femei de culoare îl fac să se simtă calm şi în largul lui, ca şi cum ar fi câştigat, preţ de o clipă, dragostea şi grija maternă a unei persoane complet străine.

Cred că asta îmi doream şi eu acum, cu Nettie Fine „INACTIVĂ”, cu Eunice aflată la şase fusuri orare depărtare, cu Stâlpii de Credit care reduceau orice fiinţă la un simplu numeral din trei cifre, cu grasul nevinovat târât afară din avion, cu Joshie care-mi zicea „viitorul salariu&loc de muncă = de discutat”: puţină dragoste de mamă.

---

[27] Aparţinând sectei strict ortodoxe născută în Palestina între secolele al III-lea şi al II-lea î.Hr., care s-a opus influenţelor elenizante asupra credinţei lor şi a sprijinit revolta macabeilor.

Am păşit ţanţoş pe Grand Street, spre est, încercând să-mi găsesc locul, încercând să-mi restabilesc controlul asupra spaţiului. Dar nu era vorba doar despre Stâlpii de Credit. Cartierul se schimbase de când plecasem la Roma, cu un an în urmă. Toate firmele mizere pe care mi le aminteam erau încă acolo, încăperi cu linoleum cojit, purtând nume precum A-OK Pizza Shack, frecventate de clienţi amărâţi care butonau pe tastatura unui calculator vechi, mânjindu-şi feţele cu grăsimea de la pizza, cu ediţia mucegăită, de prin 1988, a ediţiei *The New Book of Popular Science* în zece volume stivuită într-un colţ, aşteptând clienţi care să ştie să citească. Populaţia resimţea mai mult ca de obicei lipsa unui scop în viaţă, şomerii se clătinau pe strada acoperită de oase de pui de parcă-ar fi dat pe gât jumătate de litru de alcool din cereale, nu o simplă bere mexicană Negro Modelos, cu chipul fixat într-o expresie deprimată pe care de obicei o asociez cu tatăl meu. O fetiţă angelică, de şapte ani, cu codiţe împletite, striga în äppärät: „Data viitoare când o văd, îi trag un pumn în stomac!” O evreică bătrână din cooperativa mea căzuse pe asfaltul încins de soare, iar prietenii făcuseră un zid de protecţie în jurul ei, în vreme ce ea se învârtea pe spate ca o broască ţestoasă. Lângă gardul cu sârmă ghimpată care delimita un proiect imobiliar eşuat de apartamente de lux, un beţivan cu o cămaşă *guayabera*[28] şi-a lăsat pantalonii în vine şi a început să evacueze. Îl mai văzusem pe acest domn făcând caca în public, dar expresia chinuită de pe chipul său, modul în care îşi freca şoldurile goale în timp ce

[28] Cămaşă de vară bărbătească, originară din Yucatan, purtată în afara pantalonilor, care se distinge prin două rânduri verticale de pliuri cusute strâns pe lungimea părţii din faţă şi din spate a cămăşii. Sunt confecţionate de obicei din in, mătase sau bumbac şi sunt potrivite pentru vreme caldă şi/sau umedă.

defeca, de parcă i-ar fi fost frig în ciuda căldurii de iunie, grohăiturile cutremurătoare pe care le adresa cerurilor brăzdate ale oraşului nostru m-au făcut să mă simt de parcă strada unde mă născusem se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, alunecând în East River, pradă unei noi încremeniri a timpului în care toţi ne vom da pantalonii jos şi ne vom elibera cu furie intestinele în ţărâna patriei.

La intersecţia aglomerată dintre Essex şi Delancey era parcat deasupra unei gropi de dimensiunea unui om un transportor blindat purtând însemnele Gărzii Naţionale din New York, iar o mitralieră Browning calibru 50, montată pe acoperişul acestuia, se rotea la 180 de grade, înainte şi înapoi, pe deasupra peisajului aglomerat, dar liniştit din Lower East Side, ca un metronom lent. Traficul era blocat pe toată strada Delancey. Un trafic silenţios, căci nimeni nu îndrăznea să claxoneze vehiculul militar. În jurul meu, colţul străzii s-a golit treptat, lăsându-mă singur privind ca un idiot spre ţeava unei arme. Panicat, am ridicat mâinile, dând comandă picioarelor să o ia la sănătoasa.

Momentul meu de celebrare căpătase un gust amar. Am scos lista pe care o scrisesem de mână şi am decis pe loc să trec la punctul nr. 2 (Obţine protecţia lui Joshie). În Bowery, lângă un magazin de brioşe şi lichioruri recent închis numit Sărăceai, am găsit un taxi şi-am pornit spre bârlogul din Upper East Side al tatălui meu de-al doilea.

Divizia Serviciilor Post-Umane de la Staatling-Wapachung este găzduită într-o fostă sinagogă în stil maur de lângă Fifth Avenue, o clădire cu aspect obosit, plină de arabescuri, contraforturi ciudate şi alte prostii care amintesc de Gaudí, dar unul mai neînsemnat. Joshie a cumpărat-o la licitaţie pentru doar 80 000 de dolari când congregaţia s-a închis după ce, cu ani în urmă, a căzut victima unei scheme piramidale evreieşti.

Primul lucru pe care l-am observat la întoarcere a fost mirosul familiar. La Servicii Post-Umane se încurajează utilizarea intensă a unui odorizant special, organic şi hipoalergenic, pentru că mirosul nemuririi este unul complex. Suplimentele, dieta, punerea la dispoziţie constantă de sânge şi piele pentru diverse analize, teama de componentele metalice care se găsesc în majoritatea deodorantelor creează o gamă curioasă de mirosuri post-mortem, „răsuflarea cu iz de sardină” fiind cel mai benign dintre toate.

Cu una sau două excepţii, de când am împlinit treizeci de ani nu m-am mai împrietenit cu niciun coleg de la Servicii Post-Umane. Nu-i uşor să fii prieten cu un tânăr de douăzeci şi doi de ani care se plânge din pricina nivelului de glucoză din sânge sau care trimite un GroupTeen cu indicele de stres suprarenal însoţit de un emoji zâmbăreţ. Când pe peretele de la baie scrie „Nivelul de insulină al lui Lenny Abramov e bombă”, există un anume element de netăgăduit de rivalitate, care, la rândul său, creşte nivelul de cortizol asociat cu stresul şi încurajează degradarea celulară.

Cu toate acestea, când am intrat pe uşă mă aşteptam să recunosc pe *cineva*. Sanctuarul principal, aurit, al sinagogii era plin de tineri bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine care exprimau un dispreţ furios de absolvent de facultate, dar care proiectau cumva, printre rânduri, mesajul că ei sunt personificarea acelui vechi şlagăr al lui Whitney Houston pe care l-am mai menţionat, că ei, copiii, sunt, *de facto*, viitorul. Aveam suficienţi angajaţi la Servicii Post-Umane cât să repopulăm cele douăsprezece triburi israelite, reprezentate cu măiestrie pe vitraliile din sanctuar. Cât de plictisitori păream în ochii lor scrutători, dar albaştri ca oceanul.

Chivotul în care era de obicei depozitat Pentateuhul fusese scos, iar în locul său atârnau acum cinci panouri Solari gigantice, pe care Joshie le salvase din diferite gări italiene. În loc de orarul de *arrivi* şi de *partenze* al trenurilor care veneau şi se duceau de la Florenţa sau Milano, pe panouri erau afişate numele angajaţilor de la Serviciile Post-Umane, însoţite de rezultatele ultimelor analize medicale, nivelul de metionină şi homocisteină, testosteron şi estrogen, insulină şi trigliceride şi, cel mai important, „indicatorii noştri de dispoziţie + stres”, care trebuiau să fie întotdeauna „pozitiv/jucăuş/gata să contribuie”, dar care, la sugestia colegilor competitivi, puteau fi schimbaţi în „astăzi mă simt o căţea morocănoasă” sau „luna aceasta n-am colaborat cu echipa”. Azi, ca niciodată, clapetele alb-negru se învârteau nebuneşte, literele şi cifrele schimbându-se cu zgomot – un flip-flip-flip-flip monoton – pentru a forma cuvinte şi numere noi, în timp ce un nefericit Aiden M. era declasat de la „depăşirea pierderii unei persoane dragi” la „a lăsat viaţa personală să interfereze cu munca” şi la „nu se joacă frumos cu ceilalţi”. Destul de îngrijorător, mai mulţi dintre foştii mei colegi, inclusiv colegul meu rus, strălucitul maniaco-depresiv Vasili Greenbaum, erau marcaţi de temutul mesaj „TREN ANULAT”.

În ceea ce mă priveşte, nici măcar nu eram inclus pe listă.

M-am poziţionat în mijlocul sanctuarului, undeva sub Panouri, încercând să mă integrez în zumzetul monoton din jur.

— Bună, am spus. Şi apoi, deschizând larg braţele: Lenny Abramov!

Dar cuvintele mi-au fost înghiţite de noul lambriu de lemn izolat fonic, în timp ce tineri în diverse configuraţii, ţinându-se la braţ, ca la o întâlnire ocazională, au năvălit în

sanctuar, îndreptându-se spre Bucătăria cu Preparate din Soia sau spre Sala Eternităţii, trecând pe lângă mine în timp ce vorbeau de „Regulament indulgent” şi „Limitarea pagubelor”, de „ROFLAARP”, „PRGV” şi „CSCVAA”, de „idiotul de Rubenstein” şi de „macacul Rhesus”, urmate de râsete feminine. Porecla mea! Cineva recunoscuse relaţia mea specială cu Joshie, faptul că pe vremuri eram cineva important pe aici.

Era Kelly Nardl. Draga de Kelly Nardl. O fată suplă, scundă, de vârstă cu mine, de care m-aş fi simţit atras mortal dacă aş putea suporta să-mi petrec viaţa la mai puţin de trei metri de mirosul ei de animal nedeodorizat. M-a întâmpinat cu un sărut pe ambii obraji, ca şi cum ea ar fi fost cea care tocmai se întorsese din Europa, şi m-a luat de mână spre biroul ei luminos şi curat, care pe vremuri fusese biroul cantorului.

— O să-ţi pregătesc o porţie de legume crucifere, dragule, mi-a spus, iar propoziţia aceea a avut darul de a-mi diminua temerile la jumătate.

Nu te dau afară de la Servicii Post-Umane dacă ţi se oferă o porţie de varză kale. Legumele sunt un semn de respect. Pe de altă parte, Kelly nu era ca tipii duri de pe aici, crescuse în Louisiana, în spiritul bunătăţii şi al amabilităţii, un fel de Nettie Fine, dar mai tânără şi mai puţin isterică (Dă, Doamne, să fie în viaţă şi sănătoasă, oriunde s-ar afla!).

Stăteam în spatele ei în timp ce presăra creson auriu peste întinderea nesfârşită de varză kale. Mi-am pus mâinile pe umerii ei solizi şi am inspirat vitalitatea ei acrişoară. Ea şi-a lipit obrazul fierbinte de una dintre încheieturile mele, o mişcare atât de familiară, de parcă am fi fost rude de dinainte chiar de această viaţă. Coapsele ei palide şi înfloritoare se extindeau dincolo de perechea modestă de pantaloni scurţi kaki, reamintindu-mi

intenţia de a celebra, în acest caz, fiecare centimetru din imperfecţiunea lui Kelly.

— Hei, am spus eu, s-a anulat trenul lui Vasili Greenbaum? Cânta la chitară şi vorbea puţină arabă. Era foarte «pregătit să contribuie» când nu era complet deprimat.

— A împlinit patruzeci de ani luna trecută, a oftat Kelly. Nu şi-a atins cotele.

— Şi eu am aproape patruzeci de ani, am spus. Şi de ce nu mai apare numele meu pe Panouri?

Kelly nu a zis nimic. Tăia conopida cu un cuţit bont antirănire, fruntea albă fiindu-i acoperită de broboane de sudoare. Odată, eu şi Kelly am împărţit o sticlă întreagă cu vin – sau „resveratrol”[29], cum ne place nouă, celor de la Post-Umane, să-i spunem – la un bar de *tapas* din Brooklyn şi, după ce am condus-o până la apartamentul ei din violentul Bushwick, m-am întrebat dacă m-aş putea într-o zi îndrăgosti de o femeie atât de discretă, atât de neostentativ şi de compulsiv de decentă (răspuns: nu).

— Deci, cine mai e pe aici din vechea gaşcă? am întrebat cu voce tremurândă. Nu am văzut numele lui Jami Pilsner. Nici pe al lui Irene Po. Au de gând să ne dea afară pe toţi?

— Howard Shu se descurcă, mi-a spus Kelly. A fost promovat.

— Minunat, am răspuns.

Dintre toţi cei care mai erau angajaţi, trebuia să fie vorba de bastardul acela suplu de 56 de kilograme, colegul meu de clasă de la NYU, care mă întrecuse în ultimii doisprezece ani la toate concursurile îngrozitoare ale vieţii. Dacă mă întrebi pe mine, e ceva trist la angajaţii de la Servicii Post-Umane, iar pentru mine obraznicul şi foarte

[29] Antioxidant polifenolic care se găseşte în plante, dar şi în anumite alimente sau băuturi. O sursă bogată de resveratrol este vinul roşu.

funcţionalul Howard Shu este personificarea acestei tristeţi. Adevărul e că ne-om considera noi viitorul, dar nu este aşa. Noi suntem servitori şi ucenici, nu clienţi nemuritori. Ne strângem yuanii, ne luăm alimentele, ne înţepăm şi sângerăm şi măsurăm lichidul acela purpuriu închis în mii de feluri diferite, facem totul în afară de a ne ruga, dar, în cele din urmă, tot marcaţi pentru a muri suntem. Mi-ar putea păsa de genomul şi proteomul meu, aş putea purta un război nutriţional împotriva alelei mele defectuoase de ApoE4[30] până când mă voi fi transformat într-o legumă cruciferă ambulantă, dar nimic nu-mi va vindeca principalul defect genetic: tatăl meu este un biet om de serviciu într-o biată ţară săracă.

Tatăl lui Howard Shu vinde broaşte ţestoase în miniatură în cartierul chinezesc. Kelly Nardl este bogată, dar nu suficient de bogată. Scara avuţiei cu care am crescut nu mai este valabilă.

Äppärätul lui Kelly a iluminat aerul din jurul ei, înecând-o în nevoile a o sută de clienţi. După decadenţa cotidiană de la Roma, birourile noastre arătau inutile. Totul scăldat în culori pastel şi în strălucirea sănătoasă a lemnului natural, echipamente de birou acoperite în sarcofage stil Cernobîl atunci când nu sunt folosite, simulatoare de unde alfa ascunse în spatele unor ecrane japoneze, ţintindu-ne creierele hiperactive cu raze liniştitoare. Mici aluzii comice înrămate, aplicate în tot locul. „Spune nu amidonului.” „Înveseleşte-te! Pesimismul ucide.” „Celulele cu telomerii prelungiţi fac treaba mai bine.” „Natura are multe de învăţat de la noi.” Şi, fluturând în vânt deasupra biroului lui Kelly Nardl, un afiş desenat cu un hipiot lovit în cap cu o tulpină de broccoli:

---

[30] Apolipoproteina E, o glicoproteină formată din circa trei sute de aminoacizi, care joacă un rol fundamental în metabolismul lipidelor.

CĂUTAT
Pentru furt de electroni
Ucidere de ADN
Dăunarea intenţională a celulelor

ABBIE „RADICAL LIBER” HOFFMAN
ATENŢIE! Subiectul poate fi înarmat şi periculos
Nu încercaţi să îl prindeţi
Chemaţi imediat autorităţile şi creşteţi aportul de coenzima Q10

— Mă pot duce la biroul meu? am întrebat-o pe Kelly.

— Scumpule, mi-a spus, cuprinzându-mi mâna cu degetele sale lungi.

Puteai să îneci un pisoi în ochii ei albaştri.

— Oh, Doamne, am făcut eu. Nu-mi zice.

— Nu mai ai birou. Adică, ţi l-a ocupat cineva. Un puşti nou de la Brown-Yonsei. Darryl, cred.

— Joshie unde e? am întrebat automat.

— Pe drum. Se întoarce de la D.C., răspunde verificându-şi äppärätul. I s-a stricat avionul personal, aşa că va veni cu un zbor comercial. Ajunge pe la prânz.

— Ce să fac? am şoptit.

— Ar ajuta dacă ai arăta un pic mai tânăr. Ai grijă de tine. Du-te în Sala Eternităţii. Dă-ţi pe la ochi cu nişte Lexin-DC.

Sala Eternităţii era plină de tineri mirositori care-şi verificau äppärätele sau se întindeau pe canapele cu faţa spre tavan detensionându-se, respirând corect. Aroma uniformă, ca de nucă, a ceaiului verde care se pregătea mi-a declanşat un mic fior de nostalgie, în ciuda stării generale de teamă. Eram aici când am amenajat pentru prima dată Sala Eternităţii, acum cinci ani, în încăperea

care înainte era sala de banchet a sinagogii. Mie şi lui Howard Shu ne luase doar trei ani să eliminăm mirosul de costiţă.

— Bună, am spus tuturor celor dispuşi să mă asculte.

M-am uitat la canapele, dar abia dacă era loc să mă strecor. Mi-am scos äppärätul, dar am observat că toţi tinerii mei colegi aveau în jurul gâtului noul model, în formă de piatră, precum cel pe care îl purta Eunice. Cel puţin trei dintre tinerele din sală erau superbe într-o manieră care transcendea fizicul, cu pielea netedă, neidentificabilă din punct de vedere etnic, şi ochii căprui trişti, care te duceau cu gândul până la vremurile timpurii ale Mesopotamiei.

M-am dus la minibar, unde era distribuit ceaiul verde neîndulcit, alături de apa alcalinizată şi cele două sute treizeci şi unu de nutrienţi zilnici. Pe când mă pregăteam să mă servesc cu nişte ulei de peşte şi curcuma ca să ţin inflamaţia la distanţă, cineva a râs de mine, un râset feminin, prin urmare, cu atât mai condamnabil. Împrăştiaţi cu dezinvoltură pe canapelele luxuriante, colegii mei arătau ca personajele dintr-un serial de comedie despre tinerii din Manhattan, pe care îmi amintesc că îl urmăream cu plăcere când eram copil.

— Tocmai m-am întors de la Roma, am stat acolo un an, am spus încercând să afişez un ton curajos. Ăia mănâncă numai carbohidraţi. Am mare nevoie să-mi refac stocul de nutrienţi. Bucuros să vă revăd, băieţi!

Tăcere. Dar când m-am întors spre suplimente, cineva mi s-a adresat:

— Care-i treaba, Rhesus?

Era un puştan cu o umbră de mustaţă, un costum pe corp gri, pe care scria mare, pe piept, SUGI PLA, şi un fel de bandană roşie atârnată la gât. Probabil Darryl de la Brown, cel care îmi luase biroul. Nu putea să aibă mai mult de

douăzeci şi cinci de ani. I-am zâmbit, m-am uitat la äppärätul meu, am oftat ca şi cum aş fi fost extrem de ocupat şi-apoi am dat să părăsesc, cu dezinvoltură, Sala Eternităţii.

— Un’ te duci, Rhesus? a vrut să ştie, blocându-mi ieşirea cu trupul lui uscăţiv şi cu fesele lui ferme şi vârându-mi äppärätul sub nas, mirosul său bogat organic tulburându-mi nările. Nu vrei să faci nişte analize de sânge pentru noi, amice? Văd nişte trigliceride care ajung la ١٣٥. Şi asta era *înainte* să fugi în Europa ca o târfă mică.

Pe fundal s-au auzit mai multe exclamaţii; femeile erau, se vede, amuzate de această glumă toxică.

M-am dat înapoi, mormăind:

— O sută treizeci şi cinci este încă în limite. Ce acronim folosise Eunice? FBT, am spus eu. Fac bâză de tine.

S-au auzit şi mai multe râsete, strălucirea unei bărbii de cositor în fundal, sclipiri de mâini fără păr purtând pandantive tehnologice elegante, care rulau numai date corecte. Pentru o clipă, am văzut cu ochii minţii proza lui Cehov, descrierea lui Laptev, fiul negustorului moscovit, care „ştiuse întotdeauna că e urât, dar acum avea o senzaţie aproape fizică a urâţeniei lui”.

Cu toate acestea, animalul încolţit din mine a ripostat.

— Prietene, am spus, amintindu-mi cum mă strigase tânărul nepoliticos din avion când se plânsese de mirosul cărţii mele. Prietene, eşti cam nervos. Eu fac analizele de sânge, fără probleme, dar dacă tot suntem aici, hai să-ţi măsurăm şi ţie nivelul de cortizol şi epinefrină. Şi-apoi o să-ţi afişez rezultatele pe Panouri. Nu eşti deloc cooperant.

Dar nimeni nu a auzit cuvintele mele atât de juste. Transpiraţia care îmi strălucea pe fruntea de om al cavernelor le spunea totul. Era o invitaţie deschisă. Lasă-i pe tineri să-i mănânce de vii pe bătrâni. Tipul cu SUGI PLA m-a îmbrâncit până am simţit prin părul rar răceala

peretelui din Sala Eternităţii. Mi-a vârât äppärätul sub nas. Era vorba de analizele mele de sânge de acum un an.

— Cum îndrăzneşti să te întorci aici aşa, cu un asemenea indice de masă corporală? a izbucnit. Crezi că ne poţi lua unul dintre birouri? După ce n-ai făcut nimic în Italia timp de un an? Ştim totul despre tine, Rhesus. Îţi bag un macaron umplut în cur dacă nu dispari *pe loc*.

Ca la un sitcom, din spatele lui s-a ridicat un val uriaş de aclamaţii, un *uuuuuuuh* de furie fericită şi consternare amuzată, voinţa tribului impusă asupra celui mai slab dintre membrii săi.

Două bătăi de inimă şi jumătate mai târziu, exclamaţiile au încetat brusc.

I-am auzit Numele murmurat şi clămpănitul paşilor apropiindu-se. Mulţimea gălăgioasă se despărţea, războinicii lui SUGI PLA se împrăştiau, toţi acei Darryl-i şi Heath-ţi.

Şi iată-l. Mai tânăr decât înainte. Tratamentele iniţiale de decronificare – tratamentele beta, cum le numeam noi – curgându-i deja prin vene. Faţa netezită şi armonios nemişcată, cu excepţia acelui nas gros, care se mişca necontrolat uneori – probabil vreun grup de muşchi care o luase razna. Urechile care stăteau ca două santinele pe laturile craniului ras.

Joshie Goldmann nu şi-a dezvăluit niciodată vârsta, dar presupuneam că are aproape şaptezeci: un bărbat de şaizeci şi ceva de ani, cu o mustaţă neagră ca eternitatea. În restaurante îl confundau uneori cu fratele meu mai frumos. Împărtăşeam acelaşi amalgam neapreciat de buze cărnoase, sprâncene groase şi piept bombat ca al unui terrier, dar asemănările se sfârşeau aici. Pentru că atunci când Joshie se uita la tine, când îşi cobora privirea spre tine, ţi se ridica o căldură în obraji şi te simţeai ciudat, irevocabil, prezent.

— Oh, Leonard, a spus el oftând şi clătinând din cap. Îţi fac zile negre ăştia? Săracul meu Rhesus. Vino. Hai să vorbim.

L-am urmat timid în timp ce urca scările (nu liftul, niciodată) până la biroul său. Şchiopătând, aş putea spune. E o problemă cu scheletul lui Joshie, despre care nu a discutat nicio-dată, care îl face să se balanseze nesigur de pe un picior pe altul, să meargă în segmente şi convulsii şi reporniri, de parcă ar urma ritmul impunător al unei piese de Philip Glass[31].

În biroul său erau o duzină de tineri angajaţi pe care nu-i mai văzusem până atunci, discutând toţi în acelaşi timp.

— Băieţi, s-a adresat acoliţilor săi, ne lăsaţi singuri un minut? Revenim imediat la discuţie. Doar un moment.

Suspin colectiv. Au tropăit pe lângă mine, surprinşi, agitaţi, nedumeriţi, cu äppärätele proiectând deja date despre mine, spunându-le, poate, despre neînsemnătatea mea, despre obsolescenţa mea de treizeci şi nouă de ani.

Şi-a trecut mâna prin părul meu mai des de la ceafă, întorcându-mi capul.

— Ce mult păr alb, a afirmat.

Aproape că m-am îndepărtat de atingerea lui. Ce-mi spusese
Eunice într-una dintre ultimele noastre clipe împreună? „Eşti bătrân, Len.” Dar i-am permis să mă examineze îndeaproape, chiar în timp ce îi scrutam profilul ascuţit, de vultur, al pieptului, prezenţa musculoasă a nasului de calibrul celui al lui Nettie Fine, echilibrul precar în care-şi ţinea trupul pe pământul de sub el. Îmi înfipsese mâna în scalp, îi simţeam degetele neobişnuit de reci.

— Ce mult păr alb, a repetat.

---

[31] Compozitor minimalist american considerat una dintre cele mai influente personalităţi muzicale ale secolului XX.

— E de la carbohidraţii din paste, am bâiguit. Şi stresul stilului italian de viaţă. Poate mă crezi sau poate nu, dar să ştii că nu este uşor deloc să trăieşti acolo din salariul unui american. Dolarul...

— Ce nivel are pH-ul tău? m-a întrerupt Joshie.

— Oh, Doamne, am făcut.

Umbra ramurilor unui stejar superb se strecurau prin fereastră, împodobind craniul ras al lui Joshie cu o pereche de coarne de cerb. Ferestrele din această parte a fostei sinagogi au fost proiectate pentru a forma conturul celor zece porunci. Biroul lui Joshie se afla la etajul de sus, cuvintele „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” erau încă scrijelite pe fereastră în engleză şi ebraică.

— Opt virgulă nouă, am spus eu.

— Trebuie să te detoxifici, Len.

Dincolo de uşa lui se auzea clamoare. Voci nerăbdătoare împingându-se unele pe altele pentru a-i atrage atenţia, afacerile zilei se răspândeau precum şirurile nesfârşite de date care se extindeau în jurul Manhattanului. Pe biroul lui Joshie, o bucată de sticlă netedă, cu o ramă digitală elegantă, ne prezenta diapozitive din viaţa sa – tânărul Joshie îmbrăcat ca un maharajah în timpul scurtului său one-man show de pe Broadway, budişti fericiţi de la templul din Laos, reconstruit de la zero din fondurile lui Joshie, implorând în genunchi obiectivul camerei, Joshie cu o pălărie de paie conică, zâmbind irezistibil în timpul scurtei sale perioade de fermier de soia.

— O să beau cincisprezece pahare de apă alcalinizată pe zi, am spus.

— Tiparul cheliei tale masculine mă îngrijorează.

Am râs. La propriu, am făcut „ha, ha”.

— Şi pe mine mă îngrijorează, Ursule Grizzly, am spus.

— Nu din punct de vedere estetic. Tot testosteronul acela de evreu rus este transformat în dihidrotestosteron. E o chestie mortală. Cancerul de prostată e pe drum. Vei avea nevoie de cel puţin 800 de miligrame de Saw Palmetto pe zi. Ce-ai păţit, Rhesus? Arăţi de parcă ţi-ar veni să plângi.

Dar eu nu voiam altceva decât să-l mai ascult încă un pic cum îşi face griji pentru mine. Îmi doream să fie atent la dihidrotestosteronul meu şi să mă salveze de bătăuşii frumoşi din Sala Eternităţii.

Joshie spunea întotdeauna angajaţilor de la Servicii Post-Umane să ţină un jurnal, să ne reamintim cine suntem, pentru că în fiecare clipă creierul şi sinapsele noastre se reconstruiesc şi se reprogramează cu o nebănuită nepăsare faţă de personalitatea noastră, transformându-ne an de an, lună de lună, zi de zi într-o persoană diferită, o iteraţie întru totul infidelă eului nostru original, copilului bălos care se joacă la groapa cu nisip. Dar eu nu. Sunt încă facsimilul primei mele copilării. Încă mai caut un tată iubitor care să mă ridice în braţe, să-mi scuture nisipul de pe fund şi să-mi vorbească într-o engleză calmă, fără să se chinuie. Părinţii mei fuseseră crescuţi de Nettie Fine, de ce să nu fiu şi eu crescut de Joshie?

— Cred că m-am îndrăgostit de o fată, am bolborosit.

— Povesteşte-mi.

— Este supertânără. Supersănătoasă. Asiatică. Speranţa de viaţă: foarte mare.

— Ştii ce cred eu despre dragoste, a zis Joshie.

Vociferatul gălăgios de afară trecea de la nerăbdare la o profundă nefericire adolescentină.

— Crezi că e bine să mă implic într-o relaţie romantică? am întrebat. Fiindcă aş putea să mă opresc, dacă nu.

— Glumesc, Lenny, a spus el şi m-a lovit cu pumnul în umăr, dureros, subestimându-şi noua forţă tinerească. Isuse, relaxează-te puţin. Dragostea face bine pH-ului şi nivelurilor de ACTH şi de LDL, vindecă orice boală. Atâta timp cât este o iubire curată, pozitivă, lipsită de suspiciuni sau de ostilitate. Acum, trebuie să o faci pe această tânără asiatică sănătoasă să aibă nevoie de tine aşa cum ai tu nevoie de mine.

— Nu mă lăsa să mor, Joshie, am spus. Am nevoie de tratamentele de decronificare. De ce nu-mi mai apare numele pe Panouri?

— Lucrurile sunt pe cale să se schimbe, Rhesus, a spus Joshie. Dacă ai fi urmărit CrisisNet din oră în oră la Roma, aşa cum ar fi trebuit, ai fi ştiut exact despre ce vorbesc.

— Dolarul? am spus cu ezitare.

— Lasă-l încolo de dolar. Este doar un simptom. Ţara aceasta nu produce nimic. Bunurile noastre nu mai au nicio valoare. Nord-europenii se străduiesc să descopere cum să se deconecteze de la economia noastră, iar când asiaticii vor închide robinetul de bani, o să fim terminaţi. Şi ştii ceva? Toate acestea vor fi nemaipomenite pentru Serviciile Post-Umane! Frica de un nou Ev Mediu ne va creşte *absolut* profilul. Poate ne vor cumpăra direct chinezii sau singaporezii. Howard Shu vorbeşte un pic mandarina. Poate ar trebui să faci şi tu nişte cursuri de mandarină. *Ni hao* şi tot restul.

— Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit că am plecat la Roma aşa mult timp, am spus aproape în şoaptă. M-am gândit că poate o să-mi înţeleg mai bine părinţii dacă trăiesc o vreme în Europa. Dacă îmi petrec ceva timp gândindu-mă la nemurire într-un loc cu adevărat antic. Dacă citesc ceva cărţi. Dacă-mi pun gândurile în scris.

Joshie s-a întors cu spatele la mine. Din acest unghi, puteam vedea o altă latură a sa, o urmă de barbă

grizonantă care-i umbrea chipul perfect – mici indicii că ingineria inversată nu poate transforma în nemurire chiar *tot* ce era el. Nu încă.

— Aceste gânduri, aceste cărţi *sunt* problema, Rhesus. Trebuie să încetezi să gândeşti şi să începi să vinzi. De-aia toţi tinerii ăia şmecheri din Sala Eternităţii vor să-ţi bage un macaron umplut cu carbohidraţi în cur. Şi da, am auzit. Am un nou timpan beta. Şi cine îi poate învinovăţi, Lenny? Le aminteşti de moarte. Le aminteşti de o versiune diferită, precedentă a speciei noastre. Nu te supăra pe mine. Nu uita că şi eu am început la fel ca voi. Acţionând. Domeniul umanist. Himera deplinătăţii lui a fi. HDF. Mai târziu o să fie timp cu nemiluita de meditat, de scris şi de acţiune. Dar în momentul ăsta trebuie să *vinzi ca să trăieşti*.

Mareea crescuse. Venise vremea plăţii. Eram nedemn, întotdeauna nedemn.

— Sunt atât de egoist, Ursule Grizzly. Mi-aş fi dorit să fi găsit mai multe PVNR pentru tine în Europa. Isuse Hristoase. Mai sunt angajat?

— Hai să te readaptăm aici, a răspuns Joshie. Mi-a atins uşor umărul în timp ce se îndrepta spre uşă. Nu-ţi pot oferi un birou imediat, dar te pot repartiza la Biroul de Admitere Clienţi, la Centrul de primire.

O retrogradare faţă de poziţia mea anterioară, dar tolerabilă, atâta timp cât salariul rămâne acelaşi.

— Trebuie să-ţi luăm un äppärät nou, mi-a zis. Va trebui să înveţi să navighezi mai bine prin fluxurile de date. Să înveţi să clasifici oamenii mai repede.

Mi-am amintit de punctul nr. 2: *Obţine protecţia lui Joshie, evocă legătura paternă ca răspuns la situaţia politică. Povesteşte-i despre ce s-a întâmplat în avion, fă apel la sentimentele evreieşti de teroare şi injustiţie*.

— Joshie, am început, trebuie să ai întotdeauna äppärätul la tine. Era un biet grăsan în avion...

Dar el ieşise deja pe uşă; mi-a aruncat o privire scurtă care-mi ordona să îl urmez. Hoardele de absolvenţi de la Brown-Yonsei şi Reed-Fudan s-au aruncat asupra lui, încercând care mai de care să-l întreacă pe celălalt în adresări neprotocolare *(Joshster! Budnik! Papi chulo!*), ca şi cum fiecare ar fi ţinut în mâini soluţia la toate problemele lumii noastre.

Joshie le-a oferit mici bucăţi din sine. A ciufulit creştete.

— Hei, tu, dă-i drumul! i-a spus unui tip cu aspect jamaican, care, la drept vorbind, nu era tocmai jamaican.

Mi-am dat seama că ne îndreptăm spre parter, spre oaza neîmblânzită de la Resurse Umane, direct spre biroul lui Howard Shu.

Shu, un imigrant afurisit de necruţător, ca tatăl meu, omul de serviciu, dar vorbitor de engleză şi cu note bune la examenul de bacalaureat, se ocupa de trei äppäräte în acelaşi timp, cu vârfurile degetelor pline de bătături şi cu dicţia sa scuipată, de cartier chinezesc fremătând de date şi sperând, într-o manieră plictisitor de sigură de sine, că deţine controlul. Îmi amintea de când fusesem la o conferinţă despre longevitate într-un oraş de provincie din China. Aterizasem pe un aeroport abia construit, la fel de frumos ca un recif de corali şi cu nimic mai puţin complex, aruncasem o privire la masele grăbite, la nebunia sclipitoare din ochii lor, nu mai puţin de trei bărbaţi dintre cei aflaţi în staţiile de taxi încercaseră să-mi vândă un nou şi sofisticat aparat de tuns părul din nas (oare aşa era New Yorkul la începutul secolului XX?) şi gândisem: „Domnilor, lumea este a voastră.”

Ca să înrăutăţească lucrurile, Shu nu era deloc lipsit de farmec, iar când el şi Joshie s-au salutat bătând palma, am

simţit invidie pură, emoţie care mi-a amorţit picioarele şi mi-a tăiat respiraţia.

— Ai grijă de Len, i-a spus Joshie lui Howard Shu, nu cu prea mare convingere. Nu uitaţi, este un MO.

Speram că voia să spună Mare Om, nu Moş Obosit. Şi-apoi, înainte de a-mi da ocazia să mă amuz şi eu pe seama comportamentului său tineresc, a uşurinţei cu care se comporta, Joshie a dispărut, pornind în braţele deschise care aveau să-l primească oriunde şi oricând avea să simtă nevoia de o îmbrăţişare.

M-am aşezat în faţa lui Howard Shu, încercând să afişez indiferenţă. Din spatele coifului care era părul său negru şi strălucitor, Shu a făcut acelaşi lucru.

— Leonard, a spus, cu nasul lui mic ca un buton strălucind, îţi scot dosarul.

— Chiar te rog.

— Ţi se vor reţine 239 000 de dolari indexaţi la yuan, a zis Shu.

— Poftim?

— Cheltuielile tale din Europa. Ai zburat peste tot la business class. Treisprezece mii de euro nord-europeni pe resveratrol?

— N-au fost mai mult de două pahare pe zi. Doar vin roşu.

— Asta înseamnă 20 de euro paharul. Şi ce naiba este un bideu?

— Încercam doar să-mi fac treaba, Howard. Nu ai cum să...

— Te rog, a zis. Nu ai făcut nimic. Te-ai distrat. Unde sunt clienţii? Ce s-a întâmplat cu sculptorul care era „ca şi agăţat”?

— Nu apreciez tonul tău.

— Iar eu nu apreciez incapacitatea ta de a-ţi face treaba.

— Am încercat să vând produsul, dar europenii nu au fost interesaţi. Sunt extrem de sceptici cu privire la tehnologia noastră. Iar unii dintre ei chiar *vor* să moară.

M-a privit fix cu ochii lui de imigrant.

— Nu există permisie gratuită, Leonard. Nu te poţi ascunde în spatele bunăvoinţei lui Joshie. Adună-te sau te aşteaptă concedierea. Îţi poţi păstra salariul de până acum, te punem la Biroul de Admitere Clienţi şi plăteşti până la ultima chiftea pe care ai mâncat-o la Roma.

M-am uitat în spatele meu.

— Nu te mai uita în spatele tău, a spus Shu. Tati a plecat. Şi asta ce *dracului* e? Un cod roşu clipea în mijlocul datelor de pe äppärätul cromat. Autoritatea Americană pentru Restaurare spune că ai fost marcat la ambasada din Roma. Acum ai şi AAR-ul pe urmele tale? Ce naiba ai făcut?

Lumea s-a mai învârtit o dată, apoi s-a prăbuşit.

— Nimic! am strigat. Nimic! Nu am încercat să-l ajut pe grăsan. Şi nu cunosc niciun kenyan. Doar m-am culcat cu Fabrizia de câteva ori. Vidra a înţeles totul greşit. E o înşelătorie. M-a filmat în avion şi eu am întrebat: „De ce?” Şi acum nu o pot contacta nici pe Nettie Fine. Ştii ce i-au făcut? Adresa ei de GlobalTeens a fost ştearsă. Nici prin GlobalTrace n-o pot localiza.

— Vidra? Nettie *cine*? Aici scrie „furnizarea intenţionată de date incomplete”. La naiba, încă o mizerie de care trebuie să mă ocup tot eu. Lasă-mi äppärätul. Isuse Hristoase! Ce e asta, un iPhone? Kelly, adu-mi un äppärät nou pentru Abramov, a ordonat, vorbind în manşeta de la cămaşă. Factureaz-o pe Biroul de Admitere Clienţi.

— Ştiam eu, am zis. E vina äppärätului meu. Tocmai i-am spus lui Joshie că ar trebui să-l aibă mereu la el pe al său. Afurisita de Autoritate pentru Restaurare.

— Joshie nu are nevoie de äppärät, a spus Shu. Joshie n-are nevoie de *nimic*.

M-a privit cu ceva care semăna a milă inimaginabilă sau ură inimaginabilă, însă, orice ar fi fost, implica o perfectă nemişcare animală. Kelly Nardl a sosit pe scări gâfâind, cu un aparat nou într-o cutie care era ea însăşi un curcubeu de date şi zgomote intermitente; o voce nazală cu accent de prin regiunea Atlanticului Mijlociu încorporată cumva în carton îmi promitea „tehnologie Evaluează-mă de ultimă generaţie”.

— Mulţumesc, a spus Shu şi i-a făcut lui Kelly semn să plece.

Cu şapte ani în urmă, înainte ca măreaţa Corporaţie Staatling-Wapachung să-l cumpere pe Joshie pentru o sumă grotescă de bani, Kelly, Howard şi cu mine ocupam aceeaşi treaptă în ceea ce se numea pe atunci o „organizaţie cu structură orizontală”, una fără titluri sau ierarhii. Am încercat să-i atrag privirea lui Kelly, să o aduc de partea mea împotriva acestui monstru care nici măcar nu putea pronunţa corect cuvântul „bideu”, dar ea s-a îndreptat spre biroul lui Howard fără măcar o unduire a fundului ei prietenos.

— Învaţă imediat cum să-l foloseşti, mi-a spus Shu. Mai ales partea cu Evaluează-mă. Învaţă cum să-i evaluezi pe toţi cei din jurul tău. Ordonează-ţi datele. Conectează-te la CrisisNet şi urmăreşte toate noutăţile. În zilele noastre, un vânzător neinformat e ca şi mort. Concentrează-te la ce ai de făcut. Apoi mai vedem dacă îţi punem numele înapoi pe Panouri. Asta e tot, Leonard.

După calculele mele, era încă ora prânzului. M-am dus până la East River cu ambalajul äppärätului urlându-mi continuu la subraţ. Am privit cum bărci nemarcate, încărcate cu armament, formau un lanţ gri de la Triborough până la podul Williamsburg. Potrivit

informaţiilor Media, în aproximativ două săptămâni, reprezentantul Băncii Centrale Chineze urma să vină pentru a lua la cunoştinţă situaţia generală din ţara noastră îndatorată, iar în tot Manhattanul nivelul de securitate era extrem de strict cu ocazia vizitei sale. M-am aşezat pe un scaun tare din sârmă şi-am privit impresionanta linie a zgârie-norilor beta de sticlă din Queens, construiţi cu mult înainte de ultima devalorizare a dolarului nostru. Am deschis cutia şi am scos noul äppärät în formă de pietricică netedă, simţindu-l deja cald în mână. O femeie asiatică de calibrul lui Eunice mi s-a proiectat la nivelul ochilor.

— Bună, a spus ea. Bine ai venit pe äppärätul 7.5 dotat cu Echivalează-mă Plus. Doreşti să începi? Doreşti să începi? Doreşti să începi? Este suficient să răspunzi cu „da” şi putem începe.

Îi datoram lui Howard Shu 239 000 de dolari indexaţi la yuan. De prima mea tentativă de decronificare s-a ales praful. Părul meu va continua să încărunţească şi, într-o zi, va cădea de tot, iar apoi, într-o altă zi nesemnificativ de apropiată de cea de azi, nesemnificativ de *asemănătoare* cu cea pe care o trăiesc acum, voi dispărea de pe pământ. Şi toate aceste emoţii, toate aceste dorinţe, toate aceste *date*, dacă acest lucru te ajută să pricepi enormitatea lucrurilor de care vorbesc, ar dispărea. Or, asta înseamnă nemurirea pentru mine, Joshie. Înseamnă altruism. Credinţa generaţiei mele că fiecare dintre noi contează mai mult decât crezi tu sau oricine altcineva.

Din direcţia apei se auzea rumoare, o distragere necesară. Lăsând în urmă un jet de spumă albă şi caldă, un hidroavion care se îndrepta spre nord a decolat atât de graţios, atât de aparent lipsit de mecanică şi de disperare, încât, pentru o clipă, mi-am imaginat că toate vieţile noastre vor continua la nesfârşit.

URMĂTORUL ZBOR SPRE CASĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

9 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Eunhee,

Astăzi trezit tristă. Dar nu-i problemă! O să fie bine! Numai că tatăl tău foarte supărat pe tine. Zice că eşti boemia. Ce e asta? Spune că tu pleacă la Roma şi nu protejezi misterul. El spus cuvânt urât în coreeană despre tine. El spus probabil că eşti cu un negru. Foarte şoc! El spus că numai oamenii boemia merg în Europa şi că oamenii boemia sunt răi. El spus că poate nu va mai fi ortoped şi că se face pictor, ce dorit mereu, dar el fiul cel mai mare şi are responsabilităţi faţă de părinţi şi fraţi. Tu eşti sora cea mai mare. Deci tu ai responsabilitate. Ţi-am spus. Noi nu ca americanii, nu uita! De aceea acum Coreea ţară foarte bogată şi America îndatorată de tot la poporul chinez. Tati spune că trebuie venit acasă şi dat din nou LSAT-ul, dar de data asta învăţat bine, dar poate că tata greşit puţin, pentru că acum armată pe stradă şi periculos. Reverendul Cho spus lui tati că este păcătos şi că trebuie lepădat de sine, să fie golit pe dinăuntru, ca să umple inima lui doar de Ijuş. Spus că trebuie mers la Doctor Special să vorbit cu el şi poate luat medicamente să nu mai bătut la mine. Dar tati spus că ruşine să luat medicamente. Eunhee! Învăţat pentru LSAT să-l faci pe tati fericit şi să putut fi din nou familie bună. Vă rog iertat la mine că sunt o mamă şi soţie rea.

Iubesc la tine,

Mami

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Sally, iau următorul avion spre casă.

SALLYSTAR: Nu e chiar aşa de rău. N-o asculta pe mami. Încearcă să dea vina pe tine. Eu o să stau la Eunhyun toată săptămâna asta. Sunt

atât de prinsă cu învăţul la chimie, nici măcar n-am timp să mă ocup de asta.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Dacă tu nu poţi, atunci cine are grijă de mama? Dacă suntem amândouă plecate de acasă, va începe s-o învinovăţească pe ea PENTRU ORICE NIMIC. Va zice că ea ne-a îndepărtat şi ne-a întors pe amândouă împotriva lui. Este complet neprotejată. Ştii că nu va suna niciodată la poliţie şi nici măcar la vărul Harold dacă o bate.

SALLYSTAR: Nu folosi asemenea limbaj, te rog.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Cum adică asemenea limbaj? Că o BATE?

SALLYSTAR: Încetează. Oricum, încă mă duc acolo la cină în fiecare seară, aşa că ştiu ce se întâmplă. Nu a făcut cine ştie ce.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Nu ei, vrei să spui. Dar ţie?

SALLYSTAR: Sunt bine. Chimia mă omoară.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ştiu că mă minţi, Sally. Iau primul avion, mă întorc şi voi vedea ce a făcut.

SALLYSTAR: Stai la Roma, Eunice, meriţi să te distrezi după facultate. Una dintre noi ar trebui să fie fericită. Oricum, săptămâna viitoare mă duc la DC la chestia aia, aşa că nici măcar nu-l voi vedea. Nu-ţi face griji pentru mami. Verişoara Angela stă la noi cât sunt eu plecată. Are nişte interviuri de angajare în oraş.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Ce chestie în DC? Marşul împotriva AAR?

SALLYSTAR: Da. Dar nu-i zice aşa. Unii profesori de la şcoală spun că nu ar trebui să menţionăm asta pe GlobalTeens, pentru că ei monitorizează totul.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: E adevărat că tata m-a făcut *ghee jee beh*?

SALLYSTAR: L-a apucat nebunia într-o noapte, credea că te culci cu un negru. A spus că te-a visat aşa. Zici că nu mai poate face diferenţa între vis şi realitate.

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: I-ai spus lui tati că dau o mână de ajutor la adăpostul din Roma? Nu-i spune că este un adăpost pentru femeile albaneze victime ale traficului de persoane. Spune doar că e pentru imigranţi, bine?

SALLYSTAR: De ce?

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Vreau să ştie că fac bine cuiva.

SALLYSTAR: Credeam că nu-ţi pasă ce crede el. Oricum, trebuie să mă duc să scanez texte pentru Euro Classics. Nu-ţi face griji, Eunice. Avem o singură viaţă. Bucură-te de ea atât cât poţi! O să am eu grijă să fie în siguranţă mami. Mă rog pentru noi toţi.
SALLYSTAR: Apropo, costumul de baie Cullo din staniu este la reducere la Padma. Cel cu protecţii la piept pe care-l voiai.
EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE: Am licitat deja pentru el pe FundDeLux. Îţi zic dacă depăşeşte 100 de dolari indexaţi la yuan şi-l cumperi tu de la Padma dacă mai este la reducere.

11 IUNIE

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Ponei Preţios,

Ştiu că eşti în Tahoe, aşa că nu vreau să te deranjez, dar s-au înrăutăţit lucrurile cu tatăl meu şi cred că mă întorc acasă. Cu cât sunt mai departe de el, cu atât e mai convins că poate scăpa basma curată. A fost o greşeală că am venit la Roma. Nu ştiu dacă mă descurc la Fort Lee, dar mă gândeam să stau în New York şi să mă duc acolo la sfârşit de săptămână. Îţi mai aduci aminte de fata aia cu care erai prietenă, cea cu un permanent de modă veche, Joy Lee sau aşa ceva? Pot să stau la ea o vreme? Nu prea cunosc pe nimeni în New York, toată lumea e în Los Angeles sau în străinătate. Cred că voi fi nevoită să stau acasă la tipul ăla bătrân, Lenny. Îmi tot trimite mesaje lungi despre cât de mult îi plac pistruii mei şi despre cum o să-mi gătească o vânătă.

M-am despărţit de Ben. Era prea mult. Este aşa frumos fizic, atât de inteligent, o stea în ascensiune la Credit... Cred că mă intimidează complet. Nu i-aş putea dezvălui niciodată cine sunt cu adevărat, pentru că ar vomita. Sigur o parte din el e dezgustată de corpul meu gras, atât de gras. Şi uneori se uită în gol când mă port urât cu el, de parcă ar zice: „Cred că m-am săturat de târfa asta nebună.” Totul e atât de trist. Plâng de câteva zile întruna. Plâng după familia mea şi plâng după Ben. Doamne, îmi pare rău, Ponei Preţios. Îţi stric şi ţie starea.

Ciudat e că m-am gândit la Lenny, tipul bătrân. Ştiu că fizic e scârbos, dar are ceva dulce şi, sincer, am şi eu nevoie să aibă cineva

grijă de mine. Mă simt în siguranţă cu el pentru că nu este idealul meu şi simt că pot fi eu însămi pentru că nu sunt îndrăgostită de el.

Poate că aşa se simte Ben cu mine. Am avut o fantezie în care făceam sex cu Lenny şi am încercat să las deoparte tot ce era scârbos şi să mă bucur de dragostea lui aşa de serioasă pentru mine. Tu ai făcut asta vreodată, poneiule? M-aş vinde? În timp ce ne plimbam pe o stradă frumoasă din Roma, am observat că Lenny are cămaşa prost încheiată, aşa că m-am apropiat şi i-am încheiat-o eu bine. Voiam doar să-l ajut să nu mai arate aşa de tocilar. Nu este şi asta o formă de iubire? Iar când vorbea cu mine la cină, eu de obicei ascult tot ce spune un tip şi încerc să-mi pregătesc un răspuns sau măcar să mă comport într-un anume fel, dar cu el pur şi simplu m-am oprit din ascultat după un timp şi priveam felul în care îşi mişca buzele, spuma care i se forma pe ele şi pe barba lui de prostănac, pentru că era atât de CINSTIT în felul în care simţea nevoia să-mi spună lucrurile. Şi m-am gândit, hei, eşti frumos într-un fel, Lenny. Eşti ceea ce profesoara Margaux de la cursul de Asertivitate numea „o fiinţă omenească adevărată”. Nu ştiu. Mi se tot duce gândul la el. Uneori îmi spun că nu, n-are cum, nu va funcţiona niciodată, pur şi simplu nu mă simt atrasă de el. Dar apoi mă gândesc la el, sărmanul, cum m-a lins până a rămas fără aer, şi la felul în care puteam să închid ochii şi să mă prefac că suntem amândoi alţi oameni.

Oh, Doamne, tu auzi ce zic? Mă rog, mi-e aşa dor de tine, poneiule. Chiar îmi e. Vino la New York, te rog! În perioada asta am nevoie de orice picătură de dragoste pe care o pot primi.

EVALUEAZĂ-MĂ PLUS

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

12 IUNIE

Dragă jurnalule,

Doamne, ce dor mi-e de ea! Niciun mesaj de la Euny a mea încă, niciun răspuns la rugăminţile mele de a se muta

aici şi de a-mi permite să am grijă de ea, s-o hrănesc cu tăvi întregi de vinete cu usturoi, cu afecţiunea exersată a unui bărbat matur, cu ce a mai rămas din contul meu bancar după ce Howard Shu mă va lipsi de cei ٢٣٩ 000 de dolari indexaţi la yuan. Dar eu sunt perseverent. Scot în fiecare zi lista scrisă de mână, amintindu-mi că punctul nr. 3 mă imploră s-o iubesc pe Eunice până va apărea temutul mesaj „Dragă Lenny” pe GlobalTeens şi ea va fugi cu vreun tip sexy de pe la Credit sau Media, vreun ticălos fără minte, foarte atras de înfăţişarea ei, care nici măcar nu va putea vedea câtă nevoie are femeia în miniatură din faţa lui de consolare şi vindecare. Între timp, de cealaltă parte a lumii, familia Abramov continuă să-mi lase pe GlobalTeens numai mesaje dezolante, având drept subiect agramat „eu şi mami este trişti” şi „eu îngrijorat”, şi „fără fiu, viaţa e pustiu”, amintindu-mi de punctul nr. 5, „Comportă-te frumos cu părinţii”, pe care, apropo, i-am cam ignorat. Trebuie doar să mă simt puţin mai sigur pe mine, pe viaţa mea şi mai ales pe banii mei – un subiect sensibil pentru zgârciţii de Abramov – înainte de a mă duce în Long Island să-i vizitez în habitatul lor vibrant, de dreapta.

Apropo de bani, m-am dus la HSBC, banca mea de pe East Broadway, unde o dominicană drăguţă cu o dantură pe moarte mi-a făcut un rezumat al performanţelor instrumentelor mele financiare. Într-un cuvânt, e de rahat.

Portofoliul meu AmericanMorning, chiar dacă fusese indexat la yuan, şi-a pierdut 10% din valoare, deoarece, fără să ştiu, idioţii de administratori de fonduri au amestecat totul cu povara ColgatePalmoliveYum! BrandsViacomCredit, iar fondul meu cu risc scăzut, Fondul Ţărilor Superdezvoltate BRIC [Brazilia, Rusia, India, China]-A-BRAC, a înregistrat o creştere de numai 3% din cauza tulburărilor din aprilie de lângă Putingrad, în Rusia, şi a

impactului invaziei americane în Venezuela asupra economiei braziliene.

— Presimt că o să încasez un BRIC[32], i-am spus Mariei Abriella, administratorul meu de cont.

Doamna Abriella m-a îndemnat să privesc monitorul unui vechi calculator. Am ignorat sumele capricioase şi fluctuante în dolari, concentrându-mă asupra valorilor constante indexate la yuani şi euro. Aveam pe numele meu circa 1 865 000 de yuani, o cifră care fusese aproape de 2,5 milioane de yuani înainte să plec în Europa.

— Aveţi cel mai înalt nivel de credit, domnule Lenny, a spus ea, cu vocea răguşită, de un-pachet-de-ţigări-pe-oră. Dacă vreţi să fiţi patriot, vă sfătuiesc să luaţi un împrumut şi să achiziţionaţi un alt apartament, ca investiţie.

Un alt apartament? Pierdeam fonduri într-un ritm *hemoragic*. M-am îndepărtat de buzele frumoase, în formă de pescăruş, ale doamnei Abriella, ca şi cum m-ar fi pălmuit, şi m-am lăsat pradă îmbrăţişării morţii, mirosul de carne de vită la conservă de pe gâtul meu asudat făcând loc unui miros de bătrân care mi se ridica din coapse şi de la subsuori ca un abur, urmat apoi de mirosul sfârşitului, putoarea anilor petrecuţi la ospiciul din Arizona, spălat cu detergent, ca un elefant bolnăvicios, de un infirmier.

Banii înseamnă viaţă. După estimările mele, numai tratamentele preliminare de decronificare beta, de exemplu, infuzie de Sânge-Inteligent pentru a-mi regla acest ridicol sistem cardiovascular, ar costa 3 milioane de yuani pe an. Cu fiecare secundă pe care o petrecusem la Roma, admirând pofticios arhitectura, trăgându-mi-o extaziat cu Fabrizia, bând şi mâncând zilnic suficientă glucoză cât să ucidă un cultivator cubanez de trestie de zahăr, îmi pavasem singur drumul spre moarte.

---

[32] Joc de cuvinte, bric-à-brac, nimicuri, lucruri vechi, lipsite de valoare.

Iar acum, un singur om mai putea să schimbe lucrurile pentru mine.

Ceea ce mă aduce înapoi la punctul nr. 1: Munceşte din greu pentru Joshie. Cred că la acest capitol mă descurc bine. A trecut o săptămână de când am revenit la Serviciile Post-Umane şi nu s-a întâmplat nimic teribil. Howard Shu nu mi-a cerut încă să mă ocup de nicio admisie, dar mi-am petrecut săptămâna prin Sala Eternităţii, butonând pe noul meu äppärät 7.5 în formă de piatră cu tehnologie Evaluează-mă Plus, pe care acum îl port cu mândrie în jurul gâtului, ca pe un pandantiv. Primesc de pe CrisisNet nesfârşite actualizări despre lupta ţării noastre cu solvabilitatea, în timp ce eu îmi descarc sufletul vorbind tinerilor mei duşmani prezenţi în Sala Eternităţii despre temerile şi speranţele mele, povestindu-le despre prima mea dată cu o fată surdă pe care am agăţat-o lângă fostul Times Square (afară, în frigul lui ianuarie, aplecaţi peste o pubelă, încercând să identific un pic de bucurie adolescentină în mormăielile ei extraterestre), despre cum dragostea părinţilor mei pentru mine a fost ori prea fierbinte, ori prea rece, şi despre cum o vreau şi am nevoie de Eunice Park, chiar dacă este mult mai frumoasă decât merit, încercând, practic, să le arăt acestor tineri *open-source* cât de multe date este dispus să împărtăşească un bătrân introvertit ca mine cu ei. Până acum am primit numai reacţii de tipul „scârbos” şi „bolnav” şi „CSCVAA”, ceea ce am învăţat că înseamnă „Cred că sunt pe cale să vomit acum şi aici”, dar am aflat şi că Darryl, tipul îmbrăcat în costumul cu SUGI PLA şi bandana roşie, a postat nişte lucruri frumoase despre mine pe fluxul său de pe GlobalTeens, denumit „101 oameni de care trebuie să ne fie milă”. În acelaşi timp, am auzit un flip-flip-flip-flip venind de la Panouri, în timp ce indicatorul de dispoziţie al lui Darryl scădea de la

„pozitiv/jucăuş/pregătit să contribuie” la „toată săptămâna l-a enervat la culme pe Joshie”. Iar nivelul său de cortizol este şi el un dezastru. Încă un pic de stres şi îmi voi recupera biroul de la el. Oricum, toate astea reprezintă un progres şi, în curând, mă voi duce la Biroul de Admisie Clienţi şi-mi voi dovedi valoarea, încercând să recâştig bucăţica mea din afecţiunea lui Joshie, revendicându-mi statutul de persoană cu trecere chiar la timp, înainte de Ziua Muncii cu tempeh prăjit. De asemenea, am petrecut o săptămână întreagă fără să citesc vreo carte şi fără să vorbesc prea tare despre ele. Învăţ să venerez ecranul noului meu äppärät, mozaicul său colorat, pulsatil, şi faptul că ştie tot, până la ultimul afurisit de detaliu împuţit despre lumea aceasta, pe când cărţile mele ştiu doar ce e în mintea autorilor lor.

Între timp, a venit weekendul şi aleluia! Am decis să dedic seara de sâmbătă punctului nr. 4: Ai grijă de prietenii tăi. Joshie are dreptate în privinţa unui lucru: relaţiile sănătoase te fac mai sănătos. Şi nu este vorba doar de a te bucura de grija celorlalţi, ci şi de a învăţa să-i răsplăteşti cu aceeaşi grijă. În cazul meu, am învăţat să depăşesc reticenţa tipică copilului singur la părinţi de a se implica pe deplin în lumea celorlalţi. Nu m-am văzut cu prietenii mei de când m-am întors, pentru că, la fel ca toţi cei care încă mai au un loc de muncă în New York, şi ei lucrează până la ore nebuneşti, dar am reuşit, în sfârşit, să plănuim să ne întâlnim la Cervix, care, mai nou, este cel mai în vogă bar din Staten Island, care este, la rândul său, cel mai în vogă loc.

Înainte de a părăsi cei 740 de metri pătraţi ai apartamentului meu, am introdus în äppärät numele celui mai vechi amic de-al meu din Media, Noah Weinberg, şi am aflat că va transmite în direct reuniunea noastră pe

fluxul său GlobalTeens, „Emisiunea lui Noah Weinberg!”, ceea ce, la început, m-a făcut să am emoţii, dar, în definitiv, sunt exact genul de lucruri cu care trebuie să mă obişnuiesc, dacă vreau să am succes în această lume. Aşa că mi-am pus o pereche chinuitoare de blugi şi o cămaşă roşie ca focul, cu un buchet de trandafiri albi brodat pe piept. Mi-aş fi dorit ca Eunice să fie prin preajmă şi să-mi spună dacă ţinuta e potrivită pentru vârsta mea. Pare să fie dotată cu un fel de bun-simţ al limitei în viaţă.

Jos, în hol, am observat nişte ambulanţe stingându-şi în tăcere luminile pe Grand Street, ceea ce însemna un alt deces în clădire, o altă invitaţie la *shiva*[33] în casa vreunui fiu îndurerat din Teaneck sau New Rochelle, un alt apartament pus la vânzare pe afişajul comunităţii. Un scaun cu rotile zăcea singur în decorul antiseptic de culoare crem, în stilul anilor ’50, din holul clădirii noastre. Aici, în Comunitatea de Pensionari, imobilitatea este tratată cu respectul cuvenit, aşa că m-am pregătit pentru o întâlnire între generaţii, gândindu-mă că aş putea fi nevoit să-l împing pe bătrân în lumina serii care se lăsa şi să-i spun câteva cuvinte în idiş, limba bunicii mele.

M-am dat înapoi. În scaunul cu rotile se afla un cadavru nu tocmai bine acoperit, într-o pungă de plastic opacă, al cărei colţ umflat de aer părea să-i încoroneze capul. Sacul pentru cadavre atârna vehement de două şolduri înguste de bărbat, iar decedatul era uşor ghemuit în faţă, ca şi cum ar fi fost angajat în actul zadarnic al rugăciunii creştine.

Scandalos! Unde-i erau aparţinătorii? Unde erau angajaţii de la Salvare? Am vrut să mă las în genunchi şi, în ciuda instinctelor mele, să-i ofer alinare acestei foste fiinţe care se răcea în halatul său dezgustător din plastic. Am privit mica pungă de aer de deasupra capului mortului.

---

[33] În tradiţia ebraică, priveghi de şapte zile.

Părea imaginea ultimei sale respiraţii şi am simţit cum mi se ridică un val de vomă în piept.

Ameţit, am ieşit în căldura toridă de iunie spre băieţii de la ambulanţă, doi la număr, care savurau o ţigară lângă vehiculul pe care scria „Asistenţă medicală de urgenţă [sic]”.

— E un mort pe hol la mine, le-am spus. Într-un nenorocit de scaun cu rotile. L-aţi abandonat acolo. N-aveţi niciun pic de respect?

Chipurile lor erau neglijabile, compromise, vag hispanice.

— Sunteţi ruda cea mai apropiată? mi s-a adresat unul dintre ei, indicând din cap undeva în apropierea mea.

— Are vreo importanţă?

— Singur nu pleacă nicăieri, domnule.

— Este dezgustător, am spus.

— E doar moarte.

— Asta ne aşteaptă pe toţi, Paco, a completat celălalt.

Am încercat să-mi contorsionez faţa într-o expresie de furie, dar de fiecare dată când încerc să fac asta mi se spune că arăt ca o bătrână nebună.

— Mă refer la faptul că *fumezi*, am zis, dar replica mea s-a pierdut rapid în umiditatea din jur.

Pe Grand Street nimic nu-mi putea oferi alinare. N-aveam niciun motiv să Celebrez ceea ce am (punctul nr. 6). Nici viaţa inerentă dinlăuntrul copiilor hispanici pe jumătate despuiaţi, nici mirosul de *arroz con pollo* proaspăt gătit, plutind înspre mine de la venerabilul Castillo del Jagua II. Am proiectat iar „Emisiunea lui Noah Weinberg!”, l-am ascultat pe prietenul meu râzând de ultima înfrângere a forţelor noastre armate în Venezuela, dar nu am reuşit să urmăresc detaliile. Ciudad Bolívar, râul Orinoco, armura găurită, Blackhawk doborât – ce să însemne pentru mine, acum, când aveam sub ochi un

posibil scenariu cu sfârşitul vieţii mele: singur, într-un sac, la mine în bloc, cocoţat într-un scaun cu rotile, rugându-mă la un zeu în care nu am crezut niciodată?

Tocmai atunci, trecând pe lângă grandoarea de culoare ocru a bisericii St. Mary, am văzut o femeie drăguţă, puţin cam grăsuţă şi cu şolduri largi, făcându-şi cruce în faţa bisericii şi sărutându-şi mâna strânsă în pumn, poziţia ei în clasamentul Creditelor pâlpâind lângă un abisal 670 pe un Stâlp de Credit din apropiere. Am vrut să o confrunt, să o fac să vadă absurditatea credinţei ei, să îi schimb dieta, să o ajut să cheltuiască mai puţin pe machiaj şi pe alte lucruri neesenţiale, să o fac să se închine la fiecare moment biologic care i se oferă, nu la un zeu prost găurit. Îmi doream, de asemenea, să o sărut, nu ştiu de ce, să simt cum pulsează viaţa în acele buze mari şi catolice, să-mi amintesc de primatul animalului viu, de timpul petrecut printre romani.

A trebuit să-mi calmez nivelul de stres până să ajung la întâlnirea cu prietenii. Pe drumul spre feribot am repetat continuu punctul nr. 4, Ai grijă de prietenii tăi, ai grijă de prietenii tăi, pentru că voi avea nevoie ca ei să fie lângă mine când ambulanţa de la Asistenţa medicală de urgenţă [sic] va ajunge pe Grand Street, la numărul 575. Contrar credinţei mele că orice viaţă care se termină odată cu moartea este, în esenţă, inutilă, aveam nevoie ca prietenii mei să deschidă acea pungă de plastic şi să mă privească pentru ultima oară. În vasta sală de aşteptare tăcută a timpului, cineva trebuia să-şi amintească de mine, fie şi numai pentru câteva minute.

Äppärätul meu a scos un clinchet.

CrisisNet: DOLARUL PIERDE PESTE 3% LA BURSA DIN LONDRA, AJUNGÂND LA UN MINIM ISTORIC DE 1€ = 8,64 DOLARI, ÎN AŞTEPTAREA VIZITEI

OFICIALILOR BĂNCII CENTRALE CHINEZE ÎN SUA; LIBOR[34] SCADE CU 57 PUNCTE DE BAZĂ; DOLARUL SCADE CU 2,3% FAŢĂ DE YUAN, LA 1¥ = 4,90 DOLARI

Trebuia neapărat să înţeleg ce e LIBOR şi de ce scade cu 50 de puncte de bază. Dar, sincer, puţin îmi păsa de toate aceste aspecte financiare complicate! Îmi doream cu disperare să renunţ la aceste detalii, să deschid o carte veche şi urât mirositoare sau să fac sex oral unei femei tinere şi frumoase. De ce nu m-am născut într-o lume mai bună?

Garda Naţională era prezentă în forţă la staţia de feribot din Staten Island. Un grup de sărmane angajate la birou, în tenişi albi şi cu gleznele gemând învelite în ciorapi transparenţi, aşteptau răbdătoare să treacă de punctul de control delimitat de saci de nisip de la poarta de acces spre feribot. Un panou al Autorităţii Americane pentru Restaurare ne avertiza că: „ESTE INTERZIS SĂ RECUNOAŞTEŢI EXISTENŢA ACESTUI PUNCT DE CONTROL («OBIECTUL»). PRIN CITIREA ACESTUI PANOU, NEGAŢI EXISTENŢA OBIECTULUI ŞI VĂ DAŢI CONSIMŢĂMÂNTUL IMPLICIT.”

Din când în când, unele persoane erau trase deoparte, iar eu îmi făceam griji din pricina vidrei care mă marcase la Roma, a dobitocului care mă filmase în avion, a asteriscului care încă mai pâlpâia când grandiosul meu credit apărea pe Stâlpii de Credit, a dispariţiei lui Nettie Fine (niciun răspuns la mesajele mele zilnice, şi dacă erau capabili să pună laba pe mama mea americană, atunci ce-or să le facă părinţilor mei?). Bărbaţi îmbrăcaţi în civil ne-au verificat corpul şi äppärätele cu ceea ce părea a fi un mic accesoriu tubular al unui aspirator Electrolux de modă veche, cerându-ne să negăm şi să ne dăm consimţământul pentru ceea ce ne fac. Pasagerii păreau să ia totul cu

[34] Indice de referinţă pe piaţa financiară din Londra.

calm, mai ales tinerii cool din Staten Island, deosebit de tăcuţi şi deferenţi, tremurând puţin în hanoracele lor vintage. Am auzit câţiva tineri de culoare şoptindu-şi unul altuia „neagă şi *consimte*”, dar femeile mai în vârstă i-au şuşuit imediat, mârâind printre dinţi la ei „Autoritatea pentru Restaurare!” şi „Vezi că-ţi ard una peste bot, băiete!”.

Poate c-o fi fost opera lui Howard Shu, dar, cumva, am trecut de punctul de control fără să fiu oprit.

Odată debarcat pe Staten Island, m-am pregătit pentru o plimbare. Calea principală, Victory Boulevard, e un urcuş viguros, ca la San Francisco. Aceste părţi ale insulei, St. George şi Tompkinsville, erau cândva complet inaccesibile. Aici veneau imigranţi din Polonia, Thailanda, Sri Lanka şi, mai ales, din Mexic. Îşi puneau firme la restaurantele lor etnice şi deschideau magazine alimentare prăfuite, case de schimb valutar şi cabine telefonice care funcţionau cu 20 de cenţi minutul. În faţa magazinelor, negrii se relaxau în jachete umflate, clătinându-se somnoroşi pe lăzi de lapte. Îmi amintesc bine acest cartier. Pe vremea când eram abia ieşiţi de pe băncile facultăţii, eu şi prietenii mei luam împreună feribotul să mergem la un local cu specific srilankez, unde, pentru 9 dolari, puteai mânca o plăcintă cu creveţi de dimensiuni nemaivăzute şi un fel de peşte roşu diafan, în timp ce puii de gândaci de bucătărie încercau să ţi se urce pe cracul pantalonilor ca să-ţi bea berea. Acum, bineînţeles, localul srilankez, gândacii şi minorităţile somnoroase dispăruseră, înlocuite de boemi pe jumătate oameni, pe jumătate conexiuni fără fir, care îşi plimbau în sus şi în jos cărucioarele pe Victory Boulevard, în timp ce tinerii din vecinul New Jersey treceau pe lângă rezidenţii zonei, unde preţurile erau scandaloase, în rablele lor Hyundai, fabricate de muncitorii mâncători de orez, aspirând să poată lucra şi ei la Media sau Credit.

Cervix este exact cum te-ai aştepta să fie încă un bar stupid de bătrâni din Staten Island, curăţat şi transformat într-un loc de întâlnire pentru cei de la Media şi de la Credit, tablouri false, uleioase, de prin subsolurile camerelor de recreere de odinioară, femei provocatoare de douăzeci şi ceva de ani care caută să-şi îmbogăţească viaţa electronică, bărbaţi aşa şi aşa, în haine disperat de cool, bărbaţi la limita de sus a vârstei de treizeci de ani, cu un picior în următorul deceniu. Băieţii mei se potrivesc perfect cu peisajul. Iată-i, înghesuiţi în jurul unei mese, cu äppärätele la vedere, vorbind în gulerul cămăşii, introducând din vârful degetelor conţinut în aparatele lor perlate, două capete creţe şi brunete, rupte complet de lumea din jur: Noah Weinberg şi Vishnu Cohen-Clark, colegii mei de la ceea ce înainte se numea New York University, acel indispensabil educator local de femei şi bărbaţi suficient de inteligenţi, tovarăşi de suferinţe romantice, companioni iubitori de cuvinte picante şi infinite mistere, tovarăşi de călătorie prin anusul prea puţin lubrifiat al acestei vieţi de rahat.

— Hei, ne-*grou*-te-ii mei! am strigat.

Nu m-au auzit.

— Hei, ne-*grou*-te-ii mei!

Noah a sărit în sus, nu aşa cum obişnuia să facă la şcoală, cu un elan de sprinter ambiţios, dar suficient de rapid cât aproape să răstoarne masa. Cu zâmbetul ăla stupid şi inevitabil, cu dinţii ăia orbitori, cu gura aia învârtitoare de cuvinte mincinoase, cu ochii ăia strălucind de entuziasm, a întors obiectivul äppärätului spre mine ca să înregistreze stângacea mea sosire.

— Capul sus, *manitos*[35], uite-l că vine! a strigat el. Scoateţi-vă dopurile din cur şi pregătiţi-vă de distracţie. *În exclusivitate* doar la „Emisiunea lui Noah Weinberg!”.

[35] Fraţilor (argou sp.).

Negroteiul nostru numărul unu soseşte după un an petrecut în Roma, Italia, ca să se descopere pe sine şi alte rahaturi de genu'. Transmitem în direct pentru voi, prieteni. Iată-l, îndreptându-se spre masa noastră în timp real! Afişează zâmbetul ăla caraghios de tip de gaşcă, 72 de kilograme de evreu aşkenazi, generaţia a doua, cu expresia care insinuează „părinţii mei sunt imigranţi săraci, aşa că iubiţi-mă", nimeni altul decât Lenny cel ciudat şi tocilar Abramov!

I-am făcut cu mâna lui Noah, apoi, ezitant, am salutat spre äppärät. Vishnu a venit spre mine cu braţele deschise şi chipul iluminat de bucurie, un bărbat cam de aceeaşi înălţime – mică spre medie, de circa 175 de centimetri – şi cu aceleaşi valori morale ca mine, un bărbat a cărui alegere în materie de femei – o tânără coreeană puternică şi inteligentă pe nume Grace, care, printre altele, mi-e şi prietenă dragă – nu pot decât să o susţin.

— Lenny, mi-a zis, zăbovind asupra celor două silabe care-mi alcătuiesc numele de parcă ar fi fost ceva important. Ne-a fost dor de tine, amice.

Cuvintele acelea simple m-au făcut să lăcrimez şi să bâigui ceva, uşor jenant, la urechea lui Vishnu. Avea pe el aceeaşi salopetă cu SUGI PLA ca tânărul meu coleg de la Servicii Post-Umane, o bărbuţă căruntă, nerasă de câteva zile, ochi ce păreau obosiţi şi IDP, care-i dădea un aer conform cu vârsta pe care o avea. Ne-am îmbrăţişat strâns toţi trei, un pic cam exagerat, ciocnindu-ne fund în fund şi bâţâind din genitale unul la celălalt. Am crescut cu toţii cu o viziune destul de crispată despre prietenia masculină, dar vremurile permisive de azi ne ajută să compensăm; deseori îmi doream ca vocabularul nostru rudimentar şi atitudinea infinit afectată să reprezinte un fel de limbaj criptat pentru afecţiune şi înţelegere. În unele societăţi masculine, argoul şi îmbrăţişările ritualice, alături de

îndemnul ocazional de a ridica suliţa, reprezintă o întreagă cultură.

În timp ce îi îmbrăţişam şi îi băteam pe rând pe umăr, am observat cum ne adulmecam pe furiş unul pe celălalt pentru a identifica semne de putrefacţie şi că Vishnu şi Noah se dăduseră cu un fel de deodorant înţepător, probabil o modalitate de a-şi masca mirosul în schimbare. Fiecare dintre noi se îmbrăcase ca la treizeci şi ceva de ani, o perioadă în care bravadele tinereţii şi promisiunea isprăvilor glorioase care, pe vremuri, ne uniseră, începeau să se estompeze pe măsură ce trupurile noastre începeau să se degradeze, să-şi piardă din vigoare şi să se micşoreze. Eram în continuare la fel de prietenoşi şi de afabili ca orice grup de bărbaţi, dar ceva îmi spunea că drumul în pas târşâit spre extincţie se va dovedi o competiţie pentru noi, că unii se vor târşâi într-acolo mai repede decât alţii.

— A venit timpul pentru nişte Limitare a pagubelor, a spus Vishnu.

Încă nu am reuşit să înţeleg ce naiba înseamnă Limitarea pagubelor, deşi tinerii din Sala Eternităţii numai despre asta vorbeau.

— Ce doreşte ne-*grou*-teiul evreu rătăcitor? Leffe brună sau Leffe blondă?

— Blondă pentru mine, am spus, aruncând pe masă o bancnotă de 20 de dolari cu bandă de argint care îi dovedea autenticitatea şi hologramа „Garantat de Zhongguo Renmin Yinhang/Banca Populară a Chinei”, sperând că preţurile băuturilor nu sunt indexate la yuani, ca să pot strânge şi eu ceva mărunţiş. Bancnota mi-au fost imediat aruncată înapoi, iar eu m-am bucurat când Vishnu mi-a zâmbit amabil.

— Ne-*grou*-teiule, te rog, a zis.

Noah a tras adânc aer în piept, declamând ca un orator:

— Bun, *putas* şi *guevóns*[36]. Eu continui să vă transmit în direct. Este ora 8 seara, fix. Aceasta este America lui Rubenstein. Aici, în Republica Populară Staten Island, petrecem o afurisită de seară bipartită, iar Lenny Abramov tocmai a comandat o bere belgiană de 7 dolari indexaţi la yuan.

Noah a îndreptat spre mine obiectivul äppärätului, transformându-mă în subiect pentru ştirile de seară.

— Varsă sacul, ne-*grou*-teiule, a spus Noah. Ne-*grou*-teiul evreu rătăcitor trebuie să e-comunice cu urmăritorii noştri. Începe cu femeile cărora le-ai tras-o în Italia. Apoi, în falset: „Ah, trage-mi-oh, Leonardo! Trage-mi-oh acum-ah, oh, evreule, ce mare e!” Apoi, spune-ne care e treaba cu pastele. Verbalizează, Lenny. Oferă-mi o Imagine a lui Abramov singuratic, sorbind tăiţei la restaurantul din cartier. Apoi, tot rahatul cu glorioasa întoarcere a fiului rătăcitor. Cum e să fii Lenny Abramov cel blând şi neştiutor, abia întors în această Americă a lui Rubenstein condusă de un partid unic?

Noah nu fusese întotdeauna aşa de îndârjit şi de caustic, dar eforturile sale din ultima vreme aveau ceva disproporţionat, ca şi cum nu ar mai fi putut să vadă că declinul său personal coincide cu cel al culturii şi al statului nostru.

Înainte ca industria editorială să se prăbuşească, publicase un roman, unul dintre ultimele disponibile spre vânzare într-un magazin Media. În ultima vreme se ocupa cu „Emisiunea lui Noah Weinberg!”, care avea în total şase sponsori, pe care se străduia să îi menţioneze ocazional în timp ce tuna şi fulgera: o agenţie de escorte de dimensiuni mijlocii din Queens, câteva francize ThaiSnak în Brownstone, Brooklyn, un fost politician bipartit care acum se ocupa de consultanţă în domeniul securităţii pentru

[36] Târfe şi putori (sp.).

Wapachung Contingency, divizia de securitate bine înarmată a angajatorului meu, iar pe restul nu mi-i amintesc. Emisiunea era accesată de aproximativ cincisprezece mii de ori pe zi, ceea ce îl plasa undeva în eşalonul mijlociu inferior al profesioniştilor din domeniul Media. Prietena lui, Amy Greenberg, este o CurvăMedia bine-cunoscută, care îşi petrecea aproximativ şapte ore pe zi vorbind online despre greutatea ei.

În ceea ce-l priveşte pe Vishnu, amicul meu se ocupă de Acumularea de Datorii pentru conglomeratul ColgatePalmoliveYum!BrandsViacomCredit; stă la colţ de stradă şi bombardează äppärätele trecătorilor cu Imagini cu ei înşişi luând încă un credit.

Graţie amabilităţii Acumulatorului de Datorii, ne-au fost puse pe masă trei beri de grâu, bogate în trigliceride. Am început darea de seamă, încercând să-i distrez pe băieţi cu poveşti despre amuzanta mea relaţie murdară şi transculturală cu Fabrizia, schiţându-le din vârful degetelor contururile tufişului ei. Am declamat în versuri gustul de usturoi proaspăt al sosului *ragù* din lumea veche şi am încercat să le insuflu dragostea pentru arcul roman. Dar adevărul e că puţin le păsa. Lumea de care aveau ei nevoie se afla chiar în jurul lor, pâlpâind din luminiţe şi bipăind, pretinzându-le toată puterea şi toată atenţia de care dispuneau. Noah, romancierul de odinioară, era probabil capabil să-şi imagineze Roma fără să aibă nevoie de un intermediar, putea să-i evoce pe Seneca şi pe Virgiliu, *Faunul de marmură* şi *Daisy Miller*. Dar nici măcar el nu părea impresionat, ci îşi privea nerăbdător äppärätul, însufleţit de cel puţin 7 grade de informaţii, numere, litere şi Imagini suprapuse pe ecran, derulându-se şi învârtejindu-se unele în altele, aşa cum făceau odinioară apele Tibrului.

— Pierdem audienţă, mi-a şoptit, lasă arhitectura Romei, da? Şi apoi, pe un ton scăzut: Umor şi politică. Ai înţeles?

Am lăsat baltă descrierea spaţiului gol al Panteonului scăldat în lumina soarelui de dimineaţă, în timp ce Noah mi-a indicat spre puţinul păr care-mi mai rămăsese în zona frunţii, spunând:

— Bun, iată care este situaţia, ne-*grou*-teiule. E nevoie să spui că ţi-ai tras-o fie cu Maica Tereza, fie cu Margaret Thatcher.

Eu şi Vishnu am râs exact cât trebuia şi i-am zâmbit liderului nostru. Am ridicat mâinile în semn de înfrângere. Este singurul mod în care bărbaţii mai pot vorbi. Aşa ne spunem unul altuia că suntem încă prieteni şi că viaţa noastră nu s-a sfârşit chiar de tot.

— Maggie Thatcher în poziţia misionarului, am spus eu. Maica Tereza clar pe la spate.

— Ce Media eşti! a făcut Noah, bătând pumnul cu fiecare dintre noi.

De acolo, conversaţia s-a mutat la *Threads*, un film cult marca BBC despre holocaustul nuclear, apoi la muzica lui Dylan, apoi la noul mod de a scăpa de negii genitali aplicând un fel de spumă inteligentă, la ultima gafă din Venezuela a Secretarului de stat Rubenstein („Nimic mai oximoronic decât un evreu puternic, nu-i aşa, *pendejos*[37]? a spus Noah), la compania AlliedWasteCVSCitigroupCredit aproape de colaps, la tentativa eşuată de salvare a acesteia de către Banca Rezervei Federale, la portofoliile noastre şubrede, la sunetul pe care îl fac uşile trenurilor de pe linia 6 când se închid (uah-uuh), comparat cu sunetul resemnat „şiiiiş” al trenului de pe linia L, la viaţa şi moartea bizară a comicului deviant cunoscut sub numele de Pee-wee Herman şi, în cele din urmă, inepuizabil, la

[37] Afurisiţilor (sp.).

faptul că, la fel ca majoritatea americanilor, probabil că ne vom pierde în curând locurile de muncă şi vom fi aruncaţi pe străzi, lăsaţi să murim acolo.

— Aş mânca o duzină de salate de pui larb de la ThaiSnak Issan în clipa asta, a spus Noah, onorându-şi datoria faţă de unul dintre sponsorii săi.

În timp ce din sistemul retro de sunet a început o veche melodie a trupei Arcade Fire, mi-am permis să mă simt bine şi mi-am comandat încă un pahar cu bere spumoasă, observându-i pe băieţi la un nivel meta. Noah îmbătrânise cel mai rău dintre toţi. Parcă toată greutatea frunţii groase şi înţelepte i se scursese în obraji, unde se zvârcolea inoportun, dându-i o mină metalică, plină de mânie şi nemulţumire. La un moment dat, el era, indiscutabil, cel mai chipeş dintre noi şi cel mai realizat, ne făcuse cunoştinţă cu jumătate dintre iubitele sale (nu foarte multe la număr, desigur), ne dăruise vocabularul nostru provocator de rasist şi ne trimitea circa o duzină de mesaje pe oră despre cum ar trebui să ne comportăm şi ce ar trebui să gândim. Dar, cu fiecare an care trecea, îi era tot mai greu să ne ţină sub control pe mine şi pe Vishnu. Etatea de aproape patruzeci de ani, cândva răscrucea maturităţii, era acum o perioadă de explorare, iar fiecare dintre băieţi pornise pe drumul propriu.

Vishnu se instalase într-o viaţă de ratat isteţ şi elegant, cu o salopetă cu SUGI PLA şi adidaşi vintage Bathing Ape, care trebuie să fi costat 500 de yuani, o dorinţă exagerată de a râde prea tare la glumele altora, cu un nou sunet ciudat de claxon pe care-l dezvoltase în absenţa mea – ha-*huh*, ha-*huh* –, un râs născut dintr-o viaţă cu randament din ce în ce mai scăzut şi care, aşa cum mi s-a spus, se va încheia miraculos prin căsătoria cu acea femeie iubitoare şi iertătoare pe nume Grace.

În ceea ce mă priveşte, devenisem un ciudat pentru ei. Va dura ceva timp până când băieţii se vor obişnui cu întoarcerea mea. Mă priveau bizar, ca şi cum aş fi uitat engleza sau aş fi renegat modul nostru comun de viaţă. Şi aşa eram o ciudăţenie fiindcă locuiam în Manhattan. Acum mai irosisem şi un an întreg şi o bună parte din economiile mele în Europa. În calitatea mea de prieten, membru respectat al elitei tehnologice şi, da, de tovarăş de golănie, trebuia să-mi revendic poziţia de prim rang printre băieţi şi să devin un fel de supleant al lui Noah. Trebuia să mă replantez în solul autohton.

În favoarea mea atârnau trei chestiuni: înclinaţia înnăscută spre băutură şi uşurinţa de a-mi face prieteni, tipic rusească, înclinaţia înnăscută de a-mi râde strategic de mine, tipic evreiască, şi, cel mai impresionant, noul meu äppärät.

— Pe toţi dracii, *cabrón*, a exclamat Noah, uitându-se la pietricica mea. Ce e ăla? Un 7.5 cu Evaluează-mă Plus? Trebuie să filmez rahatul ăsta în prim-plan.

Mi-a filmat äppärätul cu äppärätul lui, în timp ce eu mai înghiţeam o halbă de trigliceride. Îşi făcuseră apariţia nişte fete din Staten Island îmbrăcate în haine retro care fuseseră la modă la un moment dat prin tinereţea mea, arătând foarte Media în cizmele lor Ugg din piele de oaie, cu bandanele lor pline de strasuri colorate. Câteva dintre ele combinaseră hainele retro cu blugi FoaieDeCeapă, care se agăţau transparenţi de picioarele lor subţiri şi de fesele roz şi plinuţe, dezvăluindu-ne toate secretele lor epilate. Se uitau şi ele în direcţia noastră, glisând pe dispozitivele lor. Una dintre ele era o brunetă drăguţă cu ochi frumoşi şi somnoroşi.

— Hai s-o „focem”, a propus Vishnu, arătând în direcţia lor.

— Isuse, linişteşte-te, prietene, am zis, cu limba împleticită deja de la băutură. Ai acasă o femeie drăguţă, i-am zis şi m-am uitat direct în obiectivul äppärătului lui Noah: Bună, Grace. Nu ne-am văzut de mult, scumpo. Ne urmăreşti în direct?

Băieţii au râs de mine.

— Ce idiot! s-a plâns Noah. L-aţi auzit, preaiubiţii mei spectatori muişti? Lenny Abramov a crezut că Vishnu Cohen-Clark a spus: „Hai s-o facem.”

— F-O-C, a explicat Vishnu. Am spus: Hai s-o „focem”.

— Ce înseamnă asta?

— Zici că eşti bunică-mea din Aventura[38]! a zbierat Noah.

— FOC? Ce mai e şi asta? Cine sunt? Unde mi-e scutecul?

— Înseamnă „Formaţi O Comunitate”, a lămurit Vishnu. Este un mod de a evalua oamenii. Şi de a-i lăsa să te evalueze la rândul lor.

Mi-a luat äppärătul şi a glisat prin setări până când apăru pe ecran o pictogramă cu eticheta „FOC”.

— Când apare FOC, îţi pui Detectorul de Emoţii pe inimă sau oriunde îţi poate detecta pulsul.

Vishnu mi-a arătat o chestie lipicioasă de pe spatele äppärătului meu, pe care eu credeam că trebuie s-o foloseşti ca să-l lipeşti de bord sau pe frigider. Greşit, din nou. Apoi, a continuat Vishnu:

— Te uiţi la o fată. Detectorul de Emoţii va citi orice modificare a tensiunii arteriale. Asta îi va spune cât de mult îţi doreşti să i-o tragi.

— Deci Armăsari şi CurveMedia, a spus Noah. Transmitem în direct prima încercare a lui Lenny Abramov de a utiliza funcţia FOC. Acesta este un eveniment de

[38] Localitate suburbană din nord-estul comitatului Miami-Dade, Florida, SUA.

referinţă pentru viitor, oameni buni, aşa că deschideţi bine lăţimea de bandă. Este ca şi cum aţi asista la primul zbor al fraţilor Wright, atâta doar că niciunul dintre ei nu era semiretardat ca Lenny al nostru. FBT, amice. Spune-mi dacă e prea de tot. Sau, stai. În America lui Rubenstein nu mai există „prea de tot”. „Prea de tot” este atunci când eşti împuşcat în ceafă undeva prin nordul statului, iar Garda Naţională îţi arde cadavrul şi aruncă cenuşa într-un veceu cu apă rece ca gheaţa de la un centru securizat de verificări din Troy. Lenny se uită la mine şi mă întreabă din priviri „de-spre ce vorbeşti”? Iată ce ai ratat în timpul „anului de începător în străinătate”, băiete: bipartiţii conduc Agenţia Americană de Resurse, sau cum naiba îi zice, AAR-ul conduce infrastructura şi Garda Naţională, iar Garda Naţională te conduce pe tine. Pardon. Nu ar trebui să menţionez asta pe GlobalTeens. Posibil să fie „prea de tot”.

Am observat că Vishnu şi-a scos capul din cadrul obiectivului äppärätului lui Noah de cum a auzit de AAR şi de Bipartiţi.

— În regulă, ne-*grou*-teiule, mi-a zis. Configurează-ţi parametrii comunitari. Setează pe „în imediata vecinătate 360°”, aşa va acoperi tot barul. Acum uită-te la o fată, apoi pune detectorul în dreptul inimii.

M-am uitat la bruneta drăguţă, la vulva fără păr care strălucea dincolo de blugii transparenţi FoaieDeCeapă, la trupul suplu ghemuit imperios pe două picioare netede, la zâmbetul ei îngrijorat. Apoi mi-am pus deasupra inimii partea din spate a äppärätului, încercând să-i transmit toată căldura mea, toată dorinţa mea naturală de iubire.

Fata, aflată de cealaltă parte a barului, a râs imediat, fără măcar să se întoarcă spre mine. Pe ecran mi-au apărut o grămadă de cifre: FUTABILITATE 780/800, PERSONALITATE 800/800, PREFERINŢE ANAL/ORAL/VAGINAL 1/3/2.

— FUTABILITATE 780! spuse Noah. PERSONALITATE 800! *Miiiiicului* nostru Lenny Abramov i s-au aprins *călcâieleeeee*.

— Dar nici măcar nu ştiu ce personalitate are, am spus eu. Şi de unde ştie preferinţele mele în ce priveşte sexul anal?

— Personalitatea se calculează în funcţie de cât de „extro” e ea, a explicat Vishnu. Fii atent. Fata asta are peste trei mii de Imagini, opt sute de fluxuri şi un lung material multimedia despre cum a fost abuzată de tatăl ei. Äppärätul tău compară informaţiile ei cu cele pe care tu le-ai descărcat despre tine, apoi calculează un scor. De exemplu, ai ieşit cu multe fete abuzate, aşa că ştie că-ţi plac chestiile astea. Hai să-ţi văd profilul.

Vishnu a mai glisat câteva funcţii, iar pe ecranul cald, în formă de piatră, a apărut, strălucitor, profilul meu.

> **LENNY ABRAMOV** Cod poştal 10002, New York, New York. Venit mediu pe o perioadă de cinci ani, 289 420 de dolari indexaţi la yuan, adică între primele 19 locuri din topul distribuţiei veniturilor din SUA. Tensiunea arterială curentă 12 cu 7. Grupă sanguină: 0. Treizeci şi nouă de ani, durata de viaţă estimată la optzeci şi trei de ani (47% din durata de viaţă consumat; 53% rămas). Afecţiuni: colesterol ridicat, depresie. Născut: cod poştal 11367, Flushing, New York. Tată: Boris Abramov, născut la Moscova, HolyPetroRusia; Mamă: Galia Abramov, născută la Minsk, statul vasal Belarus. Afecţiuni părinţi: colesterol ridicat, depresie. Avere totală: 9 353 000 de dolari neindexaţi la yuani, bunuri imobiliare: 575 Grand Street, unitate E-607, 1 150 000 de dolari indexaţi la yuani. Datorii: ipotecă, 560 330 de dolari. Putere de cumpărare: 1 200 000 de

dolari neindexaţi la yuan pe an. Profil consumator: heterosexual, non-sportiv, nu deţine automobil, non-religios, non-bipartit. Preferinţe sexuale: femei disfuncţionale, americane, rasă asiatică/caucaziană, origine coreeană/irlandeză, care provin din familii cu Valoare Netă Scăzută; a suferit abuzuri în copilărie: da; stimă de sine scăzută: da. Ultimele achiziţii: artefact legat, tipărit, care nu poate fi transmis prin sisteme Media de streaming, 35 de euro nord-europeni; artefact media legat, tipărit, care nu poate fi transmis prin sisteme Media de streaming, 126 de dolari indexaţi la yuan; artefact media legat, tipărit, care nu poate fi transmis prin sisteme Media de streaming, 37 de euro nord europeni.

— Trebuie să încetezi să mai cumperi cărţi, ne-*grou*-teiule, a spus Vishnu. Sunt piedici care îţi vor afecta negativ poziţia în clasamentul personalităţii. Nici nu ştiu unde naiba mai găseşti de cumpărat aşa ceva.

— Lenny Abramov, ultimul cititor de pe pământ! a strigat Noah, apoi, privind direct în obiectivul äppärätului: Tocmai asistaţi la o sesiune încinsă de FOC, oameni buni. Să aruncăm un ochi la poziţia lui Lenny de pe Evaluează-mă.

În acel moment, în jurul nostru fluxurile de date se încăierau între ele, bătându-se pe timp şi pe spaţiu.

Fata drăguţă, căreia tocmai îi trimisesem o invitaţie la FOC, îmi proiecta datele: GRAD DE ATRACTIVITATE MASCULINĂ 120 din 800, PERSONALITATE 450 şi ceva numit SUSTENABILITATE¥, ٦٣٠. Celelalte fete îmi trimiteau cifre similare.

— La naiba, a spus Noah. Gloriosul Abramov, ne-*grou*-teiul evreu rătăcitor, e făcut praf. Se pare că acestor *chicas* nu le place proboscida mare, de evreu, cu care s-a

născut băiatul nostru. Şi nici braţele flasce de Hadassah. Bun, evaluează-l, Vish.

Vishnu şi-a dat de lucru pe äppärätul meu până au apărut nişte EVALUĂRI. M-a ajutat să navighez printre date.

— Dintre cei şapte bărbaţi din comunitate, a spus el indicând în jurul barului, Noah este al treilea cel mai sexy, eu al patrulea, iar Lenny este al şaptelea.

— Vrei să spui că sunt cel mai urât tip de aici? am zis şi mi-am trecut degetele prin rămăşiţele de păr.

— Dar stai destul de bine la personalitate, m-a consolat Vishnu, şi eşti al doilea din tot barul în ceea ce priveşte SUSTENABILITATEA¥.

— Măcar Lenny al nostru este un bărbat care poate avea grijă cum se cuvine de nevoile financiare ale unei femei, a completat Noah.

Mi-am amintit de cei 239 000 de dolari indexaţi la yuan pe care îi datoram lui Howard Shu, deprimându-mă şi mai mult la gândul că voi fi lipsit de ei. Banii şi poziţia în clasamentul Creditelor erau cam tot ce aveam în acest moment. Asta, şi personalitatea mea sclipitoare.

Vishnu a arătat cu degetul spre fete, interpretând fluxurile de date care ne captaseră întru totul atenţia:

— Cea din stânga, cu cicatricea pe gleznă şi cu mica pistă de aterizare la păsărică, Lana Beets, a studiat la Chicago Law, acum e stagiară la Sutienele Saaami şi câştigă 80 000 de dolari indexaţi la yuan. Pe cea cu piercing labial o cheamă Annie Shultz-Heik, lucrează în Retail, a făcut tratamentul ăla cu spumă pentru negii genitali şi ia anticoncepţionale, iar anul trecut a donat 3 000 de yuani la Uniunea Viitorilor Conducători ai Americii, Fondul Noi Vom Surprinde Lumea al Partidului Bipartit.

Annie era fata căreia îi trimisesem primul meu FOC, cea care cică fusese abuzată de tatăl ei şi care evaluase ATRACTIVITATEA MEA MASCULINĂ la un amărât de 120 din 800.

— Aşa e, Annie, a spus Noah în äppärät. Votaţi Partidul Bipartit şi negii voştri se vor topi mai repede decât ratingul suveran al datoriei ţării noastre. Vor dispărea exact ca trupele noastre din Ciudad Bolívar. Aceasta este America lui Rubenstein, oameni buni. Domnia lui Rubenstein.

M-am dus să iau nişte beri, trecând, în drum, pe lângă fete, dar erau prea ocupate să se uite la clasamente. Barul se umplea de seniori de la Credit în pantaloni chino şi pantofi Oxford. Mă simţeam superior lor, dar atractivitatea mea masculină se prăbuşea rapid pe ultimul loc din treizeci şi şapte, treizeci şi opt, treizeci şi nouă, patruzeci de bărbaţi. Trecând pe lângă Annie, am dat click pe Biblioteca Multimedia dedicată Abuzului asupra Copiilor, lăsând sunetul ţipetelor ei să-mi vibreze în timpane în timp ce o mână pixelată şi fără trup plana deasupra unei imagini cu corpul ei gol, iar ţipetele se transformau în ceea ce semăna cu un cor de călugări care repetau „m-a *atins* aici, m-a *atins* aici, m-a *atins* aici, m-a *atins* aici, m-a *atins* aici”.

M-am întors în direcţia lui Annie cu partea stângă a chipului încreţită de tristeţe şi cu fruntea grea de empatie, dar pe äppärät mi-au apărut cuvintele „Mută-ţi repede privirea, fraiere”. „E timpul pentru un transplant de păr pentru HDR?”, a scris o altă fată. („Hodorog în declin rapid”, potrivit pietrei mele electronice.) „Se simte până aici MS.” („Miros de sculă”, mi-a explicat binevoitor äppärätul meu.) Şi ceva mai consolator: „Ce ¥¥¥¥ ai, tataie?”

Barul era de-acum complet inundat cu date care se revărsau fumegând dintr-un total de cincizeci şi nouă de äppäräte, 68% dintre ele aparţinând speciei masculine. Pe ecranul meu defilau date referitoare la bărbaţii prezenţi. Venitul nostru mediu se situa la o valoare respectabilă, dar nu foarte îmbucurătoare, de 190 000 de dolari indexaţi la

yuan. Căutam fete care să ne aprecieze pentru ceea ce suntem. Aveam taţi absenţi, dar nu erau suficient de absenţi în unele cazuri. Un bărbat evaluat ca fiind mai urât ca mine a intrat în bar şi, observând ce şanse are, s-a răsucit imediat pe călcâie. Am simţit imboldul de a-i urma capul chel şi încreţit afară din bar, în aerul iertător al verii, în schimb, am luat un whisky dublu pentru mine şi două beri Leffe brună.

— După ce a *primit* o lecţie de la Evaluează-mă Plus, Lenny Abramov se dedă băuturii, a declamat Noah, dar văzându-mi expresia de hamster trist, a adăugat: O să fie bine, Lenny. O să te ajutăm noi să le cucereşti pe scorpii. Vei găsi milă în acest flux răutăcios de date.

Vishnu mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a spus:

— Chiar ţinem la tine, amice. Câţi dintre aceşti nemernici seniori de la Credit pot spune asta? O să-ţi îmbunătăţim poziţia în clasament, chiar dacă va trebui să-ţi tăiem 1 centimetru din nas.

— Şi o să-l adăugăm la penis, a completat Noah.

— Ha-*huh*, a râs Vishnu cu tristeţe.

Am apreciat sentimentele, dar amabilitatea lor mă făcea să mă simt prost. Ideea era ca eu să am grijă de ei, nu invers. M-ar fi ajutat să-mi diminuez nivelul de stres şi ar fi făcut minuni pentru nivelurile mele de ACTH. Între timp, whisky-ul dublu şi efectul letal, dar lent al trigliceridelor penetraseră şi ultimul compartiment al stomacului meu, iar lumea se proiecta asupra mea plină de furie.

— Eunice Park! am bocit în äppärätul lui Noah. Eunice, iubito. Mă auzi? Mi-e tare dor de tine.

— Transmitem emoţii în direct, oameni buni, a spus Noah. Transmitem în timp real dragostea lui Lenny pentru această fată, Eunice Park. „Simţim” nenumăratele niveluri ale durerii sale aşa cum le simte şi el.

Şi-am început să vorbesc despre cât de mult înseamnă ea pentru mine.

— Stăteam într-un restaurant de pe Via Giulia, cred.

— Pierdem audienţă, pierdem audienţă, a şoptit Noah. Fără cuvinte în limbi străine. Treci la subiect.

— Şi ea... m-a ascultat cu *adevărat*. Nu s-a uitat nici măcar o dată la äppärätul ei în timp ce îi vorbeam. Mă rog, mai mult mâncam. *Bucatini all'*...

— Pierdem audienţă, pierdem audienţă.

— Paste. Dar când nu mâncam, ne povesteam totul despre noi, cine suntem, de unde venim. E o fată plină de furie. Şi voi aţi fi la fel dacă aţi fi în locul ei. Toate rahaturile pe care a trebuit să le suporte. Dar vrea să mă cunoască mai bine, vrea să mă ajute, iar eu vreau să am grijă de ea. Cred că are vreo 35 de kilograme. Ar trebui să mănânce mai mult. O să-i fac vinete. Mi-a arătat cum să mă spăl pe dinţi.

— Transmitem emoţii în direct, a repetat Noah. Sunteţi primii care le auziţi, *patos*[39]. Direct din gura lui Abramov. Verbalizează. Îşi deschide inima. Dar primesc un mesaj de la un afurisit de canadian din Windsor, Ontario. Vrea să ştie dacă i-ai tras-o, Lenny. Ţi-ai băgat ştremeleagul în păsărica ei strâmtă? Cincisprezece mii de suflete trebuie neapărat să afle, imediat, altfel vor căuta vestea prin altă parte.

— Suntem un cuplu atât de improbabil, atât de improbabil, plângeam eu, pentru că ea e frumoasă, iar eu sunt al patruzecilea cel mai urât bărbat din acest bar. Şi ce dacă! Ce dacă! Şi dacă într-o zi mă va lăsa să-i sărut din nou fiecare pistrui? Are cam un milion. Dar fiecare pistrui al ei înseamnă ceva pentru mine. Nu aşa se îndrăgosteau oamenii înainte? Ştiu că trăim în America lui Rubenstein, aşa cum tot spui. Dar asta nu ne face, oare, şi mai

[39] Pederaştilor (argou latino-american).

responsabili pentru soarta celorlalţi? Adică, ce-ar fi dacă eu şi Eunice am spune „nu” la toate astea? Acestui bar. Acestui FOC. Noi doi. Ce-ar fi dacă am merge acasă şi ne-am citi unul altuia cărţi?

— Oh, Doamne, a gemut Noah. Tocmai mi-ai înjumătăţit audienţa. Mă omori aici, Abramov. Bine, oameni buni, transmitem în direct de aici, din America lui Rubenstein, ora zero pentru economia noastră, ora zero pentru puterea noastră militară, ora zero pentru tot ceea ce ne făcea să fim mândri de noi, iar Lenny Abramov nu vrea să ne spună dacă a regulat-o pe micuţa asiatică.

La toaletă, lângă peretele pe care scria, încurajând persoana care urina, „Votează bisexual, nu bipartit” şi un ironic „Limitarea pagubelor mi-a limitat şi penisul”, am dat drumul la câţiva mililitri de bere belgiană şi la toate cele cinci pahare de apă alcalinizată pe care le consumasem înainte de a pleca de acasă.

Vishnu s-a strecurat lângă mine.

— Opreşte-ţi äppärätul, mi-a spus.

— Ă?

A întins mâna şi mi-a pus cu o smucitură pandantivul în poziţia oprit. M-a privit fix în ochi. Chiar şi prin aburii alcoolului, am observat că prietenul meu era, practic, treaz.

— Cred că Noah face parte din AAR, mi-a şoptit.

— Poftim?

— Cred că lucrează pentru bipartiţi.

— Ai înnebunit? am spus. Şi cum rămâne cu „aceasta este America lui Rubenstein”? Cum rămâne cu ora zero?

— Eu zic doar să ai grijă ce spui când eşti în preajma lui. Mai ales când transmite emisiunea în direct.

Jetul de urină s-a oprit de la sine putere. Mă durea prostata. *Ai grijă de prietenii tăi, ai grijă de prietenii tăi*, repeta mantra.

— Nu înţeleg, am murmurat. E încă prietenul nostru, nu?

— Oamenii sunt obligaţi să facă tot felul de lucruri în ziua de azi, a spus Vishnu şi şi-a coborât şi mai mult vocea: Cine ştie cu ce l-au prins. Poziţia sa în clasamentul Credit s-a dus de râpă de când a început să se culce cu Amy Greenberg. Jumătate din Staten Island sunt colaboratori. Toată lumea caută un sprijin, protecţie. Dacă vor prelua chinezii controlul, Noah o să-i pupe-n fund. Ar fi trebuit să rămâi la Roma, Lenny. Dă-o dracului de nemurire. Oricum tu n-o să ai parte de ea. Uită-te la noi. Nu suntem PVNR.

— Dar nici cu Valoare Netă Scăzută nu suntem! am protestat.

— Nu contează asta. Noi suntem imaginea perfectă pentru campania Limitării pagubelor. Oraşul ăsta nu are nevoie de noi. Luna trecută au privatizat Autoritatea Naţională pentru Transport. Vor bloca toate proiectele. Până şi proiectele luxoase ale voastre, ale evreilor. O să ajungem să locuim în Erie, Pennsylvania, înainte să se sfârşească acest deceniu.

Cred că a observat nefericirea mortală care îmi desfigura expresia. Şi-a tras fermoarul şi m-a bătut pe spate.

— Ai dat dovadă de sentimente bune mai devreme vorbind despre Eunice, a spus el. Îţi va aduce puncte în clasamentul personalităţii. Şi cine ştie care e treaba cu Noah? Poate mă înşel. M-am mai înşelat şi înainte. M-am înşelat de nenumărate ori, prietene.

Înainte să apuce să pună stăpânire pe mine melancolia, a apărut prietena lui Vishnu, Grace Kim, care l-a târât acasă, în locuinţa lor plăcută, cu aer condiţionat, din Staten Island, făcându-mă să tânjesc sfâşietor după Eunice. Mă uitam la Grace cu o nevoie care aduce cu

suferinţa. Iat-o: îmbrăcată inteligent, creativ, timid (nu cu blugi FoaieDeCeapă care să-i lase la vedere toate calităţile ei suple), plină de intenţii planificate şi de planuri stabilite şi interesante, programată pentru căsătoria cu norocosul ei iubit, gata să nască acei frumoşi copii eurasiatici care par a fi ultimii copii rămaşi în oraş.

Am fost invitat, împreună cu Noah, acasă la Vishnu şi Grace, la un pahar de vorbă, dar eu am invocat decalajul de fus orar şi mi-am luat rămas-bun de la toţi. Au fost destul de drăguţi cât să mă conducă până la staţia de feribot, dar nu suficient de drăguţi cât să înfrunte cu mine punctul de control al Gărzii Naţionale. Am fost percheziţionat şi înghiontit de soldaţi obosiţi şi plictisiţi. Am negat şi mi-am dat consimţământul pentru tot ce-au cerut. Am spus, drept răspuns la nişte întrebări cam metafizice: „Tot ce vreau e să mă duc acasă.” Nu era răspunsul corect, dar unui bărbat de culoare, cu o cruciuliţă de aur atârnându-i printre firele de păr rare de pe piept, i s-a făcut milă de mine şi m-a lăsat să urc la bordul navei.

Celelalte clase de pasageri au trecut pe la prova, oameni urâţi şi ruinaţi, privind cu dorinţă şi disperare dincolo de balustradă în valurile întunecate şi necruţătoare. O ceaţă roz plutea deasupra zonei în mare parte rezidenţială, cunoscută cândva sub numele de Districtul Financiar, dând peisajului un aer de trecut. Un tată săruta neîncetat creştetul fiului său mic, cu o tristă insistenţă, făcându-ne pe noi, ceilalţi, cei cu părinţi lamentabili sau fără părinţi, să se ne simţim şi mai însinguraţi, şi mai solitari.

Priveam siluetele petrolierelor, întrebându-ne cât de cald e în cala lor. Oraşul se apropia. Cele trei poduri care fac legătura între Brooklyn şi Manhattan, un lung colier de lumină, au început treptat să se distingă unul de celălalt.

Empire State Building şi-a stins coroana, ghemuindu-se în spatele unei clădiri mai mici. Pe partea dinspre Brooklyn, Williamsburg Savings Bank, cu vârful de aur, încolţită de giganţii de sticlă pe jumătate construiţi şi abandonaţi din jurul ei, parcă ne arăta degetul mijlociu. Doar falimentarul Turn al „Libertăţii”, cu profilul gol şi auster, ca un om furios în picioare, gata să lovească, se celebra pe sine în noapte.

Orice newyorkez care se întorcea în New York se întreba: oare mai este acesta oraşul meu? Eu aveam răspunsul pregătit, învăluit într-o disperare încăpăţânată: mai este.

Iar dacă nu mai este, îl voi iubi şi mai mult. Îl voi iubi până când va deveni din nou al meu.

PUNE VÂNĂTA AIA PE FOC

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

13 IUNIE

LEONARDO DABRAMOVINCI CĂTRE EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE:

Oh, hei, bună. Sunt Lenny Abramov. Din nou. Scuză-mă dacă te deranjez. Ţi-am trimis acum ceva vreme un mesaj şi nu am mai primit veşti de la tine. Bănuiesc că eşti ocupată şi probabil că sunt o grămadă de tipi enervanţi care te deranjează tot timpul. Nu vreau să fiu doar un alt fraier care vine la tine cu veşti bune la fiecare minut. Oricum, am vrut doar să te avertizez că am apărut la emisiunea prietenului meu , „Emisiunea lui Noah Weinberg!”, şi că eram foarte, foarte BEAT şi am spus nişte lucruri despre pistruii tăi şi despre cum am mâncat împreună *bucatini all’amatriciana* la da Tonino şi despre cum mă imaginam împreună cu tine într-o bună zi, citind din cărţi unul altuia.

Eunice, îmi pare foarte rău că îţi târăsc numele prin noroi în felul acesta. M-am lăsat purtat de val şi eram cam trist fiindcă mi-e dor de tine şi aş vrea să ţinem legătura. Mă tot gândesc la noaptea pe care am petrecut-o la Roma, la fiecare minut împreună, şi cred că pentru mine a devenit un fel de mit al începutului poveştii noastre. Aşa că încerc să încetez şi să mă gândesc la altceva, cum ar fi situaţia mea profesională/financiară, care este foarte complicată în acest moment, şi la părinţii mei, care nu sunt la fel de dificili ca ai tăi, mă rog, dar să zicem că n-avem niciunul parte de o familie fericită. Doamne, nu ştiu de ce îmi doresc aşa, mereu, să mă deschid în faţa ta. Încă o dată, îmi pare rău dacă te-am pus într-o situaţie jenantă cu fluxul acela ridicol şi că am spus că citeşti cărţi.

(Încă) prietenul tău (sper),

Lenny

14 IUNIE

EUNI-TARD DIN STRĂINĂTATE CĂTRE LEONARDO DABRAMOVINCI:

Bine, Leonard. Pune vinetele alea pe foc, cred că vin la New York. E vremea ca fata asta să spună *Arrivederci, Roma*. Scuză-mă că nu am dat de veste de atâta timp. Şi eu m-am cam gândit la tine şi chiar aştept cu nerăbdare să stau cu tine o vreme. Eşti un tip foarte drăguţ şi amuzant, Len. Dar vreau să ştii că trec printr-o perioadă dificilă în ultima vreme. Tocmai m-am despărţit de un tip care chiar era genul meu, chestii cu părinţii mei, bla-bla-bla. Aşa că s-ar putea să nu fiu tot timpul cea mai plăcută companie şi s-ar putea să nu te tratez întotdeauna cum se cuvine. Cu alte cuvinte, dacă te saturi de mine, dă-mă afară din casă. Că aşa fac oamenii. Hahaha!

O să-ţi trimit informaţiile despre zbor cât de curând posibil. Nu trebuie să vii să mă iei sau ceva. Spune-mi doar unde să vin.

Sper să nu te simţi stânjenit, Lenny Abramov, dar pistruii mei îţi simt lipsa.

Eunice

P.S. Te-ai spălat pe dinţi aşa cum ţi-am arătat eu? Îţi face bine şi reduce respiraţia urât mirositoare.

P.P.S. Mi-ai părut foarte drăguţ în emisiunea prietenului tău, Noah, dar ar trebui să încerci să ieşi de pe „101 oameni de care trebuie să ne fie milă”. Tipul ăla cu salopeta pe care scrie SUGI PLA se poartă

crud cu tine. Tu nu eşti „boşorog slinos”, ce-o mai însemna şi asta, Lenny. Ar trebui să te aperi.

CAPITULARE TOTALĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

18 IUNIE

Dragă jurnalule,

Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule! E aici. Eunice Park e în New York. Eunice Park este la mine în apartament! Eunice Park stă LÂNGĂ MINE pe canapeaua mea în timp ce scriu aceste rânduri. Eunice Park: o bucăţică de fiinţă umană în jambiere mov, bosumflată din cauza unui lucru îngrozitor pe care, se pare, l-aş fi făcut, cu fruntea încreţită de supărare, restul corpului absorbit de äppärät, uitându-se după lucruri scumpe pe FundDeLux. Sunt aproape de ea. Inhalez pe furiş respiraţia ei cu miros de usturoi, jurnalule. Simt mirosul unui prânz pe bază de anşoa malaeziene şi cred că sunt pe cale să fac un atac de cord. Ah, ce e în neregulă cu mine? Totul, jurnalule drag. Totul este în neregulă cu mine şi sunt cel mai fericit om în viaţă!

Când mi-a dat mesaj că vine la New York, m-am dus repede la bodega din colţ şi am cerut o vânătă. Mi-au zis că trebuie să o comande pe äppärätul lor, aşa că am aşteptat douăsprezece ore la uşă, iar când a venit, mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nu am putut face nimic cu ea. Am băgat-o în congelator (din greşeală) şi apoi am ieşit pe balcon şi-am început să plâng. De bucurie, bineînţeles!

În dimineaţa zilei în care viaţa mea a început cu adevărat, am aruncat vânăta congelată şi mi-am pus cea mai curată şi mai conservatoare cămaşă de bumbac, care s-a udat de sudoare ca după un muson din cauza emoţiilor înainte de a ieşi pe uşă. Ca să mă usuc puţin şi să găsesc o perspectivă, m-am aşezat şi am meditat la punctul nr. 3, „ Iubeşte-o pe Eunice”, aşa cum făceau părinţii mei, când, înainte de o călătorie, se aşezau şi se rugau în felul lor primitiv, rusesc, să fie o călătorie sigură. *Lenny!* am spus cu voce tare. *Nu o vei da în bară. Ţi s-a oferit şansa de a o ajuta pe cea mai frumoasă femeie din lume. Trebuie să fii bun, Lenny. Nu trebuie să te gândeşti deloc la tine. Ci doar la această creatură micuţă din faţa ta. Atunci vei fi ajutat la rândul tău. Dacă nu reuşeşti să faci asta, dacă o răneşti în vreun fel pe această biată fată, nu vei fi demn de nemurire. Dar dacă îi strângi trupul ei mic şi cald lângă al tău şi dacă o faci să zâmbească, dacă îi demonstrezi că dragostea de adult poate vindeca suferinţele din copilărie, atunci amândurora vi se va arăta împărăţia. Poate că Joshie o să-ţi trântească uşa-n nas, poate o să asculte cum ţi se opresc bătăile inimii în vreun pat de spital public, dar cum să-i spui nu lui Eunice Park? Cum să-i dorească vreun zeu altceva decât tinereţe veşnică?*

Am vrut să o întâmpin pe Eunice la JFK, dar se pare că nu mai e posibil nici măcar să te apropii de aeroport dacă nu ai bilet de avion. Taximetristul m-a lăsat la cel de-al treilea punct de control al Autorităţii Americane pentru Restaurare, de pe Van Wyck, unde Garda Naţională amenajase o zonă de întâmpinare, o prelată de şase metri cu model tip camuflaj sub care se înghesuiau mulţi oameni săraci din clasa mijlocie în aşteptarea rudelor lor. Era cât pe ce să ratez aterizarea zborului ei pentru că se prăbuşise o parte a podului Williamsburg şi-am petrecut o oră încercând să întoarcem pe strada Delancey, lângă un nou

panou AAR care avertiza grăbit „Împreună vom repara [sic] acest pod”.

În timp ce ne apropiam de punctul de control, äppärätul meu mi-a dat o altă veste minunată. Nettie Fine e în viaţă şi e bine! Mi-a trimis un mesaj folosind o nouă adresă securizată. „Lenny, îmi pare foarte rău dacă te-am speriat când te-am întâlnit la Roma. Copiii mei îmi spun că uneori pot fi foarte stresantă. Am vrut doar să te anunţ că situaţia nu e chiar atât de rea! Pe biroul meu sosesc tot timpul veşti bune. Are loc o schimbare adevărată acasă. Oamenii săraci, daţi afară din casele lor, se organizează ca în timpul Marii Depresiuni. Aceşti foşti băieţi din Garda Naţională construiesc bariere în parcuri şi protestează că nu şi-au primit solda din Venezuela. Simt o explozie de energie ascendentă. Media nu acoperă aceste subiecte, dar du-te să arunci o privire în Central Park şi spune-mi ce vezi. Poate că domnia lui Jeffrey Vidra va deveni, în sfârşit, de domeniu trecutului! Pupici, Nettie Fine.” I-am răspuns spunându-i că mă voi duce în parc să văd oamenii cu Valoare Netă Scăzută şi că sunt îndrăgostit de o fată pe nume Eunice Park, care (anticipând prima întrebare a lui Nettie) nu, nu este evreică, dar este perfectă din toate celelalte puncte de vedere.

Însufleţit de veştile bune de la mama mea americană, am aşteptat autobuzul UnitedContinentalDeltamerican, plimbându-mă nervos de colo-colo de-au început să se uite suspicios bărbaţii cu arme la mine, apoi m-am retras într-un spaţiu Retail improvizat lângă un tomberon, de unde am cumpărat nişte trandafiri ofiliţi şi o sticlă de şampanie de 300 de dolari. Biata mea Eunice părea atât de obosită când a coborât din autobuz cu bagajele ei multe, încât aproape am placat-o într-o îmbrăţişare revitalizantă, dar am avut grijă să nu fac o scenă, să nu flutur trandafirii şi şampania pe sub nasul oamenilor înarmaţi, ca să nu mă

dau de gol că am suficient Credit cât să-mi permit bunuri Retail, apoi am sărutat-o cu pasiune pe un obraz (mirosea a avion şi a cremă hidratantă), apoi pe nasul drept, subţire, ciudat de ne-asiatic, apoi pe celălalt obraz, apoi din nou pe nas, apoi încă o dată pe primul obraz, urmărind curba pistruilor înainte şi înapoi, ca şi cum nasul ei ar fi fost un pod care trebuia traversat de două ori. Sticla de şampanie mi-a căzut din mâini, fără să se spargă – nu ştiu din ce afurisite de deşeuri era făcută.

Pusă faţă în faţă cu dovezile mele de dragoste nebună, Eunice nu s-a retras, dar nici nu mi-a răspuns cu aceeaşi ardoare. Mi-a zâmbit cu buzele ei pline, purpurii, şi cu ochii ei tineri şi obosiţi, abătuţi, făcând o mişcare cu braţele pentru a-mi semnala că genţile sunt grele. Şi erau, jurnalule. Erau cele mai grele genţi pe care le-am dus vreodată. Tocurile ascuţite ale pantofilor de damă mă împungeau mereu în abdomen, iar o cutie de metal de provenienţă necunoscută, rotundă şi dură îmi învineţea şoldul.

Călătoria cu taxiul s-a derulat aproape în tăcere, amândoi stânjeniţi niţel de situaţie, fiecare simţindu-se probabil vinovat de ceva (puterea mea aşa şi aşa, tinereţea ei), conştienţi de faptul că petrecuserăm în total mai puţin de o zi împreună şi că încă nu fuseseră stabilite punctele noastre comune.

— Nu-i aşa că rahatul ăsta AAR e o nebunie totală? i-am şoptit, în timp ce începeam la un alt punct de control.

— Nu ştiu prea multe despre politică, a răspuns ea.

S-a arătat dezamăgită de apartamentul meu, de cât de departe era de linia F şi de cât de urâte erau clădirile.

— Se pare că o să fac ceva mişcare mergând pe jos până la gară, a remarcat. Ha ha.

Generaţiei ei îi plăcea să adauge acest „ha ha” la sfârşitul propoziţiilor, ca un tic nervos. Ha ha.

— Mă bucur foarte mult că eşti aici, Eunice, am spus, încercând să fiu inechivoc şi sincer în tot ceea ce spuneam. Mi-a fost foarte dor de tine. Adică, e cam ciudat.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, faţă de tocilar, a spus.

Propoziţia, singulară, a rămas agăţată în aerul dintre noi. Apelativul insultător avea ceva intim. Era clar că era şi ea surprinsă şi nu ştia ce să facă, dacă să adauge un „ha!”, un „ha ha ha” sau dacă doar să ridice din umeri. M-am hotărât să preiau iniţiativa şi m-am aşezat lângă ea pe canapeaua mea din piele cu detalii cromate, genul de canapea care odinioară împodobea navele de croazieră de lux între anii ’20 şi ’30 şi care mă făcea să-mi doresc să fiu altcineva. S-a uitat la Peretele meu de Cărţi cu o expresie neutră, deşi de-acum volumele mele miroseau mai mult a Explozie de Flori Sălbatice şi Pin, şi nu a esenţa lor naturală, de tiparniţă.

— Îmi pare rău că te-ai despărţit de tipul ăla din Italia, am spus. Ziceai pe GlobalTeens că era cu adevărat genul tău.

— Nu vreau să vorbesc despre el acum, a replicat Eunice.

Doamne, nici eu nu voiam. Tot ce îmi doream era să o ţin în braţe. Purta un hanorac de culoarea ovăzului, sub care se vedeau bretelele duble al unui sutien de care nu avea nevoie. Minijupa ei din material aspru, dintr-un fel de fibră ca de şmirghel, stătea deasupra unei perechi de colanţi de culoare violet aprins, care păreau şi ei la fel de inutili, având în vedere că era iunie şi era cald. Încerca oare să se protejeze de mâinile mele rătăcitoare? Sau îi era frig în miezul fiinţei?

— Cred că eşti obosită după un zbor aşa lung, am spus, punându-mi mâna pe genunchiul ei violet.

— Transpiri incredibil de mult, a zis râzând.

M-am şters pe frunte, îndepărtându-mi luciul etăţii.

— Scuze.

— Chiar te excit aşa de tare, faţă de tocilar? a întrebat ea.

N-am spus nimic. Am zâmbit.

— E drăguţ din partea ta că mă laşi să stau aici.

— Pe o perioadă nedeterminată! am strigat.

— Vom vedea, a spus ea.

În timp ce îi strângeam genunchiul, mutându-mi mâna puţin mai sus, Eunice m-a prins de încheietura păroasă.

— Hai s-o luăm încetişor, a spus ea. Tocmai mi-a fost frântă inima, ţi-aduci aminte?, după care a reflectat puţin şi a adăugat: ha ha.

— Hei, ştiu ce putem face, am spus eu. Este locul meu preferat când vine vara.

Am dus-o la Cedar Hill, în Central Park. Părea deranjată de locuitorii zdrenţăroşi care se plimbau şi se învârteau pe Grand Street, de bătrânii dominicani care se holbau la ea, strigând *Chinita!* şi „Vezi să cheltuieşti nişte bani, chinezoaică dragă!” într-o manieră care, speram eu, să nu fie prea ameninţătoare. Am avut grijă să evit blocul în care îşi făcea nevoile rezidentul nostru.

— Cum de locuieşti aici? a întrebat Eunice Park, fără să înţeleagă, poate, că proprietăţile imobiliare din restul Manhattanului erau încă extrem de inabordabile, în ciuda ultimei devalorizări a dolarului (sau poate tocmai din pricina acesteia, nu reuşesc niciodată să-mi dau seama cum stă treaba cu valuta).

Aşa că, pentru a compensa sărăcia cartierului meu, am plătit 10 dolari în plus de fiecare la staţia F şi am urcat în vagonul de la clasa întâi. După cum îmi spusese Vish la beţie seara trecută, transportul în comun muribund al oraşului nostru era acum administrat, sub sloganul „Împreună vom ajunge undeva”, de nenumărate corporaţii

pro-profit, prietenoase cu AAR. La clasa întâi, am avut parte de canapele confortabile, deja uşor jigărite, şi de äppäräte voluminoase fixate cu lanţ de o măsuţă de cafea, pline de amprente şi de pete de băutură. Soldaţi ai Gărzii Naţionale, bine înarmaţi, au blocat drumul în vagon omniprezenţilor cerşetori cântăreţi, dansatorilor de breakdance şi familiilor nevoiaşe care cerşeau câte un tichet de sănătate, o adunătură de persoane cu Venit Net Scăzut, care transformaseră vagoanele obişnuite în scenă pentru talentele şi necazurile lor. La clasa întâi, ni s-au permis o grămadă de momente discrete de linişte subterană. Eunice a frunzărit *The New York Lifestyle Times*, ceea ce m-a bucurat, pentru că, deşi nu mai este ziarul legendar de odinioară, *Times* conţine totuşi mai mult text decât alte site-uri, eseuri de dimensiunea unei jumătăţi de ecran despre anumite produse care oferă uneori o analiză subtilă a lumii, în general, un articol despre un nou aplicator de dermatograf lăsând loc unui articol lung de un paragraf despre economia creierelor din statul indian Kerala. Se putea spune că femeia de care mă îndrăgostisem e reflexivă şi inteligentă. Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra lui Eunice Park, asupra braţelor ei mici, bronzate, care se mişcau deasupra datelor proiectate, gata să se năpustească ori de câte ori apărea pe ecran un articol după care râvnea, cu pictograma verde „cumpără-mă acum” plutind sub degetele ei arătătoare ocupate. O priveam atât de absorbit, cu staţiile de metrou excesiv iluminate, pâlpâind fără sens la ferestre, că am uitat să coborâm la staţia noastră şi a trebuit să ne întoarcem.

Cedar Hill. De aici îmi încep eu plimbările prin Central Park. Cu mulţi ani în urmă, după o despărţire violentă de una dintre iubitele mele (o rusoaică tristă cu care mă cuplasem dintr-un soi de solidaritate etnică perversă), obişnuiam să merg la o tânără asistentă socială recent

acreditată, aflată la doar un cvartal mai încolo, pe Madison. Pentru mai puţin de 100 de dolari pe săptămână, cineva a avut grijă de mine chiar şi prin aceste părţi, deşi, în cele din urmă, Janice Feingold, cu un masterat în asistenţă socială, nu m-a putut vindeca de frica mea de inexistenţă. Întrebarea ei preferată: „De ce crezi că ai fi mai fericit dacă ai putea trăi veşnic?”

După şedinţe, mă detensionam încet cu o carte sau cu un ziar tipărit, în mijlocul verdeţii strălucitoare din Cedar Hill. Încercam să asimilez viziunea terapeutică a doamnei Feingold despre mine, o persoană demnă de culorile şi harurile vieţii, iar această porţiune specială din Central Park punea plăcut în evidenţă efectele pozitive pe care munca ei o avea asupra mea. În funcţie de unghiul din care priveşti, dealul poate părea o peluză de colegiu din New England sau o pădure deasă de conifere, stânci cenuşii răspândite glaciar, cedri care se amestecă prudent cu pinii. Dealul coboară spre est până la o mică vale verde, desfăşurând o mare de cărucioare, teckeli cu părul lung purtând la gât bandane cu buline, copii anglo-saxoni îndemânatici şi în plină desfăşurare, dădace cu pielea închisă la culoare, turişti pe pături cu motive etnice, bucurându-se de vreme.

Ce zi! Mijlocul lunii iunie, copacii care îşi intră în drepturi, crengile care se umplu din belşug. Pretutindeni tineret de care să poţi profita. Cum să-ţi stăpâneşti reflexul natural de a te ridica în picioare şi de a adulmeca cu poftă căldura soarelui? Cum să-ţi ţii departe gura de a lui Eunice şi să nu te adânceşti în ea?

I-am arătat un indicator din parc pe care scria „Se încurajează activităţile pasive”.

— Ciudat, nu? i-am spus lui Eunice.

— Tu eşti ciudat, a răspuns.

S-a uitat direct la mine pentru prima dată de când aterizase. În partea stângă a buzei inferioare i se întrevedea rânjetul obişnuit, dar era complet pasiv, în acord cu textul de pe indicator. Şi-a întins mâinile în faţă, iar soarele i le-a mângâiat înainte să-mi întâlnească umbra. Ne-am ţinut puţin de mână şi apoi şi-a luat privirea de la mine. *Doze mici*, m-am gândit eu. Deocamdată este suficient. Dar apoi gura a început să vorbească fără voia mea.

— Hei, a spus, chiar aş putea învăţa să iubesc...

— Nu vreau să te rănesc, Lenny, m-a întrerupt ea.

Uşurel. Trebuie s-o iau cu uşurelul.

— Ştiu că nu vrei, am spus eu. Probabil că eşti încă îndrăgostită de tipul ăla din Italia.

Ea a suspinat.

— Tot ceea ce ating se duce dracului, a zis clătinând din cap, cu o expresie brusc mai bătrână şi neiertătoare pe faţă. Sunt un dezastru ambulant. Ce e *aia*?

M-au durut ochii când i-am luat de pe chipul ei. Dar m-am uitat unde mi se indica. Cineva construise o mică baracă de lemn pe creasta dealului, dându-i un aer rustic. Ne-am urcat languros să investigăm, eu savurând ocazia de a-i observa posteriorul, care stătea umil, aproape inutil în vârful a două picioare robuste. Mă întrebam cum ar putea supravieţui lumea fără un fund. Toată lumea are nevoie de o pernă. Poate asta aş putea fi eu pentru ea.

Baraca nu era, de fapt, din lemn, ci doar din metal ondulat care îşi pierduse atât de mult din textură şi vopsea, încât părea primordial. Pe ea fusese pictată o floarea-soarelui şi scria: „Mă cheamă aziz jamie tompkins, lucrat şofer de autobuz, dat afară din casă acum două zile ăsta este spaţiul meu nu trageţi.” Un bărbat de culoare stătea pe o cărămidă în faţa cocioabei. Avea perciuni gri ca ai mei, o şapcă roasă de vreme care, la o a doua

examinare, s-a dovedit că aparţine fostei Autorităţi Metropolitane pentru Transport, restul corpului său fiind neremarcabil – tricou alb, lanţ de aur cu un simbol yuan supradimensionat – mai puţin expresia feţei. Uimire. Stătea acolo privind într-o parte, cu gura deschisă, respirând uşor în aerul frumos ca un peşte epuizat, departe, departe de mica mulţime de localnici newyorkezi care se strânsese respectuos la câţiva metri distanţă pentru a-i observa sărăcia şi de turiştii cu äppäräte, aflaţi la doar câţiva metri în spatele lor, care se îmbrânceau pentru a obţine o vedere mai bună. Din când în când, se auzea o tigaie de metal căzând în interiorul barăcii sale, zgomotul pe care îl făcea un computer învechit încercând să pornească sau vocea joasă, nemulţumită a unei femei, dar bărbatul ignora totul, cu privirea golită, o mână ridicată în aer ca şi cum ar fi practicat în linişte cine ştie ce arte marţiale, în vreme ce cu cealaltă scărpina abătut un petic de piele moartă care i se întindea de-a lungul gambei.

— E sărac? a întrebat Eunice.

— Cred că da, am spus. Clasa mijlocie.

— E şofer de autobuz, a zis o femeie.

— Era, a rectificat o alta.

— L-au dat afară pentru vizita tipului de la banca centrală, a zis o a treia.

— *Chinezul* de la Banca Centrală.

Asta a spus-o prima persoană, o femeie în vârstă, cu un tricou mirositor, care aparţinea, neîndoielnic, clasei marginale (ce căuta ea în această parte a Manhattanului?). Mai mulţi din cohorta ei s-au uitat la Eunice, şi nu prietenos. M-am întrebat dacă ar trebui să declar mulţimii care se aduna că noua mea prietenă nu e chinezoaică, dar Eunice era absorbită de ceva pe äppärät sau se prefăcea c-ar fi.

— Nu-ţi fie frică, scumpo, i-am şoptit.

— Trăia lângă Van Wyck, a continuat atotştiutoarea marginalizată. Nu vor ca bancherul chinez să vadă niciun sărac pe drumul de la aeroport. Ne strică imaginea.

— Limitarea Pagubelor, a intervenit un tânăr de culoare.

— Ce naiba caută *în parc*? Nu le va plăcea treaba asta celor de la Autoritatea pentru Restaurare. Îh.

— Hei, Aziz, a strigat bărbatul de culoare. Niciun răspuns. Hei, frate. Mai bine pleacă de-aici înainte să apară Garda Naţională.

Bărbatul cu şapca de la AMT continuă să stea acolo, scărpinându-se şi meditând.

— Vezi că rişti să ajungi în *Troia*, a adăugat tânărul. O iau şi pe doamna ta. *Ştii* ce-or să facă.

Cred că tipul ăsta, Aziz, făcea parte din noua mişcare „ascendentă”, ca după Marea Depresiune despre care vorbea Nettie Fine. Doar câteva ore împreună şi eram deja martorii istoriei, eu şi Eunice! Mi-am scos äppärätul şi am început să capturez Imagini, dar tânărul de culoare a strigat: „Ce dracu’ faci, băiete?”

— M-a rugat o prietenă să capturez o Imagine, am spus. Lucrează pentru Departamentul de Stat.

— Departamentul de Stat? Îţi baţi joc de mine? Bagă chestia aia la loc, domnule bipartit nenorocit cu 1 520 Credit şi cu 20 de ani mai tânăr!

— Nu sunt bipartit, am precizat, făcând, totuşi, ce mi s-a spus.

Acum chiar că nu mai înţelegeam nimic. Şi eram şi un pic speriat. Cine *erau* aceşti oameni din jurul meu? Americani, bănuiesc. Dar ce mai însemna asta?

Conversaţia din spatele meu se îndrepta spre un subiectul mai sensibil, China-Globală.

— Al naibii bancher chinez, a strigat cineva. Când vine, îmi tai toate cărţile de credit şi le arunc în el în loc de confetti. O să-l împuşc în fundul ăla de *lo mein*.

Turiştii chinezi aflaţi în perimetrul exterior începuseră să dispară şi m-am gândit că ar fi înţelept să o iau şi pe Eunice de acolo. Am cuprins-o pe după umeri, am coborât-o uşor pe deal, departe de oricine i-ar fi putut face rău, şi am condus-o spre Model Boat Pond.

— Sunt bine, sunt bine, a spus, strecurându-se afară din îmbrăţişarea mea.

— Unii dintre oamenii ăia arătau cam hobo, am spus.

— Şi aveai de gând să-ţi încerci fentele de tocilar pe ei? a replicat Eunice, râzând cu poftă.

O relicvă de amintire adolescentină îmi alerga în sus şi în jos prin stomac, provocându-mi crampe. Am fost, cred, cel mai puţin popular tânăr din liceu. N-am învăţat niciodată să mă bat sau să mă port ca un bărbat.

— Nu-mi mai spune aşa, te rog, am şoptit, frecându-mă pe stomac.

— Ha! Îmi place când tocilarul meu încearcă să pară sfidător.

Am mârâit un pic, luând act de posesivul pe care-l folosise. Tocilarul *meu*. Oare chiar m-ar face al ei?

Mergeam încet, meditativ, niciunul dintre noi nu spunea nimic, eram amândoi şi un pic nefericiţi, şi un pic mulţumiţi. O seară de început de vară se aşternuse peste oraş. Cerul avea culoarea nălucilor. Atmosfera caldă, dar aerisită, duhnea a dulceaţă polenizată şi miros de pâine coaptă. În jurul iazului cu bărci se înghesuiau cupluri de tineri europeni, jucăuşi ca nişte copii, îndrăgostiţi ca nişte adolescenţi, care puneau apăsat dolari devalorizaţi în mâinile vânzătorilor de tricouri şi de bibelouri, entuziasmaţi de ţara din jurul lor aflată la crepuscul. Copii asiatici, care învăţau să fie gălăgioşi şi impetuoşi, îşi

urmăreau unul altuia goeletele radiocomandate plutind pe apele liniştite şi gri ale lacului.

Deasupra, trei elicoptere militare uniform distanţate zbârnâiau pe cerul posomorât. Cel de-al patrulea, un pic mai în urmă, părea să ţină o suliţă uriaşă în gură; suliţa strălucea galben la vârf. Doar turiştii se uitau în sus. M-am gândit la Nettie Fine. Trebuia să cred în optimismul ei. Nu se înşelase niciodată înainte, pe când părinţii mei se înşelaseră în *toate* privinţele. Va fi mai bine. Într-o bună zi. Să mă îndrăgostesc de Eunice Park în momentul în care lumea se prăbuşeşte ar fi o tragedie care le-ar depăşi până şi pe cele greceşti.

Mergeam de mână acum de-a lungul pajiştii întinse şi verzi denumită Sheep Meadow – Păşunea oii –, pe care o simţeam confortabilă şi familială, ca un covor uzat din camera de joacă sau ca un pat prost făcut. Dincolo de pajişte, pe trei laturi, se întindea constelaţia de clădiri înalte de odinioară, cele vechi, cu acoperişuri mansardate şi stoice, iar cele noi, acoperite cu informaţii care pâlpâiau intermitent. Am trecut pe lângă un cuplu caucaziano-asiatic care se bucura de un picnic de început de vară cu prosciutto şi pepene galben, ceea ce m-a făcut s-o strâng de mână pe Eunice. S-a întors să-mi mângâie părul încărunţit cu mâinile ei hidratate. M-am pregătit pentru un comentariu de-spre vârsta şi aspectul meu. M-am pregătit să redevin negustorul cel urât, Laptev al lui Cehov. Cunoşteam atât de bine durerea aceea, încât îmi lăsase în gură un gust ciudat, de migdale şi sare.

— Dragul meu pinguin imperial, a spus ea în schimb, eşti atât de frumos de privit. Şi atât de inteligent. Şi de darnic. Nu semeni cu niciun alt om pe care l-am cunoscut. Atât de *tu*. Pun pariu că tu mă poţi face foarte fericită, dacă m-aş lăsa să fiu fericită.

Mi-a depus un sărut scurt pe buze, ca şi cum am fi schimbat deja o sută de mii de sărutări înainte, apoi a luat-o la fugă înspre pajiştea verde pe lângă care treceam şi a făcut trei salturi graţioase – unul, şi încă unul, şi încă unul. Eu am rămas pe loc. Delirant. Cucerind lumea puţin câte puţin. Corpul ei simplu despărţea aerul. Parabola coloanei ei vertebrale în mişcare. Gura deschisă respirând mai greu după efortul care o epuizase puţin. Cu faţa la mine. Pistrui şi căldură. Mi-am întărit pieptul, pregătit pentru ceea ce se aştepta de la mine. N-o să plâng.

Nori cenuşii încărcaţi cu un fel de rămăşiţe industriale s-au mutat în prim-plan, iar o substanţă gălbuie s-a infiltrat la orizont, a devenit una cu orizontul, a devenit una cu noaptea. Pe măsură ce se întuneca, ne-am trezit înconjuraţi pe trei laturi de excesul civilizaţiei noastre, dar pământul de sub picioarele noastre era moale şi verde, iar în spatele nostru se afla un deal cu copaci mici ca nişte ponei. Mergeam în tăcere, în timp ce eu adulmecam cremele de faţă cu miros puternic şi fructat pe care le folosea Eunice pentru a se feri de bătrâneţe, amestecate doar cu o urmă de ceva viu şi corporal. Multiple lumi mă tentau cu existenţa lor. La fel ca imuabilitatea lui Dumnezeu sau ca viaţa veşnică a sufletului, ştiam că se vor dovedi doar un miraj, dar eu mă agăţam disperat de credinţă. Credinţa în ea.

Era timpul să plecăm. Ne-am îndreptat spre sud, iar când copacii au dispărut, parcul ne-a înmânat oraşului. Ne-am predat în faţa unui zgârie-nori cu un acoperiş verde, mansardat, cu două coşuri de fum sumbre. New Yorkul a explodat în jurul nostru, oameni care vindeau, cumpărau, cereau, transmiteau. Densitatea oraşului m-a luat pe nepregătite, m-a zdruncinat cu impostura sa, cu aburii de alcool, cu aroganţa sa, cu avuţia sa zgomotoasă, muribundă. Eunice s-a uitat la câteva vitrine de pe Fifth

Avenue, äppärätul ei abia reuşind să digere atâtea informaţii noi.

— Euny, am spus încercând un nou apelativ, versiunea mai scurtă a numelui ei, cum te simţi în clipa asta? Resimţi diferenţa de fus orar?

Se uita la o piele de aligator întinsă peste un obiect semnificativ de mare; nu mi-a răspuns.

— Vrei să mergem la noi acasă?

La *noi* acasă?

Era ocupată să scaneze cu äppärätul amfibianul mort ca şi cum acolo s-ar fi aflat răspunsul. Partea de jos a feţei era acum zâmbitoare, deşi numai zâmbet nu se putea numi acela. Dar când şi-a luat ochii de la vitrina magazinului, cântărindu-mă din priviri, pe faţa ei nu se citea nimic. Se uita la goliciunea albă şi netedă a gâtului meu.

— Nu te freca la ochi, a spus spre acel gol, aspirând cuvintele printre buze, mărunţind fiecare silabă. Ucizi celulele din jurul ochilor când freci atât de tare. De aceea ai atât de multă piele închisă la culoare. Te face să pari mai bătrân.

Speram să adauge „faţă de tocilar”, ca să ştiu că suntem bine, dar nu a făcut-o. Nu înţelegeam. Ce se întâmplase cu salturile graţioase? Ce se întâmplase cu „dragul meu pinguin imperial”? Cu acel cuvânt minunat, complet neaşteptat, „frumos”?

Ne-am întors la metrou fără scoatem o silabă, privirea ei mătura pământul din faţă ca o rază lipsită de lumină. Tăcerea continua. Respiram atât de greu, încât am crezut că aveam să leşin. Nu ştiam cum să fac să ne întoarcem la momentele de dinainte. Nu ştiam cum să fac să ne întoarcem în Central Park, la Cedar Hill, la Sheep Meadow, la sărut.

În apartamentul meu, cu turnul tubular al „Libertăţii” strălucind puternic în spatele perdelelor groase şi cu sunetul unui autobuz M22 gol mergând ca un bătrân insomniac, Eunice şi cu mine ne-am certat pentru prima dată. Ea a ameninţat că se va muta înapoi la părinţii ei. Eu stăteam în genunchi. Plângeam.

— Te rog, am spus, nu te poţi întoarce la Fort Lee. Mai stai puţin aici cu mine.

— Eşti jalnic, a spus Eunice stând pe canapeaua mea, cu mâinile în poală. Eşti atât de *slab*.

— Dar n-am spus decât că „mi-ar plăcea să-i cunosc pe părinţii tăi într-o bună zi”. Eşti mai mult decât binevenită să îi cunoşti şi tu pe ai mei, săptămâna viitoare. De fapt, chiar *vreau* să îi cunoşti.

— Ştii ce înseamnă asta pentru mine? Să te întâlneşti cu părinţii mei? Nu mă cunoşti niciun pic.

— Încerc să te cunosc. Am mai avut iubite coreene. Înţeleg că familiile sunt conservatoare. Ştiu că nu sunt înnebuniţi după bărbaţii albi, ca mine.

— Tu nu ştii *nimic* despre familia mea, spuse Eunice. Cum ai putut să te *gândeşti*...

Stau întins în pat, ascultând-o pe Eunice cum trimite furioasă din sufragerie mesaje de pe äppärätul ei, probabil prietenilor din sudul Californiei sau familiei ei din Fort Lee. În cele din urmă, trei ore mai târziu, când afară păsările începeau să cânte a zori de zi, a intrat în dormitor. M-am prefăcut că dorm. Şi-a dat jos mai toate hainele şi s-a aşezat în pat lângă mine, apoi şi-a lipit spatele şi posteriorul cald de pieptul şi de genitale mele, până am ajuns să-i îmbrăţişez corpul cald. Plângea. Eu încă mă prefăceam că dorm. Am sărutat-o în aşa fel încât să nu mă dau de gol că sunt treaz. Nu voiam să mă mai rănească în noaptea aceea. Purta chiloţi dintr-aceia care se desfac imediat ce apeşi capsa aflată pe pubis. „Capitulare totală”

cred că se numesc. Am cuprins-o strâns pe Eunice, iar ea s-a lipit şi mai tare de mine. Voiam să-i spun că este totul bine. Că îi voi dărui bucurie ori de câte ori voi putea. Că nu trebuie să-i cunosc părinţii imediat.

Dar nu era adevărat. Acesta era un alt lucru pe care îl învăţasem despre femeile coreene. Părinţii erau un aspect-cheie pentru Eunice Park.

CEVA FRUMOS CREŞTE ÎN MINE

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

18 IUNIE

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Preţios,

Ce mai faci, târfuliţă mică, ocupată ca o albinuţă? M-am întooors. America cea frumoasă. Uau, încă nu-mi vine să cred că toată lumea vorbeşte engleză în jurul meu, nu *italiano*. Mă rog, în ghetoul unde locuieşte Lenny se aude mai mult spaniolă şi idiş, cred. Dar nu contează. Sunt acasă. Lucrurile s-au calmat în Fort Lee, cel puţin pentru moment. Mă văd curând cu părinţii mei, dar cred că tata se potoleşte când ştie că sunt la o aruncătură de băţ. Am sentimentul că nu mă voi îndepărta niciodată la mai mult de câţiva kilometri de familia mea, ceea ce este trist. Oricum, cred că tata are un fel de radar şi, de fiecare dată când mi se întâmplă ceva bun, cum ar fi întâlnirea cu Ben în Italia, începe să se poarte ciudat, iar eu trebuie să las totul baltă şi să mă întorc acasă. M-am săturat s-o aud pe mama zicând „Tu sora mai mare. Tu ai responsabilitate”. Încerc să mă imaginez fără ei, o persoană liberă, pe cont propriu, aşa cum am încercat să fiu la Roma. Dar nu cred că se va întâmpla.

Iar acum că Sally se interesează de politică, mă simt ca şi cum responsabilităţile mele s-ar fi dublat, trebuie să mă asigur că nu face vreo prostie. Sinceră să fiu, cred că sunt tâmpenii. Nu i-a păsat niciodată de politică până acum. Când am plecat la Elderbird, repeta

întruna că reverendul Cho a spus asta, reverendul Cho a spus ailaltă, reverendul Cho a spus că este în regulă dacă tata a tras-o pe mama de păr din pat, pentru că Ijuş îi ARE LA INIMĂ pe păcătoşi. Porcăria asta cu politica este doar un alt mod de a protesta. Ea, mama şi tata, toţi cer atenţie, ca nişte plozi răsfăţaţi.

Mi-e foarte dor de Ben. Era o compatibilitate rară între noi. Spre exemplu, nu eram nevoiţi să ne spunem prea multe unul altuia, puteam să stăm ore întregi în pat, făcând orice pe äppäräte, cu luminile stinse. Cu Lenny e altfel. Vreau să zic, sunt atât de multe lucruri în neregulă cu el şi cred că trebuie să le schimb eu pe toate. Problema este că nu e tânăr şi-atunci consideră că nu trebuie să mă asculte. Are dinţii mult mai frumoşi de când l-am învăţat să se spele corect, iar respiraţia lui este proaspătă ca o margaretă. Dacă ar avea grijă şi de picioarele lui scârboase! Îl voi pune să îşi facă o programare la un ortoped. Poate la tata. FBT! Tata s-ar speria dacă i-aş spune că am un „prieten" alb şi foarte bătrân. Ha ha. În plus, se îmbracă groaznic. Iubita coreeană a unuia dintre prietenii lui, Grace o cheamă (nu am cunoscut-o, dar deja o urăsc pe căţeaua asta), merge la cumpărături cu el din când în când şi îi găseşte numai ţinute de hipster de modă veche, cu gulere mari şi cămăşi îngrozitoare din acrilic, din anii '70. Sper că avem detector de fum în apartament, cred că o să ia foc într-o bună zi. Mă rog, eu i-am spus de la început: uite ce e, ai TREIZECI ŞI NOUĂ de ani şi eu locuiesc cu tine, aşa că de-acum înainte trebuie să te îmbraci ca un adult. S-a enervat, micul meu tocilar, dar săptămâna viitoare mergem la cumpărături să luăm îmbrăcăminte din PRODUSE NATURALE, cum ar fi bumbacul, lâna, caşmirul şi toate celelalte chestii de calitate.

Deci în prima zi când m-am întors am mers în parc (Lenny a plătit clasa întâi la metrou! E atât de grijuliu!) şi în Central Park erau nişte bărăci mici pentru oamenii străzii. A fost foarte trist.

Oamenii ăştia sunt daţi afară din casele lor aflate de-a lungul autostrăzii pentru că vine reprezentantul Băncii Centrale Chineze şi Lenny spune că bipartiţii nu vor să arătăm săraci în faţa creditorilor noştri asiatici. Şi un tip, un biet negru, stătea în faţa unei bărăci şi părea atât de ruşinat de ce a devenit, ca atunci când tata a crezut că îşi va pierde cabinetul pentru că nu mai avea asigurare medicală. I se răpeşte demnitatea unui bărbat când nu poate avea grijă de familia lui. Jur pe Dumnezeu că era să încep să bâzâi, dar nu am vrut să-i dau impresia lui Lenny că-mi pasă de ceva. Aveau un computer vechi în baracă, nici măcar un äppärät adevărat, îl puteam auzi cum porneşte, atât de mult zgomot făcea. Nu am de gând s-o dau în politică,

Poneiule, dar nu cred că este corect ca ţara noastră să nu aibă grijă de aceşti oameni. Asta e chestia cu familiile noastre, chiar dacă lucrurile merg foarte prost, vor avea întotdeauna grijă de noi, pentru că au trecut prin lucruri mult mai rele în Coreea. Vrei să-ţi spun ceva amuzant? Lenny ţine un jurnal în care scrie toate lucrurile pe care le „celebrează". E o prostie, dar mă întreb dacă nu ar trebui să celebrez şi eu ce am, cum ar fi faptul că nu locuiesc într-o cutie de conserve în Central Park şi că tu mă iubeşti, şi poate că şi soră-mea şi mama mă iubesc, şi poate am un iubit adevărat care vrea o relaţie SĂNĂTOASĂ, NORMALĂ, PLINĂ DE IUBIRE cu mine.

Mă rog, după aceea eu şi Lenny ne-am sărutat în parc. Nimic mai mult deocamdată, dar m-am simţit foarte bine, ca şi cum ceva frumos creştea în mine. Încerc să o iau foarte încet şi să-l cunosc mai bine.

Pentru moment încă mi se pare că suntem o pereche nepotrivită. Sincer, mi-e teamă să mă uit la reflexia noastră când trecem pe lângă o oglindă, dar cu cât mai mult timp petrec cu el, cu atât mai bine mă simt, cred. Mi-a spus deja că mă iubeşte şi că eu sunt aleasa lui, cea pe care a aşteptat-o toată viaţa lui. Şi nu mă presează. Mă ascultă vorbind despre ce ne-a făcut tata mie, lui Sally şi mamei, şi înţelege, uneori chiar plânge (plânge mult), iar după o vreme încep să am încredere în el şi mă deschid aşa cum aş face-o cu o prietenă. Şi sărută cam ca fetele, tăcut şi cu ochii închişi. HA HA. Până acum, cel mai mult îmi place să mă plimb pe stradă cu el. Îmi spune lucruri pe care nu le-am învăţat nici măcar la Elderbird, cum ar fi că New Yorkul era deţinut de olandezi (ce căutau ei în America?) şi de fiecare dată când vede ceva amuzant, cum ar fi un câine drăguţ, izbucnim amândoi în râs, iar el mă ţine de mână şi transpiră, şi transpiră, şi transpiră, pentru că este încă prea emoţionat şi prea fericit că e cu mine.

Ne certăm mult. Cred că este în mare parte din vina mea, pentru că nu-i apreciez personalitatea deosebită şi mă concentrez doar pe felul în care arată. Apoi, mai este şi faptul că vrea cu disperare să-mi cunoască părinţii, or asta n-o să se întâmple în vecii vecilor. Oh, şi-a zis că mă va duce la Long Island să-i cunosc PE PĂRINŢII LUI! Săptămâna viitoare, cred. Ce naiba l-a apucat? Mă tot presează cu treaba asta cu părinţii. I-am spus că îl părăsesc, că mă întorc la Fort Lee, iar bietul meu tocilar tandru s-a pus în genunchi şi a început să plângă şi să-mi spună cât de mult însemn pentru el. Era atât de demn de milă şi atât de drăguţ. Mi-a părut aşa rău pentru el, că mi-am dat jos toate hainele, mai puţin chiloţii, şi m-am băgat în pat cu el. M-a pipăit un pic, dar am adormit destul de repede. La naiba, Ponei

Preţios. În ultima vreme vorbesc întruna, ca o fraieră. Acum închei, dar uite o Imagine cu mine şi Lenny la grădina zoologică din Central Park. El e ăla din stânga ursului. Să nu vomiţi!

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Dragă Panda Preţioasă,

Bine ai revenit, fese lipicioase! Deci sunt pe fugă, trebuie să mă duc iar la Păsărică, sunt reduceri, dar foarte pe scurt, hm, am văzut Imaginea pe care mi-ai trimis-o şi chiar nu ştiu ce să zic despre Lenny ăsta. Nu mi se pare cel mai dezgustător tip pe care l-am văzut vreodată, dar nu e deloc genul de bărbat cu care mi te-am imaginat. Ştiu că spui că are toate celelalte calităţi, dar îţi dai seama cum ar reacţiona părinţii tăi dacă l-ai duce la ei acasă? Sau la biserică? Tatăl tău se va holba la el, îşi va drege glasul toată seara, „ăhm, ăhm", iar apoi, când el o să plece, o să te facă târfă sau chiar mai rău. Nu mă pronunţ, vreau doar să spun că tu eşti foarte frumoasă şi slabă, aşa că nu lua o decizie încă. Nu te grăbi!

Oh, Doamne, am fost la nunta vărului meu Nam Jun şi a trebuit să ţin un discurs dezgustător în cinstea lui şi a miresei lui grase şi *halmoni*. E cu cinci ani mai mare decât el şi are gleznele ca nişte sequoia. Pune-i o vizieră verde şi fă-i un permanent şi *ajumma* e gata! Şi chestia e că ei chiar se iubesc, nu făceau decât să plângă unul în braţele celuilalt, iar ea îi tot băga ddok[40] în gură. Scârbos, ştiu, dar mă întreb dacă aş putea învăţa să iubesc pe cineva aşa. Câteodată umblu ca într-un vis, ca şi cum aş fi afară din mine şi aş privi înăuntru, iar Gopher, părinţii şi fraţii mei sunt doar nişte fantome care plutesc pe lângă mine. Ah, la nuntă erau nişte fetiţe adorabile, cu mustăţi de pisică pictate pe faţă şi cu rochiţe, îl urmăreau pe un băieţel şi încercau să se bată cu el, iar eu mi-am amintit de verişoara ta, Myong-hee. Cred că a făcut deja vreo trei ani, nu? Mi-e aşa dor de ea că s-ar putea să trec pe la ea şi să o strâng în braţe până o sufoc! Oricum, bine ai venit acasă, târfuliţa mea dragă! Te pup cu dor din California.

19 IUNIE

EUNI-TARD: Sally, licitezi pentru botinele gri de pe Padma?
SALLYSTAR: De unde ai ştiut?

[40] Prăjitură din orez.

EUNI-TARD: Dăăă, eşti sora mea. Şi sunt mărimea 30. Oricum, nu mai licita, ne batem una cu cealaltă.
EUNI-TARD: Pardon. Suntem ÎN COMPETIŢIE una cu cealaltă.
SALLYSTAR: Mama le voia pe cele verde-măslină, dar nu aveau mărimea ei.
EUNI-TARD: Mă duc să văd la Galeriile Retail din Union Square. Nu le cumpăra pe alea verde-măslină. Ai corpul în formă de măr, aşa că ar trebui să porţi numai haine închise la culoare de la talie în jos şi NICIODATĂ, dar NICIODATĂ, să nu porţi bluze evazate în talie, pentru că îţi încarcă bustul.
SALLYSTAR: Te-ai întors în State?
EUNI-TARD: Mai uşor cu entuziasmul. Tu eşti în D.C.?
SALLYSTAR: Da, tocmai am coborât din autobuz. E nebunie aici. Am dat de nişte trupe ale Gărzii Naţionale care tocmai s-au întors din Venezuela şi care nu şi-au primit bonusul promis, aşa că mărşăluiesc pe Mall cu armele la vedere.
EUNI-TARD: CU ARMELE LA VEDERE????? Sally, poate ar fi mai bine SĂ PLECI DE-ACOLO.
SALLYSTAR: Nu, e în regulă. De fapt, sunt destul de drăguţi. Nu e corect ce le fac bipartiţii. Ştii câţi colegi de-ai lor au murit în Ciudad Bolívar? Şi ştii că mulţi dintre ei sunt, practic, şi mintal, şi fizic distruşi pe viaţă? Şi ce dacă guvernul e falimentar? Ce au de gând să facă în legătură cu trupele noastre? Au o responsabilitate. Aşa se întâmplă când e un singur partid la conducere şi trăim într-un stat poliţienesc. Da, ştiu, nu ar trebui să vorbesc aşa pe Teens.
EUNI-TARD: Sally, e ridicol. De ce nu vii să protestezi la New York? Protestez cu tine, dacă vrei, dar nu vreau să faci nebuniile astea de una singură.
SALLYSTAR: Ai fost acasă? Mami nu mi-a zis nimic.
EUNI-TARD: Nu. Curând. Nu vreau să dau ochii cu tata pentru moment. A zis ceva despre mine?
SALLYSTAR: Nu, dar e bosumflat din nu ştiu ce motive şi nu ne putem da seama ce are.
EUNI-TARD: Cui îi pasă?
SALLYSTAR: Cred că vine unchiul Joon.
EUNI-TARD: Grozav, tata va trebui să-i dea bani, iar el o să se ducă la Atlantic City şi o să-i cheltuie pe toţi. Ca şi cum tatei îi merge bine cu afacerea şi-şi poate permite.

SALLYSTAR: Unde stai?
EUNI-TARD: Ţi-o aminteşti pe fata aia, Joy Lee?
SALLYSTAR: Din Long Beach? Cea care avea un tatuaj?
EUNI-TARD: Acum locuieşte în centru.
SALLYSTAR: Lux.
EUNI-TARD: Nu chiar. Este vorba de locuinţe sociale. Dar nu-ţi face griji, e un cartier sigur.
SALLYSTAR: Cruciada reverendului Suk este luna viitoare. Ar trebui să vii.
EUNI-TARD: Sper că glumeşti.
SALLYSTAR: Dacă nu vrei să dai pe acasă, aşa poţi măcar să-ţi vezi familia. Şi poate vei întâlni pe cineva. Sunt o mulţime de bărbaţi coreeni la Cruciadă.
EUNI-TARD: De unde ştii tu că nu mai sunt cu Ben?
SALLYSTAR: Tipul alb din Roma?
EUNI-TARD: Da, tipul ALB. Uau, Barnard chiar ţi-a deschis mintea.
SALLYSTAR: Lasă ironia. Urăsc când faci aşa.
EUNI-TARD: Nu pot să te văd şi să vorbesc cu tine fără să mă duc la un stupid eveniment Geejush? Când vii acasă?
SALLYSTAR: Mâine. Vrei să mergem la cină la Madangsui mâine?
EUNI-TARD: Fără tata.
SALLYSTAR: Bine.
EUNI-TARD: Te iubesc, Sally! Sună-mă imediat ce pleci din DC să ştiu că eşti în siguranţă.
SALLYSTAR: Şi eu te iubesc.

EUNI-TARD CĂTRE LABRAMOV:

Lenny,

Mă duc la cumpărături, dacă vii acasă şi vine livrarea, verifici, te rog, ca de data asta laptele să fie şi fără antibiotice, nu doar fără grăsime, şi că nu au uitat de Lavazza Qualità Oro Espresso? Apoi pune carnea de vită şi peştele branzino în frigider şi piersicile albe pe blat, de ele mă ocup eu mai târziu. Nu uita să pui peştele şi carnea în frigider, Lenny! Şi dacă ai de gând să speli vasele, te rog să ştergi blatul. Laşi mereu apă peste tot. Îţi faci griji din cauza gândacilor şi insectelor de apă, de ce crezi că sunt atrase? Să ai o zi frumoasă, faţă de tocilar.

Eunice

OPŢIUNEA NUCLEARĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

25 IUNIE

Dragă jurnalule,

Săptămâna aceasta am învăţat cum se spune „elefant” în coreeană.

Ne-am dus la grădina zoologică din Bronx, fiindcă Noah Weinberg a spus pe fluxul său că AAR o va închide şi va trimite toate animalele în Arabia Saudită „să moară de cald”. Nu ştiu niciodată cât să cred din ce spune Noah pe fluxurile sale, dar la cum trăim acum nu mai poţi fi sigur de nimic. Ne-am distrat cu maimuţele, cu „José Castorul” şi cu toate animalele mai mici, dar punctul culminant a fost un elefant frumos de savană, pe nume Sammy. Când ne-am apropiat de umila lui împrejmuire, Eunice m-a apucat de nas şi mi-a spus:

— *Kokiri*. *Ko*, a explicat ea, înseamnă „nas”. *Kiri* înseamnă „lung”. Deci, *kokiri*. Nas lung. Elefant în coreeană.

— Ab nazul lung bentru că zunt evreu, am spus, încercând să-i iau mâna de pe faţa mea. Nu bot vace nimic în brivinţa azta.

— Ce sensibil eşti, a spus ea râzând. Îmi place foarte *mult* nasul tău. Mi-aş dori să am şi eu *unul*.

Şi a început să mă sărute pe năsoiul meu în formă de virgulă, în văzul pachidermului, urcând şi coborând uşor cu

buzele ei mici şi tari pe chestia aia nesfârşită. În timp ce făcea acest lucru, m-am uitat în ochii elefantului şi m-am văzut sărutat în oglinda lor, un aparat uriaş de culoarea alunei înconjurat de ciufuri de sprâncene groase. Sammy are douăzeci şi cinci de ani, e la jumătatea vieţii, la fel ca mine. Un elefant singuratic, singurul pe care grădina zoologică îl deţine în acel moment, îndepărtat de compatrioţii săi şi de posibilitatea de a iubi. Şi-a dat încet o ureche masivă pe spate, ca un negustor galician de acum un secol, întinzând braţele de parcă ar fi vrut să spună: „Da, totul se reduce la asta!” Şi atunci mi-am dat seama, norocosul de mine, oglindit în ochiul fiarei, norocosul de Lenny căruia Eunice Park îi săruta trompa: *elefantul ştie*. Elefantul ştie că nu există nimic după această viaţă şi că viaţa în sine constă, la rândul ei, în puţin mai mult decât nimic. Elefantul e conştient că îl aşteaptă extincţia şi asta îl răneşte, reduce dimensiunea existenţei sale, îl face conştient de natura sa solitară, el care, atunci când sfârşitul va veni, îşi va croi drum prin tufişuri şi mărăcinişuri pentru a se culca şi a muri acolo unde mama lui i-a dat viaţă, tremurând din coapse. Mamă, singurătate, capcană, extincţie. Elefantul este, în esenţă, un animal aşkenazi, dar unul complet raţional – şi el doreşte să trăiască veşnic.

— Să mergem, i-am spus lui Eunice. Nu vreau să te vadă *kokiri* sărutându-mă pe nas în felul ăsta. Îl va întrista şi mai mult.

— Oh, a făcut ea. Ce drăguţ eşti cu animalele, Len. Cred că este un semn bun. Tatăl meu a avut odată o căţea şi a avut mare grijă de ea.

Da, jurnalule, atât de multe semne bune! O săptămână deosebit de bună. Progrese pe toate fronturile. Mi-am îndeplinit majoritatea promisiunilor din categoriile

importante. Iubeşte-o pe Eunice (punctul nr. 3) – în lucru, Comportă-te frumos cu părinţii (în anumite limite) (punctul nr. 5) – în lucru şi Munceşte din greu pentru Joshie (nr. 1) – în lucru. Ajung imediat şi la vizita noastră (da, a noastră!) la familia Abramov, dar permite-mi să fac o mică descriere a situaţiei de la locul de muncă.

Ei bine, primul lucru pe care l-am făcut la Servicii Post-Umane a fost să mă duc direct şi hotărât în Sala Eternităţii şi să vorbesc cu tipul cu bandană roşie şi costum cu SUGI PLA, care m-a inclus în fluxul său despre „101 oameni de care trebuie să ne fie milă”, Darryl de la Brown, cel care mi-a furat biroul în timp ce eram la Roma.

— Hei, tipule, am spus. Uite ce e, apreciez atenţia, dar am o nouă prietenă cu FUTABILITATE 780 – m-am asigurat că am pus o Imagine cu Eunice pe care o făcusem în faţa grădinii zoologică în centrul ecranului äppärätului meu – şi încerc să joc foarte *coolio* cu ea. Aşa că, dacă nu te deranjează, scoate-mă de pe fluxul tău, da?

— Du-te dracului, Rhesus, a răspuns tânărul. Fac ce vreau eu. Doar n-oi fi tata. Şi *chiar* de-ai fi tata, tot ţi-aş spune că poţi să-ţi bagi äppärätul în cur.

Ca în alte dăţi, tinerii drăguţi râdeau de interacţiunea noastră, încet şi gâlgâit şi plin de o maliţiozitate educată. Sincer, eram prea uimit ca să răspund (eu crezusem că încet-încet mă împrieteneam cu tipul cu SUGI PLA), dar şi mai uimit am fost când colega mea, Kelly Nardl, a ieşit de după testerul de glucoză, cu braţele încrucişate peste roşeaţa de pe gât şi piept, cu bărbia strălucind de apă alcalinizată.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu Lenny, Darryl? spuse ea. Cine te crezi? Ce, doar pentru că e mai în vârstă decât tine? Abia aştept să te văd când oi împlini treizeci de ani. Ţi-am văzut graficele. Ai leziuni structurale majore de pe vremea când băgai în tine heroină şi carbohidraţi, iar

toată familia ta stupidă din Boston este predispusă la alcoolism şi multe altele. Crezi că metabolismul tău te va menţine aşa slab pentru totdeauna? Fără exerciţii fizice? Când ai fost ultima dată să te antrenezi la ZeroMass sau la No Body? O să îmbătrâneşti *repede*, prietene, a spus ea şi m-a luat de braţ. Haide, Lenny.

— Spui asta doar fiindcă a fost odată prieten cu Joshie, a strigat Darryl în urma noastră. Crezi că asta îţi dă dreptul să-l aperi? O să vă pârăsc pe amândoi lui Howard Shu.

— Nu a fost „odată" prieten cu Joshie, a mârâit Kelly la el, şi ce încântătoare arăta când era furioasă, cu ochii ei americani fierbinţi, cu francheţea maxilarului ei imens. Încă este. Fără Marii Oameni ca Lenny, Serviciile Post-Umane nu ar fi existat şi tu nu ai fi avut salariul ăla umflat şi atâtea beneficii, şi, probabil, ţi-ai fi luat masteratul în aşa-numita *artă şi design* la SUNY Purchase, rahat mic ce eşti. Aşa că arată recunoştinţă celor mai în vârstă, *altfel te fac praf*.

Am părăsit amândoi Sala Eternităţii mândri şi confuzi, ca şi cum am fi ţinut piept unui copil nebun şi violent, iar eu am sfârşit prin a-i mulţumi lui Kelly timp de o jumătate de oră, până când mi-a spus, cu amabilitate, să mai tac din gură. Mi-am făcut griji că Darryl îi va spune lui Howard Shu, care îi va spune lui Joshie, care se va supăra că Darryl e stresat de Kelly, iar să stresezi un coleg este un lucru care nu se poate întâmpla în organizaţia noastră.

— Nu-mi pasă, a zis, oricum mă gândesc să-mi dau demisia. Poate mă voi muta înapoi la S.F.

Ideea de a părăsi Serviciile Post-Umane, de a renunţa la Extin-derea Vieţii pe Termen Nelimitat şi de a te mulţumi cu o viaţă amărâtă şi grea în Bay Area mi se părea ca şi cum ai alege să plonjezi de pe Empire State Building cu o masă şi o viteză atât de mari, încât miriadele de plase de siguranţă se vor rupe sub tine, iar craniul tău va face

cunoştinţă îndeaproape cu trotuarul. I-am masat umerii lui Kelly.

— N-o face, am spus. Nici să nu te gândeşti, Kel. O să rămânem lângă Joshie pentru totdeauna.

Pe Kelly nu au mustrat-o niciodată. În schimb, când am intrat în sanctuarul principal al sinagogii noastre, într-o dimineaţă umedă, Micul Bobby Cohen, cel mai tânăr membru al personalului de la Post-Umane (cred că are cel mult nouăsprezece ani), s-a apropiat de mine îmbrăcat într-un fel de costum de călugăr de culoarea şofranului.

— Urmează-mă, Leonard, a zis cu vocea lui de Bar Miţva tensionată din pricina profunzimii a ce urma să facă.

— Oh, ce-i asta? am întrebat, cu inima pompând sânge atât de tare, încât mă dureau degetele de la picioare.

În timp ce mă conducea spre un mic birou din spate, unde, judecând după mirosul dulce-acrişor, pe vremuri era depozitată rezerva de *gefilte-fish* a fostei sinagogi, Micul Bobby intona:

— Fie ca viaţa ta să nu cunoască sfârşit, să nu cunoşti niciodată moartea, să pluteşti ca Joshie, pe respiraţia unui nou-născut.

Dumnezeule! Ceremonia de Atribuire a Biroului.

Şi iată-l acolo, înconjurat de o duzină de angajaţi şi de şeful nostru (care m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat): noul meu birou! În timp ce Kelly mi-a înmânat un bulb ceremonial de usturoi, urmat de nişte bomboane de mentă fără zahăr şi fără niacină, am privit toţi tinerii drăguţi care se îndoiseră de mine, toţi acei Darryl şi prieteni de-ai lui Darryl, simţind cum universul, scârbit, îi dojenea aspru, făcând dreptate. Îmi recâştigasem locul! Eşecul meu roman era ca şi uitat. Acum puteam s-o iau de la capăt. Am fugit în sanctuarul sinagogii, unde Panourile îmi înregistrau zgomotos existenţa, cu un fâşâit gălăgios, dar reconfortant, de litere „LENNY A.”, făcând flic-flic-flic în timp ce se aşezau la locul

lor chiar în partea de jos a unuia dintre ele, împreună cu ultimele mele analize de sânge – nu prea bune – şi un promiţător indicator de dispoziţie „sfios, dar cooperant”.

Biroul meu. Trei metri pătraţi, strălucitor şi rafinat, acoperit de text şi de fluxuri şi de Imagini care se ridicau de pe suprafaţa sa digitală, un birou care valora probabil cei 239 000 de dolari indexaţi la yuan pe care încă îi datoram lui Howard Shu. Ignorând Sala Eternităţii de parcă ar fi fost nedemnă de mine, mi-am petrecut cea mai mare parte a săptămânii de lucru la birou accesând mai multe fluxuri de date în acelaşi timp, astfel încât să par un om prea ocupat ca să mai am timp de socializare.

Cu un aer de zeu – cu proboscisul sărutat de Eunice îndreptat spre tavan, mângâind cu ambele mâini datele proiectate din faţa mea, ca şi cum eram pe cale să creez un om din lut –, am scanat fişierele viitorilor noştri Iubitori de Viaţă. Chipurile lor albe, radioase, majoritatea de sex masculin (cercetările noastre au demonstrat că femeile sunt mai preocupate să aibă grijă de progeniturile lor decât de viaţa veşnică), derulându-se în faţa mea, povestindu-mi despre activităţile lor caritabile, despre planurile lor pentru umanitate, despre grija lor pentru planeta noastră bolnavă cronic, despre visurile lor de transcendenţă eternă alături de miliardari în yuani cu aceeaşi viziune. Bănuiam că ultima dată când minţiseră cu aceeaşi neruşinare fusese atunci când îşi scriseseră cererile de înscriere la Swarthmore, cu patruzeci de ani în urmă.

Am ales profilurile care mă atrăgeau cel mai mult, unele din obişnuitele motive financiare, intelectuale sau de „durabilitate” (sănătate), altele pentru că nu-şi puteau ascunde frica din ochi, teama că, în ciuda bogăţiei şi a sinecurilor pe care le adunaseră, pentru toţi copiii şi nepoţii lor imploratori sfârşitul era ireversibil, decăderea în

neant, o tragedie în faţa căreia toate tragediile deveneau scandalos de banale, progenitura lor, o glumă, realizările lor, o picătură de apă dulce într-un ocean sărat. Scanam valorile de colesterol bun şi de colesterol rău, acumulările de estrogen şi crizele financiare, dar, mai ales, căutam un echivalent la bizarul şchiopătat a lui Joshie: un indiciu că universul în care trăim recunoaşte slăbiciunea şi lipsa de importanţă, o aluzie la marea nedreptate, la gafa cosmică pe care o comitea. Şi o dorinţă intensă de a îndrepta lucrurile.

Unul dintre Admişii mei, să-i spunem Barry, conducea un mic imperiu Retail în statele din sud. Arăta, aşa cum se cuvine, intimidat de ceea ce trebuie să-i fi spus Howard Shu înainte de a mi-l încredinţa mie. Acceptam, în medie, 18% dintre solicitanţii noştri cu Valoare Netă Ridicată, temuta noastră scrisoare de respingere fiind încă trimisă prin poştă. Procesul de Admitere a durat o vreme. Barry, care încerca să-şi înăbuşe orice urmă de accent din Alabama, voia să pară bine informat despre munca noastră. Punea întrebări despre inspecţia celulară, despre procesul de reparaţie şi reconstrucţie. I-am descris o imagine tridimensională a milioane de nanoboţi autonomi în interiorul corpului său bine conservat, extrăgând nutrienţi, suplimentând, livrând, jucându-se cu elementele de bază, copiind, manipulând, reprogramând, înlocuind sângele, distrugând bacteriile şi viruşii dăunători, monitorizând şi identificând agenţii patogeni, inversând procesul de degradare a ţesuturilor moi, prevenind infecţiile bacteriene, reparând ADN-ul. Am încercat să-mi amintesc cât de entuziasmat fusesem când m-am alăturat proiectului lui Joshie, pe când eram în ultimul an la NYU. Mi-am folosit mult mâinile, aşa cum făceau actorii romani ofiliţi la da Tonino, restaurantul unde o dusesem pe Eunice şi unde îi dădusem să mănânce vinetele picante.

— Cât de curând? a întrebat Barry, vizibil încântat de entuziasmul meu. Când vor fi posibile toate acestea?

— Încă puţin, am răspuns, cuprins de disperare.

Cei 239 000 de dolari indexaţi la yuan pe care îi datoram lui Howard Shu urmau să-mi fie reţinuţi în prima zi a lunii următoare. Acei bani ar fi trebuit să fie avansul meu pentru primul dintre multele tratamente de decronificare beta. Uită de numele meu pe Panouri. Trenul pleca din gară şi eu alergam după el, cu valiza pe jumătate deschisă, lenjeria albă împrăştiindu-se comic pe peron.

L-am dus pe Barry până la centrul nostru de cercetare de pe York Avenue, o bucată de beton cu zece etaje care era, cândva, anexa unui mare spital. Era timpul ca el să se întâlnească cu Indienii. La Post-Umane avem o temă: „Cowboy şi indieni”. La divizia de Asistenţă Iubitori de Viaţă noi ne-am autointitulat Cowboy; „Indienii” sunt membrii personalului de cercetare propriu-zis, în mare parte împrumutat din subcontinentul Indian şi Asia de Est, găzduit într-o clădire de 80 000 de metri pătraţi din York şi în trei locaţii satelit din Austin, Texas, Concord, Massachusetts şi Portland, Oregon.

Indienii nu complică lucrurile. Nu sunt prea multe de văzut în zonele în care au acces vizitatorii; în principiu, e vorba de acelaşi lucru pe care îl vezi în orice birou: oameni tineri cu äppäräte, imuni la restul lumii, ocazional câte o cuşcă de sticlă în care sunt şoareci sau un fel de chestie care se învârte. Doi dintre cei mai sociabili băieţi ai noştri, ambii pe nume Prabal, au ieşit din laboratoarele de cercetare a bolilor oncologice şi a virusurilor să-l întâmpine şi l-au ameţit cu şi mai multă terminologie, adăugând, pe ici, pe colo, câteva mesaje promoţionale prestabilite: „Am trecut de testările alfa, domnule Barry. Aş spune că ne aflăm, cu certitudine, în faza beta.”

Întorşi la sinagogă, i-am făcut lui Barry testul care identifică nivelul-dorinţei-de-a-trăi. I-am făcut şi testul H-scan, care măsoară vârsta biologică a subiectului. Apoi, testul care identifică dorinţa-de-a-supravieţui-în-condiţii-dificile. Testul de rezistenţă-la-tristeţe-nemărginită. Testul de răspuns-la-pierderea-unui-copil. Trebuie să fi mirosit câte erau în joc, adulmecând cu nasul său ascuţit de protestant alb anglo-saxon, în timp ce pe dinaintea ochilor săi erau proiectate Imaginile, iar rezultatele se scurgeau pe äppärätul meu. Era dispus la orice pentru a supravieţui. Era întristat de viaţă, de şirul infinit de surse consecutive de durere, dar nu mai mult decât majoritatea oamenilor. Avea trei copii şi s-ar fi agăţat de ei pentru totdeauna, deşi banii pe care îi deţinea actualmente în contul său bancar nu ar fi putut asigura *eternitatea* pentru mai mult de doi dintre cei trei. Am selectat „Alegerea Sofiei” pe äppärätul clientului meu – o chestiune de importanţă majoră din punctul de vedere al lui Joshie.

Barry era epuizat. Testul de cunoaştere a limbajului Patterson-Clay-Schwartz, barometrul final pentru selecţie, putea fi lăsat pentru o altă sesiune. Ştiam deja că acest perfect rezonabil şi extraordinar de amabil individ de cincizeci şi doi de ani nu va face parte din lot. Era blestemat, ca mine. Aşa că i-am zâmbit, l-am felicitat pentru candoarea şi răbdarea sa, pentru inteligenţa şi maturitatea sa şi apoi, cu o glisare a degetului pe biroul meu digital, l-am aruncat pe rugul funerar al istoriei.

Îmi părea rău de Barry, dar şi mai rău îmi părea de mine. Biroul lui Joshie era înţesat de oameni cât era ziua de lungă, dar într-un moment de linişte l-am găsit lângă fereastră privind nedumerit la un cer de un albastru nemărginit pe care se vedea doar un elicopter militar, gras şi singuratic, care se îndrepta greoi spre East River, cu

ciocul său blindat îndreptat în jos, ca o pasăre de pradă la vânătoare. M-am apropiat de el. A dat din cap, nu neprietenos, dar cu o oarecare rezervă obosită. I-am spus povestea lui Barry, subliniind bunătatea înnăscută a omului şi problema lui – avea prea mulţi copii pe care îi iubea şi nu avea suficienţi bani pentru a-i salva pe toţi. Drept reacţie, Joshie a ridicat din umeri.

— Cei care vor să trăiască veşnic găsesc un mod de o face, a spus Joshie, o piatră de temelie a filozofiei Post-Umane.

— Hei, Grizzly, i-am spus, crezi că mă poţi înscrie şi pe mine la câteva tratamente de decronificare cu reducere? Doar întreţinere de bază a ţesuturilor moi şi, dacă poţi, vreo câţiva ani de viaţă?

Joshie s-a uitat la statuia de 3 metri din fibră de sticlă reprezentându-l pe Buddha, care îi mobila biroul, de altfel gol, emiţând din privirea-i binecuvântată raze alfa.

— E doar pentru clienţi, a spus el. Ştii asta, Rhesus. De ce mă obligi s-o spun cu voce tare? Ţine-te de dietă şi de exerciţiile fizice. Foloseşte stevia în loc de zahăr. Mai e încă multă viaţă în tine.

Tristeţea mea a umplut camera, acaparând contururile ei pătrate şi simple, înghesuind până şi mirosul spontan de petale de trandafir al lui Joshie.

— Nu asta am vrut să spun, a zis Joshie. Nu doar *multă* viaţă. Poate chiar eternitatea. Dar poţi să te păcăleşti, să o iei drept certitudine.

— O să mă vezi murind într-o zi, am spus, simţindu-mă imediat stânjenit de cuvintele mele.

Am încercat, aşa cum făcusem încă din copilărie, să simt inexistenţa. Am forţat răceala să se prelingă prin naturala umezeală a corpului meu înfometat, de imigrant de a doua generaţie. M-am gândit la părinţii mei. Vom muri cu toţii împreună. Nu va mai rămâne nimic din rasa

noastră obosită şi frântă. Mama cumpărase trei parcele alăturate într-un cimitir evreiesc din Long Island. „Acum putem fi împreună pentru totdeauna”, îmi spusese, iar eu aproape că izbucnisem în lacrimi în faţa optimismului ei deplasat, în faţa ideii că şi-ar fi dorit să-şi petreacă ideea ei de eternitate – şi ce ar *putea* să cuprindă eternitatea ei? – cu eşecul care e fiul ei.

— O să asişti la extincţia mea, i-am spus lui Joshie.

— Asta mi-ar sfâşia inima, Lenny, a răspuns Joshie, cu vocea frântă de oboseală sau poate doar de plictiseală.

— Peste trei sute de ani nici măcar nu-ţi vei mai aduce aminte de mine. Doar un lacheu amărât.

— Nu există nicio garanţie, a zis Joshie. Nici măcar *eu* nu pot fi sigur că personalitatea mea va supravieţui pentru totdeauna.

— Ba da, am spus.

Un tată nu ar trebui să supravieţuiască niciodată propriului copil, am vrut să adaug, deşi ştiam că Joshie nu ar fi fost de acord, din principiu.

Mi-a pus mâna pe ceafă şi m-a strâns uşor. M-am aplecat puţin spre el, sperând să continue să mă atingă. Mă masa uşor. Ceea ce nu însemna nimic deosebit; noi, angajaţii de la Post-Umane, ne masam reciproc în mod regulat. Cu toate acestea, am absorbit căldura lui, crezând că aşa făcea doar pentru mine. M-am gândit la Eunice Park şi la corpul ei cu pH-ul echilibrat, sănătos şi puternic. M-am gândit la ziua călduroasă de început de vară care se aduna în forţă în faţa ferestrei, la New Yorkul verilor trecute, la oraşul care obişnuia să-şi ţină atâtea promisiuni, care răspundea de un milion de ori „îţi sunt dator”. M-am gândit la buzele lui Eunice pe nasul meu, la dragostea amestecată cu durerea, la gustul de migdale şi sare pe care îl anticipa gura mea. M-am gândit la faptul că era totul prea frumos pentru a renunţa vreodată.

— Suntem abia la început, Lenny, a zis Joshie, strângând cu mâna lui puternică precum un cleşte carnea mea obosită. Deocamdată, dietă şi exerciţii fizice. Concentrează-te pe muncă să-ţi ţii mintea ocupată, dar nu te gândi prea mult şi nu ceda anxietăţii. După colţ aşteaptă multe *tsuris*. *Necazuri*, m-a lămurit el văzând nu am înţeles cuvântul în idiş. Dar şi o mulţime de oportunităţi, pentru oamenii potriviţi. Şi, *hei*, bucură-te că ţi-ai recuperat biroul.

— LIBOR a scăzut cu 57 de puncte de bază, potrivit CrisisNet, am spus eu în cunoştinţă de cauză.

Dar el se uita în äppärätul meu la o Imagine cu Eunice care pâlpâia puternic deasupra celorlalte fluxuri de date. Era o poză de la nunta uneia dintre prietenele ei ridicol de tinere de la Elderbird College din sudul Californiei, purta o rochie neagră cu buline care atârna de corpul ei încercând cu disperare să scoată la iveală formele preliminare de femeie adultă. Pielea ei strălucea în soarele cald al după-amiezii, iar privirea ei exprima o timidă încântare.

— Ea este Eunice, am spus. Iubita mea. Cred că o să-ţi placă foarte mult. Îţi place de ea?

— Pare sănătoasă.

— Mulţumesc, am spus radiind. Pot să îţi trimit o Imagine cu ea, dacă vrei. Eunice întruchipează la perfecţiune eternitatea.

— E în regulă, a zis uitându-se încă puţin la imagine. Bravo, Lenny. Te-ai descurcat excelent.

A doua zi, Eunice şi cu mine am luat trenul spre West-Bury, Long Island, pentru a-i întâlni pe soţii Abramov. Iubirea pe care am simţit-o pentru ea în timpul acelei călătorii cu trenul avea o capitală, dar şi provincii, parohii şi un Vatican, o planetă portocalie şi multe luni mohorâte – era sistemică şi completă. Ştiam că Eunice nu e pregătită să-i cunoască pe părinţii mei, dar acceptase şi aşa şi o

făcea de dragul meu. Acesta era primul semn major de bunăvoinţă din partea ei, iar eu eram copleşit de recunoştinţă.

Dulcea mea iubită era atât de emoţionată, încât aproape că tremura (de câte ori îşi aplicase luciul de buze şi îşi dăduse cu pudră pe nas să nu mai strălucească?), ceea ce îmi spunea că îi pasă de mine. Era îmbrăcată potrivit pentru ocazie, un pic mai conservator, cu o bluză albastră ca cerul, cu un guler ca de şcolăriţă de gimnaziu şi nasturi albi, fustă de lână plisată care ajungea până sub genunchi, o panglică neagră legată la gât – din anumite unghiuri, arăta ca una dintre evreicele ortodoxe care invadaseră clădirea mea. Coreenii îşi venerează bătrânii şi se tem de ei, ceea ce a scos la iveală o ciudată mândrie de imigrant în mine. Cu Eunice transpirând atât de frumos pe scaunul ei portocaliu din piele din trenul de navetişti, puteam să proiectez longevitatea firească a relaţiei noastre şi, cel puţin pentru o clipă, sentimentul că ne îndeplineam rolurile fireşti de urmaşi ai unor părinţi dificili din străinătate.

Şi mai era ceva. Prima mea dragoste pentru o coreeancă se născuse pe linia ferată Long Island, în urmă cu vreo douăzeci şi cinci de ani. Eram boboc la un prestigios liceu de matematică şi ştiinţe din Tribeca. Cei mai mulţi dintre ceilalţi copii erau asiatici şi deşi, teoretic vorbind, trebuia să locuieşti în New York ca să iei parte la cursuri, mai mulţi dintre noi ne dădeam rezidenţi şi veneam din diverse zone din Long Island. Drumul până la Westbury, printre zeci de colegi tocilari, s-a dovedit deosebit de dificil, deoarece la liceul de mate-fizică era de notorietate faptul că media mea ponderată era un sumbru 86,894, deşi media necesară pentru a intra la Cornell sau la University of Pennsylvania, cea mai slabă dintre şcolile din Ivy League (în calitate de copii de imigranţi din naţiuni

cu performanţe ridicate, ştiam că părinţii noştri ne-ar fi dat o palmă peste bot pentru orice altceva mai puţin decât Penn), era de 91,550. Mulţi dintre băieţii coreeni şi chinezi care făceau naveta cu trenul, ca mine – părul lor ţepos încă îmi bântuie cele mai literale vise – dansau în jurul meu, cântându-mi media:

— Optzeci şi şase virgulă opt nouă patru, optzeci şi şase virgulă opt nouă patru!

— Nu intri nici măcar la Oberlin cu media asta.

— Distracţie plăcută la NYU, Abramov.

— Ne vedem la University of Chicago! Acolo sunt profesorii profesorilor!

Dar era o fată, o altă Eunice – o Eunice Choi, mai exact – o frumuseţe înaltă şi liniştită, care-i îndepărta cu forţa pe băieţi de pe mine, în timp ce le striga:

— Nu e vina lui Lenny că nu se descurcă bine la şcoală! Nu uitaţi ce spune reverendul Sung: suntem diferiţi. Fiecare are propriile abilităţi. Vă amintiţi Căderea omului în păcat? Suntem cu toţii creaturi decăzute.

Apoi se aşeza lângă mine şi, fără vreo invitaţie, mă ajuta la temele mele imposibile de la chimie, mutând literele şi cifrele ciudate prin caietul meu până când ecuaţiile erau, nu ştiu cum, considerate „echilibrate”, în timp ce eu, complet dezechilibrat de magica fată de lângă mine, cu pielea ei mătăsoasă strălucind sub pantalonii scurţi de gimnastică şi cu tricoul portocaliu de la Princeton, încercam să adulmec un pic din mirosul părului ei sau să ating, cumva, cotul ei ascuţit. Era prima dată când o femeie se ridicase să mă apere, făcându-mă să mă gândesc că, de fapt, trebuie să fiu apărat, că nu sunt o persoană rea, ci doar nu la fel de pricepută în viaţă ca alţii.

La Westbury, eu şi cu Euny am coborât în faţa unui transportor blindat de trupe parcat lângă gară, cu un Browning calibrul 50 care se bălăngănea în sus şi în jos,

urmărind trenul care pleca, de parcă ne-ar fi făcut cu mâna într-un salut de rămas-bun plin de entuziasm. Garda Naţională verifica äppärätele mulţimii multirasiale, salvadorieni şi irlandezi, sud-asiatici şi evrei şi oricine altcineva alesese să facă din această bucată din centrul Long Island tapiseria bogată şi urât mirositoare care devenise acum. Trupele păreau mai furioase şi mai arse de soare decât de obicei; poate că tocmai se întorseseră din Venezuela. Doi bărbaţi – unul cu pielea ciocolatie, celălalt nu – fuseseră scoşi din linie şi erau împinşi în vehiculul armat. Tot ce se auzea erau zumzetul şi clickurile äppärätelor noastre în timp ce se descărcau datele din ele şi cântecul concurent al greierilor treziţi dintr-un somn care durase şapte ani. Compatrioţii mei ţineau capetele plecate, braţele căzute pe lângă pantaloni, simţindu-se vinovaţi cu toţii că nu sunt cei mai buni, că nu-şi câştigă pâinea cea de toate zilele, genul de docilitate la care nu mă aşteptam de la americani, chiar şi după atâţia ani de declin. Iată *oboseala* eşecului impus unei ţări care nu credea decât în opusul acestuia. Iată care era produsul final al profundei noastre epuizări morale. Mai-mai să-i trimit un mesaj lui Nettie Fine, s-o rog să-mi împrumute şi mie din acea strălucitoare speranţă de american nativ. Credea cu adevărat că situaţia se va îmbunătăţi?

Un *mujik* burtos, cu barbă şi cască de camuflaj, mi-a scanat äppärätul, rânjind nemulţumit la mine cu o respiraţie cu damf de om abia trezit care ţinuse până după-amiază.

— Furnizare intenţionată de date incomplete, a lătrat el cu un accent pe care l-am plasat undeva între regiunea Munţilor Apalaşi şi sudul profund, cuvântul „date” devenind în gura lui o minunăţie de trei silabe. (Cum a ajuns acest fals rezident din Kentucky membru al Gărzii Naţionale din *New York*?) Ce naiba, fiule? a făcut el.

M-am dezumflat pe loc. Lumea s-a retras momentan în sine. Mai mult decât orice, mi-era frică să-mi fie frică de faţă cu Eunice. Eram protectorul ei în această lume.

— Nu, am spus. Nu, domnule. S-a clarificat. Este o greşeală. Am fost într-un avion de la Roma cu un tip gras, un rebel. I-am spus vidrei „nişte italieni”, dar cred că a înţeles „kenyeni”.

Soldatul a ridicat o mână.

— Lucrezi pentru Staatling-Wapachung? a întrebat el, pronunţând greşit de cel puţin patru ori numele complicat al angajatorului meu.

— Da, domnule. Divizia Serviciilor Post-Umane, domnule.

Cuvântul „domnule” suna ca o armă stricată aflată undeva pe la picioarele mele. Şi din nou mi-am dorit să fie părinţii mei mai aproape mine, deşi se aflau la mai puţin de trei kilometri distanţă. M-am gândit la Noah, nu ştiu de ce. Să fi fost cu adevărat colaborator AAR, cum sugerase Vishnu? Şi dacă da, mă putea ajuta în clipa asta?

— Negi şi consimţi?

— Poftim?

Bărbatul a oftat.

— Negi existenţa acestei conversaţiei şi îţi dai consimţă-mântul?

— Da. Bineînţeles că da!

— Amprenta digitală aici.

Am atins cu buricul degetului mare pernuţa de la äppärätul său voluminos, de culoare maronie.

A mişcat scurt din încheietură.

— Mergeţi mai departe.

Şi în timp ce mergeam mai departe, mi-a atras atenţia scrisul de pe un transportor blindat de trupe: „ECHIPAMENT PROPRIETATE/LEASING A WAPACHUNG CONTINGENCY”.Wapachung

Contingency era sucursala de securitate îngrozitor de profitabilă a companiei-mamă. Ce naiba se întâmpla aici?

Am luat un taxi până la adresa părinţilor mei, trecând pe lângă diverse exemple de case modeste cu două etaje acoperite cu plăci de aluminiu, cu fanioanele New York Yankee pe fiecare uşă – genul de cartier în care toţi banii se duc în peluzele de 12 metri pe 30, care chiar şi în căldura de cuptor a verii de pe Coasta de Est rămân verzi şi îngrijite. M-am simţit puţin jenat, pentru că ştiam că părinţii lui Eunice aveau o situaţie mult mai bună decât a alor mei, dar eram mulţumit de felul în care se rezolvaseră lucrurile cu tipul răstit de la Garda Naţională, de aparenţa de putere şi graţie pe care mi le oferise calitatea de angajat al puternicei Corporaţii Staatling-Wapachung, care, se pare, acum înarma Garda Naţională.

— Ţi-a fost frică la punctul de control, Euny? am întrebat.

— Ştiu că *kokiri* al meu nu e un criminal deviant, a răspuns frecându-mi nasul şi aplecându-se ca să-i pot săruta fruntea, bucurându-se de faptul că mai puteam face glume în aceste vremuri dificile.

În câteva minute am ajuns la colţul dintre Washington Avenue şi Myron, cel mai important colţ de stradă din viaţa mea. Vedeam deja casa părinţilor mei în stil Cape Cod, jumătate cărămidă, jumătate *stucco*, aurita cutie poştală din faţă, lampionul fals în stilul secolului al XIX-lea de lângă, scaunele ieftine de grădină stivuite pe insula de ciment care era folosită drept verandă, un motiv negru cu un cal şi o trăsură pe uşa de oţel (nu vreau să le critic gusturile, toate aceste vechituri erau deja aici când au luat casa) şi cele două steaguri uriaşe, al Statelor Unite şi al SecurityState Israel fluturând în briza ceţoasă, atârnate fiecare de câte un stâlp. Domnul Vida, relicvă savuroasă şi vecinul părinţilor mei, cel mai bun prieten al tatei, mi-a

făcut cu mâna de pe veranda de peste drum, strigând ceva încurajator la adresa mea şi ceva – probabil obscen – la adresa lui Eunice. Atât tatăl meu, cât şi domnul Vida fuseseră ingineri în ţara lor de origine, reduşi aici la viaţa de muncitor necalificat: mâini mari şi bătătorite, trupuri mici şi libidinoase, ochi căprui inteligenţi, conservatori mai mult cu vorba, copii silitori, luptători cu viaţa, trei domnul Vida, unul tata. Eu şi fiul său, Anuj, am mers împreună la NYU, iar acum micul ticălos era analist senior la AlliedWasteCVSCitigroup.

Am luat-o pe Eunice de braţ şi-am condus-o pe peluza imaculată a părinţilor mei. În prag a apărut mama într-una dintre ţinutele ei obişnuite – chiloţi albi şi brasieră –, o femeie care, de când se pensionase, se dedase unei intense vieţi la domiciliu şi pe care nu o mai văzusem îmbrăcată cum se cuvine de ani buni.

Era pe punctul de a-şi arunca braţele în jurul gâtului meu cu obişnuitul dramatism, când a observat-o pe Eunice. I-a scăpat un scâncet rusesc de uimire şi s-a retras în casă, lăsându-mă, ca de obicei, cu imaginea sânilor ei mari atârnând sub forţa gravitaţiei şi a burticii ei albe şi rotunjoare. Tata, cu bustul gol, în pantaloni scurţi bej pătaţi, i-a luat curând locul, s-a holbat şi el la Eunice, şi-a trecut mâna peste sânii musculoşi şi goi, a exclamat, poate din jenă, un „O!” şi apoi m-a îmbrăţişat oricum. Mi-a lăsat pe noua mea cămaşă elegantă fire de păr din stufărişul gri de pe piept, pe care tata îl purta cu o notă bizară de clasă, ca şi cum ar fi fost un membru al familiei regale într-o ţară tropicală. M-a sărutat pe ambii obraji, iar eu am făcut la fel, simţind fiorul intimităţii, al apropierii neaşteptate de o persoană care, de obicei, orbita foarte departe de mine. În minte mi s-a insinuat codul de tip confucianist, instrucţiunile care reglau relaţiile tată-fiu în Rusia: tată înseamnă că trebuie să-l iubesc, trebuie să-l

ascult, că nu-l pot jigni, nu-l pot răni, nu-l pot trage la răspundere pentru greşelile din trecut, e un om bătrân de-acum, lipsit de apărare, care merită tot ceea ce îi pot oferi. A revenit şi mama, în pantaloni scurţi şi maiou.

— *Sînocek!* („Băieţelul meu!”) a exclamat ea, sărutându-mă în aceeaşi manieră plină de însemnătate. Ia uite cine a venit pe la noi! *Naş liubimeţ* („preferatul nostru”).

I-au strâns mâna lui Eunice, evaluând-o rapid amândoi, constatând că nu e, ca predecesoarele ei, evreică, aprobând însă tăcut faptul că e suplă şi atrăgătoare, cu o coamă de păr negru şi sănătos. Mama şi-a desfăcut preţioasele şuviţe blonde din baticul verde sub care le ţinea la adăpost de soarele american şi i-a zâmbit binevoitoare lui Eunice, pielea blândă şi palidă, îmbătrânită doar în jurul gurii, care nu-i tăcea deloc. A început să-i spună, în engleza ei îndrăzneaţă, căpătată după pensionare, cât de bucuroasă e să aibă o potenţială noră (visul peren – două femei contra doi bărbaţi, şanse îmbunătăţite la masă), completând conturul singurătăţii ei şi bombardând-o cu întrebări despre viaţa mea misterioasă din îndepărtatul New York.

— Ţine casa curată Lenny? Dă cu aspiratorul? Odată, am fost la el la cămin, la facultate, oh, groaznic! Un miros! Ficus mort! Brânză stricată pe masă. Şosete atârnate la fereastră.

Eunice a zâmbit şi a vorbit în apărarea mea.

— Este foarte harnic, doamnă Abramov. Este foarte curat.

M-am uitat cu drag la ea. Undeva, sub cerul strălucitor al suburbiilor, simţeam prezenţa unui Browning calibrul 50 rotindu-se în direcţia unui tren care se apropia pe calea ferată Long Island, dar eu eram aici, înconjurat de oameni care mă iubesc.

— Am luat Tagamet de la farmacia cu reduceri, i-am spus tatălui meu, scoţând cinci cutii din geanta cu care venisem.

— Mulţumesc, *malenki* („puiul meu”), a zis tata, luându-şi medicamentul iubit. Ulcer peptic, i-a explicat pe un ton grav lui Eunice, arătând cu degetul spre adâncul stomacului său chinuit.

Mama mă apucase deja de ceafă, mângâindu-mi cu ardoare părul.

— Ce-ai încărunţit, a remarcat ea, dând exagerat din cap, ca şi cum ar fi fost o actriţă americană de comedie. Atât de bătrân se face. Aproape patruzeci. Lionia, ce se întâmplă cu tine? Prea mult stres? Şi ai şi chelit. Dumnezeule!

Am îndepărtat-o, scuturând din cap. De ce toată lumea era atât de preocupată de declinul meu?

— Te cheamă Eunice, a zis tata. Ştii de unde provine acest nume?

— Părinţii mei..., a dat Eunice să spună, curajoasă.

— Din greacă, *yoo-nee-kay*. Înseamnă „victorios”.

A râs, bucuros să arate că, înainte de a fi obligat să fie un simplu custode aici, în America, fusese un cvasi-intelectual şi un mic dandy pe strada Arbat, din Moscova.

— Aşa că sper, a continuat el, că şi în viaţă vei fi victorioasă!

— Cui îi pasă de greacă, Boris? a intervenit mama. Uită-te ce frumoasă e!

Faptul că părinţii mei admirau aspectul fizic şi caracterul de învingătoare al lui Eunice m-a binedispus destul de mult. După atâţia ani, încă tânjeam după aprobarea lor, încă mai doream să am parte de metodele lor educative de secol XIX, morcovul şi bâţul. Mi-am impus să-mi dau mai încet emoţiile, să gândesc fără ca sângele familiei să îmi explodeze în tâmple. Dar a fost în zadar.

Cum am trecut de mezuza de pe uşa de la intrare, m-am simţit ca şi cum aş fi avut din nou doisprezece ani.

Eunice, roşie în obraji din pricina complimentelor, m-a privit cu teamă şi surpriză, în timp ce tata mă conducea spre canapeaua din sufragerie pentru obişnuita noastră discuţie de la inimă la inimă. Mama s-a repezit spre canapea cu o pungă de plastic, pe care a pus-o peste locul unde urma să mă aşez eu, cu hainele mele compromise, purtate pe afară, prin Manhattan, apoi a dus-o pe Eunice în bucătărie, discutând vesel cu potenţiala sa noră şi aliată. Îi spunea că „bărbaţii pot fi aşa murdari, ştii" şi că tocmai construise un nou dispozitiv de depozitare pentru numeroasele ei mopuri.

Pe canapea, tata şi-a pus braţul în jurul umerilor mei – iată, apropierea – zicând:

— *Nu, rasskaji* („Deci, povesteşte-mi.")

Respiram în acelaşi ritm cu el, de parcă am fi fost conectaţi. Simţeam cum vârsta lui se scurge într-a mea, ca şi cum ar fi fost avangarda propriei mele mortalităţi, deşi pielea lui era surprinzător de lipsită de riduri şi mirosea a vitalitate şi doar un strop a descompunere. Vorbeam într-o engleză presărată cu bruma amăgitoare de rusă pe care o studiasem, din întâmplare, la NYU, cuvinte străine ca nişte stafide care străluceau ieşite dintr-o chiflă. Am înregistrat mintal o parte dintre cuvinte, cele mai dificile, pentru a le căuta sensul mai târziu, acasă, în dicţionarul meu Oxford, nedigital, rus-englez. Am vorbit despre serviciu, despre finanţele mele, despre cei 239 000 de dolari indexaţi la yuan pe care îi datoram lui Howard Shu (*Svoloci kitaicionok* [„chinezuţ mârşav"], şi-a dat cu părerea tata), despre cea mai recentă evaluare, destul de pozitivă, a apartamentului meu de 740 de metri pătraţi din Lower East Side, despre toate chestiunile monetare care ne apropiau prin prisma temerii de a le pierde. I-am pus la

dispoziţie o fotocopie a ceea ce eram, fără să-i spun că sunt nefericit şi umilit, şi că, la fel ca el, mă simt adesea singur.

A ridicat pandantivul, noul meu äppärät.

— Cât costă? a spus el întorcând obiectul, datele multicolore revărsându-i-se pe degetele păroase.

Când i-am explicat că aparatul e gratis, a pufnit fericit, spunând într-o engleză impecabilă:

— E bine să înveţi o nouă tehnologie pe gratis.

— Şi Creditul tău? Cât mai e? l-am întrebat.

— Eh, a dat din mână îndepărtând gândul. Nu mă apropii niciodată de stâlpii ăia, ce mai contează?

Podeaua de sub picioarele mele era curată, curată cum numai podelele imigranţilor ştiu să fie, suficient de curată cât să îţi dai seama că cineva făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Tata avea două televizoare de modă veche, fixate pe perete, deasupra şemineului compulsiv lustruit de mama. Unul dintre ele era setat pe fluxul FoxLiberty-Prime, care transmitea imagini din oraşul de corturi din Central Park, care se întindea din curtea din spate a Muzeului Metropolitan, peste dealuri şi văi, până la Sheep Meadow (*Obezianî* [„Maimuţe”], a spus tata despre protestatarii fără adăpost şi fără locuinţă). Pe celălalt ecran, FoxLiberty-Ultra transmitea cu ferocitate imagini de la sosirea reprezentantului Băncii Centrale Chineze la baza aeriană Andrews, cu naţiunea noastră îngenuncheată în faţa lui, cu preşedintele nostru şi frumoasa lui soţie încercând să nu tremure, în timp ce o ploaie torenţială cum numai în Maryland vedeai spăla asfaltul crăpat de căldură al pistei.

Când l-am întrebat pe tata cum se simte, a arătat spre stomacul care îl ardea şi a suspinat. Apoi a început să vorbească despre ştirile de pe Fox. Uneori, când vorbea, bănuiam că, cel puţin în mintea lui, încetase deja să mai

existe, că se considera doar un recipient gol care se plimba printr-o lume ridicolă. Exprimându-se în propoziţii ruseşti complicate, pe care engleza i le negase, l-a lăudat pe Rubenstein, Ministrul Apărării, a vorbit despre tot ceea ce el şi Partidul Bipartit au făcut pentru ţara noastră şi despre cum, cu binecuvântarea lui Rubenstein, SecurityState Israel ar trebui să folosească opţiunea nucleară împotriva arabilor şi persanilor, „în special împotriva Damascului, care, dacă vânturile vor bate în direcţia corectă, *s bojiei pomoşciu* [«cu ajutorul lui Dumnezeu»], va purta nori otrăvitori şi precipitaţii radioactive în direcţia Teheranului şi Bagdadului”, dar nu spre Ierusalim şi Tel Aviv.

— Ştii, m-am întâlnit cu Nettie Fine la Roma, i-am spus. La ambasadă.

— Şi ce mai face mama noastră americană? Încă mai crede că suntem „nemiloşi”? a râs cu o oarecare cruzime.

— Crede că oamenii din parcuri se vor răzvrăti. Foştii membri ai Gărzii Naţionale. Că va avea loc o revoluţie împotriva bipartiţilor.

— *Ciuş kakaia!* („Ce prostie!”) a exclamat tata. Dar apoi a reflectat câteva clipe şi şi-a deschis braţele: Ce să faci cu cineva ca ea? a zis într-un final. *Liberalka!* („O liberală!”)

Am simţit respiraţia tatălui meu pe obraz timp de douăzeci de minute, în timp ce vorbea despre complicata sa viaţă politică, apoi m-am scuzat, m-am desprins din îmbrăţişarea lui umedă şi m-am dus în baia de la etaj, în timp ce mama îmi striga din bucătărie:

— Lenny, nu te descălţa în baia de la etaj. Tata are *gribok* („picior de atlet”).

În baia contaminată, am admirat ciudatul obiect rotund din plastic cu spiţe de lemn care ţinea colecţia impresionantă de mopuri a mamei mele în mod „gata de utilizare”. Deşi părinţii mei nu au avut niciodată un cuvânt

bun de spus de-spre HolyPetroRussia, pe holuri erau atârnate cărţi poştale înrămate, în tonuri sepia, cu Piaţa Roşie şi Kremlinul, statuia ecvestră înzăpezită a prinţului Iuri Dolgoruki, fondatorul Moscovei (pe genunchii tatei învăţasem puţin din istoria Rusiei) şi zgârie-norii gotici din epoca stalinistă ai prestigioasei Universităţi de Stat din Moscova, unde niciunul dintre părinţii mei nu a urmat cursurile, pentru că, după cum spuneau ei, evreii nu aveau voie pe-atunci. În ceea ce mă priveşte, nu am fost niciodată în Rusia. Nu am avut şansa de a învăţa să o iubesc şi să o urăsc aşa cum făceau părinţii mei. Am propriul meu imperiu muribund cu care trebuie să mă lupt şi nu-mi doresc altul.

Dormitorul meu era aproape gol. Mama ascunsese în dulapuri, în cutii atent etichetate, toate urmele trecerii mele, posterele şi micile rahaturi de prin călătorii. M-am desfătat în confortul de mic dormitor de la etaj dintr-o casă tradiţională americană stil Cape Cod cu uşa de dimensiuni înjumătăţite, care te obliga să te apleci, să te simţi din nou mic şi naiv, pregătit pentru orice, să mori din dragoste, cu trupul ca un coş plin de un fum negru şi ciudat. Aceste încăperi pătrate, ghemuite şi ciudate, sunt ca un imn al adolescenţei, al maturităţii, al primului şi ultimului gust al tinereţii. Nu pot să îţi spun cât de mult a însemnat pentru familia mea şi pentru mine achiziţionarea acestei case, a fiecărui mic dormitor. Îmi amintesc şi acum când au semnat actele în biroul avocatului specializat în drept imobiliar, toţi trei radiind unul la celălalt, iertându-ne mintal păcate de un deceniu şi jumătate, bătăile din tinereţe pe care mi le administrase tata, neliniştile şi maniile mamei, îmbufnarea mea adolescentină, pentru că un simplu custode şi soţia sa făcuseră, în sfârşit, ceva ce trebuie! Şi totul avea să fie bine acum. Nu mai era cale de întoarcere de aici, de la şansa glorioasă care ne fusese

acordată în buricul Long Island-ului, de la tufişurile tăiate cu grijă lângă cutia poştală (tufişurile noastre, tufişurile **ABRAMOV**) până la posibilitatea californiană, adesea menţionată, de a avea o piscină supraterană în spate, o posibilitate care nu s-a concretizat niciodată din cauza situaţiei noastre financiare proaste, dar la care nici nu am renunţat vreodată de tot. Şi nici de la aceasta, camera mea, a cărei intimitate nu fusese niciodată respectată de părinţii mei, dar unde, totuşi, îmi mai găseam refugiu în zilele fierbinţi de vară, pe gloriosul meu pat de cazarmă, cu braţele subţiri de adolescent făcând singurul lucru nononanist de care erau capabile – să ridice în tării volumul mare, roşu, de Conrad, cu buzele moi mişcându-se la unison cu acele cuvinte dense, pereţii cu lambriu de lemn deformat absorbindu-mi plescăiturile ocazionale din limbă.

Pe hol, am zărit o altă amintire înrămată. Un eseu pe care tatăl meu îl scrisese în limba engleză pentru buletinul informativ al laboratorului ştiinţific din Long Island unde lucra (ajunsese pe prima pagină a ziarului, spre mândria familiei noastre) şi pe care eu, în calitate de student cu specializare în limba şi literatura engleză la NYU, îl ajutasem să-l corecteze şi să-l rescrie.

BUCURIA DE A JUCA BASCHET
de Boris Abramov

> Uneori, viaţa este dificilă şi pe oameni îi poate încerca dorinţa de a se elibera de presiunile şi de grijile vieţii. Unii merg la psihiatru, alţii sar într-un lac rece sau călătoresc în jurul lumii. Dar pe mine nimic nu mă bucură mai mult decât să joc baschet. La Laborator avem mulţi bărbaţi (şi femei!) cărora le

place să joace baschet. Provin de prin toate colţurile lumii, din Europa, America Latină şi de peste tot. Nu pot spune că sunt cel mai bun jucător, nu mai sunt aşa tânăr, mă dor genunchii, sunt şi cam scund, iar acest lucru este un handicap. Dar iau jocul foarte în serios şi când apare o problemă mare în viaţa mea şi simt că nu mai vreau să trăiesc, îmi place să mă imaginez pe teren, încercând să marchez, aruncând mingea de la mare distanţă sau făcând manevre împotriva unui adversar agil. Încerc să joc inteligent. Drept urmare, am constatat că adesea sunt victorios chiar şi împotriva unui jucător mult mai înalt sau mai rapid, din Africa sau Brazilia, să zicem. Dar nu contează dacă pierzi sau câştigi, important este spiritul acestui joc frumos. Aşadar, dacă aveţi timp marţea sau joia la prânz (12:30), vă rog să vă alăturaţi mie şi colegilor noştri la centrul de educaţie fizică, unde ne vom distra petrecând timpul împreună într-o manieră sănătoasă. Vă veţi simţi mai bine şi grijile vieţii vor „dispărea de parcă nici n-ar fi existat”! *Boris Abramov este custode în cadrul diviziei Clădiri şi Spaţii Verzi.*

Îmi amintesc că am încercat să-l conving pe tata să elimine partea în care spunea că este „cam scund” şi cea în care spunea că-l dor genunchii, dar el a zis că vrea să fie sincer. I-am spus că în America oamenii preferă să-şi ignore punctele slabe şi să-şi sublinieze realizările măreţe. Acum, când mă gândesc la toate acestea, mă simţeam vinovat că m-am născut în Queens şi că am avut în farfurie multă mâncare hrănitoare, mâncare care mi-a permis să cresc până la o înălţime seminormală de 175 de centimetri, în timp ce tatăl meu abia dacă ajunge la semnul care marchează 167 de centimetri. El, sportivul, nu

eu, moale şi staţionar, era cel care avea nevoie de acei centimetri în plus pentru a trece cu mingea de baschet pe lângă un uriaş pituitar brazilian.

Strigătul familiar al mamei mele a răsunat la parter:

— *Lionia gotovo!* („Lenny, cina e gata!”)

Jos, în sufrageria cu mobilierul românesc lăcuit pe care familia Abramov îl adusese din apartamentul ei din Moscova (totalitatea acestuia putea fi înghesuită într-o cameră americană de mici dimensiuni), masa era acoperită cu de toate, aşa cum dictează ospitalitatea rusească, de la patru feluri diferite de salam picant la o farfurie de limbă, tare precum cauciucul şi până la fiecare specie de peşte mic care a vieţuit vreodată în Marea Baltică, ca să nu mai vorbim de sacrul caviar negru. Eunice stătea ca regina Estera, în costumaţia ei ortodoxă, la capătul ceremonial al mesei, pe o pernă umflată pe care scria Paşte Fericit, încruntată din cauza concentrării, neştiind prea bine cum să se descurce cu acei curenţi ciudaţi de iubire şi de opusul iubirii care circulau prin aerul cu miros de peşte. Părinţii mei au luat loc, iar tatăl meu a propus un toast de sezon, în limba engleză:

— Pentru Creatorul nostru, care a făcut America, ţara libertăţii, şi care ne dă nouă pe Rubenstein, care îl ucide pe arab, şi pentru dragostea care înfloreşte în asemenea vremuri între fiul meu şi Yooo-neee-kay, care [îi face cu ochiul lui Eunice] va fi victorioasă, ca Sparta asupra Atenei, şi pentru vară, care este anotimpul cel mai propice iubirii, deşi unii ar putea spune că este primăvara.

În timp ce continua cu vocea lui impunătoare, cu un pahar de vodcă de provenienţă dubioasă – probabil de la vreun târg de vechituri improvizat în faţa garajului – tremurând în mâna lui cu probleme, mama, plictisită, s-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

— *Kstati, u tvoei Eu-nice ocen krasivîe zubî. Mojet bît tî jenişsia?* („Apropo, Eunice a ta are dinţi foarte frumoşi. Poate că te vei căsători?”)

Puteam vedea cum mintea lui Eunice absorbea elementele de bază din discursul tatălui meu (arabii – răi, evreii – buni, Banca Centrală Chineză – poate bună, America – întotdeauna numărul unu în inima lui), cântărind expresia de pe chipul mamei mele în timp ce îmi vorbea în rusă. Mintea lui Eunice se mişca atât de repede printre emoţii şi idei, dar frica de pe chipul ei reflecta o viaţă care se scurgea prea repede, fără să-i lase timp să-i găsească un sens.

Odată toastul încheiat, cu un final destrămat în bâlbâieli politice mulţumite, ne-am înfruptat din mâncare fără rezerve. Eram cu toţii originari din ţări strangulate, din punct de vedere istoric, de foamete şi niciunul străin de gustul sărat şi de cel de saramură.

— Eunice, a spus mama, poate tu poţi să-mi răspunzi la această întrebare. Ce este Lenny ca profesie? Eu nu înţeleg niciodată. A făcut facultatea de studii economice la NYU. Deci ce este? Om de afaceri?

— Mamă, am zis, expirând un pic exasperat, te rog.

— Vorbesc cu Eunice, a replicat mama. Ca fetele.

Nu mai văzusem niciodată chipul lui Eunice atât de serios, în ciuda faptului că printre buzele lucioase tocmai se făcea nevăzută coada unei sardine din Marea Baltică. M-am întrebat ce-ar putea răspunde.

— Lenny se ocupă de ceva foarte important, i-a spus mamei. Seamănă, cred, cu medicina. Îi ajută pe oameni să trăiască pentru totdeauna.

Tata a dat un pumn în masa din sufragerie, nu suficient de tare cât să rupă drăcia românească, dar suficient cât să mă facă să mă retrag în mine, suficient cât să mă îngrijorez că ar putea să-mi tragă una.

— Imposibil! a urlat. În primul rând, se încalc toate legile fizicii şi biologiei. În al doilea, imoral, în ochii lui Dumnezeu. Ptiu! Nu aş dori aşa ceva.

— Munca e muncă, a zis mama. Dacă americanii bogaţi şi proşti vor să trăiască veşnic şi Lenny facut bani, ce interesează pe tine? şi a dat din mână spre tata. Prostie!

— Da, dar de unde ştie Lenny despre medicină? a replicat tata, iluminându-se la faţă în timp ce flutura ciuperca marinată înfiptă în furculiţă. Nu a învăţat niciodată la liceu. Care e media lui ponderată? Optzeci şi şase virgulă opt nouă patru.

— NYU Stern Business School este pe locul unsprezece la marketing, specializarea lui Lenny, i-a amintit mama, iar eu am simţit că mi se încălzeşte inima auzind-o cum mă apără.

Mă atacau pe rând şi mă respingeau pe rând, de parcă ar fi vrut să dreneze doar o parte din iubirea mea pentru ei, lăsându-l pe celălalt liber să răsucească cuţitul în vechile răni, care între timp făcuseră coajă. Mama s-a întors spre Eunice.

— Deci Lenny ne-a spus că vorbeşti perfect italiana.

Eunice s-a îmbujorat şi mai abitir.

— Nu, a zis ea, coborându-şi ochii şi punându-şi mâinile pe genunchi. Am început deja să uit totul. Verbele neregulate.

— Lenny a petrecut un an în Italia, a spus tata. Am venit să-l vizităm. *Nimic!* Bla-bla-bla. Bla-bla-bla, a făcut, mişcându-şi trupul ca să-mi mimeze mersul pe străzile Romei în timp ce încercam să vorbesc cu localnicii.

— Tu eşti mincinos, Boris, a zis mama cu nonşalanţă. Ne-a cumpărat roşii frumoase la târg în Piazza Vittorio. A negociat preţul. Trei euro.

— Dar roşia e simplu, a replicat tata. În rusă *pomidor*, în italiană *pomodoro*. Până şi eu ştiu lucrurile astea! Poate dacă negocia pentru noi castraveţi sau dovlecei...

— *Zatknis uje, Boris* („Tacă-ţi fleanca, Boris”), a spus mama, aranjându-şi maioul şi privindu-mă direct în ochi. Lenny, vecinul domnul Vida ne arată că apari pe fluxul „101 oameni de care trebuie să ne fie milă”. De ce o faci? Băiatul ăsta care suge pula râde de tine. Spune că eşti gras, prost şi bătrân. Că nu mănânci mâncare bună, că nu ai o profesie şi că FUTABILITATEA ta e foarte mică în clasament. Şi mai spune că *tebia ponizili* [„ai fost retrogradat”] în companie. Tata şi cu mine suntem foarte trişti din cauza asta.

Tata şi-a mutat privirea cam ruşinat, în timp ce, pe sub masă, eu îmi strângeam şi îmi relaxam degetele de la picioare. Deci acesta era adevăratul motivul al supărării lor pe mine. Le spusesem de-atâtea ori să nu se uite la niciun flux şi la nicio dată despre mine. Eram o persoană retrasă, eu şi lumea mea mică. Trăiam într-o comunitate de pensionari. Abia învăţasem să FOC. N-aveau altceva mai bun de făcut cu anii rămaşi de pensie decât să cerceteze dureros de amănunţit viaţa singurului lor copil? De ce mă hărţuiau cu roşiile lor şi cu mediile lor de la liceu şi cu „da’ ce eşti tu ca profesie”?

Dar apoi am auzit-o pe Eunice vorbind, engleza ei americană atât de directă răsunând în micimea casei noastre.

— Şi eu i-am spus să nu apară în fluxul acela, a zis. Şi n-o va mai face. N-o vei face, nu-i aşa, Lenny? Eşti atât de bun şi de inteligent, de ce trebuie s-o faci?

— *Exact*, a fost de acord mama. Exact, Eunice.

Nu le-am spus că mi-am recăpătat biroul. Nu am spus nimic. M-am lăsat pe spate şi le-am privit pe cele două femei din viaţa mea cum bombăne peste o masă

românească lucioasă, care gemea sub o muşama de plastic şi douăzeci de tone de maioneză şi de peşte la conservă. Se priveau una pe cealaltă cu o complicitate placidă. Uneori, mamele şi iubitele concurează una împotriva celeilalte, dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată asta. Este destul de uşor pentru două femei inteligente, în ciuda diferenţei de vârstă şi de trecut, să ajungă să fie pe deplin de acord în ceea ce mă priveşte. *Copilul ăsta*, păreau să spună...

Copilul ăsta încă mai trebuie dădăcit.

CUMPĂTARE, CARITATE, CREDINŢĂ, SPERANŢĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

25 IUNIE

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Ponei Preţios,

Ce mai faci, găoază? Of, Doamne. Sau, „oy, Doamne”, cum ar spune iubitul meu evreu. Mă simt atât de ciudat în ultima vreme. Ce n-aş da să iei avionul, să vii aici ca să mergem la Padma să ne facem părul. Al meu a crescut prea lung şi arată ciudat. Îu. Poate că ar trebui să-mi fac un permanent *ajumma* cum au mamele noastre, îl usuci dimineaţa şi, gata, se aranjează în formă de cască. Încep să fac şi faimoasele şolduri de *ajumma*! Grozav, nu? Arăt ca mătuşa mea Suewon corcită cu o raţă. Iar fundul meu este ATÂT DE AFURISIT DE MARE că o să-l depăşească pe al lui Lenny, care are un fund turtit, de bărbat de vârstă mijlocie, dar hai să nu-ţi fac scârbă iar. Vezi, suntem perfecţi unul pentru celălalt! Să-mi spui Grăsana, da?

Of, Poneiul meu. Ce mă fac cu Lenny? E atât de inteligent, încât mă intimidează. La Roma, Ben mă intimida cu înfăţişarea sa şi din cauza asta nu m-am simţit niciodată supersigură în pat. Cu Lenny e mai uşor. Pot fi eu însămi pentru că tot ce face el este atât de tandru

şi de sincer. I-am făcut o felaţie şi l-am lăsat să-mi ejaculeze în gură şi a fost atât de recunoscător, încât a început să plângă, la propriu. Cine ar face aşa ceva? Uneori, tot ce vreau este să-l doresc la fel de mult cum mă doreşte el pe mine. Vorbeşte deja de căsătorie, scumpul meu tocilar micuţ! Iar eu nu vreau altceva decât să se mai relaxeze şi el, să nu mai fie mereu atât de drăguţ şi de grijuliu şi să nu mai încerce să mă mulţumească, să mă mai lase şi pe mine să-l conving. Spun prostii?

Deci am fost în Long Island să-i cunosc părinţii. Practic, m-a şantajat emoţional ca să mă duc. Tatăl lui e ciudat şi greu de înţeles, dar mama lui îmi place.

Nu acceptă prostii de la Lenny sau de la soţul ei. Am vorbit chiar şi despre faptul că Lenny ar trebui să se îmbrace mai frumos şi că s-ar putea afirma mai bine la locul de muncă şi m-a pupat când i-am zis că îl voi duce pe Lenny la cumpărături să-şi ia haine din materiale prin care îţi respiră pielea. Este atât de emotivă, ceea ce îmi aminteşte de Lenny, într-un fel. Ehm, ce altceva? Trăiesc într-o casă destul de sărăcăcioasă. Seamănă cu genul de casă pe care o aveau pacienţii mexicani ai tatei, în L.A. Îl mai ţii minte pe domnul Hernandez, diaconul care şchiopăta de un picior? Ne invitau în casa lor micuţă din South Central după slujbă. Cred că fiica lui, Flora, a murit de leucemie.

Mă rog, ce m-a cam speriat a fost să-l văd pe Len citind o carte. (Nu, nu PUŢEA. Le dă cu esenţă de pin.) Şi nu mă refer la scanat de text, cum făceam noi la Euro Classics cu *Mănăstirea din Parma*. CITEA la modul serios. Avea o riglă pe care o mişca pe pagină foarte încet şi şoptea ca pentru sine, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă mai bine fiecare părticică din carte. Am vrut să-i scriu soră-mii, dar eram atât de jenată, încât am stat acolo şi m-am uitat la el cum citea, ceea ce a durat cam JUMĂTATE DE ORĂ. În cele din urmă, a pus cartea jos, iar eu m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic. Apoi mi-am aruncat o privire şi am văzut că-l citea pe rusul ăla, Tolsoi (cred că e normal, pentru că părinţii lui Lenny sunt din Rusia). Credeam că Ben este foarte inteligent, pentru că am văzut că se uita la *Cronicile din Narnia* în cafeneaua aia din Roma, dar Tolsoi e o CARTE de o mie de pagini, nu un stream, iar Lenny era la pagina 930, aproape terminase.

Şi e prea drăguţ şi modest ca să se laude cu faptul că ştie atât de multe, aşa că nu e ca şi cum m-ar provoca, dar uneori vorbeşte de Politică sau Credit sau chestii d-astea şi eu mă uit la el cu o expresie tâmpă. Mă TEM de ziua în care va trebui să mă întâlnesc cu prietenii lui de la Media şi că vor vorbi toţi aşa, chiar şi fetele. Cred că, dacă m-

aş duce la facultatea de drept, cum vrea mama, aş învăţa şi eu să fiu aşa, dar cine naiba vrea să meargă la facultatea de drept?

Poate că ar trebui să mă întorc la Imagini, cum făceam când eram la Elderbird. Profesoara Margaux de la cursul de Asertivitate a spus că am un „super talent”; până şi călugăriţele de la Şcoala Catolică au rămas impresionate de „abilităţile mele de orientare în spaţiu”.

E ciudat, pentru că totul e atât de frumos cu Lenny, dar de multe ori mă simt ca şi cum aş fi singură. Ca şi cum nu găsesc nimic de zis şi, în secret, el mă crede doar o idioată. Spune că sunt deşteaptă pentru că am învăţat italiana, dar nu a fost chiar atât de greu. Este vorba doar de a memora şi de a imita apoi cum se comportă italienii, ceea ce este uşor de făcut dacă provii dintr-o familie de imigranţi, pentru că, atunci când mergi pentru prima dată la grădiniţă şi nu vorbeşti deloc engleză, totul se rezumă la a imita ce fac ceilalţi. Ştiu că este încă drăguţ din partea lui Lenny să încerce să-mi clădească stima de sine spunându-mi că sunt deşteaptă, dar uneori tot ce vreau e să dispar din viaţa lui şi să mă mut înapoi în Ft. Lee acolo unde-mi e locul şi să încerc să-mi ajut familia, astfel încât să nu fie obligate doar Sally şi mama să se ocupe de gaura neagră din sufragerie care este tata. Oh, şi dacă Lenny mai pomeneşte O DATĂ ceva de întâlnirea cu părinţii mei, jur că o să-l plesnesc peste cur cu un nunceak. Uneori chiar nu pricepe. Şi nu VREA să priceapă, motiv pentru care mă enervez atât de tare pe el. Crede că amândoi provenim din „familii dificile”, aşa cum îi place lui să spună, ceea ce nu este deloc adevărat. I-am întâlnit pe ai lui. Nu se compară.

Deci m-am întâlnit la prânz cu Sally şi am mers la Cumpărături în Timp Real, iar acum îmi fac griji pentru ea. Avea o privire goală şi făcea „aha” la orice îi spuneam. Era ca şi cum nu mai ştia cine e. Pe de o parte, vrea sutienele alea Saaami fără sfârcuri, iar pe de altă parte, vrea să mă duc la un grup stupid de la biserică, la Barnard. S-a îngrăşat foarte mult, nu doar cum se întâmplă la cincisprezece ani, în primul an de liceu, şi arată tristă şi îndesată la greutatea ei, aşa că i-am spus că ar fi bine să aibă grijă ce mănâncă, iar ea s-a uitat la mine de parcă n-aş fi fost acolo. Singura ei bucurie este politica. Ea şi celelalte fete grase protestează şi vorbesc despre Rubenstein şi despre faptul că nu mai suntem o ţară liberă. Iar când îi reamintesc că ar trebui să se gândească la credinţă, nu la politică, se limitează să răspundă „creştinismul este crezul activiştilor”. Aş vrea să-l întâlnesc pe cel care i-a pus în gură vorbele astea şi să-i trag un pumn în faţă. O iubesc atât de mult, Ponei Preţios, cred că, după mama, este cea mai

importantă persoană din viaţa mea şi nu ştiu cum s-o ajut, pentru că nici eu nu sunt un model de urmat, corect?

Mă rog, m-am dus cu Sally într-un parc foarte frumos din East Village, numit Tompkins Square, unde se aflau o mulţime de Persoane cu Valoare Netă Scăzută, care s-au campat acolo cu toate lucrurile lor murdare, nu au mâncare, nici apă curată, dar toţi au nişte computere foarte vechi pe care încearcă să le pornească, dar n-au deloc Imagini sau fluxuri. Aşa că, după ce a plecat Sally, am fugit acasă şi-am luat toate äppärätele mele vechi şi le-am împărţit oamenilor din parc, poate în felul acesta vor putea să-şi caute un loc de muncă sau să-şi contacteze familiile. Erau atât de fericiţi să aibă vechile mele lucruri de ghetou, că m-am şi întristat, pentru că asta era acum viaţa lor, deşi anul trecut unii dintre ei lucrau la Credit sau erau ingineri. Era chiar şi un bărbat foarte chipeş, înalt, cu aspect de teuton, dar nu mai avea toţi dinţii în gură. A fost în Garda Naţională şi l-au trimis în Venezuela, iar când s-a întors acasă nu i-au plătit prima. Îl cheamă David. A fost foarte drăguţ, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că suntem cu toţii în aceeaşi situaţie. Şi eu m-am gândit „Mi-aş dori ca viaţa ta să fie mai bună, dar nu suntem cu toţii în această situaţie”. Apoi, când am plecat, am văzut o fântână veche care avea un fel de foişor cu patru colţuri, iar pe fiecare dintre ele era scris un cuvânt: „Cumpătare, Caritate, Credinţă, Speranţă.” Nu ştiu de ce, dar ceva din cuvintele astea m-a făcut să mă gândesc la tata, la cum, când eram mică, îmi punea plasturi pe genunchi cu degetele alea mari şi groase ale lui şi-mi spunea, aşa cum le spunea pacienţilor lui copii, „Totu’ bine acum, totu’ bine acum” şi-am început să plâng ca o idioată. Apoi m-am gândit la Lenny şi la elefantul pe care l-am văzut la grădina zoologică, şi la cum i-am sărutat trompa mare, şi la expresia de pe chip. Ce expresie avea, Poneiule! Despre cumpătare sau credinţă nu ştiu ce să zic, dar cum rămâne cu speranţa şi caritatea? Nu avem cu toţii nevoie de ele?

Îuuu, de ce mă văicăresc mereu la tine? Scuză-mă că sunt atât de deprimantă. Când ne vedem o să-ţi dau un pupic mare-mare, chiar între sânii tăi mici, singura şi unica mea târfă iubitoare de spermă, prinţesă a tot ce e bun şi corect în lume!

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Dragă Panda Preţioasă,

Uaca-uaca, tolomaca! Care-i treaba? Scuze, şi eu sunt cam mahmură şi deprimată. M-am dus la o petrecere la Ha Ng, vietnameza aia drăguţă de la Şcoala Catolică, cea care şi-a făcut operaţie de

micşorare a stomacului. Ne-am îmbătat cu Mai Tai şi o tipă filipineză din UGuangdong-Riverside a vomitat pe ea.
DEZGUSTĂTOR! Deci sunt deprimată pentru că am bănuiala că Gopher mă înşală. Şi nu cu Wendy Snatch, ci cu o bagaboantă mexicancă, pe care am văzut cum i-o sugea în maşină, în parcarea unui restaurant de taco cu peşte din Echo Park. Da, l-am urmărit, apoi i-am aflat parola de pe Teens (este „PORKadobo", în caz că vrei să asculţi toate rahaturile lui, ha ha!) şi de trei săptămâni îşi trimit mesaje de dragoste în ascuns. El îi spune *chuleta*, iar ea nu poate spune în engleză decât *Hi, babee*. Aşa că am intrat pe un site nou de pe Teens numit D-base, unde îţi pot prelucra digital poze, să te acopere cu rahat sau să pară că ţi-o trag patru tipi deodată, şi i-am trimis lui Gopher toate aceste Imagini cu mine în care mi-o trag patru tipi deodată. Aveai dreptate, trebuie să preiau controlul asupra sentimentelor mele pentru Gopher, este singurul mod în care pot să-l fac să mă respecte, în loc să reguleze o retardată de nenorocită de imigrantă scârboasă care, probabil, are 300 pe Stâlpii de Credit. Sper să o deporteze cât mai curând. Oricum, a venit acasă la ai mei şi m-a futut în cur, ceea ce cred că e un semn bun, pentru că nu am mai făcut asta de ceva vreme, iar apoi i-a răspuns târfei pe Teens abia după trei ore, aşa că tot ce fac e să mă uit la äppärät, aşteptând să mai apară alte rahaturi incriminatorii.

Cu ce-am greşit, Panda Preţioasă? De ce nu găsim şi noi bărbaţi potriviţi pentru noi? Măcar Lenny al tău te iubeşte atât de mult, încât nu te va înşela niciodată. Nu înţeleg de ce te simţi atât de nesigură în privinţa lui. Este inteligent. Şi?! Ce-ţi pasă? Nu e ca şi cum ar fi un superstar Media sau vicepreşedinte la LandOLakes. Deci CITEŞTE PE BUNE, în loc să scaneze. Mare scofală. De ce nu vă citiţi unul altuia, în pat, sau chestii d-astea? Şi dup-aia ajungi să-ţi coşi singură hainele. HA HA HA. Mă rog, acum contează să arăţi bine, nu să fii inteligent şi nu cred că ar trebui să faci copii cu el, pentru că o să ai copii foarte urâţi.

Îmi pare rău că ai văzut oamenii aceia săraci în parc, scumpa mea panda sensibilă, dar ai dreptate, nu suntem cu toţii în aceeaşi situaţie. Dar cred că ceea ce face sora ta este tare. Cineva trebuie să se opună şi să le zică vreo două acestor idioţi care conduc totul. Bravo, Sally! Oh, rahat. Trebuie să mă sustrag. De ce te face alcoolul să mergi aşa des la baie? O fi vreo chestie ştiinţifică?

26 IUNIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD:

Eunhee,

De ce tu nu răspunde lui mami? De trei ori am sunat şi am scris. Luăm cina cu unchiul Joon şi fac dolsot bap aşa cum îţi place ţie, cu orez foarte crocant de la fundul oalei. Când eram mică nu mâncam orez de pe fund pentru că suntem de familie bună şi dădeam nooroonggi doar la cerşetori, dar acum ştiu că îţi place, aşa că las mereu dolsot bap prea mult la cuptor chiar şi când nu eşti aici pentru că îmi este atât de dor de tine!!! :-) Ha, încerc să fac emoji nefericit, dar îmi iese fericit, aşa că poate că Ijuş îmi spune ceva! Fii recunoscătoare şi nu te risipi, pentru că eşti binecuvântată întru Hristos. Suntem familie mult mai fericită acum că eşti aproape şi o veghezi pe Sally. Tata iubeşte la tine foarte mult, dar am tulburare în inima mea. Eu văd pe mama lui Joy Lee la H-Mart. Tu spui tu stai în apartamentul lui Joy din Manhattan, dar doamna Lee spune că nu adevărat. De ce tu minţi pe mami? Oricum aflu totul. Poate tu acum locuieşti cu un băiat *meeguk* în apartament murdar? Atât de şocant. Atât de şocant. Tu întorci acasă şi locuieşti cu noi. Tati mult mai bine acum. Sally are nevoie de tine să fii model de urmat, aşa că stai departe de băiatul murdar *meeguk*. Ştiu că engleza mea proastă, dar tu înţeles ce scriu cred.

Iubesc la tine,

Mami

Oh, ce înseamnă 3 200 de dolari indexaţi la yuan „costuri diverse” în contul AlliedWasteCVS??? Aceasta în plus faţă de costuri financiare obişnuit? Încerc să deschis link la noul curs de pregătire LSAT în Fort Lee, care doamna Lee spune că Joy obţine cele mai bune rezultate. 174 şi înainte avea 154. Am întrebat alte mămici de la Biserică ce note şi această îmbunătăţire foarte bună.

EUNI-TARD: Lenny, parcă te-am rugat să cureţi cada. Acest apartament este dezgustător de murdar. Eu am spălat deja pe jos în bucătărie şi în baie şi am aspirat şi covorul din hol. Azi trebuie să speli cada! Nu-mi place să trăiesc într-o cocină de porci.

LABRAMOV: Euny, îmi pare rău, dar trebuie să rămânem până târziu la serviciu astăzi. Avem o şedinţă la care sunt obligat să particip, despre criza datoriilor şi chestia cu protestul PVNS în Central Park şi D.C. Ei cred că Banca Rezervei Federale ar putea intra în incapacitate de plată în dolari anul acesta (!) şi nu toţi banii clienţilor noştri sunt în totalitate indexaţi la yuan. Trebuie să pregătesc vreo o mie de dosare până la ora 6. Cred că Joshie se va întâlni cu reprezentantul Băncii

Centrale Chineze! Oricum, este destul de bine pentru cariera mea că au încredere în mine cu astfel de lucruri.
EUNI-TARD: Şi? Ce legătură are asta cu cada?
LABRAMOV: Poate în weekend putem organiza o mică petrecere de curăţenie.
EUNI-TARD: În cadă e mai mult părul tău, ştii doar. Tu eşti cel care năpârleşte 24/7.
LABRAMOV: Ştiu. Nu am mai curăţat niciodată cada înainte, aşa că poate data viitoare putem schimba sarcinile.
EUNI-TARD: Ţi-am arătat de trei ori cum se face. Eşti destul de inteligent când vine vorba de incapacitate de plată în dolari sau mai ştiu eu ce, dar nu ştii să cureţi cada?
LABRAMOV: Ai putea să stai lângă mine când o curăţ, la sfârşitul săptămânii.
EUNI-TARD: Las-o baltă. O s-o curăţ eu. Până la urmă, cel mai simplu e să fac eu totul.
LABRAMOV: Nu, nu o face! Aşteaptă până am şi eu timp. Îmi pare rău că sunt atât de ocupat la serviciu.
LABRAMOV: Bună! Eşti aici?
LABRAMOV: Eşti supărată pe mine?
LABRAMOV: Eunice!
EUNI-TARD: Îh.
LABRAMOV: Ce?
EUNI-TARD: Urăsc asta.
LABRAMOV: Ce pot să fac ca să te simţi mai bine? Fac curăţenie tot weekendul, în toată casa.
EUNI-TARD: Nimic. Nu poţi face nimic. Nu te pot schimba. Deci bănuiesc că trebuie să-mi asum eu toate responsabilităţile.
LABRAMOV: Nu e adevărat, Eunice.
LABRAMOV: Mă schimb. Doar că e nevoie de timp.
LABRAMOV: Hai să ieşim la o cină frumoasă la localul brazilian din Village. Fac eu cinste.
EUNI-TARD: Nu uita să iei hârtia igienică DOUĂ-STRATURI în drum spre casă.
LABRAMOV: Nu uit.
EUNI-TARD: Întotdeauna uiţi. Ai creier de ton.
LABRAMOV: Ha ha. Mă bucur că nu eşti supărată pe mine.

EUNI-TARD: Ar trebui să apreciezi ce ai, tocilarule.
LABRAMOV: Dar apreciez.
EUNI-TARD: Tot ce vreau este un apartament frumos şi curat, Lenny. Nu vrei şi tu să te întorci acasă şi să găseşti frumos şi curat? Nu vrei să fii mândru de casa în care trăieşti? Nu despre asta este vorba când eşti adult? Nu doar de citit Tolsoi ca să te dai inteligent. Mare scofală.
LABRAMOV: De citit ce? Mare ce?
EUNI-TARD: Las-o baltă. Trebuie să mă duc la spălătorie. Cine o să-ţi ia chiloţii dacă nu mă ocup eu? Apropo, ar trebui să porţi boxeri, nu doar chiloţi obişnuiţi. Asigură mai mult suport. Mereu te plângi că te dor boaşele după o plimbare lungă, de ce crezi că se întâmplă asta?
LABRAMOV: Pentru că port lenjerie intimă proastă.
EUNI-TARD: Cine te iubeşte, *kokiri*?

ORA „COLĂCEILOR DE PE ŞOLDURI” CU AMY GREENBERG

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

30 IUNIE

Dragă jurnalule,

Deci, după succesul uriaş cu părinţii mei, am rugat-o pe Eunice să vină cu mine în Staten Island să îi cunoască pe prietenii mei. Bănuiesc că intenţiile mele au fost îngâmfate şi superficiale. Am vrut să le-o prezint pe Eunice băieţilor mei, să-i impresionez cu tinereţea şi frumuseţea ei. Şi voiam să o impresionez şi pe ea, pentru că Noah şi prietena lui, Amy, sunt atât de Media.
Prima parte a funcţionat – nu poţi să o cunoşti pe Eunice şi să nu-i apreciezi tinereţea şi indiferenţa rece şi scânteietoare. A doua parte, nu prea.

Seara în cauză era ceea ce noi numim „Seară de familie”, când toţi băieţii îşi invită respectivele partenere la Cervix, genul de seară în care eu eram de obicei pe minus la capitolul iubită şi mă simţeam a cincea roată la căruţă. Dar în seara aceea aveam să fim Noah şi iubita lui emotivă, Amy Greenberg, Vishnu şi Grace şi eu cu Eunice, cuplul în devenire.

Pe drum spre metrou, mergând braţ la braţ, încercam să o etalez pe iubita mea locuitorilor de pe Grand Street, dar numărul celor care să o aprecieze pe Eunice a fost cam subţire în acea zi. Un caucazian nebun care se spăla pe dinţi în plină zi. Un evreu pensionar care azvârlea un pahar gol de Coca-Cola într-o saltea aruncată la gunoi. Un cuplu aztec care se certa, lovindu-se unul pe altul în cap cu două margarete de plastic din neclintita faţadă din cărămidă a unui proiect imobiliar de locuinţe.

Aproape că reuşiserăm să ajungem la metrou fără niciun incident. Dar în dreptul lotului înconjurat de sârmă ghimpată de lângă RiteAid, unde vecinul nostru căcăcios se aşeza pe vine în mijlocul zilei, am observat un lucru curios. Fusese montat un nou panou publicitar, graţie amabilităţii angajatorului meu, Staatling-Wapachung. Acesta înfăţişa o împletire familiară de sticlă şi pompozitate, o serie de apartamente cu trei etaje ciocnindu-se unele de altele în unghiuri ciudate, ca nişte cuburi de gheaţă pe jumătate topite într-un pahar cu băutură. „HABITATELE DIN EST”, proclama panoul, alături de steagurile Emiratelor Arabe Unite, China-Globală şi cel al Uniunii Europene.

O COMUNITATE TRIPLEX SELECTĂ PENTRU **CETĂŢENI NON-AMERICANI**
de Staatling Property

Şapte unităţi de locuit TRIPLEX cu preţuri de la 20 de milioane de euro nord-europeni/33 de milioane de yuani

— Douăzeci de milioane de euro! i-am spus lui Eunice. Asta înseamnă salariul meu pe cincizeci de ani. Nici măcar străinii nu mai au atâţia bani!

— Nu aici e locul unde se cacă tot timpul tipul ăla? a spus Euny cu nonşalanţă, obişnuită, se pare, cu capriciile cartierului meu. Am continuat să citesc:

ÎN ATENŢIA REZIDENŢILOR STRĂINI!
CUMPĂRAŢI ASTĂZI O UNITATE DE LOCUIT TRIPLEX ŞI PRIMIŢI

- Scutire de la monitorizările Autorităţii Americane pentru Restaurare (AAR) asupra Cariilor, Datelor şi Căutărilor de Proprietăţi
- Securitate de calitate premiată, asigurată de Wapachung Contingency
- Asistenţă EXCLUSIVĂ în vederea obţinerii nemuririi din partea diviziei noastre de Servicii Post-Umane.
- Parcare gratuită pentru primele 6 luni

Doar pentru persoanele cu venit peste 1500 în Clasamentul Credit
Zona a fost COMPLET parcelată în vederea Limitării Pagubelor

— Asistenţă EXCLUSIVĂ în vederea obţinerii nemuririi?

Poftim? La Servicii Post-Umane trebuia să dovedeşti că eşti demn să păcăleşti moartea. După cum am spus, doar 18% dintre solicitanţii noştri s-au calificat pentru Produsul nostru. Aşa a gândit-o Joshie. De aici şi Admisiile care-mi fuseseră încredinţate mie. De aici şi testele de Cunoaştere a Limbajului şi eseurile despre cum să trăieşti mai mult

decât propriul copil. De aici întreaga filozofie. Acum aveau de gând să acorde nemurirea unei găşti de miliardari graşi şi mondeni din Dubai pentru că au cumpărat o „unitate de locuit” TRIPLEX Staatling?

Eram pe punctul de a începe o diatribă sănătoasă pe tema Toate Subiectele din Lume (cred că lui Eunice îi place când o învăţ lucruri noi), când am observat o mâzgăliturăfamiliară pe colţul panoului.

Desenat cu şablon, cu marginile prelinse, cum fusese la modă la începutul secolului, am văzut – nu, nu, n-are cum! – o reproducere artistică a lui Jeffrey Vidra, inchizitorul meu de la Ambasada SUA din Roma, cu stupida lui bandană roşu-alb-albastru, cu o pată care semăna a herpes pe buza lui superioară plină de păr.

— Oh! am exclamat, făcând, la propriu, câţiva paşi înapoi.

— *Kokiri?* a întrebat Eunice. Ce ai, faţă de tocilar?

Am expirat zgomotos.

— Atac de panică? a întrebat.

Am ridicat mâna, indicând că am nevoie de un moment de pauză. Ochii mei alergau în sus şi în jos pe desen, ca şi cum ar fi încercat să-l şteargă, trimiţându-l într-o altă dimensiune. Vidra se uita la mine: cocoşată, cu un bizar aer sexual, gravidă de viaţă, cu blana netezită în mici grămăjoare trasate în cărbune, aparent caldă şi moale la atingere. Mi-a amintit de Fabrizia. Trădarea mea. Ce îi făcusem? Ce îi făcuseră? Cine desenase asta? Ce încercau să-mi spună? M-am uitat la Eunice. Profita de pauza mea de patruzeci de secunde pentru a-şi îngropa nasul în äppärät. Ce căutam eu alături de această creatură digitală elegantă? Pentru prima dată de la sosirea ei în viaţa mea, m-am simţit realmente nelalocul meu.

Dar ziua aceea încă nu terminase cu mine.

Când am ajuns la Cervix, tocmai prietena mea, Grace, a fost cea care a ridicat obiecţii.

— E prea tânără pentru tine, mi-a şoptit după ce Eunice s-a îndepărtat de noi şi a început să facă cumpărături pe FundDeLux.

Nu era nimic deosebit de antisocial în gestul ei – băieţii urmăreau pe propriile äppäräte vizita la Washington a reprezentantului Băncii Centrale Chineze, Wangsheng Li, iar Amy, iubita lui Noah, aranja loţiuni de mâini şi alte produse sponsorizate pentru a transmite în direct „Ora Colăceilor de pe Şolduri cu Amy Greenberg”.

Preţ de o secundă, am crezut că Grace era geloasă pe Eunice, ceea ce, mie unul, îmi convenea, pentru că, sincer să fiu, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru Grace. Nu era deosebit de drăguţă, avea ochii prea depărtaţi, dinţii de jos, ca o tamponare în lanţ pe autostradă şi era, dacă se poate spune aşa, atât de slabă de la brâu în sus, încât arăta ca o pasăre orice ar fi făcut, chiar şi atunci când urca scările sau îţi întindea o farfurie cu brie. Dar era atât de amabilă, atât de amabilă şi de directă, atât de educată şi de serioasă în ceea ce priveşte viaţa, încât, la Roma, pe când mă credeam îndrăgostit de Fabrizia, mi-era suficient să mi-o imaginez pe Grace povestind despre copilăria ei singuratică şi complexă din cel mai îndepărtat colţ al statului Wisconsin sau despre artistul german Joseph Beuys[41], pasiunea ei, pentru a-mi da seama că relaţia mea cu biata, condamnata Fabrizia era ceva trecător, o minciună.

— De ce nu-ţi place Eunice? am întrebat-o pe Grace, sperând că se va bâlbâi şi îşi va mărturisi, cuprinsă de durere, dragostea pentru mine.

---

[41] Sculptor, pictor, teoretician al artei şi profesor de artă de origini germane, considerat a fi una dintre cele mai importante figuri europene în domeniul artelor performative. (*N. red.*)

— N-am zis că nu-mi place de ea, a răspuns Grace. Dar am impresia că are multe probleme de rezolvat.

— Şi eu am multe de rezolvat, am spus. Poate că eu şi Eunice le putem rezolva împreună.

— Lenny, a spus Grace, mângâindu-mă pe braţ şi dezvelindu-şi dinţii galbeni de jos (cât mă încântau imperfecţiunile ei!), dacă eşti atras fizic de ea, e firesc. Nu este nimic în neregulă cu asta. E sexy. Distrează-te cu ea! Trăieşte o aventură! Dar nu mă lua cu „Sunt îndrăgostit de ea”.

— Mi-e frică de moarte, am recunoscut.

— Şi ea te face să te simţi tânăr? a spus Grace.

— Mă face să mă simt chel, am zis şi mi-am trecut mâna prin ce-mi mai rămăsese din păr.

— Mie îmi place părul tău, a spus Grace, trăgând uşor de smocul din mijlocul frunţii care arăta ca o sentinelă înarmată. E onest.

— Poate suna ridicol, dar, pentru mine, e ca şi cum Eunice mi-ar dărui nemurirea. Şi, te rog, Grace, fără discursuri creştineşti. Chiar n-aş suporta.

— Vom muri cu toţii, Lenny. Tu, eu, Vishnu, Eunice, şeful tău, clienţii tăi, toată lumea, a spus ea.

Băieţii huiduiau acum spre äppäräte; ne-am alăturat şi eu cu Grace. Se uitau la streamul prietenului lui Noah, Hartford Brown, care făcea o emisiune mixtă: comentarii politice şi sex gay hardcore. Stimatul Li – oficial guvernatorul Băncii Populare China-Globală, neoficial cel mai puternic om din lume – era filmat mai întâi pe peluza Casei Albe, discutând cu liderii noştri bipartiţi habarnişti. Iată-l pe idolul tatălui meu, pe Rubenstein, secretarul Apărării Naţionale, aplecat de la brâu, cu furia sa bâlbâită şi lipsită de coerenţă transformată în supunere calmă, cu obişnuita-i batistă albă ieşind din buzunarul costumului, un indiciu ieftin al capitulării. Rubenstein i-a prezentat lui Li

un fel de peştişor auriu, care a făcut un salt în aer, deschizându-se miraculos într-o formă de bulb, asemănătoare cu harta Chinei, semn că America încă mai poate produce şi *inova*.

Apoi, în superpoziţie, iată-l pe Hartford, aflat pe ceea ce părea a fi un iaht, undeva în apropierea Antilelor Neerlandeze, cu picături răcoroase care-i stropeau ochelarii de soare, două braţe păroase şi bronzate care-i masau pieptul şi umerii ca de marmură, în timp ce iubitul său se împingea ritmic în el, apropiindu-l şi îndepărtându-l de obiectivul äppärätului.

— Fute-mă, ciocolatiule, i-a îngânat el tovarăşului său de navigaţie, cu buzele sale atât de indecente şi totuşi atât de masculine, de pline de viaţă şi de căldură, încât m-am trezit că mă bucur pentru fericirea lui.

Apoi ni-l arată din nou pe Li, la Casa Albă, alături de tânărul nostru lider-marionetă Jimmy Cortez, preşedintele american stând ţeapăn pe scaun, bancherul chinez ceva mai relaxat, insensibil la numeroasele microfoane care i se înfigeau sub nas.

— Îmi place la nebunie cum e îmbrăcat chinezul, a spus Hartford despre imaginile de la Casa Albă, pe un ton sacadat din pricina gemetelor de plăcere provocate de neerlandezul care-l regula.

Urmăritorilor li s-a reamintit că Li fusese ales cel mai bine îmbrăcat bărbat din lume de către un sondaj multinaţional oficial, respondenţii fiind deosebit de încântaţi de „simplitatea costumelor sale” şi de „ochelarii supradimensionaţi şi plini de farmec”.

— Ne dorim ca naţiunea chineză să devină o ţară de consumatori, nu de vidre, s-a adresat pe un ton milog preşedintele Cortez guvernatorului.

Stai, ce? O naţiune de *vidre*? Am derulat fluxul pe äppärätul meu, să mai văd o dată. „Ne dorim ca naţiunea

chineză să devină o ţară de consumatori, nu de vidre”, a declarat întocmai preşedintele. Isuse Hristoase, o luam razna.

— Poporul american are nevoie să găsească în China-Globală salvatorul ultimilor noştri producători. China nu mai este o ţară săracă. A venit vremea ca poporul chinez să *cheltuiască*.

Domnul Li a dat din cap distras, zâmbindu-ne cu marele său zâmbet de doi bani. Apoi, preşedintele Cortez a rostit câteva cuvinte în chineză, care au fost traduse drept „O.K. a cheltui acum! Mergeţi şi distraţi!”.

— Oh, rahat, a făcut Vishnu, palpându-şi frenetic äppärätul. Se întâmplă ceva, fraţilor!

Abia dacă îl auzeam din cauza zgomotului din bar. Tinerii beau mai mult, unele femei se dezbrăcau, cuprinse de nervozitate, deşi Eunice Park îşi strângea uşor puloverul în jurul umerilor, ştergându-se la nas din cauza aerului condiţionat.

— În Central Park are loc o revoltă, a continuat Vishnu. Cei de la Gardă îl bat pe un tip de culoare şi sunt cotonogiţi oamenii cu VNS.

În bar se răspândea vestea despre măcelul din Central Park. Nimeni nu transmitea încă în direct, dar pe äppäräte şi pe ecranele mari ale barului începeau să apară Imagini. Un adolescent (sau cel puţin aşa părea, cu picioarele lungi şi deşirate), cu faţa întoarsă într-o parte, o rană adâncă, roşie traversându-i partea din mijloc a corpului, ghemuit ca un animal călcat de maşină pe cocoaşa verde şi moale a unui deal proeminent. Cadavrele a trei bărbaţi şi al unei femei (o familie?) zăceau pe spate, cu braţele lor negre şi goale aruncate aiurea peste corp, ca şi cum s-ar fi strâns în braţe la întâmplare. Şi un bărbat pe care mi s-a părut că-l recunosc – şoferul de autobuz şomer pe care eu şi Eunice îl văzuserăm pe Cedar Hill. Aziz nu-ştiu-cum. Mi-am

amintit mai ales ce purta, tricoul alb şi lanţul de aur cu simbolul yuanului supradimensionat. Iată-l acolo – ce stranie joncţiune de întâmplări, să-l văd mai întâi în viaţă, fie şi pentru o clipă, şi apoi cu un semn de mărimea unei monede de cinci jiao[42] care-i străpunsese jumătatea superioară a frunţii ciocolatii alungite, roşul sângerând ruginiu de-a lungul verigilor lanţului greu de la gâtul său, dinţii amarnic încleştaţi, ochii deja daţi pe spate în orbite. Mi-a luat câteva clipe ca să găsesc o descriere pentru ceea ce vedeam – *un om mort* – tocmai când ecranul a trecut la o imagine a cerului de deasupra parcului, în care se vedea coada ridicată în sus a unui elicopter, botul probabil înclinat în jos, pregătit de execuţie, şi, pe fundal, dâre roşii de trasor care iluminau sfârşitul călduţ al unei zile de vară.

În Cervix s-a lăsat tăcerea. Nu auzeam nimic în afară de sunetul flaconului de Xanax deschis instinctiv de trei dintre degetele mele amorţite, urmat de hârşâitul pastiluţei albe care mi-a coborât pe gâtul uscat. Am asimilat Imaginile, tresăriri de frică existenţială străbătând grupul nostru de oameni cu aceleaşi venituri. Teama a fost temporar înlocuită de un val de empatie pentru cei care erau, după nume, concetăţenii noştri newyorkezi. Cum era să fii unul dintre cei morţi sau pe cale de a fi omorât? Să fii mitraliat de sus, în centrul oraşului? Să înţelegi dintr-odată că familia ta murea în jurul tău? În cele din urmă, frica şi empatia au fost înlocuite de o altă revelaţie. Revelaţia că nouă nu ni se va întâmpla aşa ceva. Că actele la care asistam nu erau terorism. Că noi eram oameni de treabă. Că aceste gloanţe vor şti să facă diferenţa.

I-am dat mesaj lui Nettie Fine: „Ai văzut ce se întâmplă în parc????”

În ciuda diferenţei de fus orar de la Roma (cred că era trecut de 4:00 dimineaţa), mi-a răspuns imediat: „Tocmai

[42] A zecea parte dintr-un yuan.

am văzut. Nu-ţi face griji, Lenny. Este groaznic, dar se va întoarce împotriva lui Rubenstein şi a celor de teapa lui. Trag în Central Park pentru că nu se află acolo destui foşti membri ai Gărzii Naţionale. Nu vor ataca niciodată foştii soldaţi. Adevărata acţiune are loc în Tompkins Square, pe care Media nu o acoperă deloc. Trebuie să te duci acolo să te întâlneşti cu prietenul meu, David Lorring. Pe vremuri, făceam consiliere posttraumatică în D.C., iar el a ajuns la mine după două misiuni în Ciudad Bolívar. Organizează o adevărată rezistenţă acolo. Un tip strălucit. Bine, trebuie să dorm puţin, scumpule. Fii tare! Pupici, Nettie Fine. P.S. Urmăresc cu religiozitate fluxul prietenului tău, Noah Weinberg. Când mă întorc în Statele Unite, mi-ar plăcea să-l scot în oraş."

Am zâmbit când am citit mesajul lui Nettie. O femeie de 60 de ani care era încă activă, care încă mai încerca să facă din ţara noastră ceea ce trebuia să fie. Cu siguranţă exista speranţă. De parcă ar fi vrut să-mi confirme gândurile, pe CrisisNet a apărut un nou anunţ: „RATA LIBOR CREŞTE CU 32 DE PUNCTE; DOLARUL CREŞTE CU 0,8% FAŢĂ DE YUAN, LA 1¥ = 4,92 DOLARI."

Să aibă pieţele dreptate? Să fi fost masacrul din Central Park un adevărat punct de cotitură? Să se întoarcă împotriva lui Rubenstein şi a acoliţilor săi?

Am recitit mesajul lui Nettie Fine. Mă inspira, dar era ceva în neregulă cu formularea. *Adevărata acţiune are loc în Tompkins Square*. Am încercat să-mi imaginez cuvintele „adevărata acţiune" ieşind de pe buzele atente şi inteligente ale lui Nettie. Ce se întâmplase cu ea? *Vidra*. I-am dat mesaj Fabriziei, la Roma. „DESTINATARUL A FOST ŞTERS." Bine, trebuia să încetez să-mi mai fac griji. Un adevărat masacru avea loc sub ochii mei. Uită de lumea veche. Nu eram eu responsabil pentru ce s-a întâmplat cu

Nettie sau cu Fabrizia. Eram responsabil doar pentru Eunice Park.

Între timp, la Cervix, liniştea uluitoare fusese deja înlocuită de o stare de frivolitate generală, amestecată cu furie exersată, oamenii aruncând cu dolari aproape fără nicio valoare, neindexaţi, sărbătorindu-se pe sine cu bere belgiană. Tot ce-mi amintesc este că simţeam puţină fierbinţeală în jurul tâmplelor şi-mi doream să fiu mai aproape de Euny. Lucrurile erau dificile între noi de când recidivasem şi pusesem iar mâna pe o carte şi mă prinsese citind, nu doar scanând textul în căutare de date. Cu violenţa aflată la doar câţiva kilometri la nord de noi, nu voiam să mă despartă nimic de iubita mea, cu siguranţă nu cartea cât două cărămizi – *R* & *P* – de Tolstoi.

Noah a început imediat să facă streaming, dar prietena lui, Amy Greenberg, era deja în direct. Şi-a ridicat rochia pentru a-şi arăta acumularea nesemnificativă de ţesut adipos care îi încununa picioarele perfecte, revărsându-se din blugii ei perfecţi, aşa-numiţii „colăcei”. A plesnit cu palma zona respectivă, rostind replica ei faimoasă:

— Hei, fetelor, aveţi colăcei pe şolduri?

— E vremea lui Rubenstein în Central Park, a spus Noah. E vremea pentru Limitarea Pagubelor, vremea când totul se vinde pe nimic, când totul trebuie să dispară, când în America „preţurile noastre sunt exorbitante”, iar R-stein nu se va potoli până când nu vor fi eliminaţi din oraşul nostru toţi negrii şi hispanicii. Aruncă bombe asupra mamelor noastre aşa cum Cristi Columb a aruncat microbi asupra pieilor roşii, *cabróns*. Mai întâi îi omori, apoi îi aduni, ca pe vite. Jumătate dintre negrii şi hispanicii din oraş vor sfârşi într-un Centru securizat de verificări din Utica înainte de sfârşitul săptămânii. Faceţi bine şi ţineţi äppärätele departe de acei Stâlpi de Credit.

S-a oprit să se uite peste datele brute care îi erau transmise. Apoi şi-a întors faţa obosită şi animată de profesionalism spre noi, neştiind la ce emoţie să mai apeleze în continuare, dar neputându-şi stăpâni încântarea viscerală.

— Sunt optsprezece morţi, a anunţat, de parcă abia aflase el însuşi. Au împuşcat optsprezece oameni.

Iar eu m-am întrebat în sinea mea ce era emoţia aceea din vocea lui. Dacă lui Noah îi făcea plăcere, pe ascuns, că se întâmplă toate astea? Dacă nouă, tuturor, ne făcea plăcere? Dacă violenţa aceea canaliza, de fapt, frica noastră colectivă, transformând-o într-un fel de limpezime momentană a minţii, făcându-ne să înţelegem că suntem în viaţă în vremuri decisive, bucuroşi să devenim importanţi din punct de vedere istoric prin simpla asociere? Mă şi vedeam proclamând cu entuziasm vestea cum că eu îl văzusem pe acel şofer de autobuz, pe Aziz, care a murit în Central Park, poate chiar schimbasem un zâmbet cu el sau un urban *care-i treaba*. Nu mă înţelege greşit, şi eu am simţit oroarea, dar m-am întrebat, spre exemplu, ce erau aceste centre securizate de verificări despre care tot vorbea Noah? Chiar să fie împuşcaţi oameni în ceafă fără un proces? Odată, i-am amintit lui Noah cum *The New York Lifestyle Times* avea corespondenţi adevăraţi, care mergeau să relateze şi să verifice la faţa locului, dar el s-a limitat să-mi arunce una dintre privirile acelea care spun „Bătrâne, nici *măcar* să nu te gândeşti...”, întorcându-se la înjurăturile sale în spaniolă în faţa obiectivului. Dar, din nou, Nettie Fine îi urmărea *cu religiozitate* fluxul, aşa că poate îmi scăpa ceva. Poate Noah era, de fapt, o persoană de treabă pentru vremurile în care trăiam.

— Optsprezece oameni morţi! a strigat Amy Greenberg.

Şi-a pus mâna pe aproape-invizibilul ei colăcel de ţesut adipos revărsat peste talia neglijabilă şi musculatura serioasă de deasupra, ca şi cum ar fi vrut să-l certe pe Rubenstein şi administraţia sa, dar această manevră i-a permis şi să-şi scoată în evidenţă sânul stâng – declarat public de un sondaj aleatoriu ca fiind cel mai arătos –, care i-a ieşit din decolteu, poziţionându-se perfect în centrul obiectivului.

— O uriaşă manifestaţie în Central Park, Garda Naţională împuşcă oameni, distrugându-le micile barăci, iar eu sunt fericită că iubitul meu, Noah Weinberg, se află chiar aici, privind pe deasupra umărului meu, pentru că *nu mai pot face faţă la aşa ceva*. Adică, hei, cineva să mă oprească înainte să mă înfig iar în mâncare. Noah, sunt atât de norocoasă să te am în viaţa mea în acest moment oribil şi ştiu că nu sunt perfectă, dar, bine, şi asta e clişeu total, dar tu însemni totul pentru mine, pentru că eşti atât de bun şi sensibil şi sexy, eşti atât de Media, şi… – vocea a început să-i tremure şi a clipit repede înadins, astfel încât să-şi grăbească lacrimile – nici nu ştiu cum poţi iubi o grăsană ratată ca mine.

Grace şi Vishnu se sprijineau unul de celălalt ca două părţi ale unei străvechi ruine, în timp ce în aerul din jurul nostru apăreau noi bilanţuri ale morţilor. Cifrele creşteau. Mi-am amintit punctul nr. 4, „Ai grijă de prietenii tăi”, dar încă o dată prietenii mei erau cei care aveau grijă de mine. Observând că stau singur lângă Eunice, care era cu ochii înfipţi pe FundDeLux (să fie oare prea şocată de violenţa aceea ca să se oprească din cumpărături?), au întins mâna şi m-au tras în cercul lor, să le simt căldura mâinilor şi alinarea alcoolică a răsuflării.

Noah şi Amy continuau să facă streaming în gura mare la câţiva metri unul de celălalt, străduindu-se să se facă auziţi peste vacarmul din bar.

— Rubenstein îl ameninţă pe Li, a zis Noah. Da, poate nu mai suntem o mare putere şi da, vă suntem îndatoraţi cu 65 de trilioane de dolari indexaţi la yuan, dar nu vom ezita să ne folosim trupele dacă deveniţi recalcitranţi, aşa că mare atenţie sau vă băgăm dracului *nucleara* în cururile voastre galbene dacă încercaţi să vă încasaţi jetoanele. Lăsaţi creditele să curgă, *chinos*!

Amy Greenberg:

— Vă aduceţi aminte de Jeremy Block, tipul de care m-am despărţit Paştele trecut?

Un flux cu un tip care semăna cu Noah dezbrăcat, masturbându-se, era proiectat lângă äppärätul lui Amy, iar ea s-a încruntat la Imaginea penisului său generos, chipul ei drăguţ, post-bulimic, luând încet-încet formă de rât.

— Vă amintiţi că nu mă puteam baza pe nesimţitul ăla când, spre exemplu, erau probleme în lume? Vă amintiţi că nu-mi *explica* nimic, deşi lucra la LandOLakes? Vă amintiţi că mă punea să mă *cântăresc* în fiecare dimineaţă? Vă amintiţi că... – pauză lungă, apoi o expresie zâmbitoare şi luminoasă – *nu-mi respecta colăceii*?

> CrisisNet: RUBENSTEIN ÎL ACUZĂ DE REVOLTE PE LIDERUL MIŞCĂRII DIN CENTRAL PARK, FOSTUL ŞOFER DE AUTOBUZ AZIZ JAMIE TOMPKINS. CITAT: „RAPOARTELE AAR DEZVĂLUIE CĂ «AZIZ» S-A ANTRENAT CU FORŢELE HEZBOLLAH ÎN SUDUL LIBANULUI.” CITAT: „AVEM DE-A FACE CU TERORISM ISLAMO-FASCIST DE VÂRF.” CITAT: „ACESTEA SUNT VREMURI PENTRU CHELTUIT, PENTRU ECONOMISIT ŞI PENTRU UNITATE. UN SINGUR PARTID, O SINGURĂ NAŢIUNE, UN SINGUR DUMNEZEU.”

Vishnu se dusese să ne mai aducă bere, iar Eunice şi Grace făceau împreună cumpărături pe FundDeLux. Grace

a spus ceva care a făcut-o pe Eunice să zâmbească, apoi au vorbit de una, de alta, în timp ce ochii lui Grace erau aţintiţi asupra lui Eunice, iar cei ai lui Eunice în special asupra äppärätului ei, dar, ocazional şi timid, şi asupra lui Grace. Mi s-a părut că am auzit nişte cuvinte în coreeană – „Soon-Dooboo” (sau cum s-o scrie) este o tocană de tofu pe care Grace o comandase de pe Strada 32. Am dat să mă alătur conversaţiei şi eu, dar Grace m-a îndepărtat uşor. Eunice făcea un pic de FOC cu alte trei dintre asiaticele din încăpere, iar FUTABILITATEA ei, am observat cu mândrie şi cu un pic de îngrijorare, era de 795, deşi PERSONALITATEA era de doar 500 (poate nu era suficient de extro). Dar o foarte tânără CurvăMedia filipineză, cu un cardigan suburban, pantofi mari şi grei cu talpă ortopedică şi blugi FoaieDeCeapă, care se strecura liniştită pe lângă tonomat, era cotată cu câteva puncte mai sus la capitolul FUTABILITATE.

— Fata asta are un corp perfect, am auzit-o pe Eunice spunându-i lui Grace. Doamne, le urăsc pe femeile de 21 de ani.

M-am uitat cu tristeţe la propriul meu clasament. Cei mai mulţi dintre bărbaţii prezenţi în seara asta purtau cardigane cu anchior, în stil Mr. Rogers[43], şi mă evaluau cu indiferenţă, în cel mai fericit caz. Cineva scrisese despre barba mea: „Tipul ăla de lângă banca aia de spermă asiatică şi frumuşică are o barbă ca din păr pubian”; eram pe locul patruzeci şi patru din cei patruzeci şi trei de tipi din încăpere. Oare lui Eunice îi păsa? Am observat că FUTABILITATEA MASCULINĂ mi-a crescut cu o sută de puncte când mi-am pus braţul în jurul ei şi am urcat în clasament

[43] Fred Rogers (1928–2003), prezentator de televiziune, producător, pastor şi scriitor american, cunoscut mai ales pentru emisiunea educativă *Mister Rogers’ Neighborhood* (1968–2001), dedicată copiilor şi difuzată de televiziunea publică.

pe un respectabil loc treizeci din patruzeci şi trei de bărbaţi. Dar ce spunea asta despre mine? Că aveam nevoie de Eunice doar pentru a fi recunoscut în lumea mare? În primul rând, am decis că mâine îmi rad barba. Dădea bine doar pentru un anumit tip de bărbat foarte atractiv.

Amy Greenberg, arătând spre micile bucăţele de piele care îi atârnau între subsuori şi sâni:

— Am aripioare! Am 34 de ani şi am aripioare ca de înger. Nu pot să cred că *vreun bărbat* ar vrea să pipăie *scârboşenia* asta care-mi iese din sutien! Uitaţi-vă la mine! Uitaţi-vă la mine!

Noah Weinberg:

— Până la ora 21:04 s-au înregistrat treizeci şi trei de victime în revoltele PVNS. Iar Garda încă trage cu armele în Central Park. Dar am pierdut patru sute de membri ai Gărzii Naţionale numai în Ciudad Bolívar în ultimele două luni. Aceasta este strategia lui Rubenstein: cu cât mor mai mulţi americani, cu atât mai puţin ne pasă tuturor. Redefineşte normele, scăzându-le. Începeţi să săpaţi mormintele.

Amy Greenberg:

— Permiteţi-mi să vă prezint piesele mele de îmbrăcăminte. Pantofii sunt de la Padma, bluza este un original Marla Hammond, iar sutienul fără sfârcuri este un Saaami Ascunzător de Aripioare – mi l-a cumpărat mama la reducere de la Galeriile Naţiunilor Unite.

Noah Weinberg:

— Şi nici măcar nu mă refer la rata LIBOR. Mă refer...

S-a oprit şi a privit în jur. Un trio de fete din Staten Island fredonau senzual un cântec din care se înţelegea un singur vers: „Mmmmmmmmm...” Noah a dat să zică ceva, dar în cele din urmă, tot ce a găsit de spus a fost:

— Ştiţi ce, *patos*? Nu mai am nimic de spus niciunuia dintre voi.

Amy Greenberg:

— Trebuie să spun că mama mea este a naibii de *nemaipomenită*. Când sufeream după despărţirea de Jeremy Block, ea m-a făcut să văd dincolo de toate rahaturile lui. Ne-am uitat împreună la clasamentul lui şi ne-am zis: „Cui îi pasă de scula lui mare şi de faptul că poate să reguleze cât e noaptea de lungă?” Când a împlinit treizeci de ani, m-a obligat să-i ling anusul, iar după aceea n-a vrut să mă sărute. Asta spune multe despre un tip, când nu-şi sărută prietena după ce l-a lins prin locuri mizerabile. Mama mea, care este atât de drăguţă, mi-a zis: „Meriţi ceva mult mai bun, Aimeleh. Fii o curvă *deşteaptă*, fată!”

Grace m-a luat deoparte.

— Hei, a zis ea. Cred că Eunice are nişte probleme reale.

— Dăă, am spus. Tatăl ei e un ticălos.

— Cunosc genul ăsta de fată, a continuat Grace. Este cea mai proastă combinaţie de abuz şi privilegii, crescută într-un ghetou asiatic din clasa medie superioară, în sudul Californiei, unde toată lumea este extrem de superficială şi de zgârcită. Vreau să zic că e chiar mai superficială decât iubitele lui Noah. Măcar Amy *Green*BERG ştie exact ce face.

— Dar o iubesc, am spus încetişor. Şi cred că face cumpărături doar pentru că societatea noastră le *spune* asiaticilor să facă cumpărături. Ştii tu, cum scrie pe Stâlpii de Credit. L-am auzit pe un tip strigându-i lui Eunice: „Hei, furnico, cumpără ceva sau întoarce-te în China!”

— Furnică?

— Da, ca furnica care economiseşte prea mult şi greierele care cheltuieşte prea mult. Ca pe panourile AAR. Chinezi şi hispanici. Foarte rasist!

— Leonard, e timpul să încetezi să frecventezi numai mizerii de fete asiatice şi caucaziene cu probleme grave, a spus Grace. Nu le faci niciun favor, să ştii.

— Mă răneşti, serios, Grace, am şoptit. Cum poţi să o judeci aşa uşor? De ce *ne* judeci?

Imediat Grace s-a înmuiat. Educaţia creştină şi bunăvoinţa şi-au făcut efectul. A început să plângă.

— Iartă-mă, a zis. Doamne, e de la vremurile în care trăim. Încep să devin atât de nemiloasă. Zici că ar trebui să o frecventez? Crezi că pot fi un fel de soră mai mare pentru ea?

M-am gândit să mă indignez, dar apoi am luat în considerare cine era Grace, fiica cea mare din cinci copii, toţi cu capul pe umeri, moştenitoare a doi părinţi medici originari din Seul, care, în ciuda apăsătoarei anxietăţi de imigranţi şi a sentimentului de alienare experimentat în Wisconsin, au fost capabili să dăruiască iubire şi să ofere încurajări în maniera celor mai buni, mai progresişti dintre cei născuţi pe pământ american. Cum să o înţeleagă cineva ca ea pe Eunice? Cum să înţeleagă ce era între noi doi?

Am îmbrăţişat-o îndelung pe Grace şi i-am sărutat obrazul cald. Când m-am uitat înapoi, am observat că Eunice ne privea fix, cu zâmbetul acela amfibian în partea de jos a chipului, zâmbetul fără calităţi, zâmbetul care tăia ca-n carne vie în inima mea îndrăgostită.

— Ei bine, cam asta e tot în ce priveşte republica, spunea Hartford în transmisiunea sa din Antile, în timp ce tânărul său iubit îi ştergea de pe spate urma proaspătă de spermă ca ieşită dintr-un gheizer. Nonsensuri, oameni buni. Asta a fost tot.

Am traversat înapoi spre Manhattan în tăcere. Punctele de control ale Gărzii Naţionale erau, practic, abandonate, majoritatea trupelor fiind probabil trimise în Central Park pentru a înăbuşi insurecţia. Ajunşi în apartamentul meu, m-am regăsit în genunchi, plângând din nou. Ameninţa iar că se mută în Fort Lee.

— Prietenii tăi sunt îngrozitori, a spus Eunice. *Atât* de îngâmfaţi.

— Ce ţi-au făcut? Abia dacă le-ai adresat un cuvânt toată seara!

— Eram cea mai tânără dintre ei. Sunt toţi cu zece ani mai mari decât mine. Ce să le spun? Lucrează toţi în Media. Sunt toţi amuzanţi şi realizaţi.

— În primul rând, nu e aşa. Şi în al doilea rând, eşti încă tânără, Eunice! Într-o zi vei lucra şi tu în Media. Sau în Retail. Şi eu care credeam că-ţi place Grace. Vă înţelegeaţi atât de bine. V-am văzut uitându-vă împreună pe FundDeLux şi vorbind despre Soon-Dooboo.

— *Ea* mi-a displăcut cel mai mult dintre toţi, a şuierat Eunice Park. Este *exact* ceea ce îşi doresc părinţii ei să fie şi este al naibii de mândră de asta. Oh, şi uită de întâlnirea cu familia mea. N-o să-i cunoşti niciodată, Lenny. Cum să am încredere în tine cu ei? Ai dat-o-n bară.

Stăteam singur în patul meu; Eunice era din nou în sufragerie cu äppärätul, mesajele şi cumpărăturile ei, în timp ce noaptea se făcea neagră în jurul nostru, în timp ce conştientizam, cu durere mută şi sfâşietoare, că, dacă îmi iei cei 239 000 de dolari indexaţi la yuan, dacă-mi iei dragostea complicată a părinţilor mei şi confortul mercurial al prietenilor mei, dacă-mi iei cărţile mirositoare, nu mai rămân cu nimic în afară de femeia din camera alăturată.

Mintea mi-era plină de îngrijorarea bolnăvicioasă a evreilor, de pogromul interior şi de pogromul exterior. Am

refuzat să mă gândesc la Fabrizia, la Nettie sau la vidră. Am stat agăţat de momentul prezent. Am încercat să aflu ce se întâmpla în Central Park cu protestatarii cu Venit Net Scăzut. Unii dintre tinerii bogaţi din Media de pe Central Park West şi Fifth Avenue transmiteau de la balcoane şi de pe acoperişuri, iar câţiva dintre ei rupseseră cordoanele Gărzii Naţionale şi comunicau emoţii din însuşi adâncul parcului. Am privit dincolo de masca mânioasă şi exaltată, de modul în care chiţăiau despre părinţi şi iubiţi şi despre greutatea lor în creştere, încercând să zăresc elicopterele care pluteau în spatele lor, care trăgeau în inima verde a oraşului. M-am gândit la Cedar Hill – noul punct zero al vieţii mele cu Eunice Park – şi m-am gândit la faptul că acum era acoperit de sânge. Apoi m-am simţit vinovat că mă gândeam la viaţa mea ca un obsedat Media, uitând mult prea repede de rândurile de morţi noi. Grace avea dreptate. Sunt vremurile în care trăim!

DAR DE UN LUCRU ERAM SIGUR: NU VOI URMA NICIODATĂ SFATUL LUI NETTIE. NU VOI MERGE NICIODATĂ SĂ-I VĂD PE OAMENII ACEIA SĂRACI DIN TOMPKINS SQUARE. CINE ŞTIA CE SE VA ÎNTÂMPLA CU EI? DACĂ GARDA NAŢIONALĂ A ÎMPUŞCAT OAMENI ÎN CENTRAL PARK, DE CE NU I-AR ÎMPUŞCA ŞI ÎN CENTRUL ORAŞULUI? „SIGURANŢA MAI ÎNTÂI DE TOATE”, CUM SE SPUNE LA SERVICIILE POST-UMANE. VIEŢILE NOASTRE VALOREAZĂ MAI MULT DECÂT VIEŢILE CELORLALŢI.

O armată de elicoptere s-a îndreptat spre nord. Toată clădirea s-a cutremurat de ferocitatea lor, porţelanurile tremurau în dulapul din bucătăria vecinului, copiii mici plângeau. Asta a părut să o sperie pe Eunice şi, curând, se afla în pat lângă mine, încercând să se adapteze formei corpului meu mare, apăsându-se atât de tare în mine, încât mă durea. Eram speriat, nu din cauza operaţiunii militare de afară (până la urmă, ei nu ar fi făcut niciodată

rău oamenilor cu averea mea), ci pentru că ştiam că nu o voi putea părăsi niciodată. Indiferent de cum mă trata. Indiferent de cât de mult mă făcea să sufăr. Pentru că în furia şi neliniştea ei găseam ceva familiar, găseam uşurare. Pentru că îi înţelegeam pe aceşti imigranţi din sudul Californiei mai bine decât îi înţelegeam pe cei din Vestul Mijlociu, cei cu inima dreaptă ca a lui Grace, dorinţa de bani şi de respect, amestecul de îndreptăţire şi dezgust de sine, foamea de a fi atractiv, remarcat şi admirat. Pentru că, după ce Vishnu mi-a spus că Grace era însărcinată („ha-*huh*", râsese stângaci în timp ce-mi dădea vestea), mi-am dat seama că ultima uşă se închisese pentru mine. Pentru că, spre deosebire de vicleana, şireata Amy Greenberg, Eunice habar nu avea ce naiba face. Şi nici eu.

Iartă-mă, jurnalule, astăzi sunt o epavă sentimentală. Am avut o noapte proastă. Nici cele mai bune dopuri pentru urechi nu mă pot ajuta împotriva zgomotului elicelor de afară şi a lui Eunice care înjură tare în somn în coreeană, continuând conversaţia fără sfârşit cu *appa*, tatăl ei, ticălosul care este responsabil în cea mai mare parte de suferinţa ei, dar fără ale cărui lovituri de bici furioase probabil că nu m-aş fi îndrăgostit niciodată de ea, nici ea de mine.

Dar îmi dau seama că am omis unele lucruri, jurnalule. Permite-mi să-ţi descriu câteva dintre momentele frumoase, dinainte de revoltele PVNS, dinainte ca punctele de control să înceapă să fie instalate lângă staţia de tren de pe linia F.

Mergem la restaurantele cu specific coreean din centrul oraşului şi ne ospătăm cu prăjituri de orez învelite în pastă de chili, calamari înecaţi în usturoi, burţi înfricoşătoare de peşte pline de icre sărate şi omniprezentele farfurioare cu

varză, napi conservaţi, alge marine şi bucăţi de carne de vită uscată, delicioasă. Mâncăm precum asiaticii, cu ochii aţintiţi asupra mâncării, înghiţind cu poftă tofu, cu râgâieli mici, dovada dedicării cu care ne înclinăm asupra bucatelor, mâna mea întinzându-se spre un pahar de *soju*, iar a ei spre o ceaşcă delicată de ceai de orz. O familie liniştită. N-avem nevoie de cuvinte. Ne iubim şi ne hrănim unul pe celălalt. Îmi spune *kokiri* şi mă sărută pe nas. Îi spun *malîşka*, „micuţa mea” în rusă, un cuvânt periculos doar pentru că ieşise odată din gura părinţilor mei, pe vremea când aveam mai puţin de un metru şi jumătate, iar dragostea lor pentru mine era simplă şi adevărată.

Şi căldura unui restaurant coreean, procesiunea nesfârşită de farfurii, ca şi cum masa nu se poate termina până când nu ai ingurgitat universul cu totul, strigătele şi râsetele după ce oamenii termină de mâncat, beţia necontrolată a bărbaţilor mai în vârstă, pălăvrăgeala chicotitoare a femeilor mai tinere şi, peste tot, legăturile de familie. Nu mă miră faptul că evreii şi coreenii se lansează atât de uşor în relaţii romantice. Am fost fierţi în oale diferite, cu siguranţă, dar ambele oale au fost pline de căldură familială şi de uşurinţa, curiozitatea şi nevrotismul pe care le generează această apropiere.

În timp ce luam prânzul într-unul dintre localurile zgomotoase de pe Strada 32, Eunice a văzut un bărbat care mânca singur, sorbind o Coca-Cola.

— Este atât de trist să vezi un bărbat coreean fără o soţie sau o iubită care să-i spună să nu bea porcăria aia, a spus Eunice şi şi-a ridicat ceaşca de ceai de orz într-un gest care voia să-i arate omului că are o alternativă mai sănătoasă.

— Nu cred că este coreean, i-am spus lui Eunice. Äppärätul spune că e din Shanghai.

— Oh, a făcut ea, pierzându-şi interesul de îndată ce linia ei de sânge cu băutorul asiatic singuratic de Coca-Cola a fost tăiată.

Când mergeam spre casă, cu burţile pline de usturoi şi ardei iute, căldura verii de afară şi cea a ardeiului pe dinăuntru acoperindu-ne trupurile ca o minunată poleială, am început să meditez la ceea ce spusese Eunice. Potrivit ei, era trist că bărbatul asiatic nu avea o soţie sau o iubită care să-i spună să nu bea Coca-Cola. Bărbatului adult trebuia să i se spună cum să se comporte. Avea nevoie de prezenţa unei iubite sau a unei soţii pentru a-şi înfrâna cele mai primare instincte. Ce dispreţ monstruos faţă de individualitate! De parcă n-am tânji cu toţii, uneori, să simţim pe limbă o picătură de lichid îndulcit artificial.

Dar apoi am început să privesc chestiunea din punctul de vedere al lui Eunice. Familia este eternă. Legăturile de rudenie nu pot fi niciodată frânte. Ai avut grijă de ai tăi şi ei au avut grijă de tine. Poate am fost *eu* cel neglijent, pentru că nu am avut suficientă grijă de Eunice, pentru că nu am corectat-o atunci când a comandat cartofi prăjiţi cu usturoi şi cartofi dulci sau când a băut un MILKSHAKE, ignorând necesarul de vitamine. Chiar ea îmi spusese ieri, foarte serios, după ce luasem în discuţie diferenţa de vârstă dintre noi: „Nu poţi muri înaintea mea, Lenny.” Şi apoi, după o clipă de gândire: „Te rog să-mi promiţi că vei avea mereu grijă de tine, chiar şi atunci când nu sunt prin preajmă ca să-ţi spun ce să faci.”

Şi astfel, mergând pe stradă, amândoi cu respiraţia duhnind a kimchi şi a bere OB efervescentă, am început să reevaluez relaţia noastră. Am început să văd lucrurile cu ochii lui Eunice. Acum aveam obligaţii unul faţă de celălalt. Familiile noastre ne dezamăgiseră şi acum trebuia să formăm între noi o legătură la fel de puternică şi de durabilă. Orice decalaj între noi ar însemna un eşec.

Succesul va fi venit atunci când niciunul dintre noi nu va şti unde se termină unul şi unde începe celălalt.

Cu asta în minte, m-am urcat deasupra ei când am ajuns acasă şi m-am apăsat cu multă dorinţă pe osul ei pubian.

— Lenny, a spus.

Respira sacadat. O cunoşteam de o lună şi încă nu ne consumaserăm relaţia. Ceea ce considerasem a fi un semn de nemaipomenită răbdare şi moralitate tradiţională din partea mea părea acum un eşec în a crea o legătură cu ea.

— Eunice, am spus. Dragostea mea.

Parcă părea prea puţin.

— Viaţa mea.

Picioarele lui Eunice erau desfăcute şi încerca să-mi facă loc.

— Tu eşti viaţa mea.

— Poftim?

— Tu eşti...

— Şşşt, a făcut ea, mângâindu-mi umerii palizi. Taci, Lenny. Taci, dulcele meu iubit cu creier de ton.

M-am apăsat şi mai mult în ea, încercând să-mi croiesc drum într-un loc din care nu voiam să mai plec niciodată. Când am ajuns acolo, când muşchii ei s-au încordat şi m-au strâns, când clavicula ei s-a ridicat spre mine, când amurgul spectaculos de sfârşit de iunie a explodat în dormitorul meu simplu, iar ea a gemut de, ceea ce speram eu să fie, plăcere, am înţeles că existau cel puţin două adevăruri în viaţa mea. Adevărul existenţei mele şi adevărul morţii mele. Planând cu ochii minţii deasupra cheliei mele şi, dedesubt, deasupra şuviţelor dese de păr ale lui Eunice, care se revărsau peste trei perne de susţinere, i-am văzut picioarele puternice şi pline de vitalitate, gambele în formă de semilună, iar între ele,

carnea mea albă ca varul, amarat, drept, ţintuit în loc. Pe viaţă. Am văzut trupul bronzat, băieţos, de sub mine, şi pistruii noi, de vară, şi sfârcurile tari care se transformau în capsule maronii ori de câte ori le strângeam între degete, am simţit melodia respiraţiei ei cu iz de usturoi, respiraţia ei dulce, uşor excitată – şi am început, cu genul de insistenţă care provoacă la bărbaţii cu doar şase ani mai mari decât mine un atac de cord, să mă scufund şi să ies din strânsoarea lui Eunice, scoţând un mârâit animalic, din plămâni. Ochii lui Eunice, umezi şi plini de compasiune, mă priveau făcând ceea ce trebuie să fac. Spre deosebire de mulţi alţii din generaţia ei, Eunice nu era complet impregnată de pornografie, prin urmare, instinctul ei sexual venea din altă parte, de undeva dinlăuntrul ei; vorbea despre nevoia de căldură, nu de degradare. Şi-a ridicat fruntea, învăluindu-mă cu propria-i căldură şi m-a muşcat de protuberanţa moale a buzei de jos.

— Nu mă părăsi, Lenny, mi-a şoptit la ureche. Te rog să nu mă părăseşti niciodată.

AMERICANUL LINIŞTIT

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

2 IULIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD:

Eunhee,

Suntem teribil îngrijoraţi în acest moment, pentru că pare situaţie politică proastă în Manhattan. Ar trebui mutat înapoi la Fort Lee şi să fii familie. Acesta este chiar mai important decât studiat pentru LSAT. Nu uita noi oameni în vârstă şi că văzut istoria. Tati şi cu mine trăit

vremuri grele în Coreea, când mulţi murit pe stradă, studenţi tineri ca tine şi Sally. Asigură-te că tu nu implicat politică. Asigură-te că Sally nu implicat politică. Câteodată vorbeşte. Vrem să venim văzut la tine marţea care vine. Reverendul Suk el fost învăţător la reverendul nostru Cho aduce cruciada lui specială pentru păcătoşi la madison square garden din Coreea şi credem că toată familia trebuie mers să se roage, după mers la cină şi după întâlnit acest băiat *meeguk* care tu spui că doar coleg de apartament. Sunt dezamăgire tu minţit că stai cu Joy Lee, dar mulţumesc lui Ijuş că tu şi Sally în viaţă şi în siguranţă. Chiar şi tati atât de liniştit acum pentru că recunoscător şi în genunchi în faţa lui Dumnezeu. Acesta vremuri dificile. Noi venit în America şi acum ce întâmplat cu America? Noi îngrijorat. Pentru ce a fost totul? Când noi venit, înainte să născut la tine, nu a fost uşor. Nu ştii cât de mult tati chinuit pentru pacienţi, chiar şi mexican sărac care nu are asigurare plăteşte 50 sau 100 de dolari. Chiar şi acum el chinuit. Poate noi facem mare greşeală.

Aşa că te rog, făcut timp pentru noi marţi. Îmbracă-te frumos, nimic ieftin sau vulgar, dar eu întotdeauna avut încredere în ce purtat tu. Tati spune că acum punct de control pe podul GW şi în tunel Holland. Deci cum oamenii din New Jersey se presupune venit?

Iubesc la tine,

Mami

EUNI-TARD: Sally, eşti bine?
SALLYSTAR: Mda. Tu? E o nebunie. Am fost „sfătuiţi” să nu părăsim campusul. O parte dintre cei din primul an din Vestul Mijlociu sunt speriaţi. Organizez o sesiune de informare pentru a ajuta lumea să se descurce.
EUNI-TARD: Nu vreau să faci NIMIC politic! Ai înţeles? Asta e singura dată când cred că mama are dreptate sută la sută. Te rog, Sally, promite-mi.
SALLYSTAR: Bine.
EUNI-TARD: E o chestiune SERIOASĂ. Eu sunt sora ta mai mare, Sally.
SALLYSTAR: Am spus BINE.
SALLYSTAR: Eunice, de ce nu mi-ai spus că ai iubit?
EUNI-TARD: Pentru că trebuie să fiu un „model de urmat”, după spusele mamei.
SALLYSTAR: Nu e deloc amuzant. E ca şi cum nici măcar nu eşti sora mea dacă nu-mi poţi spune lucrurile astea.
EUNI-TARD: Mda, dar noi nu suntem vreo familie normală, nu? Suntem o familie specială. Ha ha. Oricum, nu e chiar iubitul meu. Nu e ca şi

cum am avea planuri de căsătorie. I-am spus mamei că e colegul meu de cameră.
SALLYSTAR: Cum e? E *muh-shee-suh*[44]?
EUNI-TARD: Ce contează asta? Vreau să spun, cu tipul ăsta nu e vorba despre cum arată. Nici coreean nu e, ca să ştii, să te simţi liberă să mă judeci.
SALLYSTAR: Cred că atâta timp cât te tratează bine...
EUNI-TARD: Îu, nu vreau să avem această conversaţie.
SALLYSTAR: Vine la cruciada de marţi?
EUNI-TARD: Da. Aşa că vă rog să fiţi indulgenţi. Ştii ceva despre Clasici? Mă refer la texte.
SALLYSTAR: Tocmai am scanat Euro Classics, dar nu-mi mai amintesc nimic, erau atât de multe pagini de text. Ceva scris de un anume Grayham Green, despre o vietnameză pe nume Phuong, ca fata care lucra la Lee's Banh Mi, în Gardena. De ce? Trebuie să-l impresionăm?
EUNI-TARD: Nu trebuie. Vreau doar să ştie că suntem o familie de oameni deştepţi.
SALLYSTAR: Sunt sigură că mama se va purta frumos şi apoi va spune lucruri foarte rele pe la spate.
EUNI-TARD: O să stea acolo, iar tata o să bea şi o să scoată zgomotele alea din gât ca şi cum şi-ar drege glasul.
SALLYSTAR: Îhmîhmîhmîhmîhmîhm.
EUNI-TARD: Ha! Îmi place când îl imiţi pe tata. Mi-e dor de tine.
SALLYSTAR: De ce nu vii la cina cu unchiul Joon, vineri? Poate *minus* iubit.
EUNI-TARD: Îmi place acel *minus*. Este inteligent. Nu prea vreau să mă întâlnesc cu unchiul Joon. E un ratat nenorocit.
SALLYSTAR: Nu fi răutăcioasă.
EUNI-TARD: A urlat la mine de Ziua Recunoştinţei când a venit în vizită din Coreea, pentru că eu şi mama am luat un curcan prea mare. Soţia lui s-a dus la cumpărături în Topanga şi i-a cumpărat tatei un cleşte de 16 dolari, nici măcar indexaţi la yuan, şi tot zicea: „Asigură-te că tatăl tău ştie că e un cadou de la mine." Ştii câţi bani i-a dat tata idiotului ăla de soţ al ei, şi ea, în schimb, îi cumpără cleşti?
SALLYSTAR: Fac parte din familie. Iar afacerea lor cu taxiuri nu merge bine. Gestul contează.
EUNI-TARD: Ei doi sunt singurii oameni din Coreea care nu fac bani în ziua de azi. Retardaţi.
SALLYSTAR: De ce eşti aşa de furioasă tot timpul? Cum îl cheamă pe iubitul tău?

---

[44] Frumos (cor.).

EUNI-TARD: Sunt o persoană furioasă din fire. Şi urăsc când oamenii profită de alţi oameni. Numele lui este Lenny. Şi ţi-am spus că nu e iubitul meu.
SALLYSTAR: A terminat facultatea în acelaşi an cu tine?
EUNI-TARD: Ehm, e cu 15 ani mai mare.
SALLYSTAR: Of, Eunice.
EUNI-TARD: Mă rog. Este inteligent. Şi are grijă de mine. Şi dacă tu şi mama o să-l urâţi, asta mă va face să-l plac şi mai mult.
SALLYSTAR: Nu am de gând să-l urăsc. Este creştin sau catolic?
EUNI-TARD: Nici una, nici alta! Este circumcis. Ha ha.
SALLYSTAR: Nu pricep.
EUNI-TARD: Este evreu. L-am poreclit *kokiri*. Veţi vedea de ce!
SALLYSTAR: Interesant, cred.
EUNI-TARD: Ce-ai mai mâncat?
SALLYSTAR: Doar nişte mango cu iaurt grecesc proaspăt, au adus la cantină.
EUNI-TARD: La prânz? Mănânci între mese?
SALLYSTAR: Am mâncat un avocado.
EUNI-TARD: Îţi fac bine, dar conţin grăsime.
SALLYSTAR: BINE. Mersi.
EUNI-TARD: Lenny îmi spune lucruri atât de drăguţe, dar nu mi se face greaţă când îl aud. Nu ca tipii de la Media sau Credit care vor doar să facă sex şi să-şi vadă de drumul lor. Lui Lenny îi pasă. Şi e acolo pentru mine în fiecare zi.
SALLYSTAR: N-am spus nimic, Eunice. Nu trebuie să-l aperi. Asigură-te doar că se descalţă dacă vine vreodată acasă.
EUNI-TARD: Ha ha. Ştiu. Aşa sunt oamenii albi, bătuţi în cap. Poate tocmai au călcat într-un rahat sau peste o persoană fără adăpost.
SALLYSTAR: CE SCÂRBOS!
EUNI-TARD: Lenny spune că nu-mi pot controla emoţiile pentru că aşa e şi tata. Spune că tânjesc după atenţie negativă.
SALLYSTAR: I-ai spus unui străin despre tata???
EUNI-TARD: Nu e un străin. Trebuie să scapi de mentalitatea asta. Asta înseamnă să fii într-o relaţie. Să vorbeşti cu cealaltă persoană.
SALLYSTAR: Tocmai de-aia eu nu voi fi niciodată într-o relaţie. O să mă mărit direct.
EUNI-TARD: Ţie nu ţi-e dor de California? Mi-e dor de In-N-Out. Aş ucide pentru un burger Animal Style. Mmm. Ceapă la grătar. Nu vreau să spun că e bine să mănânci carne roşie. Doar că uneori îmi doresc să fie iar cum era când eram mici. Ştii ce e cel mai rău e când eşti fericit şi trist în acelaşi timp şi nu-ţi poţi da seama care e care.

SALLYSTAR: Dacă zici tu. Trebuie să învăţ la chimie. Să nu vorbeşti prea mult despre familia noastră cu alţii, da, Eunice? Nu vor înţelege şi oricum nu interesează pe nimeni.
EUNI-TARD: Te rog, ai grijă de tine, Sally. Învaţă şi mănâncă sănătos. Te iubesc atât de mult.

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Preţios,

Ce săptămână! Sunt NE-NO-RO-CI-TĂ. Mama a aflat că nu locuiesc cu Joy Lee, aşa că până la urmă i-am spus că am un „coleg de apartament" alb, care, printre altele, e BĂRBAT. Aşa că acum vrea să mă duc la o chestie stupidă la biserică ca să-l cunoască. Îuuu, e cel mai groaznic coşmar al meu. Lenny s-a tot plâns că vrea să-i cunoască pe părinţii mei şi acum va crede că cedez şi că are un avantaj asupra mea şi că poate face ce vrea, cum ar fi să nu facă curat în apartament sau să mă oblige să las bacşiş la restaurant, deşi ştie că am ajuns la limita MAXIMĂ a Creditului. Da, poziţia mea în clasament tocmai a atins numărul magic. Sub 900! Asta apropo de „chinezii" care nu cheltuie. Ha ha.

Şi acum mama va afla că am un iubit alb, bătrân şi păros. Aşa că i-am spus lui Lenny că nu poate să-i spună mamei că suntem împreună şi s-a supărat foarte tare, de parcă ar crede că mi-e ruşine cu el sau ceva de genul ăsta. Spune că încerc să îl îndepărtez pentru că îl caut în el pe tata, dar că el nu-mi va permite asta, ceea ce este destul de curajos pentru o faţă de tocilar.

Au fost suişuri şi coborâşuri între noi, deşi, în sfârşit, a avut parte de Penetrarea Păsăricii Magice şi nu a fost rău. Ceea ce îi lipseşte în frumuseţe compensează cu prisosinţă prin pasiune. Am crezut c-o să explodeze! Ce altceva? Revoltele au fost destul de îngrozitoare, iar acum durează o veşnicie să te deplasezi prin oraş. Lenny încearcă să se poarte galant, ca şi cum ar vrea să mă protejeze de tipii ăia de la Garda Naţională, dar nu cred că sunt nebuni să tragă în asiatici, nu?

Ah, i-am cunoscut prietenii. Unul, Noah, era drăguţ, destul de înalt şi frumos la modul convenţional. Prietena lui este o femeie foarte sexy, Amy Greenberg, are propriul stream cu un milion de vizualizări. Are o personalitate pseudo-inteligentă şi un chip destul de sexy.

În streamul ei vorbeşte despre faptul că nu este *petite*, ceea ce este trist, dar ce să facă dacă nu s-a născut aşa? Oricum, am observat că Noah TRĂGEA CU OCHIUL LA MINE şi, când mi-am dat jos puloverul, a început să se holbeze în decolteul cămăşii mele şi m-am simţit flatată, nu că aş avea ceva acolo. Apoi mi-a spus că am o „minte

acerbă” şi eu am spus „ha ha”, deşi nu m-am putut abţine să nu-l înşel cu gândul pe Lenny. Şi apoi a vorbit cu mine ore întregi o tipă coreeancă, Grace. Este foarte drăguţă şi încearcă să te facă să te simţi ca şi cum ar fi de partea ta, dar cred că totul este doar o prefăcătorie. Sub pretextul că se împrieteneşte cu mine, a aflat că tata o bate pe mama pentru că a stricat tofu. Nu ştiu de ce i-am spus despre asta şi m-am simţit foarte vulnerabilă toată seara. Mă rog. Îi urăsc pe toţi.

Aşa că a doua zi m-am întors în Tompkins Square cu câteva baxuri de apă îmbuteliată, pentru că am auzit că nu au şi că AAR a închis fântânile şi toaletele din toate parcurile. Se învârteau pe-acolo nişte hipsteri care făceau streaming despre manifestaţii, dar nimeni nu le ajută, de fapt, pe acele PVN. Am stat o vreme cu David, tipul acela drăguţ care a fost în Garda Naţională în Venezuela. Are vreo patru dinţi în gură pentru că nu a avut niciodată Dentar şi a fost rănit într-o explozie. Chiar şi aşa, te inspiră când vorbeşti cu el, pentru că spune întotdeauna ce vrea să spună (spre deosebire de Lenny şi prietenii săi). Spre exemplu, spune „Taci din gură!” sau „Te înşeli, Eunice” sau „Habar n-ai despre ce vorbeşti” sau „Doar cei cu Valoare Netă Ridicată văd aşa lucrurile”. Îmi place asta, când oamenii chiar te fac să-ţi recunoşti lipsurile.

Oricum, nu am crezut niciodată că o să mă intereseze chestiunile politice, dar pe David l-aş asculta ore întregi. Spune că o mulţime de membri ai Gărzii ca el, care nu şi-au primit primele după Venezuela, se gândesc să se adune şi să lupte împotriva Gărzii Naţionale dacă vor fi atacaţi. Spune că în vremurile astea Garda este doar o adunătură de oameni săraci, angajaţi din sud de compania Wapachung Contingency pentru care lucrează Lenny şi că nu le pasă pe cine ucid. El şi prietenii lui se numesc „Armata lui Aziz”, după şoferul de autobuz care a fost împuşcat în Central Park, acelaşi pe care l-am văzut cu Lenny. I-am spus lui David că nu vreau să mă implic politic, dar el mi-a făcut o listă cu proviziile de care au nevoie, cum ar fi conserve de ton şi fasole, şerveţele pentru copii şi alte chestii şi mă întreb dacă ar trebui să le cumpăr pentru ei, deşi am folosit la maximum contul AlliedWaste. Poate ar trebui să-l rog pe Lenny să mă ajute, dar, nu ştiu de ce, nu vreau ca el să ştie despre David, chiar dacă suntem doar prieteni.

Modul în care s-au organizat este uimitor. Este un parc micuţ, dar parcă fiecare bucăţică este folosită cu un scop. În curtea unde alergau câinii, acum se joacă fotbal cu o minge veche de baschet nişte copii ADORABILI şi SURPRINZĂTOR DE CURAŢI. Cred că ar trebui să le cumpăr o minge de fotbal adevărată de la Paragon. Reciclează toate alimentele din coşurile de gunoi, ceea ce este cam scârbos, dar,

practic, oamenii ca Lenny aruncă atât de multe, încât David a spus că se pot obţine zece mese din cina tipică irosită de o singură persoană din East Village. Sunt atât de organizaţi acolo, încât îmi amintesc de cum era familia mea în copilărie. Fiecăruia i se atribuie un rol, indiferent cât de tânăr sau de bătrân, şi fiecare trebuie să-şi îndeplinească rolul, chiar şi cei de la Credit şi Media care şi-au pierdut locurile de muncă şi acum trăiesc în parc. Şi dacă nu faci ce ţi se spune, ghinion, eşti dat afară.

M-a făcut să-mi fie dor să ajut, cum făceam la adăpostul de la Roma pentru femei albaneze victime ale traficului de persoane. Lenny spune că este mândru de mine pentru că am făcut asta, dar apoi le zice ALGERIENI sau AFRICANI în loc de albanezi, de parcă ar suna mai cool aşa. Însă David şi-a dat seama imediat despre ce vorbeam. Este interesant cum oamenii care au trecut prin multe au o expresie de copil pe chip.

Oricum, David a spus că nu trebuie să mai particip la cursuri de Asertivitate, aşa cum plănuisem să fac la Columbia, ci că ar trebui să-mi suflec mânecile şi să dau o mână de ajutor în parc. Am spus da, dar n-aş vrea să dau nas în nas cu sora mea acolo, nu ştiu de ce. E ca şi cum a fi sfântă este teritoriul El, or tot ce vreau eu e să mă considere protectorul familiei noastre.

Sunt atât de multe de făcut, încât mă ia cu ameţeală. Au scăpat de majoritatea rozătoarelor, dar cea mai mare problemă este sănătatea, aşa că în diferite colţuri ale parcului sunt corturi cu indicatoare pe care scrie „DIFTERIE” (FOARTE contagioasă), „TIFOIDĂ” (pete roşii pe piept, îîî), „PELAGRĂ” (notă pentru sine: trebuie să fac rost de vitamina B_3 de la Lenny), „ASTM” (fă rost de vechile inhalatoare ale lui Lenny, unele dintre ele încă mai conţin produs), „DESHIDRATARE” (mai multă apă îmbuteliată, cât mai repede), „SPĂLAREA ŞI DEZINFECTAREA HAINELOR” (unde mă duc eu să dau o mână de ajutor săptămâna viitoare), „MALNUTRIŢIE”. La Malnutriţie e nevoie mai ales de mazăre şi orez, pentru că sunt ieftine şi pentru că mulţi dintre oamenii de aici sunt din Caraibe, dar se acceptă orice donaţie în alimente. Au chiar şi un cont GlobalTeens, se numeşte „aziz army”, dacă vrei să donezi nişte ¥.

Să-l chem pe tata să vină să-i ajute puţin, că e medic? Când eram în liceu, am încercat să-i dau o mână de ajutor la cabinet, dar mi-a spus că nu sunt bună de nimic, deşi m-am străduit din răsputeri şi i-am introdus toate fişele pe calculator, pentru că nimeni nu-i înţelege scrisul de mână şi am curăţat chiar şi baia din cabinet de sus până jos, pentru că mama era atât de distrasă, încât rata colţurile.

Ştii, Lenny e atât de bun cu mine, încât uneori uit să ţin garda sus şi vorbesc cu el cum aş vorbi cu un prieten, dar tu rămâi singura cea mai bună şi mai adevărată prietenă a mea, Poneiule. Şi totuşi, sunt atât de îndrăgostită de el. Îuuu. Am spus-o. Uneori pot petrece o jumătate de oră dimineaţa doar privindu-l cum doarme, îl iau în braţe şi îl trag aproape de mine, iar el pare atât de liniştit şi de drăgălaş, cu pieptul lui mic şi păros care urcă şi coboară ca al unui căţeluş. *Oy vey.*[45] Sper că nu crezi că mă folosesc de tine, P. Preţios. Mă gândesc la tine mereu şi încă eşti o parte IMPORTANTĂ din viaţa mea. Oh, şi am văzut pozele cu târfa aia mexicană cu care şi-o trage Gopher şi are o faţă de rahat! Ponei P., eşti atât de superdrăguţă faţă de ea! Nu-l lăsa pe idiotul ăla să invalideze ceea ce eşti. Încearcă să te enerveze pentru că ştie că nu e de nasul tău. Bine, trebuie să mă duc să curăţ cada pentru că iubitul meu superinteligent nu ştie cum. Vorbim mai târziu, fese lipicioase.

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Panda, mă duc la Juicy pentru un tratament de întinerire a vaginului, dar ce naiba înseamnă „minte acerbă”? Am încercat să caut pe Teens, dar tot ce am găsit a fost ceva legat de exerciţii de aerobic. E acelaşi lucru? Nu uita ce ne-a spus profesoara Margaux, fereşte-te de tipii care încearcă să pară prea deştepţi.

P.S. Am căutat-o pe Amy Greenberg a ta şi AR AVEA NEVOIE să dea jos 20 de kilograme, deşi ia puncte pentru că este bătrână.

P.S.S. Te uiţi la „Cheltuitorul American” în seara asta? Ţi-o aminteşti pe fata aia cu herpesul în ochi de la Kelli Nozares din bio? Sigur o să participe şi are o grămadă de Credit pentru că am auzit că TOŢI CEI TREI fraţi ai ei sunt Acumulatori de Datorii.
Dacă o să câştige, o să strâng de gât pe cineva.

P.S.S.S. Dacă lucrurile devin periculoase acolo, poate ar trebui să te muţi în California. Văd la cei care transmit pe Media oameni săraci stând în corturi, dar încă nu e aşa de rău. Doar că afacerea tatălui meu merge foarte prost, deşi se spune că ventuzele de desfundat veceul nu sunt niciodată afectate de depresiune, dar am intrat în baia mamei şi am prins-o stând pe podea şi plângând, cu reviste de golf vechi de 20 de ani împrăştiate peste tot. Of, Doamne. Poate ar trebui să mă mut de acasă, nu? Dar probabil tocmai acum au cea mai mare nevoie de mine, iar fratele meu nu face nimic. Întotdeauna fetele sunt cele care trebuie să ţină familia în viaţă. Noi suntem *ţepii ispăşitori*.

---

[45] Vai de mine (ebr.).

Dezbatem noi mai târziu, Panda-ga-tor.

AZIZARMY-INFO CĂTRE EUNI-TARD:

Bună, Eunice. Sunt David. Fii atentă, peste două zile este 4 iulie şi Cameron de la Morale, Welfare & Recreation spune că avem nevoie de 120 bucăţi hotdog Hebrew National şi 120 chifle pentru hotdog, 90 cutii de bere (orice marcă), 50 bucăţi alifie AfterBite Original contra ţânţarilor şi 20 bucăţi cremă antiîmbătrânire Clinique Skin Supplies for Men M Protect, cu SPF 21. Poţi să aduci toate astea aici *pronto*?

M-am gândit la conversaţia noastră despre părinţi şi fraţi. Iată ce am înţeles pe când eram student la UT şi după ce am fost în Gardă în mlaştinile venezuelene şi am mâncat capibara la grătar alături de trupele mele şi am suportat 24/7 tirul antiaerienei lui Bolívar: indiferent de tipul de societate în care trăim, suntem întotdeauna soldaţi. Tu eşti soldat şi tatăl tău este soldat şi vă iubiţi, dar trebuie să mergeţi la război pentru a fi tată şi pentru a fi fiică.

LECŢIE PRACTICĂ: Tata a murit la 80 de kilometri nord de Karachi[46]. Era artilerist şi ăştia sunt întotdeauna cei mai duri nemernici. Dar în ultimul mesaj pe care l-am primit, chiar înainte ca fundul să îi sfârşească într-o ambuscadă, mi-a spus: „David, eşti un visător şi o ruşine şi n-o să-ţi vină niciodată minţile la cap, iar eu voi lupta întotdeauna împotriva tuturor lucrurilor în care crezi, dar nu voi iubi niciodată pe nimeni mai mult decât pe tine, aşa că, dacă mi se întâmplă ceva, continuă să fii aşa cum eşti.”

Cred că aici am greşit ca ţară. Ne-a fost frică să ne luptăm cu adevărat unii cu alţii, aşa că am sfârşit în această situaţie cu Bipartiţii şi cu AAR. Când am pierdut contactul cu ura pe care o simţim unul pentru celălalt, ne-am pierdut şi responsabilitatea pentru viitorul nostru comun. Cred că, atunci când lucrurile se vor linişti şi când bipartiţii vor fi istorie, aşa vom trăi, ca mici unităţi în dezacord. Nu ştiu ce nume îi vom da, partide politice, consilii militare, oraşe-stat, dar aşa va fi şi nu o vom da în bară de data aceasta. Va fi iar ca în 1776[47].

Actul doi pentru America. Bine, Eunice, am terminat pe ziua de azi. Nu uita proviziile pentru 4 iulie.

Al tău, David

CRUCIADA PĂCĂTOŞILOR

[46] Oraş din Pakistan.

[47] Anul în care a fost adoptată Declaraţia de Independenţă.

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

7 IULIE

Dragă jurnalule,

Urăsc ziua de 4 iulie. Începutul sfârşitului verii. Deocamdată, totul este plin de viaţă, dar inevitabilul declin spre toamnă s-a pus deja în mişcare. Unii arbuşti şi tufişuri mai mici, pârliţi de căldură, încep să semene cu o blondă care şi-a ars părul cu peroxid. Căldura atinge vârfuri de foc, dar vara se minte singură, se stinge ca un geniu alcoolic. Şi începi să te întrebi: ce-am făcut cu luna iunie? Cei mai săraci – locuitorii din ansamblul Vladeck, care locuiesc mai jos de cooperativa mea – par să ia vara cu inimă uşoară, gem şi transpiră, beau bere blondă de calitate nepotrivită, fac dragoste, iar copiii îndesaţi trasează cercuri nebuneşti în jurul lor, pe jos sau cu biciclete montane. Dar pentru cei mai competitivi dintre newyorkezi, chiar şi pentru mine, vara vine pentru a fi ingurgitată cu poftă. Noi ştim că vara este apogeul vieţii. Nu credem în Dumnezeu sau în perspectiva unei vieţi de apoi, prin urmare, ştim că avem doar optzeci de veri într-o viaţă şi că fiecare trebuie să fie mai frumoasă decât precedenta, să includă o excursie la centrul dedicat artelor de la Bard, o partidă de badminton aparent relaxantă la cabana unui oarecare de prin Vermont şi o plimbare cu caiacul pe vreun râu neiertător, rece, umed şi cam periculos. Altfel cum să ştii că ţi-ai trăit cea mai bună vară? Ce se întâmplă dacă retezi vreo bucăţică de paradis umbrit?

Sincer, zilele astea, când ştiu că nemurirea este mai departe de mine ca niciodată (cei 239 000 au dispărut, doar 1 615 000 ¥ rămaşi pe numele meu la ultima numărătoare), prefer iarna, când totul este mort în jurul meu, când nimic nu înmugureşte, iar adevărul eternităţii, atât de rece şi întunecat, se dezvăluie nefericiţilor acoliţi ai realităţii. Dar mai mult decât orice, urăsc vara aceasta în mod special pentru că a lăsat deja în urmă o sută de cadavre în parc.

„O ţară instabilă, greu de guvernat, care prezintă un risc grav pentru sistemul internaţional de guvernanţă corporativă şi pentru mecanismele de schimb”, aşa ne-a numit Li, guvernatorul Băncii Centrale, după ce fundul său a aterizat cu bine la Beijing. Am fost umiliţi în ochii lumii. Focurile de artificii de 4 iulie au fost anulate. Parada pentru încoronarea câştigătorului „Cheltuitorul American” a fost suspendată din cauza faptului că o porţiune de pe Broadway din apropierea Primăriei s-a ondulat din pricina căldurii. Străzile au rămas goale, cetăţenii, prudenţi, au rămas acasă, pe linia F circulă doar un tren pe oră (nu foarte diferit de programul său normal, trebuie să recunosc). Singurele schimbări vizibile sunt noile panouri AAR, atârnate de nişte Stâlpi de Credit, cu un tigru care pipăie un glob pământesc în miniatură însoţit de cuvintele „America s-a întors! Mârrr... Nu ne ştergeţi încă de pe hartă [sic]. Nimic nu ne mai poate opri acum! Împreună vom surprinde lumea!”

Marţi dimineaţă, după weekendul prelungit, cei de la Serviciile Post-Umane au trimis o maşină Hyundai Town să mă ia la serviciu. A durat o veşnicie să ajungem în Upper East Side. Aproape fiecare cvartet de-a lungul First Avenue era marcat de un punct de control înconjurat de sârmă ghimpată. Gărzile cu ochi obosiţi şi suprasolicitaţi, cu accent greu din Alabamississippi, ne-au tras pe dreapta,

au percheziţionat vehiculul de la motor la portbagaj, s-au jucat cu datele mele, l-au umilit pe şoferul dominican, punându-l să cânte imnul naţional (nici eu nu ştiu cuvintele, cine le ştie?!) şi apoi l-au pus să defileze în faţa unui Stâlp de Credit.

— Băi, lăcustă, în curând va veni timpul să-ţi trimitem fundul de *chulo* acasă, i-a lătrat unul dintre soldaţi şoferului.

La birou, Kelly Nardl plângea din cauza revoltelor, în timp ce tinerii din Sala Eternităţii stăteau înfipţi în äppäräte, scrâşnind din dinţi, cu picioarele lor încălţate în tenişi încrucişate, nesiguri cum să interpreteze toate informaţiile noi care se revărsau peste ei ca o băutură de vară, care ar fi trebuit să fie răcoroasă, dar care le era servită caldă, aşteptând cu toţii replica lui Joshie. Garda eliberase o parte din parc şi permisese accesul Media. Urmăream fluxul lui Noah în timp ce se plimba de colo-colo prin Cedar Hill, trecând în timp real pe lângă resturi de prelate şi bălţi sumbre de sânge în formă de amibă de pe iarba obosită, ceea ce o făcea pe Kelly să se smiorcăie pe tot biroul ei acoperit cu tempeh. E o piatră de temelie a emoţiilor sincere, Kelly a noastră. Am mângâiat-o pe cap inhalându-i mirosul. Într-o zi, dacă rasa noastră va supravieţui, o să trebuiască să găsim un mod de a descărca bunătatea ei, ca să o instalăm în copiii noştri. Între timp, indicatorii mei de stare de spirit de pe Panou au trecut de la „blând, dar cooperant” la „jucăuş/îngăduitor/îi place să înveţe lucruri noi”.

Joshie convocase o şedinţă organizaţională cu toată lumea, Cowboy şi Indieni. Am mers pe jos până la auditoriul Indienilor de pe York Avenue, semnificativ mai mare decât sanctuarul principal al sinagogii noastre, Joshie conducându-ne pe lângă punctele de control cu o mână ridicată în aer, ca un învăţător în drumeţie.

— Pierderi inutile de vieţi omeneşti, a spus el, odată instalat la tribună, sorbind elocvent din termosul său de ceai verde neîndulcit, în timp ce noi îl priveam multicultural din scaunele noastre înclinate şi confortabile. Pierderea prestigiului de ţară. Pierderea yuanilor proveniţi din turism. Pierderi de imagine pentru liderii noştri, de parcă ar fi avut ceva de pierdut. Şi pentru ce? Nu s-a obţinut nimic în Central Park. Când îşi vor da seama bipartiţii că uciderea Persoanelor cu Venit Net Scăzut nu va inversa deficienţa comercială a acestei ţări şi nici nu va rezolva problemele noastre legate de balanţa de plăţi?

— Forţa adevărului[48], a spus din spatele lui Howard Shu cu nasul său cafeniu, dar noi ceilalţi am rămas tăcuţi, poate prea şocaţi de ultima întorsătură a istoriei pentru a putea găsi alinare chiar şi în cuvintele lui Joshie. Cu toate acestea, am zâmbit timid şi i-am făcut cu mâna, sperând că mă va observa.

— Dolarul a fost gestionat grosolan, fantastic de prost, a continuat Joshie, cu expresia lui obişnuită, năucă, „de conversaţie”, prin care se strecura genul de furie care nu era permisă la Serviciile Post-Umane, o furie categoric *pre*-umană, cu părţi ale bărbiei tremurând independent una de alta, făcându-l să arate, dintr-un anumit unghi, de treizeci de ani, iar din altul, de şaizeci. AAR a încercat o duzină de planuri economice diferite în tot atâtea luni. Privatizare, deprivatizare, stimularea economiilor, stimularea cheltuielilor, reglementare, dereglementare, monedă indexată, rată de schimb flexibilă, fluctuaţie controlată, fluctuaţie necontrolată, mai multe taxe, mai puţine taxe. Iar rezultatul net: nimic. Economia încă nu a ajuns la tracţiune, pentru a-l cita pe iubitul nostru preşedinte Fed.

---

[48] Cunoscută şi drept *satyagraha*, este o formă de rezistenţă nonviolentă sau rezistenţă civilă, concept dezvoltat de Mahatma Gandhi.

În timp ce vorbim, la HSBC-Londra, chinezii şi Comunitatea Europeană finalizează discuţiile asupra noului parteneriat. Am ajuns să nu mai avem nicio relevanţă critică în economia mondială. Restul globului este suficient de puternic pentru a se decupla de noi. Suntem în cădere liberă noi, ţara noastră, oraşul nostru, infrastructura noastră. Dar, spuse Joshie – şi aici a inspirat adânc şi a zâmbit deschis, tratamentele de decronificare prinzând viaţă pe chipul său, ochi strălucitori, chelie strălucitoare, piele strălucitoare; noi ne-am mişcat uşor spre marginea scaunelor, băgându-ne sugestiv degetele în suporturile de pahare –, trebuie să ne amintim că obligaţia noastră principală este faţă de clienţii noştri. Trebuie să ne amintim că toţi cei care au murit în Central Park în ultimele zile erau, pe termen lung, IDP, Imposibil de Prezervat. Întocmai ca în cazul clienţilor noştri, timpul lor pe planeta noastră era limitat. Trebuie să ne reamintim că himera deplinătăţii lui a fi e un silogism care limitează ceea ce putem face pentru o întreagă categorie de oameni. Cu toate acestea, chiar dacă ne putem absolvi de responsabilitate, noi, ca elită tehnologică, putem deveni un bun exemplu de urmat. Tuturor celor care ne critică le spun: partea bună de-abia acum urmează. Pentru că noi suntem ultima şi cea mai mare speranţă pentru viitorul acestei naţiuni. Noi suntem economia creativă. Şi vom învinge!

Printre Cowboy s-au auzit murmure de aprobare, în timp ce Indienii şuşoteau că ei vor să se întoarcă la treaba lor. Mărturisesc că şi mintea mea era în altă parte, în ciuda importanţei spuselor lui Joshie, în ciuda mândriei pe care o simţeam că fac parte din această economie creativă (o mândrie aproape patriotică) şi în ciuda vinovăţiei pe care o simţeam în legătură cu moartea oamenilor săraci. În seara aceea aveam să mă întâlnesc cu părinţii lui Eunice Park.

Nu mă gătisem niciodată de mers la biserică, iar zilele când mă duceam la sinagogă erau departe, trecuse un sfert de secol de atunci, slavă lui Yahweh. Nici unul dintre prietenii mei nu întâlnise până acum persoana potrivită (cu excepţia lui Grace şi Vishnu), aşa că nu a fost niciodată nevoie să se gătească de nuntă. Am scormonit în adâncurile singurului dulap care nu fusese cedat în favoarea pantofilor lui Eunice după un sacou cu inserţii argintii, din ceea ce semăna a poliuretan, o piesă veche de vestimentaţie pe care o foloseam drept truc la turneele de oratorie şi dezbateri din liceu şi care îmi atrăgea întotdeauna simpatia juriului, dat fiind că arătam ca un proxenet începător venit dintr-o zonă defavorizată a Brooklynului.

Eunice mă scruta cu ochi uluiţi. M-am aplecat să o sărut, dar ea m-a îndepărtat.

— Poartă-te ca un coleg de apartament, de acord? mi-a zis.

Protocolul de urmat la întâlnire, şarada în care aveam rol de coleg de apartament mă apăsau, dar am decis să nu mă îngrijorez. Mama Park şi tata Park erau părinţi imigranţi. Îi voi convinge cu valoarea mea financiară şi socială. Le voi apăsa butoanele de panică emoţională cu aceeaşi îndârjire cu care îmi introduc codul pin. Îi voi face să înţeleagă că în aceste vremuri tulburi pot conta pe un alb ca mine pentru a-i purta de grijă fiicei lor.

— Pot să-i spun măcar surorii tale că suntem mai mult decât colegi de apartament? am întrebat-o pe Eunice.

— Ea ştie.

— Ştie?

O mică victorie! M-am întins şi am încheiat nasturii de la cămaşa albă şi mătăsoasă pe care o îmbrăcase Eunice, iar ea m-a sărutat pe ambele mâini în timp ce aranjam nasturii în găicile elaborate.

Slujba de închinare urma să aibă loc într-una dintre sălile de la Madison Square Garden, un amfiteatru excesiv iluminat, dar în esenţă întunecat, care putea găzdui circa trei mii de persoane, plin astăzi doar pe jumătate. Lumina intensă scotea în evidenţă pereţii scorojiţi şi mizeria, facilităţile abia dacă fuseseră măturate după ultimul eveniment, care putea foarte bine să fi fost o convenţie a producătorilor de lemn-dulce. Majoritatea participanţilor erau coreeni, cu excepţia câtorva tineri evrei şi protestanţi anglo-saxoni aduşi de prietenele lor. Am fost întâmpinaţi de adolescenţi purtând banderole de un verde aprins, pe care scria „Bine aţi venit la Cruciada Păcătoşilor organizată de reverendul Suk”, plecându-se în faţa celor mai în vârstă. Copii în haine apretate, cu äppärätele confiscate de părinţi, săltau tăcuţi printre picioarele noastre, jucând jocuri potrivite şi fetiţelor, şi băieţilor, cu pioneze şi bandă adezivă, o bunică singuratică, delegată să-i supravegheze pe toţi.

Simţeam cum sacoul meu monstruos îmi genera o aură strălucitoare în jurul umerilor, dar femeile de vârstă mijlocie cu părul permanent, elaborat şi jachete cu bureţi la umeri, *ajummas*, un termen uneori batjocoritor folosit la adresa doamnelor căsătorite pe care l-am învăţat de la Grace, mă făceau să mă simt mai bine în pielea mea. Împreună, arătam ca smulşi din îndepărtatul deceniu 1980–1989 şi depozitaţi în acest viitor plictisitor şi bizar, o adunătură de păcătoşi prost îmbrăcaţi, care se aruncă la picioarele lui Hristos în căutare de miluire, El, care, acolo, în Rai, arăta, desigur, întotdeauna bine şi îngrijit, graţios în durerea Sa. Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva Fiul lui Dumnezeu nutrea o ură infinită pentru oamenii urâţi, în pofida învăţăturilor Sale amabile. Ochii Săi albaştri lichizi mă răniseră întotdeauna până la sânge.

Eu şi Eunice ne-am îndreptat spre locurile noastre, cuviincioşi precum doi „colegi de apartament”, stând în permanenţă la cel puţin un metru de atmosferă prăfuită unul de celălalt. Bărbaţi de vârstă mijlocie, epuizaţi de săptămâni de muncă de nouăzeci de ore, stăteau cu barba în piept, fără pantofi, profitând de ocazie să ciupească un pui de somn preţios înainte să înceapă asediul de rugăciuni. Aveam sentimentul că nu erau coreeni de nivel A, mulţi dintre aceştia se întorseseră înapoi în ţara natală după ce balanţa economică se înclinase spre Seul. Trebuie să fi fost oameni din cele mai sărace provincii, oameni care nu aveau acces la cele mai de seamă universităţi din ţara lor de origine sau care se rupseseră groaznic de familiile lor. Epoca zarzavagiilor coreeni pe care îi cunoscusem în copilărie se încheiase, dar oamenii din jurul meu erau mai puţin asimilaţi, încă apropiaţi de inima tremurândă a experienţei imigranţilor. Deţineau mici afaceri în afara zonei de aur din Manhattan şi Brownstone Brooklyn, se chinuiau şi calculau, îşi obligau copiii să înveţe până la limita privării de somn – la ei nu erau permise medii ponderate ruşinoase de 86,894, nici nu se lua în discuţie Boston-Nanjing Metallurgy College sau Tulane.

Aveam emoţii aşa cum nu mai avusesem din copilărie. Ultima dată când intrasem într-un lăcaş de cult fusesem pedepsit de publicul bătrân şi furios de la Templul Beit Kahane pentru că le cântasem kadişul părinţilor mei, deşi era evident că nu erau morţi şi că, de fapt, stăteau lângă mine privind în gol, rostind cuvinte în ebraică pe care niciunul dintre noi nu leînţelegea.

— Dorinţă ascunsă, îmi spusese asistenta mea socială în timp ce plângeam în biroul ei înghesuit din Upper East Side un deceniu mai târziu. Te simţi vinovat că le-ai dorit moartea.

Jacheta mea argintie a alunecat printre rândurile de coreeni epuizaţi. Trebuia să mă abţin să nu transpir mai mult, pentru că reacţia sării cu poli-ce-o-fi-fost, materialul din care era făcut sacoul meu, ar fi putut foarte bine să ne trimită prea devreme pe toţi în braţele lui Isus. Şi apoi i-am văzut. Stăteau pe un rând bun, cu capetele aplecate în faţă, fie de ruşine, fie pentru a-şi lua avânt pentru actul închinării. Familia Park. Torţionarul, factorul îngăduitor, sora.

Doamna Park părea cu douăzeci de ani mai bătrână decât vârsta pe care îmi spusese Eunice că o are mama ei: un pic peste cincizeci. Cât pe ce să mă adresez ei cu un alt termen pe care îl învăţasem de la Grace, *halmoni*, dar eram destul de sigur că nu era bunica, şi că, de fapt, bunica lui Eunice era de mult sub pământ, undeva la periferia Seulului.

— Mami, ţi-l prezint pe colegul meu de apartament, Lenny, a spus Eunice, cu o voce cum nu mai auzisem până atunci, un strigăt şoptit pe cale să se transforme în rugă.

Doamna Park îşi pensase sprâncenele până la o lungime de un centimetru, imitând-o pe Eunice, iar buzele ei rotunde erau date cu o urmă de ruj, dar la cam atât se limita proiectul ei de înfrumuseţare. Pe chip i se întindea o mare pânză de păianjen, semn al înfrângerii, ca şi cum mai jos de gât, în ea ar fi trăit o creatură parazită care, treptat, dar intenţionat, îndepărtase toate elementele care se combină la fiinţele umane pentru a forma expresia satisfacţiei şi a mulţumirii. Era drăguţă, avea trăsături chibzuite, ochii uniform distanţaţi, nasul puternic şi drept, dar, uitându-mă la ea, aveam senzaţia că mă apropii de o piesă de ceramică grecească sau romană restaurată.

Deşi frumuseţea şi eleganţa designului trebuiau scoase în evidenţă, ochiul se întorcea mereu asupra crăpăturilor şi fisurilor reparate cu acea substanţă mai închisă la culoare

şi uniformă, asupra mânerelor lipsă şi a cicatricilor aleatorii. Am avut nevoie de un efort de imaginaţie ca să o văd pe doamna Park cum fusese înainte de a-l cunoaşte pe doctorul Park.

Am făcut o plecăciune adâncă, de la brâu, în semn de salut, nu prea joasă, să nu caricaturizez obiceiul, dar suficientă pentru a-i arăta că ştiam că tradiţia există. Am dat mâna cu doctorul Park, simţindu-mă imediat ruşinat şi inferior în faţa lui. Avea mâini puternice, la fel ca restul corpului. Era un bărbat deosebit de chipeş; evident, Eunice moştenise frumuseţea de la el. Nu era gătit – cel puţin în comparaţie cu ceilalţi enoriaşi –, purta un tricou polo Arnold Palmer şi o jachetă atârnată pe braţ. Avea un gât gros de antreprenor şi o piele care încă mai purta urma soarelui californian. Nu mai văzusem niciodată o bărbie atât de fermă şi de aşezată, atât de inconfundabil bărbătească, nici o parte inferioară a corpului care să conţină atât de multă, parcă infinită, propulsie. Avea lentilele de la ochelari parţial întunecate – o altă incongruenţă sau poate chiar un indiciu blasfemic –, ochelari pe care i-a coborât doar puţin pentru a mă măsura din priviri. În ciuda rasei, ochii săi erau aproape la fel de luminoşi ca ai lui Isus şi mă priveau cu indiferenţă. M-am aşezat lângă Sally Park, sora lui Eunice, care mi-a strâns timid mâna.

Sally era drăguţă, dar luase mai mult din înfăţişarea mamei decât a tatălui ei; într-un fel, deschidea o fereastră spre cât de drăguţă trebuie să fi fost mama ei. Faţa mai lată şi umerii mai rotunzi o deosebeau de farmecul natural al surorii ei, cel puţin conform privirii subiective pe care i-am aruncat-o, dar faptul că semăna cu mama ei îi oferea pe loc un aer de amabilitate. Umbrele de sub ochii ei vorbeau despre timpul petrecut învăţând, despre nesfârşite îngrijorări şi muncă grea. Pe ea nu o distrusese

încă acea creatură-parazit imaginară care constrânsese fericirea mamei şi a surorii ei. Eunice îmi spusese că Sally era cel mai tandru şi mai iubitor membru din familia ei, iar eu nu puteam decât să cred că e adevărat.

Cu toate astea, ceva la Sally mă deranja. Pe tot parcursul slujbei, ea şi Eunice s-au angajat într-un dans al privirilor, ca doi soţi divorţaţi care nu se mai văzuseră de ani buni şi care acum se studiau unul pe celălalt. În puţinele ocazii în care Eunice îmi vorbise despre Sally, îşi coborâse vocea la un ton înfrânt, neclar, spre deosebire de registrul înalt şi ironic pe care îl folosea pentru a-şi asedia părinţii. Când vorbea despre sora ei, Eunice părea împrăştiată şi nesigură. Uneori, din descrierile sale, Sally părea rebelă, alteori bisericoasă, alteori o activistă politică implicată, alteori detaşată, alteori înflorind de senzualitate şi întotdeauna supraponderală, ceea ce pentru Eunice era cea mai profundă ruşine, cel mai evident mod de a-ţi pierde obrazul. La o primă privire, Sally ar fi putut fi toate aceste lucruri (cu excepţia greutăţii) şi nu numai. Dansul de priviri dintre surori – înţepăturile lui Sally şi contracarările lui Eunice – dezvăluia totul. Era rănită şi singură. Era îndrăgostită de sora ei, dar nu reuşea să spargă zidurile care făceau din Eunice un castel cu aspect aspru şi frumos în mijlocul unui peisaj devastat.

Am stat cu toţii în tăcere. Familia era prea stânjenită ca să spună ceva; fără alcool, coreenii pot fi un popor timid. M-am simţit mândru de mine. O cunoşteam pe Eunice de o lună şi ceva şi deja stăteam alături de rudele ei! Era adevărat că eu îi ofeream linişte, dar la fel de adevărat era şi că ea mă domesticise. Cât de mult se schimbase viaţa mea într-un timp atât de scurt! Cu doar câteva sărutări de dimineaţă pe pleoape, sărutări nesolicitate, sărutări binevenite, Euny mă putea transforma pentru tot restul zilei în opusul urâtului Laptev al lui Cehov. Îi întâmpinam în

boxeri pe curierii care ne livrau mâncarea, uitând de timiditatea mea obişnuită de a-mi arăta picioarele păroase, bucurându-mă de ideea că pe canapeaua din spatele meu această fetiţă făcea cumpărături, dădea mesaje, urmărind cum o fostă colegă de clasă pe care o ura îşi croia drum spre noi linii de credit în „Cheltuitorul American”, perfect în largul ei în realitatea aceea digitală, dar şi între pereţii apartamentului meu. Îi înmânam curierului cei 10 yuani – cu pieptul în faţă, cu un zâmbet ca al lui Joshie pe chip, zâmbetul acela de câştigător la loteria vieţii. *Sunt un bărbat, aceştia sunt banii mei, aceasta este viitoarea mea soţie şi aceasta este viaţa mea fermecată.*

Slujba a început. Un violoncelist, doi oboişti, mai mulţi violonişti, un pianist şi un cor mic şi adorabil, majoritatea femei tinere îmbrăcate în rochii cam mulate, au urcat pe scenă şi au început să cânte un potpuriu de melodii care variau între sacru şi bizar. Ne-au oferit un concert pentru vioară de Mahler, apoi emoţionantul imn pop coreean „Forever Young” al trupei Alphaville, cântat de nişte adolescenţi cu aspect epuizat, cu tunsori proaste şi blugi strâmţi, urmat de un tribut power-rock închinat Efesenilor, care a lăsat jumătatea mai în vârstă a congregaţiei vizibil confuză. Am încheiat cu „Softly and Tenderly Jesus Is Calling”[49]. Acest ultim cântec a fost cel care i-a trezit pe toţi enoriaşii, care au început să intoneze cu voce tare şi *con gusto*[50], în timp ce pe un ecran mare a apărut un fel de prezentare PowerPoint în coreeană şi engleză, pe un fundal cu orhidee care pluteau pe apă şi un semn foarte vizibil de copyright, menită să liniştească firea noastră de oameni cu frică de Dumnezeu. Toată lumea a cântat în sintonie, chiar şi cei mai în vârstă, care rosteau cuvintele

[49] Cu blândeţe, Isus ne cheamă la el.

[50] Cu plăcere (it.).

în engleză cu mai multă competenţă decât tatăl şi mama mea când încercau să cânte „Sh’ma Yisroel” („Ascultă, Israel”) la sinagoga lor.

M-a luat pe nepregătite replica „De ce să zăbovim când Isus se roagă?/Când se roagă pentru tine şi pentru mine?”. Limba engleză murea în jurul nostru, creştinismul era aceeaşi idee nesatisfăcătoare şi iluzorie ca întotdeauna, dar eficacitatea frazei – amestecul inteligent de kitsch, vinovăţie şi imagini sfâşietoare, Isus *implorând* atenţia şi dragostea acestor asiatici, care se lăsau păgubaşi – m-a făcut să mă cutremur. Dar cel mai îngrozitor era că acele cuvinte chiar erau minunate. Şi, pentru prima dată în viaţa mea, mi-a fost milă de Isus. Îmi părea rău că miracolele care i se atribuiau nu făcuseră, de fapt, nicio diferenţă. Îmi părea rău că eram singuri într-un univers în care până şi părinţii noştri ne-ar fi lăsat să fim bătuţi în cuie de un copac dacă aşa le venea sau să ne taie gâtul dacă aşa li se poruncea – vezi Isaac, un alt evreu nefericit.

M-am întors spre Eunice, care-şi vedea de pantofii ei sobri, apoi spre Sally, care îşi dădea silinţa să ţină pasul, cu gura contorsionându-se după cuvinte, cu ochii la ecranul pe care apăreau mai multe imagini pastorale, un cerb american sărind pe lângă doi mesteceni tot americani. Nu simţeam nimic în afară de adierea îndurerată şi plină de speranţă a sunetului care ieşea din gura ei.

— „O, pentru viaţa minunată pe care El ne-a promis-o/Pe care ne-a promis-o mie şi ţie.”

Unii dintre cei mai în vârstă începuseră să plângă, cu sunete hemoragice, venite din adâncuri, care nu pot aduce decât uşurare celui care suferă. Plângeau pentru ei înşişi, pentru copiii lor, pentru viitor? Sau plânsul ăsta era doar o chestiune firească? Curând, spre disperarea tuturor, corul

şi muzicienii au părăsit scena, iar reverendul Suk a urcat pe podium.

Era un bărbat elegant, cu o faţă înşelător de amabilă şi cu doi umeri largi care umpleau un costum albastru-închis de clasă mijlocie. Afişa, drept recompensă după predica aspră, un zâmbet inocent ca un tată care încearcă să recâştige dragostea copilului său după ce i-a luat jucăria. Părea predicatorul perfect pentru cetăţenii unei naţiuni nesigure, în curs de dezvoltare rapidă, aşa cum era de puţin timp Coreea.

Reverendul Suk şi câţiva dintre preoţii săi mai tineri au ţipat pe rând la noi, când în engleză, când în coreeană. M-am uitat la doctorul Park, care tăcea, cu mâinile încrucişate în poală, ochelarii negri daţi jos scoţând la iveală riduri adânci şi o urmă de furie ca un curent subteran. Nu mi-ar fi fost de mirare dacă-l ura pe reverend, dacă se considera mai deştept decât el.

Eunice îmi spusese că doctorul Park citea Scriptura de la 4 dimineaţa şi că se apleca şi asupra Coranului şi a textelor în Hindi. Un om inteligent, spusese ea cu mândrie, dar apoi îşi făcuse apariţia un zâmbet mort, ca şi cum ar fi vrut să spună:
„Înţelegi ce puţin înseamnă «inteligent» pentru mine?”

— De ce sunt aşa multe locuri goale? a ţipat acuzator la noi reverendul Suk, pentru că nu ne făcuserăm treaba, pentru că eram un eşec în ochii lui şi ai lui Dumnezeu. Atât de mulţi oameni în stradă, dar atât de multe locuri goale! Această naţiune era odată profund dedicată Evangheliei! Unde sunt toţi acum?

Acasă, pradă laşităţii, îmi doream să-i spun.

— Nu-ţi accepta gândurile! a urlat reverendul, cu orbitele-i de informator strălucind de o flacără lipsită de durere. Acceptaţi lumea lui Hristos, nu gândurile voastre!

Trebuie să vă lepădaţi de voi înşivă. De ce? Pentru că suntem murdari şi suntem răi!

Publicul stătea acolo supus, reţinut, ascultător. N-aş vrea să pară că aş fi luat cuvintele sale literal, dar femeile acestea imaculate, cu părul coafat şi cu hainele scrobite, cu părul aranjat în formă de aureolă şi cu bureţii de pe umeri care păreau epoleţi, erau tocmai opusul murdăriei.

Şi totuşi, chiar şi copiii neliniştiţi, chiar şi cei care nu puteau încă vorbi înţelegeau că erau păcătoşi şi că aceasta era o cruciadă, că făcuseră ceva nespus de greşit, că se murdăriseră într-un moment nepotrivit, că în curând îşi vor dezamăgi în infinite moduri bieţii părinţi care munceau din greu. O fetiţă a început să plângă, un plâns care semăna a sughiţat, cu muci, făcându-mă, fără să vreau, să simt nevoia să mă întind ca s-o consolez.

Reverendul Suk a trecut la atac. Din tolba lui au ieşit trei cuvinte: „inimă”, „povară” şi „ruşine”. Şi anume:

— Inima mea era foarte împovărată. Aşa e inima pe care o am eu în mine. *Ijuş*, ajută-mă să mă lepăd de ea! Dacă mă găseşti într-o poziţie ruşinoasă – cred că era o traducere simultană din coreeană, ultimul cuvânt fiind pronunţat cu dificultate ca „po-jii-şie” –, umple-mi inima împovărată cu harul Tău! Pentru că doar harul lui *Ijuş* vă va salva. Doar harul lui *Ijuş* va salva această ţară decăzută şi o va proteja de armata lui Aziz. Pentru că sunteţi leneşi. Pentru că nu apreciaţi. Pentru că sunteţi plini de vanitate. Pentru că nu sunteţi vrednici de Hristos.

Ochii mi s-au întors la semnul de drept de autor de sub imaginile care se scurgeau pe ecran, căprioare şi orhidee, peste care erau suprapuse, în engleză şi coreeană, fraze-cheie din predica reverendului Suk („LEPĂDAŢI-VĂ DE VANITATE”, „HARUL LUI ISUS VĂ SALVEAZĂ”, „MARE RUŞINE”). Ce reconfortant era semnul de drept de autor în contrast cu prim-planul acela

evlavios. Ce reconfortantă era ideea că suntem, la propriu, o naţiune guvernată de legi[51].

M-am întrebat dacă tinerii care rulau prezentarea PowerPoint credeau cu adevărat. Întotdeauna mi-am dorit să pot înţelege mai bine legătura dintre coreeni şi creştini. Un prieten de-al meu din grupul Indienilor de la Servicii Post-Umane, unul dintre cei mai buni nanotehnologi de-ai noştri şi supravieţuitor al nu uneia, ci a două tabere coreene de studiu dedicat Bibliei, mi-a zis odată:

— Bagă la cap, în comparaţie cu ramura coreeană a confucianismului, creştinismul e floare la ureche. Dacă te gândeşti la ce l-a precedat, protestantismul poate fi considerat într-un fel o dogmă aducătoare de libertate.

M-am gândit la Grace, a cărei inteligenţă era de necontestat, dar a cărei cucernicie mă tulbura.

— Este doar o chestie trecătoare, îmi spusese Vishnu, referindu-se la crezul iubitei sale. Un mod de-al lor de a se adapta la Occident. Un fel de club de socializare. Încă o generaţie şi totul se va sfârşi.

Eu nu vedeam profunzimea experienţei intime pe care o trăia Grace, exemplarul din Noul Testament plin de sublinieri pe care mi-l arătase odată, drumurile săptămânale la o biserică episcopală plină de jamaicani, drept o formă de a se adapta, dar ceva îmi spunea că pruncul din pântecele ei nu se va închina Domnului.

— Uită de binele făcut! a urlat reverendul Suk. Dacă te mândreşti cu ce e bun, dacă nu te lepezi de ce e bun, nu vei sta niciodată în faţa lui Dumnezeu. Nu acceptaţi binele în faţa lui Dumnezeu. Nu vă acceptaţi gândurile!

M-am uitat la Eunice. Se juca cu bretelele poşetei sale cafenii marca PăsăricăZemoasă, poşetă aproape cât ea,

[51] Referinţă la cuvintele lui John Adams, unul dintre părinţii fondatori ai Statelor Unite, care descriu obiectivele pe care acesta le-a urmărit în crearea Constituţiei statului Massachusetts.

trecându-le în sus şi în jos pe degete, lăsând scurte urme de roşu şi alb pe pielea ei ca laptele, până când mama ei a apucat-o de mână, pufăind scurt şi puternic în direcţia ei.

Îmi doream să mă ridic şi să mă adresez publicului.

— N-aveţi niciun motiv de ruşine, le-aş fi spus. Sunteţi oameni de treabă. Faceţi tot ce vă stă în putinţă. Viaţa este foarte grea. Dacă aveţi o povară pe inimă, nu aici veţi scăpa de ea. Nu aruncaţi ceea ce este bun. Fiţi mândri de ceea ce este bun. Sunteţi mai buni decât omul acesta furios. Sunteţi mai buni decât Isus Hristos.

Şi apoi aş fi adăugat:

— Noi, evreii, noi am inventat toate aceste lucruri, noi am inventat această Mare Minciună din care a răsărit tot creştinismul, toată civilizaţia occidentală, pentru că şi nouă ne-a fost ruşine. Foarte ruşine. Ruşinea de a fi copleşiţi de naţiuni mai puternice. Martiriul nesfârşit. Plânsul la mormântul strămoşilor. Am fi putut face mai mult pentru ei! I-am dezamăgit! Al Doilea Templu a ars în foc. Coreea a ars în foc. Bunicii noştri au ars în foc. Atâta ruşine! Ridicaţi-vă din genunchi. Nu vă lepădaţi de inima voastră din piept. Păstraţi-o la locul ei. Inima voastră este tot ceea ce contează. Lepădaţi-vă de ruşine! Lepădaţi-vă de modestie! Lepădaţi-vă de strămoşi! Lepădaţi-vă de preoţii voştri, de părinţii spirituali autoproclamaţi care pretind că sunt administratorii lui Dumnezeu. Lepădaţi-vă de timiditatea şi de furia care zac acolo, la doar câţiva centimetri adâncime în pieptul vostru. Nu credeţi în minciuna iudeo-creştină! Acceptaţi-vă gândurile! Acceptaţi-vă dorinţele! Acceptaţi adevărul! Şi dacă există mai mult de un adevăr, atunci alegeţi calea cea mai grea, învăţaţi să discerneţi. Sunteţi suficient de buni, sunteţi *suficient de umani* pentru a discerne!

Eram atât de adâncit în propria furie, o furie care s-ar fi putut rezuma la o simplă rugăminte, „Domnule Park, vă

rog, nu vă mai bateţi soţia şi fiicele”, încât n-am observat că în jurul meu credincioşii se ridicaseră în picioare şi cântau în cor „The Rose of Sharon”[52]. După cum s-a dovedit, acesta era ultimul capitol al Cruciadei Păcătoşilor. Privirea mea a ocolit-o pe cea a unui tovarăş evreu care abia aştepta să plece de acolo, departe de socri, în braţele iubitei sale.

Cu tandreţe, cu mânie, Isus pleda pentru sufletele noastre, dar noi eram prea osteniţi, prea înfometaţi ca să-L ascultăm, prea înfometaţi chiar şi pentru a completa testul rapid asupra slujbei reverendului Suk („Doar de amuzament, nu e cu note!”), pe care tinerii cu eşarfe îl distribuiau printre rânduri.

Din plecăciune în plecăciune, ne-am făcut drum spre ieşirea din Madison Square Garden şi ne-am îndreptat către un nou restaurant din apropiere, de pe Strada 35, specializat în *nakji bokum*, un fel de mâncare pe bază de tentacule de caracatiţă umplute cu vârf cu pastă de piper şi pudră de chili, printre multe alte surse de căldură debilitantă.

— Poate prea picant pentru tine? a spus mama lui Eunice.

Era întrebarea obişnuită adresată celor albi.

— Am mai mâncat de multe ori, am spus. E delicios.

Doamna Park m-a privit mai mult decât suspicioasă.

Am fost conduşi într-o cămăruţă goală, unde trebuia să ne descălţăm şi să ne aşezăm cu picioarele încrucişate în jurul unei mese. Mi-am dat seama cu groază că aveam o ditamai gaura într-una dintre şosete, o gaură de dimensiunea unui ochi de taur, prin care oricine putea să-mi scruteze carnea palidă şi albă ca laptele. M-am întors

[52] Trandafirul lui Sharon. Simbolizează iubirea, frumuseţea şi vindecarea atât pentru evrei, cât şi pentru creştini, deşi interpretările lor exacte pot diferi. Unii îl consideră un simbol pentru Hristos.

spre Eunice, întrebând-o din priviri „De ce nu mi-ai spus?”, dar ea era prea speriată de coliziunea dintre cele două lumi ale ei pentru a observa privirea mea alarmată. Şi-a dat jos pantofii cu vârf ascuţit, de biserică, şi a luat loc la masă. Adulţii erau grupaţi pe o parte a mesei, Eunice şi Sally se uitau la noi cuminţi, din cealaltă parte. Doamna Park a început să comande, dar soţul ei a oprit-o, dezlănţuind o serie de mormăieli către un chelner tânăr şi plin de coşuri cu o parabolă de păr unsuros. Tatălui lui Eunice i-a fost adusă imediat o sticlă de soju, tăria coreeană. Am încercat să mă întind şi să-i torn, aşa cum se obişnuieşte în această cultură – tinerii trebuie să-i servească pe cei mai în vârstă (de parcă bătrânii ar fi mai buni decât noi, nu doar mai aproape de dispariţie) –, dar el mi-a îndepărtat mâna cu putere, turnându-şi singur de băut. Mi-a luat paharul, l-a pus în faţa lui şi l-a umplut cu o precizie perfect calibrată. Apoi, cu degetul arătător, a împins paharul în direcţia mea.

— Oh, mulţumesc, am spus, apoi am fluturat sticla spre Eunice şi Sally. Mai vrea cineva un pic din acest ceva bun?

Şi-au ferit ochii. Domnul Park şi-a înghiţit medicamentul fără să scoată un cuvânt.

— Ei bine, atunci, am zis eu. Trebuie să spun că a fost nemaipomenit s-o am pe Eunice colegă de apartament, cu tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână...

— *Hee-young*! a strigat dr. Park la Sally. Cum merge şcoala?

Sally s-a îmbujorat. Cubul de ridiche albă şi rece îi aluneca dintre beţişoare.

— Eu, a început ea. Eu...

— Eu, eu, a imitat-o domnul Park.

S-a întors scurt spre mine, de parcă eram complicele său. I-am zâmbit, dat fiind că mi-era imposibil să ignor orice gest făcea acest bărbat, chiar dacă asta însemna să

fiu de partea lui şi împotriva femeilor nevinovate de la masă. Cred că e o putere specială a tiranilor. Te fac să râvneşti după atenţia lor, te fac să confunzi atenţia cu mila.

— Toţi banii ăştia plătiţi la Elderbird, la Barnard, pentru ce? a spus doctorul. Ele n-au nimic de spus. Asta protestează, astălaltă îmi cheltuieşte banii.

Vorbea cu accent britanic, dobândit în timpul rezidenţiatului la Manchester. Calitatea discursului său m-a speriat şi mai mult. Era un omuleţ perfect, care, în felul său special, se ridica deasupra noastră.

— De fapt, am spus, acesta nu e un moment propice pentru vorbit sau scris. Tinerii se exprimă în moduri diferite.

— Da, da, a încuviinţat doamna Park din cap, o mână micuţă ridicată în faţa chipului la fel de minuscul, roşind la fel ca fiicele ei, cealaltă mână plutind nervos pe deasupra orezului. Este vreme în care trăim. Vine sfârşitul. Şi apoi către fiicele ei: Tati doreşte doar ce e mai bun. Voi ascultaţi pe el.

Am ignorat referinţa biblică înfricoşătoare şi am continuat să o laud pe femeia pe care o iubeam.

— Poate veţi rămâne surprinşi, dar să ştiţi că Eunice este, de fapt, un vorbitor de mare calitate. Discutam recent...

Domnul Park a început să vorbească încet, în coreeană, cu Sally şi Eunice. A vorbit timp de douăzeci de minute din spatele ochelarilor săi negri, oprindu-se doar pentru a-şi reumple paharul, a-l da pe gât şi a-l trânti la loc pe masă o secundă mai târziu. Ele stăteau acolo şi roşeau, privindu-se din când în când, doar să vadă cum îşi suporta cealaltă supliciul. N-a mâncat nimeni nimic, în afară de mine. Mi-era foame cum nu-mi fusese nici-odată şi simţeam că leşin, că am o cădere de glicemie. Chelnerii au venit,

aducând grămezi de mâncare fumegândă şi aburindă. În faţa mea a ajuns o oală mare de pui de caracatiţă, fierbinte şi dulce, înconjurat de ddok, o prăjitură de orez în formă de tub care absorbea condimentele ca un burete. Mă cuprinsese anxietatea din pricina atâtor condimente care-mi intrau în gură, în timp ce cuvintele continuau să se reverse din gura domnului Park. Am întins mâna după o farfurie de murături şi cremă de ouă pentru a mă răcori; gustul calmarului, al cepei verzi, al ardeiului iute, al cepei cu aspect portocaliu înmuiate în ulei de susan a crescut în intensitate. Nu mă puteam opri din mâncat. Am încercat să iau sticla de soju, dar domnul Park mi-a îndepărtat mâna şi mi-a turnat el de băut, în timp ce continua să se dezlănţuie asupra fiicelor sale micuţe pe deasupra golfului mare care era masa de lemn.

Mi s-a părut că aud cuvântul *hananim*, care ştiu că în coreeană înseamnă „Dumnezeu”, şi termenul profund jignitor *michi-nneyun*, care a făcut-o pe Eunice să dea aerul afară din piept într-o manieră atât de tristă, rănită, prelungă, definitivă, încât m-a făcut să mă întreb dacă va mai putea vreodată să inspire la loc tot aerul pe care-l expirase. Mâna doamnei Park a continuat să zăbovească deasupra bolului metalic de orez, atingându-i ocazional marginea. Din experienţa mea, era foarte neobişnuit pentru coreeni să stea în faţa mâncării şi să nu se înfrupte din ea. Am închis ochii, lăsându-mi căptuşeala gurii să fie cuprinsă de fierbinţeala pură. Am plutit peste masă şi am ieşit în aerul dens din centru. Mi-aş fi dorit să fiu mai puternic ca să o pot ajuta pe Eunice sau măcar să mă aşez în faţa ei şi să-i absorb o parte din durere. Voiam să-mi îngrop faţa în căldura părului ei, în parfumul de mosc şi uleiuri, pentru că pentru mine, ea era acasă. Pentru că ştiam că era prea micuţă la trup şi la suflet, prea dedicată familiei şi ideii de familie pentru a accepta singură o astfel

de suferinţă. Oare de aceea fugise la Roma, învăţase italiana, găsise pe cineva maleabil şi amabil, deşi nu tocmai frumos, care să-i fie tovarăş? Încercase să devină o persoană diferită? Dar de domnul Park nu scapi nici în gaură de şarpe. Joshie ne ceruse să ţinem un jurnal pentru că mecanismele creierului nostru se schimbă constant şi pentru că în timp ne transformam în persoane complet diferite. Iar eu asta îmi doream pentru Eunice, îmi doream ca sinapsele dedicate răspunsurilor pentru tatăl ei să se ofilească şi să renască, să fie rededicate cuiva care o iubea necondiţionat.

Ceva mă ţinea, ceva ca o adiere rece pe frunte. Când am deschis ochii, Eunice mă privea, rugătoare, timidă, ca atunci, la Roma, când am văzut-o prima dată vorbind cu sculptorul ăla ridicol. Ce mult am iubit-o atunci! Şi cât de mult o iubesc acum! Rareori afecţiunea poate fi atât de instantanee şi atât de profundă. Ne-am fixat din priviri o milisecundă, suficient pentru a elibera un milion de frânturi de empatie, ca să-i spun: „În curând vei fi acasă în braţele mele, iar lumea se va reconfigura în jurul tău şi vei avea parte de atât de multă compasiune, încât o să te sperie cât de mult ţin la tine.” Între timp, domnul Park ateriza avionul solilocviului său. Furia îi părăsea corpul. A mai scuipat o replică sau două, apoi s-a liniştit, s-a liniştit atât de mult, încât a părut că se dezumflă sub ochii mei, lăsând în urmă doar măduva densă şi otrăvită a celor a căror viaţă întreagă se reduce la actul de a răni şi de a fi rănit. Ce-i făcuseră şi cine îi făcuse asta lui, mă întrebam, sau era vorba doar de obişnuiţii neurotransmiţători care o luaseră razna? Domnul Park a mai dat pe gât un pahar de soju, apoi s-a aplecat spre caracatiţă şi a început să-şi înfigă cantităţi mari în gură. Fetele şi doamna Park au început şi ele să mănânce, iar după cinci clipe intense, toată mâncarea a dispărut.

— Deci, Lenny, a spus doamna Park, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Eunice spune mie că ai slujbă bună de ştiinţă.

Domnul Park a pufnit.

Voiam să-mi consolidez statutul în faţa familiei Park, dar nu voiam să-mi pun excesiv în evidenţă poziţia de la Serviciile Post-Umane, pentru că ştiam că asta nu-i încânta pe creştinii devotaţi, nu acceptau conceptul de viaţă veşnică aici, pe pământ, pentru că le făcea visurile celeste să devină jalnice şi lipsite de validitate.

— Lucrez pentru o divizie de la Staatling-Wapachung, am răspuns. S-ar putea să fi văzut unele dintre clădirile noastre care se construiesc în New York. Sunt proprietatea Staatling. Şi mai este şi Wapachung Contingency, care este o firmă enormă de securitate. Se poate spune că ne ocupăm cu proprietatea, securitatea şi extinderea vieţii. Toate sunt foarte importante în vremuri de criză.

Am continuat aşa o vreme, având grijă să fiu apolitic spre conservator, exact ca fluxul FoxLiberty-Prime pe care-l urmăreau părinţii mei. Uneori, când vorbeam despre Wapachung Contingency, Sally se uita la mine cu o supărare prost mascată, de parcă ar fi vrut să mă avertizeze că par prea îndrăgostit de angajatorul meu, însă, chiar şi aşa nemulţumită, rămânea graţioasă şi blândă, pe când eu mi-aş fi dorit să scap de părinţii ei şi să vorbesc direct cu ea, să discutăm prieteneşte,dezinvolt.

— Desigur, eu nu sunt un doctor sau om de ştiinţă, aşa cum sunteţi dumneavoastră, domnule, m-am adresat tatălui ei. Ceea ce încerc să fac este un fel de simbioză între comerţ şi...

Domnul Park şi-a îndreptat arătătorul spre piciorul meu, spre carnea albă care se iţea din gaura ciorapului, ca o bucată ruşinoasă de burlesc.

— Observ, a spus el, că aveţi o excrescenţă fie de ţesut, fie osoasă, la baza articulaţiei metatarsofalangiene. Poate un început de mont. Ar trebui să vă cumpăraţi altfel de încălţări, pantofi care să nu înghesuie degetele de la picioare. Este o patologie reală, de care ar trebui să aveţi grijă, pentru că, în timp, singura opţiune va fi operaţia.

S-a întors spre Eunice, care a încuviinţat din cap.

— Pantofi noi, a subliniat şi ea.

— Avut grijă unul de altul în moment dificil, a spus doamna Park. Colegi de apartament buni, da?

— Mulţumesc, am zis.

Voiam să revin la cariera mea, la cum aveam de gând să o ajut pe Eunice să treacă peste vremurile incerte care ne aşteptau, dar, de-acum, momentul trecuse.

— Îm.

Doamna Park a scos un äppärät vechi şi l-a aşezat pe masă, între o farfurie cu muguri de ferigă şi una de carne de vită sărată, care doar ce ne fuseseră aduse.

— Uite, a spus, adresându-se lui Eunice şi Sally. Video care tocmai trimis mama lui Myong-hee. Ea scris mie: „Verişoara din Topanga.”

O fetiţă asiatică, să fi avut cel mult trei ani, alerga spre cameră pe un fundal aglomerat de case de oraş californian ieftine şi o piscină acvamarin. Purta un costum de baie imprimat cu margarete de cauciuc şi avea un zâmbet profund autentic pe faţa lată.

— Bună, *Emo*[53] Eunice. Bună, *Emo* Sally, striga ea către ecran. Mi-e dor de tine, *Emo* Eunice, ţipa fata, arătându-ne dinţii ca nişte lopeţi strâmb înşiruite.

— Uite, a zis doamna Park. Are un pic de orez deasupra ochiului.

Deasupra sprâncenei chiar *era* un bob de ceva. Toată lumea a râs, inclusiv domnul Park, care a spus câteva

[53] Mătuşică (cor.).

cuvinte în coreeană, primele cuvinte aprobatoare din seara aceea, prima ocazie în care maxilarul i s-a relaxat, reducând la tăcere imnul de război, trimiţând înapoi la cazarmă batalionul de atac. Eunice îşi ştergea ochii şi mi-am dat seama că nu râdea. Şi-a descrucişat picioarele, s-a ridicat de la masă dintr-o singură mişcare şi a ieşit fugind din încăpere, în picioarele goale. Am dat să mă ridic să o urmez, dar doamna Park n-a spus decât:

— E dor de verişoara din California. Nu făcut griji.

Dar eu ştiam că nu doar copila drăguţă de pe ecran o făcuse să plângă pe Eunice. Ci tatăl ei râzând, amabil, familia iubitoare şi întreagă preţ de un moment – o călătorie nemiloasă în imposibil, o istorie alternativă. Cina se terminase. Ospătarii strângeau masa cu resemnare şi fără un cuvânt. Ştiam că, potrivit tradiţiei, trebuia să-i permit domnului Park să plătească masa, dar mi-am accesat äppärätul şi i-am transferat 300 de yuani, totalul notei de plată, dintr-un cont anonim. Nu voiam banii lui. Dacă visul meu s-ar împlini, dacă m-aş căsători cu Eunice într-o bună zi, domnul Park va deveni pentru totdeauna un străin pentru mine. După treizeci şi nouă de ani de viaţă, îmi iertasem părinţii pentru că nu au ştiut cum să aibă grijă de un copil, dar aceasta era limita puterii mele de a ierta.

O SĂ-L IUBESC CHIAR MAI MULT

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

10 IULIE

EUNI-TARD CĂTRE CHUNG.WON.PARK

Mami, nu mi-ai mai răspuns de ceva vreme. Tot mai eşti supărată în legătură cu Lenny? Nu-ţi mai face griji pentru mister, da? Fă-ţi griji pentru Sally, în schimb. Vezi că are probleme cu greutatea. N-o lăsa să comande „pii-ţaah”. Dă-i numai mâncare pe bază de multe legume. Am de gând să-i cumpăr nişte pantofi de vară frumoşi de la FootsieGalore, pe care să-i poată purta şi la interviuri.

În acest moment sunt prea ocupată să-mi caut un loc de muncă în Retail ca să mai am timp să mă pregătesc pentru LSAT, dar vara viitoare sigur. Costurile diverse din contul AlliedCVS trebuie să fie noua „dobândă anuală efectivă” pe care o percep în ultima vreme. Înseamnă că va trebui să plătim ceva mai puţin pentru taxa lunară, dar trebuie să plătim imediat această nouă taxă, altfel va fi adăugată la cea principală, care apoi se transformă într-un agregat maxim, ceea ce va însemna probabil încă 6 000 sau mai mult în următoarele două cicluri de facturare. Oricum, cred că a sosit timpul să renunţăm la AlliedWaste; LandOLakes are nişte tarife promoţionale speciale luna aceasta, deşi trebuie să iei încă 10 000 de euro credit doar pentru a trece la ei. Cred că cel mai bine ar fi să ne facem calculele şi să verificăm.

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Preţios,

Salutare vouă, celor de pe tărâmul televiziunilor! *Oy*. Cred că am urmărit prea multe emisiuni vechi cu Lenny. Ciudat. Deci acum e supărată şi mama pe mine. Cina cu familia a fost un dezastru, aşa cum, pe bună dreptate, ai prezis. Ce-o fi fost în capul lui Lenny? Cum să creadă că-i poate fermeca pe ai mei? Ştii, uneori e atât de înfumurat. Are ideea asta de alb american cum că, de fapt, viaţa este echitabilă şi că băieţii de treabă sunt respectaţi pentru că sunt de treabă şi toate sunt SUPER-bune (pricepi?). Nu se mai oprea din repetat că ştiu să formez propoziţii şi că mereu spun că trebuie să am grijă de Sally, iar între timp tata strângea din pumn pe sub masă. Crede-mă, şi eu, şi Sally nu ne gândeam decât la pumnul ăla strâns, în timp ce bătrânul Len îi dădea înainte cu diatriba lui.

Ştiu că intenţiile lui sunt bune. Întotdeauna e aşa. Dar după un timp, cui îi mai pasă, nu? Cum de nu mă înţelege? E ca şi cum nu s-ar opri să se gândească şi să facă şi el unu plus unu. A promis că va citi mai puţin şi va petrece mai mult timp îngrijind apartamentul nostru, dar îi e mintea tot timpul la textele alea. Am căutat *Război şi pace*, e vorba despre un tip, Pierre, care luptă în Franţa şi căruia i se întâmplă numai chestii groaznice, dar, în final, datorită farmecului său, ajunge

să fie cu o fată pe care o iubeşte cu adevărat şi care îl iubeşte cu adevărat, chiar dacă l-a înşelat. Aşa şi Lenny. După el, în viaţă, în cele din urmă, amabilitatea şi inteligenţa vor câştiga întotdeauna.

Dar cu mama a fost şi mai rău. A sărit pe mine. Gen, mda, *nuh moo heh ta.* Puteai să-ţi găseşti pe cineva mai bun. E bătrân, nu e atrăgător, pielea lui arată nesănătos, are picioare cu probleme, nici nu e atât de înalt cât ai zis că e, câştigă 25 000 de yuani pe lună. Dacă vrei un iubit mai în vârstă, e un gemolog din Palisades care câştigă aproape 1 milion de dolari pe an, iar tata spune că locul de muncă al lui Lenny, Post-Umane, este o înşelătorie totală şi că se va prăbuşi complet. Mama îmi tot dădea mesaje: „Rămâi deschisă la alte opţiuni, rămâi deschisă la alte opţiuni."

Am încercat să nu mă simt rănită, dar a fost imposibil. Fac exact ca Lenny: el nu mă vede pe mine, ei nu-l văd pe EL. Pentru ei este doar un bărbat urât, ne-bogat, cu o gaură în ciorap (sincer, am crezut c-o să-l omor pentru asta).

Dar apoi ne-am dus acasă şi am primit mesajul ăla de toată jena de la mama şi am simţit că îl iubesc şi mai mult pe Lenny. Cu cât îl detesta ea mai mult, cu atât îl iubeam eu mai mult. Era atât de obosit de la cină şi de la slujba stupidă de la biserică, încât a adormit pe canapea şi chiar a sforăit, deşi el nu sforăie. El, evident, şi-a pus sufletul pe tavă, dragul meu drag cu creierul lui de ton, atât de dulce şi grijuliu. A încercat din răsputeri să fie drăguţ cu părinţii mei şi să mă apere de tata, care a fost un ticălos, iar Lenny a luat totul asupra lui. Şi-atunci m-am întrebat: dacă nu văd ce om bun este, la ce-mi sunt ei mie buni? Bănuiesc că ce vreau să spun este că pe mine minusurile lui Lenny nu mă mai afectează aşa mult şi trebuie să-i mulţumesc mamei pentru această revelaţie. Asta e treaba cu Lenny, dacă îţi petreci timp cu el, îţi dai seama că, de fapt, e foarte *yamjanae*. Mi se pare ceva tipic coreean, să percepi pe cineva care este atât de tandru şi blând şi să-l apreciezi pentru ceea ce este.

Îmi pare rău că o tot bla-bla-bla. În general lucrurile merg destul de bine. Ne petrecem timpul împreună, stăm de vorbă şi facem o grămadă de chestii amuzante împreună. Am văzut câteva Imagini într-o galerie şi am mâncat nişte burgeri buni la bürgr în Bushwick (de ce n-au In-N-Out şi aici, la New York?!). Am făcut sex neprotejat şi mi-a zis că el se vede alături de mine şi de un copil. Iar eu: CE??? Dar, cumva, avea sens. VREAU să am un copil cu el, chiar dacă lucrurile merg aşa rău în lume. Cred că aş fi cea mai fericită zână din pădure dacă într-o zi am fi o familie adevărată! Apoi am mers la un local cu specific srilankez la cină şi cine crezi că stătea lângă noi? Lacy Pizdaä.

Ţi-aduci aminte că făcea filmele alea porno oral-după-anal când eram copii? Avea pe ea un sacou Parakkeet mărimea XS cu perle şi blugi transparenţi FoaieDeCeapă, pe care chiar îşi permite să-i poarte, în ciuda vârstei. În ansamblu, arăta foarte elegant şi rafinat, curviştina. Iar partenerul ei era un domn mai în vârstă cu aspect de teuton, foarte chipeş.

Apropo, m-am dus la Tompkins Square cu mai multe provizii, am făcut nişte treburi ciudate pe la SPĂLAREA ŞI DEZINFECTAREA HAINELOR şi am mai stat cu David. E atât de amuzant. La un moment dat, m-a ridicat, m-a aruncat pe umăr şi m-a dus de jur-împrejurul parcului ca să pot face cu mâna tuturor. A fost fain să am lângă mine un tip puternic care să se ocupe de mine, iar David este atât de puternic, şi nu doar pentru că a fost soldat în Venezuela. Şi îşi ţine coliba atât de CURATĂ (nu ca ştii tu cine, ha ha), lucru pe care a spus că l-a învăţat în armată. Se pregăteşte pentru momentul în care va veni garda să-i evacueze, ceea ce mă umple de anxietate. Dacă ai äppäräte vechi sau chiar laptopuri, te rog să mi le trimiţi, oamenii ăştia sunt cu adevărat disperaţi. Am încercat să-l conving să ia prânzul cu mine, dar nu vrea să plece din parc. Este dedicat oamenilor săi cum e tata cu pacienţii lui şi cred că admir acest lucru. M-am uitat la gura lui şi faptul că şi-a pierdut o parte din dinţi are ceva carismatic. Este un om robust care ştie când să fie fizic şi când să fie inteligent. Oricum, pun pariu că dacă avea Asigurare de Sănătate arăta şi mai frumos. Uneori, când vorbeşte despre cum va fi după ce vor fi răsturnaţi bipartiţii, mă gândesc că nu sună rău. E împotriva celor de la Credit, dar crede că Retail va face mereu parte din viaţa noastră şi că fetele de la Retail pot fi Creative. Ideile lui sunt puţin cam deplasate, dar măcar el crede în ceva, nu?

Of. Bine, Prinţesă P, mă duc să şterg pe jos în balcon că e plin de rahat de pasăre 24/7. Trăim în New York, unde toată lumea se cacă pe tine. Ha ha.

12 IULIE

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns imediat, Panda. Se întâmplă ceva foarte GRAV aici. Nişte PVNS au intrat în fabrica tatălui meu când era închisă şi au preluat-o. Luna trecută au eliminat poliţia din Los Angeles, iar Garda Naţională nu vrea să facă nimic şi acum stau şi mă

întreb, ne-am pierdut afacerea sau cum? I-am auzit pe mama şi pe tata VERBALIZÂND ÎN ŞOAPTĂ în dormitorul lor şi m-am speriat foarte tare, pentru că nu ştiu ce se întâmplă şi nu ştiu ce ar trebui să fac să-i ajut. De obicei îmi spun totul, dar privirea tatălui meu era de genul auoleeeuuu şi spuneau să ne întoarcem în Coreea pentru o vreme. Am încercat să mă duc la Padma şi pe autostrada 405 era punct de control şi erau oameni cu mâinile la ceafă, aşa că am virat într-o benzinărie şi am stat acolo cu motorul pornit, iar apoi am început SĂ DAU PUMNI ÎN VOLAN şi nu mă mai puteam opri. WTF??????????? Cum e posibil să nu ne poată proteja afacerea? Cum e posibil să lase armata lui Aziz să facă ce vrea? Zici că o fac special, că nu mai vor să ne simţim în siguranţă. Nu cred că ar trebui să te mai vezi cu David ăsta, Eunice. Pare unul dintre ticăloşii care îmi distrug familia. Nici eu nu vreau să mai fiu cu Gopher, pentru că nu este unul dintre noi şi nu înţelege NIMIC, iar părinţii lui au bani pentru că i-au moştenit şi totul e doar o glumă pentru el. I-am povestit despre fabrica tatălui meu, iar el a zis: „Bine, lăsaţi-i pe cei săraci să ia puterea.” Cred că a venit vremea să uităm cine suntem şi să ne întoarcem la familiile noastre, restul este doar zgomot din acela ciudat pe care îl auzi când verbalizează între ei oamenii pe care nu îi cunoşti. Serios, lumea din jurul meu e plină de fantome, mai puţin când sunt cu tine pe äppärät. Stupidă mai e ţara asta! Doar nişte albi răsfăţaţi ar putea lăsa ceva atât de bun să se transforme în ceva atât de rău. Îmi pare rău că a fost aşa jalnică cina cu părinţii tăi şi mă bucur că îl iubeşti pe Lenny mai mult ca niciodată, dar ar trebui să iei în considerare ceea ce spun părinţii tăi, pentru că ei au foarte multă experienţă. Nu spun să nu mai fii cu Lenny, ci doar să te gândeşti bine la ce simţi pentru el şi la ce va trebui să faci în cele din urmă. Te iubesc, cartof dulce.

EUNI-TARD: Bună, Sally. Ai auzit că PVNS a preluat afacerea familiei Kang?

SALLYSTAR: Nu. Ce groaznic!

EUNI-TARD: Asta e tot ce ai de spus?

SALLYSTAR: Ce-ai vrea să zic?

EUNI-TARD: Vrei să mergem să mâncăm burgeri? Poţi mânca puţină carne roşie dacă promiţi să mănânci doar legume şi iaurt timp de o săptămână.

EUNI-TARD: Alo? Pământul către Sally Park.

EUNI-TARD: Probabil eşti ocupată. Încă nu mi-ai spus ce părere ai despre Lenny.

SALLYSTAR: Toată lumea este îngrijorată pentru tine.

EUNI-TARD: ÎNGRIJORATĂ? Vai.
SALLYSTAR: Mami şi tati nu vor să iei decizii pripite.
EUNI-TARD: Şi acum tu eşti purtătoarea lor de cuvânt Media?
SALLYSTAR: Nu suntem o familie perfectă, dar suntem totuşi o familie, nu?
EUNI-TARD: Nu ştiu. Tu să-mi zici.
SALLYSTAR: Trebuie să ne luăm covoare noi pentru sufragerie şi carpete pentru scări. Vrei să vii în New Jersey şi să ne ajuţi să le alegem?
EUNI-TARD: Pot să-l iau pe Lenny cu mine?
SALLYSTAR: Poţi să faci ce vrei, Eunice.
EUNI-TARD: Glumeam.
SALLYSTAR: Deci vii?
EUNI-TARD: Vin. Dar n-o să stau lângă tata şi nici n-o să vorbesc cu el. Lenny foloseşte cuvântul truculent. Tata e ca un copil truculent, cel mai bine e să-l ignori.
SALLYSTAR: Mai dă-i pace. Încearcă să se schimbe. Nu este foarte bine pe dinăuntru şi asta înseamnă că trebuie să-l iertăm.
EUNI-TARD: Mă rog.
SALLYSTAR: Pe bune. Te vei simţi mult mai bine dacă îl ierţi, Eunice. Apoi te vei putea concentra la ce se întâmplă pe restul planetei. Poate mă poţi ajuta să înfiinţez un comitet de distribuire a alimentelor pentru oraşele de corturi pe care le organizăm cu cei de la Columbia şi NYU. Lucrurile se înrăutăţesc la Tompkins Square.
EUNI-TARD: De unde ştii tu că nu ajut deja?
SALLYSTAR: Ăă?
EUNI-TARD: Nimic. Îl voi ierta pe tata când va avea 70 de ani, iar unchiul Joon îşi va fi jucat toţi banii la păcănele şi va fi un om al străzii care va apela la mine şi la Lenny pentru ajutor. Apoi îi voi spune: „Ne-ai tratat pe mine, pe mama şi pe Sally ca pe un rahat, dar acum, poftim, ia nişte bani ca să nu mori de foame.”
SALLYSTAR: Ce oribil! Nu-mi vine să cred că te-ai gândit la asta.
EUNI-TARD: Hei, glumesc. Simţul umorului?
EUNI-TARD: Sally, mai eşti acolo? Nu ştiu ce e în neregulă cu mine astăzi. Chiar mi-e dor de Myong-hee. Ultima dată când am fost în Los Angeles am încercat să-i împletesc părul şi ea ţipa „Nu, Eunice *emo*!” ca şi cum voia să-mi zică lasă-mă-n în pace, nu eşti tu şefa părului meu!!! E o fetiţă atât de drăguţă. Pun pariu că data viitoare când ne întâlnim cu ea va fi cu zece cm mai înaltă. Nu vreau să crească.

EUNI-TARD: Sally! Haide! E din cauza lucrurilor pe care le-am spus despre tata?
EUNI-TARD: Treaba ta. Mai e puţin şi IUBITUL meu ajunge acasă şi vom face un branzino împreună.
EUNI-TARD: Sally, mă iubeşti?
SALLYSTAR: Poftim?
EUNI-TARD: Vorbesc serios. Mă iubeşti cu adevărat? Ca om, vreau să spun. Nu doar ca pe sora mai mare pe care eşti obligată să o admiri.
SALLYSTAR: Nu vreau să vorbesc despre asta. Bineînţeles că te iubesc.
EUNI-TARD: Poate că nu am făcut destul.
SALLYSTAR: Ce tot spui acolo? Vrei, te rog, SĂ TACI ODATĂ? M-am săturat de tine. TRECUTUL, TRECUTUL, TRECUTUL!!!
SALLYSTAR: Alo? Eunice.
SALLYSTAR: Eunice?
SALLYSTAR: Alo.

ANTIINFLAMAŢIE

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

20 IULIE

Dragă jurnalule,

Mi-a povestit Noah că e o zi în timpul verii când soarele luminează bulevardele largi într-un unghi special, care-ţi dă senzaţia că tot oraşul e un fluviu de lumină melancolică ca de secol XX şi că până şi cele mai prozaice şi neiubite clădiri, dacă le priveşti cu coada ochiului, par strălucitoare, nucleare şi că, atunci când se întâmplă asta îţi vine să plângi ca după ceva pierdut, dar şi să alergi într-acolo şi să întâmpini cu bucurie declinul zilei. O spunea de parcă era vorba despre un fel de extaz mistic urban, iar chipul său îmbătrânit căpăta o strălucire grijulie, ca şi cum ar fi împrumutat o parte din lumina despre care vorbea. Am

crezut că e-comunică emoţii când mi-a spus-o, dar äppärätul lui era în standby, nu transmitea, deci era ceva destul de real. Stăteam într-o cafenea de rahat din St. George, ciudat de emoţionaţi de faptul că mai existau cafenele în lume, cu atât mai mult în Staten Island.

— Mi-ar plăcea să văd şi eu asta, i-am spus. Când se întâmplă mai exact?

— Am ratat-o, a răspuns Noah. A fost la sfârşit de iunie.

— Atunci, la anu', am spus.

Şi apoi, cu dramatismul unei adevărate regine Media, Noah mi-a mărturisit că el nu crede că va mai fi în viaţă la anul. Ceva legat de Autoritatea pentru Restaurare, de Bipartiţi, de preţul biocombustibilului, de declinul mareelor – cine mai ţine pasul? Asta a cam stricat efectul poveştii cu lumina care face bulevardele să strălucească exact aşa cum trebuie. Am vrut să-i spun că nu trebuie să se străduiască pentru mine, că îmi place exact aşa cum e: perfect peste medie, furios, dar decent, inteligent atât cât trebuie. M-am gândit la elefantul Sammy de la grădina zoologică din Bronx, la chipul său calm şi deprimat, la cum îşi aborda extincţia: cu calm şi disperare discretă. Poate că la asta se referea Noah când vorbea despre lumina pe care o observase prin oraş. Lumina care se stinge suntem noi, iar noi suntem – pentru o clipă atât de scurtă, încât nici măcar nu poate fi înregistrată pe ecranele äppärätelor noastre – frumoşi.

Apropo de lumină, săptămâna aceasta am avut un moment luminos cu Eunice. Am surprins-o uitându-se cu o oarecare curiozitate la Peretele meu de Cărţi, în special la o copertă veche şi decolorată a unei cărţi de hârtie de Milan Kundera – o gambetă deasupra unui peisaj urban din Praga –, cu arătătoarele ridicate deasupra cărţii ca atunci când e gata-gata să apese butonul de CUMPĂRĂ ACUM de pe äppärät şi celelalte degete masând spatele cărţii, poate

chiar bucurându-se de grosimea şi greutatea ei neobişnuită, de liniştea relativă şi de blândeţea ei. Când m-a văzut că mă apropii, a strecurat cartea înapoi pe raftul ei şi s-a retras pe canapea, adulmecându-şi degetele în căutare de miros de carte, cu bujori în obraji. Dar ştiam că este curioasă, negustoreasa mea reticentă de propoziţii, iar eu am înregistrat încă o victorie – a doua după ceea ce consider eu că a fost o cină foarte reuşită cu părinţii ei.

Viaţa era frumoasă alături de Euny. Uneori entuziasmantă, alteori întristătoare. Ne certam zilnic. Ea nu ceda niciodată. Luptătoare până la final. Este modul în care se forjează o fiinţă umană după ce a avut o viaţă timpurie nefericită. Este dorinţa de a te maturiza, de a deveni tu însuţi, de a te apăra, chiar şi împotriva unui duşman imaginar.

Cel mai mult ne-am certat în legătură cu angajamentele sociale. Ea se mulţumeşte cu prietenele ei de la Elderbird care tocmai s-au mutat înapoi la New York. Par a fi fete decente, efervescente, dar nesigure de sine, care tânjesc după bunuri de lux şi după o anumită identitate, aidoma una celeilalte, dar, în fond, fără nicio grabă să se maturizeze. Una dintre fete, o mâncăcioasă, avea o FUTABILITATE de 500, prin urmare celelalte fete îi dădeau sfaturi despre slăbit. Se întindeau spre ea şi o ciupeau tot timpul, o acopereau de creme până strălucea trist pe canapeaua din sufrageria mea şi o cântăreau de parcă ar fi fost un ton alb şi preţios atârnat pe un chei din Tokyo. O altă fată prefera lookul acela nou de Bibliotecară Dezbrăcată, alegând să-şi acopere corpul cu extrem de puţine piese de vestimentaţie, la care adăuga nişte ochelari cu rame groase precum cele de la ferestrele mele, ceea ce mi s-a părut amuzant, pentru că până şi o instituţie bună precum Elderbird îşi închisese recent

biblioteca fizică, deci de unde naiba se inspira fata asta? Apoi se îmbătau cu rosé pe balconul nostru (al nostru!), cu feţele lor drăguţe, dolofane şi cherchelite, spunându-şi poveşti lungi, mereu aceleaşi, care ar trebui să fie amuzante, dar care, în schimb, se dovedeau extrem de tulburătoare, relatări despre un univers ieftin şi efemer în care toată lumea dezamăgea pe toată lumea, de parcă ar fi fost doar o chestiune de rutină, şi în care, uneori, femeile permiteau bărbaţilor să urineze pe ele de faţă cu ceilalţi. Pe cât de gelos mă simţeam pe tinereţea lor, pe atât de speriat eram pentru viitorul lor. Pe scurt, mă simţeam patern şi excitat, ceea ce nu reprezintă cea mai potrivită combinaţie.

Îi spusesem lui Eunice, din întâmplare şi cu cel mai drăguţ rânjet de ornitorinc poznaş, că următoarele două săptămâni se vor dovedi foarte aglomerate pe plan social. Joshie mă implorase să o cunoască şi ne aştepta sâmbătă la el acasă. Grace şi Vishnu dădeau o petrecere în Staten Island luni, săptămâna care venea, pentru a anunţa oficial că aşteaptă un copil.

— Ştiu că nu eşti cea mai sociabilă fiinţă din lume, am început, dar ea îmi întorsese deja spatele, oprindu-mi mâna mângâietoare cu lamele furioase ale omoplaţilor.

— Şeful tău, m-a întrerupt, vrea să *mă* cunoască?

— Adoră tinerii. Se transformă el însuşi într-un adolescent.

— Căţeaua aia de Grace vrea să mergem la ea în vizită? De ce? Ca să mai poată râde niţel de mine?

— Glumeşti? Grace te iubeşte!

— Probabil îşi doreşte să fie sora mea mai mare. Nu, mulţumesc, Len.

— Chiar ţine la tine, Eunice. Vrea să-ţi găsească o slujbă în Retail. A spus că o fostă colegă de cameră de la Princeton de-a ei ar putea şti de un stagiu la Padma.

Abordasem de trei ori, în treacăt, tangenţial, subiectul unei eventuale angajări a lui Eunice ca să ajute cu factura tot mai mare la aerul condiţionat (8 230 de dolari neplătiţi, şi asta doar pe luna iunie), iar ea menţionase că ar interesa-o domeniul Retail. Toţi prietenii ei de la Elderbird doreau acelaşi lucru. Nu era nicio surpriză. *Credit la băieţi, Retail la fete*.

— Nu *înţelegi*, Leonard.

Fraza pe care o urăsc cel mai mult în lume. Ba eu *chiar* înţeleg. Nu totul, dar multe. Iar ce nu înţeleg, cu siguranţă vreau să aflu. Dacă Eunice mi-ar cere vreodată acest lucru, mi-aş lua o săptămână întreagă de concediu, aş invoca o problemă gravă de familie (adică, în esenţă, situaţia perenă) şi aş sta s-o ascult vorbind. Aş pune între noi o cutie de şerveţele şi o supă miso pentru alinare, mi-aş scoate äppärätul, aş scrie totul, i-aş identifica durerea, aş face sugestii rezonabile bazate pe propriile experienţe şi aş deveni extrem de versat în toate chestiunile legate de familia Park.

— Sunt nenorocită, a spus ea.

— Poftim?

— Nu am cu ce să mă îmbrac. Şi am curul mare.

— Cântăreşti 37 de kilograme. Toată lumea de pe Grand Street se minunează la fundul tău. Ai trei dulapuri pline cu pantofi şi rochii.

— Treizeci şi nouă. Şi nu am nimic de *vară*, Lenny. Vezi că nici măcar nu mă asculţi?

Ne-am mai certat puţin. Ea s-a dus în sufragerie şi a început să dea mesaje, cu picioarele încrucişate, cu zâmbetul mort pe faţă, suspinând din rărunchi. Rugăminţile mele au crescut în intensitate. În cele din urmă am ajuns la un fel de compromis. O să mergem la Galeriile Naţiunilor Unite să ne luăm amândoi haine. Eu aveam să contribui cu 60% din costul hainelor pentru ea,

iar ea avea să acopere restul cu Creditul părinţilor ei. Cum am spus, un compromis.

Nu mai fusesem niciodată la GNU. Galeriile m-au intimidat de când mă ştiu, iar acestea erau cele mai mari din ţară. Acum doi ani, când am fost la Galerii, un coridor săpat în Union Square, toată lumea arăta mai bine şi mult mai tânără decât mine. Mie îmi place să merg cu Grace la buticurile mici, neconvenţionale, din Staten Island, chiar dacă acolo clientela este mai în vârstă şi mai căruntă, oameni care au crescut în marile cartiere din Brooklyn, Greenpoint şi Bushwick, şi care acum fuseseră forţaţi să se retragă în Staten Island.

Am început să intru în panică din clipa în care am ajuns la GNU: umanitatea se revărsa în puhoaie din cele şapte straturi de parcare subterană, sondele de sub podele emiteau informaţii umplându-mi agresiv äppärätul cu date, Acumulatorii de Datorii care mă remarcau pentru poziţia mea impresionantă în clasamentul Credit, bannerele uriaşe AAR cu „America îşi sărbătoreşte [sic] consumatorii”, care o înfăţişau pe fata aceea pe care Eunice o cunoştea din liceu şi care luase cu japca toate acele linii de Credit şi reuşise să cumpere şase colecţii de primăvară şi o casă.

Lumina apusului trecea prin acoperişul de sticlă al Galeriilor, iar spalierele de oţel aflate la sute de metri deasupra noastră străluceau precum coastele unui animal înfricoşător. Cred că aici se întrunea Consiliul de Securitate, deşi s-ar putea să mă înşel. Cât am fost eu plecat la Roma în anul sabatic, se pare că America îşi învăţase lecţia şi îşi închisese centrele comerciale tradiţionale. Aceste Galerii erau gândite astfel încât să imite bazarurile nord-africane de odinioară, singurul lor scop fiind schimbul rapid de bunuri şi servicii, dar fără

strigătele vânzătorilor şi mirosul de sudoare şi de mandarine.

Eunice n-avea nevoie de hartă. Ea conducea, iar eu o urmam pe lângă mărfurile îndesate fără vreo ordine logică în spaţiul nesfârşit al etajului, magazine înghesuite unul în altul, raft după raft, după raft, fiecare fiind abordat, cercetat, analizat, cântărit, respins. Aici se aflau faimoasele sutiene Saaami fără sfârcuri pe care mi le arătase Eunice pe FundDeLux şi legendarele corsete Padma pe care le purta vedeta porno poloneză pe DoctorulFund. Ne-am oprit să ne uităm la nişte rochii de cocktail de vară conservatoare, marca PăsăricăZemoasă.

— O să am nevoie de două, a spus Eunice. Una pentru petrecerea şefului tău şi una pentru târfa aia de Grace.

— Cu şeful meu nu e tocmai o petrecere, am zis. O să bem două pahare de vin şi o să mâncăm morcovi şi afine.

Eunice m-a ignorat şi s-a pus pe treabă. A butonat o vreme pe äppärät pentru a-şi face o idee despre cum se vând lucrurile în întreaga lume. Apoi s-a îndreptat spre un cerc de rochii negre, identice şi a început să dea click printre ele. Click, click, click, fiecare cuier se lovea de cel precedent, scoţând sunetul acela de bile care se lovesc una de alta pe abac. Se oprea mai puţin de o secundă în dreptul fiecărei rochii, dar secundele acelea păreau mai semnificative decât orele pe care le petrecea pe FundDeLux vizionând aceeaşi marfă; erau o întâlnire cu realul. Expresia de pe chipul ei era una oţelită, concentrată, gura uşor întredeschisă. Iată anxietatea actului de a alege, durerea de a trăi fără istorie, durerea unei nevoi superioare. M-am simţit umilit de această lume, uluit de religiozitatea ei, de încercarea de a stoarce un sens dintr-un artefact alcătuit mai ales din fire. Ce simplu ar fi dacă frumuseţea ar fi suficientă pentru a explica

universul! Ce simplu ar fi dacă un sutien fără sfârcuri ar putea rezolva totul!

— Ori nu au mărimea zero, a spus Eunice după ce a dat click pe ultimele rochii de vară PăsăricăZemoasă, ori au broderia asta ciudată la tiv. Încearcă să le facă să pară mai elegante decât cele CapitulareTotală, care au crăpătura lungă până la pubis. Hai să mergem la FoaieDeCeapă.

— Nu sunt blugii ăia transparenţi? am spus eu.

Mi-am imaginat-o pe Eunice cu labiile şi posteriorul expuse trecătorilor în timp ce traversa strada Delancey, deosebit de aglomerată, şi cum şoferii maşinilor cu numere de Jersey şi-ar coborî uluiţi geamurile fumurii. Simţeam nevoia să protejez ansamblul ei minimalist, dar mă trecea şi un fior de erotism, ca să nu mai vorbim de poziţia mea socială. Ceilalţi ar putea vedea mica ei pistă de aterizare şi ar căpăta o părere bună despre mine.

— Nu, faţă de nesimţit, a răspuns Eunice. Nu m-aş îmbrăca nici moartă în blugii ăia. Fac şi haine normale.

— Oh.

Fantezia se sfârşise, dar eu m-am trezit ciudat de fericit alături de fata conservatoare de lângă mine. Am străbătut o jumătate de kilometru de rafturi şi am dat peste magazinul FoaieDeCeapă. Adevărat, aveau mai multe rafturi cu rochii de cocktail, puţin cam sumare în zona sânilor, dar cu siguranţă nu erau transparente. Femeile, obosite şi nemulţumite, răscoleau printre blugii transparenţi, semnătura brandului, care atârnau ca nişte piei rigide şi goale în centrul spaţiului Retail.

În timp ce Eunice dădea click printre rochii, o persoană de la Retail s-a apropiat să vorbească cu ea. Äppärätul meu a trecut rapid peste râurile de date care se revărsau dinspre clienţi ca nişte valuri poluate, spărgându-se de ţărmuri cândva imaculate, oprindu-se asupra lui McKay Watson. Frumoasă această fată de la Retail. O creatură

înaltă, cu gâtul drept, ai cărei ochi, limpezi şi prezenţi, exprimau o sinceritate înnăscută, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Cu un trecut ca al meu, cine are nevoie să se autoinventeze?” I-am mângâiat din buricele degetelor datele lui McKay, privindu-i blugii FoaieDeCeapă care se lipiseră de corpul ei uşor, cu un fund greu – purta versiunea semi-transparentă care îi ascundea parţial zonele intime, dându-le un aer impresionist. Era genul de femeie în faţa căreia trebuia să faci câţiva paşi înapoi ca să o poţi admira pe de-a-ntregul. Absolvise la Tufts, specializare principală în afaceri internaţionale şi secundară în ştiinţe Retail. Părinţii ei erau profesori pensionari în Charlottesville, Virginia, unde crescuse (Imagini cu o McKay fără conştiinţă de sine încă, strângând afectuos în mâini o cutiuţă cu suc de portocale). Nu avea un iubit în prezent, dar îi plăcuse poziţia „călare cu spatele” cu ultimul iubit, un tânăr aspirant, ArmăsarMedia din Great Neck.

Eunice şi McKay verbalizau una cu cealaltă. Discutau despre îmbrăcăminte într-un mod pe care nu-l înţelegeam pe deplin. Discutau despre zonele fine ale unei anumite rochii care nu era făcută din fibre naturale. Talia, elastică, neelastică. Compoziţie 7% elastan, 2% poliester, mărimea S, 50% viscoză rayon.

— Nu e tratată cu hidroxid de sodiu. Mi-am cumpărat-o pe cea cu crăpătura pe stânga şi s-a întins. Tratează interiorul tivului cu parafină lichidă.

Eunice şi-a pus o mână pe braţul alb şi strălucitor al fetei de la Retail, un gest intim pe care nu-l mai văzusem extins decât asupra uneia dintre prietenele ei de la Elderbird, fata grăsuţă cu aspect de matroană şi GRAD SCĂZUT DE FUTABILITATE. Am auzit câteva expresii retro amuzante, cum ar fi „GL”, care înseamnă „glumesc”, şi „sincer”, ceea ce înseamnă că nu este aşa. Am auzit

cunoscutele „FBT” şi „CSCVAA!”, dar şi „TPR!” şi „CFG!”, „RMT!” (rău de mişcare temporar?), „KOT!” şi mai universalul „Drăguţ!”. Aşa vorbesc oamenii, mi-am zis. Ascultă şi minunează-te. Iat-o pe femeia pe care o iubeşti deschizându-se în faţa lumii din jurul ei.

A cumpărat două rochii de cocktail de 5 240 de dolari indexaţi la yuan, din care eu am acoperit trei mii. Parcă simţeam cum datoriile mele gem cam nemulţumite, cum pierd câteva puncte, cum nemurirea alunecă cu câteva trepte mai aproape de improbabil, dar nimic nu se compara cu cei 239 000 de dolari indexaţi la yuan, genunchiul pe care îl încasasem în boaşe de curând de la Howard Shu.

— De ce nu ai întrebat-o pe fata aia dacă poate să-ţi facă rost de o slujbă la FoaieDeCeapă? am întrebat-o pe Eunice când ne-am îndepărtat de spaţiul Retail.

— Glumeşti? a făcut Eunice. Ai idee ce note trebuie să ai ca să lucrezi la GNU? Şi avea şi un corp perfect. Un fund frumos şi rotund, dar un bust foarte băieţesc. Asta e considerat foarte sexy acum.

Eu nu vedeam lucrurile aşa.

— Notele tale sau aspectul tău nu sunt cu nimic inferioare ei, am zis. Oricum, puteai măcar să-i ceri adresa de Teens. Ar putea fi o prietenă bună, aşa părea.

— Mulţumesc, tată, a replicat Eunice.

— Vreau să spun...

— Bine, şşşt... Este rândul tău să faci cumpărături. Materialele care lasă pielea să respire vor face minuni pentru *kokiri* al meu.

Am fost loviţi de aerul insinuant, strălucitor, cu panouri de mahon care era magazinul PăsăricăZemoasă pentru Bărbaţi.

— Ai bărbia mică, mi-a spus Eunice, din cauza asta toate cămăşile cu gulere înalte şi prea mari pe care le porţi

nu fac decât să atragă atenţia asupra bărbiei tale şi să accentueze cât de absentă este. O să-ţi luăm nişte tricouri cu anchior în culori uni. Cămăşile de bumbac în dungi, un pic mai largi îţi vor ascunde pieptul flasc şi fă-ţi o favoare, da? Caşmir. Meriţi, Len.

M-a pus să închid ochii şi să pipăi diferite ţesături. M-a îmbrăcat în blugi PăsăricăZemoasă – nu mulaţi – şi mi-a strecurat o mână între picioare pentru a se asigura că organele mele genitale au loc să respire.

— Este vorba de confort, a zis. Trebuie să te simţi şi să te comporţi ca o persoană de 39 de ani. Ceea ce, din câte ştiu eu, şi eşti.

Vorbea de parcă ar fi fost posedată de familia ei – nepoliticoasă, sarcastică, pornită parcă împotriva mea, dar îşi făcea treaba, se comporta adecvat, se asigura că organele mele genitale şedeau comod, salvând, astfel, aparenţele. Conform vechiului proverb coreean pe care mi-l spusese odată Grace, dincolo de munţi se aflau şi mai mulţi munţi. Or, noi doi eram abia la început.

Când am intrat într-o cabină de probă, unul dintre vânzătorii adolescenţi mi-a zis:

— Îi spun eu fiicei dumneavoastră unde sunteţi, domnule.

În loc să mă simt jignit că fusesem confundat cu tatăl – adoptiv probabil – al lui Eunice, m-am simţit mândru de iubita mea, impresionat de faptul că în fiecare zi în care eram împreună ea ignora teribilele diferenţe estetice dintre noi. Iar ceea ce făceam noi nu erau nişte simple cumpărături, pentru mine sau pentru ea. Ci făceam cumpărături ca un cuplu. Momentul acesta era o reprezentare a viitorului nostru împreună.

Am ieşit de la PăsăricăZemoasă cu marfă în valoare de 10 000 de yuani. Noile mele datorii pâlpâiau frenetic sub forma mesajului RECALCULARE ÎN CURS, punând pe fugă

roiurile de Acumulatori de Datorii, care până mai devreme alergau după mine să-mi ofere bani. Când am trecut pe lângă un Stâlp de Credit de pe strada 42, am văzut că scăzusem în clasament până la 1510 (cu zece puncte mai puţin). Oi fi fost eu mai sărac, dar de-acum nu mai puteam fi confundat cu falsul hipiot de vârsta a doua care intrase în GNU cu trei ore în urmă. Arătam ca un bărbat în toată regula.

Şi mai era ceva. Arătam mai sănătos. Fibrele care permiteau pielii să respire mă făceau să arăt cu patru ani mai tânăr decât vârsta mea biologică. La serviciu, cineva de la Biroul de Admisie Clienţi m-a întrebat dacă urmez şi eu tratamente de decronificare. Mi-am făcut un control medical, iar statisticile mele de pe Panouri au început să crească, nivelurile de ACTH şi de cortizol au scăzut vertiginos, iar acum eram descris drept „un domn mai în vârstă, lipsit de griji şi plin de energie”. Până şi Howard Shu a venit la mine la birou să mă invite la masă. La vremea respectivă, Joshie îl trimitea în fiecare săptămână pe Shu la Washington cu avionul său privat. Se zvonea că Shu ţintea spre Casa Albă sau chiar mai sus. „Rubenstein”, sughiţau oamenii, acoperindu-şi gura. Negociam cu înşişi Bipartiţii! Ce anume însă, n-aş şti să spun.

Dar nu-mi mai era frică de Shu. La întâlnirea noastră de la prânz, l-am privit fix în timp ce mă jucam cu manşetele cămăşii mele în dungi din bumbac, care, într-adevăr, îmi acoperea primele semne de ginecomastie. Ne aflam într-o cantină aglomerată şi beam apă elveţiană pe care ne-o alcalinizaserăm singuri la masă şi mâncam nişte granule de ceva cu gust de peşte.

— Îmi pare rău că am pornit pe picior greşit când te-ai întors de la Roma, a spus Shu îngăduitor, cu ochii la datele de pe äppärät.

— Nu-i bai, am răspuns.

— Am ceva să-ţi spun, dar să rămână între noi.

— Mbine. Verbalizează, amice.

Shu s-a şters la gură ca şi cum tocmai l-aş fi scuipat, dar apoi şi-a luat din nou o mină colegială.

— Sunt şanse mari să existe tulburări. O realiniere. Mai însemnate decât la ultimele revolte. Nu sunt sigur când. Atât am prins de la Wapachung Intelligence. Un fel de joc de-a războiul.

— Siguranţa mai întâi de toate, am zis, cu un aer plictisit. Ce se întâmplă, Shuster?

Shu a căzut iar pradă unui moment de reverie, cu ochii în äppärät. I-am urmat exemplul, pretinzând că fac ceva serios şi legat de serviciu, când, de fapt, nu făceam decât să urmăresc prin GlobalTracing locaţia lui Eunice. Se afla, ca de obicei, la 575 Grand Street, Ap. E-607, acasă la mine, adânc înfiptă în äppärätul ei, dar saturată subconştient de prezenţa cărţilor mele şi a mobilierului cu design de la jumătatea secolului XX. Mă satisfăcea, într-un mod aproape meschin, gândul că puteam fi sigur întotdeauna că ea se află acolo. Casnica mea mică! Mă urmărea şi ea clipă de clipă, devenind suspicioasă ori de câte ori mă abăteam de la cursul rutinei mele zilnice, fie că era vorba despre o întâlnire inopinată la un bar cu Noah sau Vishnu, fie despre o plimbare în partea neînsângerată din Central Park cu Grace. Faptul că devenea suspicioasă, că îi păsa – şi asta mă bucura.

— Să nu vorbim despre ce *s-ar putea* întâmpla, a reluat Shu. Am vrut doar să ştii că eşti apreciat la Serviciile Post-Umane.

A înghiţit prea multă apă, s-a înecat şi a tuşit cu mâna la gură. Avea aceeaşi pregătire şcolară şi profesională ca mine, dar i-am observat vârfurile bătătorite ale degetelor,

de ziceai că în weekend făcea voluntariat la o fabrică de tricotaje.

— Şi vrem ca tu să fii în siguranţă.

— Sunt emoţionat, am zis, şi vorbeam serios.

Mi-a venit în minte o amintire din vremea liceului, ziua în care am aflat că mă plăcea o boboacă delicată pe care o îndrăgeam şi eu, care avea un mers şchiopătat atrăgător şi înclinaţie spre poezie, ca mine.

Howard a încuviinţat din cap.

— Ţi-am actualizat äppärätul. Dacă vezi trupe ale Gărzii Naţionale, îndreaptă-ţi äppärätul spre ei. Dacă apare un punct roşu, înseamnă că este personal de la Wapachung Contingency. Ştii tu... – a încercat să zâmbească –, băieţii buni.

— Nu înţeleg, am spus. Ce s-a întâmplat cu *adevărata* Gardă Naţională?

Dar Shu nu mi-a răspuns.

— Fata aia pe care o ai pe äppärät, a zis, arătând spre o imagine a lui Eunice care-mi plutea pe tot ecranul.

— Eunice Park. Iubita mea.

— Joshie a spus să te asiguri că eşti cu ea în caz de urgenţă.

— Dăă, am spus.

Dar era drăguţ că Joshie îşi amintea că sunt îndrăgostit.

Shu a ridicat paharul cu apă alcalinizată şi a făcut în glumă un toast. Apoi s-a aplecat pe spate şi a dat-o pe gât cu gâlgâituri atât de puternice, încât masa noastră de marmură s-a zguduit, iar oamenii de afaceri din local s-au întors spre această mică migdală maronie de bărbat aflată în mijlocul lor, care râdea pe înfundate în faţa demonstraţiei sale de forţă. Dar şi lor le era frică de el.

După prânzul cu Shu, am mers de la staţia Essex Street F până la îndepărtata mea locuinţă de pe malul râului cu un sentiment reînnoit de măreţie. De când Eunice îmi

alesese hainele noi, începusem să mă uit obsesiv la toate fetele pe care le vedeam: frumoase, medii, subţiri, scheletice, albe, galbene, negre. Trebuie să fi fost noua mea încredere în sine, pentru că PERSONALITATEA mea atingea cifra 700, iar GRADUL MEU DE ATRACTIVITATE MASCULINĂ tindea spre 600 –, astfel încât, într-un spaţiu închis precum autobuzul M14, cu mica sa turmă de trendoizi care pasc printre bătrânii muribunzi, aveam uneori şanse să mă înscriu în intervalul mediu de atractivitate, să zicem al cincilea cel mai chipeş bărbat din nouă sau zece. Aş vrea să-ţi descriu acest sentiment cu totul nou, jurnalule, dar mă tem că aş vorbi în termeni pur evanghelici. Mă simţeam ca şi cum renăscusem. Mă simţeam ca şi cum Eunice mă înviase pe un aşternut de bumbac şi lână.

Dar tot nu a fost uşor să o conving pe Eunice să-l întâlnească pe Joshie. Nu a putut să doarmă în noaptea dinainte de a merge la el acasă.

— Nu ştiu, Len, a şoptit ea. Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.

Purta o cămaşă de noapte lungă din satin ca în secolul XX, un cadou de la mama ei, care lăsa totul în voia imaginaţiei, în loc de obişnuitele ei CapitulareTotală.

— Simt că mă obligi să fac asta, a continuat. Simt că mă forţezi să o fac. Simt că totul se întâmplă prea repede. Poate ar trebui să mă mut înapoi la Fort Lee. Poate că ar trebui să fii cu o femeie adevărată, adultă. Ştiam amândoi că te voi răni.

I-am pipăit uşor spatele în întuneric. Am emis sunetul meu patentat de şobolan-agitat-care-bate-cu-piciorul pe saltea, de şobolan agitat şi apoi am scos un sunet ambiguu de animal.

— Încetează. Au închis la grădina zoologică.

I-am şoptit ce ştiam că vrea să audă. Diverse bijuterii pop-psihedelice. Încurajări. Mi-am asumat îndatoririle şi vina. Nu era vina ei. Poate că era vina mea. Poate că eram doar extensia tatălui ei. A fost o noapte de oftaturi pentru ea, una de vorbit în şoaptă pentru mine. Într-un târziu, am adormit pe când soarele răsărea peste locuinţele sociale Vladeck, un steag american epuizat plesnindu-se în vântul de vară. Ne-am trezit la ora 5 după-amiaza şi a fost cât pe ce să ratăm maşina pe care o trimisese Joshie după noi ca să ne ducă în Upper West Side. Ne-am îmbrăcat în tăcere, iar când am încercat s-o iau de mână în noua, strălucitoarea Hyundai Town – era, probabil, călătoria sa inauguralã –, a strâmbat din nas şi şi-a întors privirea.

— Arăţi minunat, i-am spus. Rochia ta.

Ea nu a răspuns.

— Te rog, am zis. Este important ca Joshie să te cunoască. Este important pentru mine. Fii tu însăţi.

— Adică? Toantă? Plictisitoare?

Am luat-o pe scurtătură, prin Central Park. Elicopterele înarmate îşi făceau rondul de weekend deasupra noastră, dar jos traficul era lejer, briza umedă legăna vârfurile copacilor nemuritori. M-am gândit la cum ne-am sărutat pe Sheep Meadow în ziua în care s-a mutat cu mine, cum ţinusem fiinţa ei micuţă lângă mine timp de o sută de bătăi lente de inimă şi cum, în tot acest timp, mă gândisem că moartea nu are nicio importanţă.

Clădirea în care locuia Joshie se afla pe o stradă între Amsterdam şi Columbus – o cooperativă de douăsprezece etaje din Upper West Side, nimic remarcabil cu excepţia celor doi membri ai Gărzii Naţionale care stăteau de o parte şi de alta a intrării, îndepărtând trecătorii de pe trotuar cu puştile lor. Un panou AAR de la intrarea pe stradă ne îndemna să îi negăm existenţa şi să ne dăm implicit consimţământul. Joshie îmi spusese că oamenii

aceia îl supravegheau, dar până şi eu am priceput că, de fapt, îi ofereau protecţie. Un punct roşu a apărut în partea de sus a äppärätului meu, însoţit de cuvintele „Wapachung Contingency”. Băieţii buni.

Holul micuţ era ocupat aproape în întregime de un dominican afabil şi masiv, într-o uniformă cenuşie decolorată, care respira greoi.

— Bună ziua, domnule Lenny, m-a salutat.

Ne întâlneam des pe vremea când eu şi Joshie eram prieteni, când munca noastră încă nu devenise atotcuprinzătoare şi când încă ni se părea normal să împărţim un covrig în parc sau să mergem la vreun film iranian epuizant la Lincoln Center.

— Cu mult, mult timp în urmă, i-am spus lui Eunice în lift, aici locuiau intelectualii evrei. Cred că de-aia îi place lui Joshie aici. Este un fel de călătorie a nostalgiei.

— Cine erau? a întrebat.

— Poftim?

— Intelectualii evrei.

— Oh, doar nişte evrei care reflectau mult asupra chestiunilor lumii şi apoi scriau cărţi despre asta. Lionel Trilling[54] şi alţii ca el.

— Ei au dat naştere afacerii cu nemurirea a şefului tău? a vrut să ştie Eunice.

Îmi venea să-i sărut buzele reci şi aspre.

— Într-un fel, am spus. Proveneau din familii sărace şi dificile şi priveau moartea cu realism.

— Vezi, de-aia nu am vrut să vin, a zis Eunice. Pentru că eu nu ştiu nimic din toate chestiile astea.

Uşile liftului de modă veche s-au deschis simfonic. Lângă uşa lui Joshie, un tânăr musculos, îmbrăcat în tricou

---

[54] Critic literar, nuvelist, eseist şi profesor american. A fost unul dintre cei mai importanţi critici americani ai secolului XX, care a analizat implicaţiile culturale, sociale şi politice contemporane ale literaturii.

şi blugi, trăgea de un sac de gunoi greu, cu spatele la mine, iar lumina ternă din interiorul Upper West Side îi scăpăra pe capul ras. Un văr, dacă îmi amintesc bine. Jerry sau Larry din New Jersey. I-am întins mâna când s-a întors spre mine.

— Lenny Abramov, am spus. Cred că ne-am întâlnit la petrecerea de Hanuka acasă la tatăl tău, la Mamaroneck.

— Rhesus? a făcut bărbatul.

Mustaţa neagră ca de blană de animal s-a ridicat într-o parte în semn de salut. Ăsta nu era nici pe departe vărul din Matawan. Aveam în faţa ochilor decronificarea în persoană. Era însuşi Joshie Goldmann, cu trupul renovat, transformat într-o masă tânără de tendoane groase şi mişcări agile pline de elan.

— Isuse Hristoase, am spus. Cineva a făcut o vizită Indienilor. Nu e de mirare că nu te-am văzut la birou toată săptămâna.

Dar versiunea reîntinerită a lui Joshie deja nu mă mai băga în seamă. Respira sacadat, dar şi uniform. Gura i s-a deschis încet.

— Hei, a spus gura.

— Bună, a spus Eunice. Lenny..., a dat să-mi spună.

— Lenny, a repetat Joshie, absent.

— Scuze. Eu sunt... Eunice.

— Joshie. Intraţi. Vă rog.

I-a examinat fundul în timp ce trecea pragul, apreciindu-i umerii uşor bronzaţi de sub bretelele rochiei negre de cocktail, apoi m-a privit uluit, înţelegând. Tinereţe. Un flux de energie nestăvilit. Frumuseţe fără nanotehnologie. Dacă ar fi ştiut cât de nefericită era...

Am trecut în sufrageria pe care o ştiam a fi modestă, la fel ca restul apartamentului. Canapele Art Deco din catifea albastră. Posterele din tinereţea lui – filme SF cu femei cu părul tapat şi bărbaţi cu maxilarul pătrat – încadrate

conservator în rame de stejar, ca şi cum ar fi vrut să spună că rezistaseră testului timpului şi deveniseră, dacă nu capodopere, cel puţin artefacte importante. Numai numele. *Hrana verde*. *Fuga lui Logan.* Începuturile lui Joshie. O copilărie distopică, de clasă superioară, petrecută în mai multe suburbii americane de elită. Imersiune totală în *Asimov's Science Fiction Magazine*. Copilul de doisprezece ani descoperind natura muritoare a omului, căci adevăratul subiect al materialelor SF este moartea, nu viaţa. Toate se sfârşesc. Absolut toate. Iubirea de sine. Să nu-ţi doreşti să mori. Să-ţi doreşti să trăieşti, fără să ştii sigur de ce. Să priveşti, uimit, spre cerul nopţii, spre eternitatea neagră a spaţiului cosmic. Să-ţi urăşti părinţii. Să tânjeşti după dragostea lor. Să simţi deja anxietatea trecerii timpului, să fugi în baie, clătinându-te pe picioare şi hohotind de durerea pierderii pomeranianului, prietenul cel mai bun – singurul – al tânărului Joshie, răpus de cancer canin pe o peluză din Chevy Chase.

Eunice stătea acolo, în mijlocul sufrageriei, roşind din ce în ce mai tare, valuri-valuri de sânge în obraji. Am făcut ceva neaşteptat pentru mine. Lăsând de-o parte manierele, m-am apropiat şi am sărutat-o pe ureche. Nu ştiu de ce, dar voiam ca Joshie să înţeleagă cât de mult o iubeam şi că această dragoste nu avea de-a face doar cu tinereţea ei, probabil singurul lucru pe care el îl aprecia la ea. Cei doi oameni care reprezentau tot universul meu şi-au întors privirea, stânjeniţi.

— Mă bucur atât de mult, a murmurat Joshie. Mă bucur să te cunosc, în sfârşit. Isuse. Lenny vorbeşte aşa mult despre tine.

— Lenny vorbeşte *mult* în general, a glumit cu succes Eunice.

I-am pus mâna în jurul umerilor, simţind cum respira. Joshie şi-a îndreptat spinarea şi am putut remarca tonusul

muscular, realitatea profundă a ceea ce devenea, micile maşinării care lucrau în el, curăţând ceea ce se stricase, reprogramând, rededicând, resetând kilometrajul fiecărei celule, făcându-l să strălucească cu strălucirea precoce a unui copil. Dintre noi trei, aici de faţă, eu eram cel care murea proactiv.

— Bine, să bem puţin din vinul ăla nemaipomenit de delicios, a propus Joshie şi a râs cu o făţărnicie neobişnuită, după care a dat fuga în bucătăria aprovizionată ca o cambuză.

— Nu l-am văzut niciodată aşa, i-am spus lui Eunice.

— Îmi aminteşte de tine, a răspuns Eunice. Un tocilar mare.

Am zâmbit auzind-o, mulţumit că putea pricepe ce aveam în comun eu şi Joshie. Mi-a trecut prin cap că am putea forma o familie, deşi nu eram prea sigur ce rol aş putea juca eu. Eunice mi-a îndepărtat câteva fire de păr de pe faţă, cu o expresie tandră pe chip, apoi mi-a aplicat nişte strugurel pe buzele crăpate. Mi-a tras de poalele cămăşii cu mânecă scurtă, astfel încât să se aşeze mai bine sub puloverul meu uşor, din caşmir, cu anchior.

— Fă aşa cu braţele, mi-a zis, scuturând din ale ei. Acum trage-ţi mânecile.

Joshie s-a întors şi i-a înmânat lui Eunice un pahar cu vin; eu am primit o cană.

— Sper că nu te deranjează cana, Lenny, mi-a zis el. Femeia care-mi face curat a fost oprită la punctul de control AAR de pe PW.

— De unde? am spus eu.

— Podul Williamsburg, m-a lămurit Eunice.

Şi ea, şi Joshie şi-au dat ochii peste cap, râzând de incapacitatea mea de a mă obişnui cu abrevierile.

— Ai un apartament foarte drăguţ, a spus Eunice. Afişele acelea cred că valorează un miliard. Totul este atât de vechi.

— Inclusiv proprietarul, a remarcat Joshie.

— Nu, a spus Eunice. Arăţi minunat.

— Şi tu arăţi minunat.

Mi-am tras din nou mânecile cămăşii.

— Veniţi să vă arăt apartamentul, i-a propus Joshie. Turul casei în două minute este specialitatea mea.

Am intrat în biroul său dezordonat „de creaţie”. Am observat că Eunice îşi terminase aproape tot Pinotul şi deja improviza un mod de a-şi curăţa urma purpurie de pe buze cu ajutorul degetului şi al unui jeleu verde translucid pe care îl storcea dintr-un tub.

— Acestea sunt cadre din spectacolul meu solo, a spus Joshie, indicând spre o imagine înrămată care-l înfăţişa îmbrăcat în dungi, ca la puşcărie, cu un albatros uriaş de pluş atârnându-i de gât. Stătea în faţa mea şi arăta cu treizeci de ani mai tânăr astăzi decât în Imagine, care era veche de cel puţin zece ani. Pierduse patruzeci de ani. O jumătate de viaţă care se dusese.

— Piesa se numea *Păcatele mamei*, am spus eu sărindu-i în ajutor. Foarte amuzantă şi foarte profundă.

— S-a jucat pe Broadway? a întrebat Eunice.

Joshie a râs.

— Da, vezi să nu, a zis. Nu am reuşit să ajung mai departe de clubul ăsta amărât din Village. Dar nu dădeam doi bani pe succes. Gândirea creativă, să-ţi pui mintea la treabă, acesta era numărul meu – reţeta mea pentru longevitate. Dacă încetezi să gândeşti, dacă încetezi să te întrebi, mori. Simplu.

Şi-a plecat ochii privindu-şi picioarele, dându-şi probabil seama că vorbea mai degrabă ca un vânzător, nu ca un lider. Eunice îl intimida, se vedea. Nu duceam lipsă de

femei atrăgătoare la Servicii Post-Umane, dar siguranţa lor de sine le încadra în una şi aceeaşi personalitate pe toate. Oricum, Joshie spusese întotdeauna că nu va avea timp de romantism până când nemurirea nu va fi „o chestiune rezolvată”.

— Le-ai desenat tu? a întrebat Eunice, indicând spre o acuarelă care prezenta o femeie bătrână, nudă, despărţită în trei de o forţă necunoscută, cu sânii flasci împrăştiindu-i-se în toate direcţiile şi cu pubisul întunecat, unde cele trei treimi se intersectau.

— Foarte frumos, am spus. Foarte Egon Schiele[55].

— Se numeşte *Ţăndări de celulă*, a spus Joshie. Am făcut vreo douăzeci de variante şi toate arată exact la fel.

— Seamănă puţin cu tine, a spus Eunice. Îmi place umbra din jurul ochilor ei.

— Mda, mă rog..., a făcut Joshie, scoţând un croncănit timid.

M-am simţit jenat privind tablourile mamei lui Joshie; era ca şi cum aş fi intrat în baie şi-aş fi surprins-o pe mama ridicându-şi posteriorul obosit de pe scaunul de toaletă.

— Tu pictezi?

Eunice a tuşit. Şi-a făcut apariţia Marele Zâmbet Stânjenit. Ruşinea îi întuneca pistruii, scoţându-i şi mai mult în evidenţă.

— Am făcut un curs, a murmurat. La Elderbird. Un curs de desen. N-a fost cine ştie ce. Sunt praf.

— Nu ştiam, am spus. Că ai făcut un curs de desen.

— Pentru că nu mă asculţi niciodată, faţă de nemernic, mi-a şoptit.

---

[55] Pictor austriac, considerat, alături de Gustav Klimt şi Oskar Kokoschka, unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai artei vieneze moderne.

— Mi-ar plăcea să văd ceva desenat de tine, a zis Joshie. Mi-e dor să pictez. Îmi dăruia multă linişte. Ne-am putea întâlni într-o zi să facem puţină practică.

— Sau ai putea să mergi la cursuri la Parsons, i-am sugerat eu lui Eunice.

Ideea ca ei doi – vii şi fără de moarte – să creeze ceva împreună, o Imagine, o „operă de artă”, cum s-ar zice, mă făcea să mă simt inferior. Ce n-aş fi dat să am şi eu talent la desen sau la pictură! De ce trebuia să sufăr de această veche aflicţiune tipic evreiască pentru cuvântul scris?

— Am putea merge *amândoi* la câteva cursuri la Parsons, i-a propus Joshie lui Eunice. Ştii, împreună.

— Dar cine are timp? am îndrăznit eu.

Ne-am întors în sufragerie, Joshie şi Eunice au aterizat pe o canapea confortabilă şi plină de rotunjimi comode, în timp ce eu m-am cocoţat pe o otomană din piele, de cealaltă parte.

— Noroc, ne-a urat Joshie, ciocnindu-şi cana de paharul cu picior lung al lui Eunice.

Şi-au zâmbit unul altuia, apoi Eunice s-a întors spre mine. A trebuit să abandonez otomana şi să merg până la ei pentru a finaliza ritualul. Apoi a trebuit să fac drumul înapoi şi să mă aşez la loc. Singur.

— Noroc, am spus, aproape spărgând cana lui Joshie. Pentru oamenii pe care îi iubesc cel mai mult.

— Pentru tinereţe şi prospeţime, a spus Joshie.

Ce doi au început să discute. Joshie o întreba despre viaţa ei, iar ea răspundea în maniera obişnuită, apatică – „Da”, „Cred că da”, „Într-un fel”, „Poate”, „Am încercat”, „Nu mă pricep”, „Sunt un dezastru”. Dar era încântată să fie băgată în seamă, mai atentă ca niciodată, mângâindu-şi cu palma o şuviţă de păr care-i cădea pe umăr. Nu ştia să poarte o conversaţie cu un bărbat aşa cum trebuie, fără furie sau fără să flirteze, dar încerca, cochetând,

dezvăluind cât mai puţin, dornică însă să mulţumească. Se uita la mine îngrijorată, cu ochii încremeniţi de efortul dureros de a fi obligată să gândească şi să răspundă, dar îngrijorarea dispărea pe măsură ce Joshie continua să-i toarne vin – trecuserăm cu toţii peste limita maximă de două pahare de resveratrol – şi îi dădea să mănânce dintr-o farfurie cu afine şi morcovi. S-a oferit voluntar să pună pe foc nişte ceai verde cu „iarbă”, lucru pe care nu-l mai văzusem făcându-l de ani de zile, dar Eunice i-a spus politicos că ea nu fuma marijuana, pentru că, în mod destul de pervers, o întrista.

— Eu nu te refuz, am spus, dar clar oferta nu mai era valabilă.

— De ce îi spui lui Lenny „Macacul Rhesus”? a întrebat Eunice.

— Fiindcă aşa arată, a răspuns Joshie.

Eunice a făcut o căutare pe äppärät, iar când pe ecran a apărut animalul în cauză, şi-a dat capul pe spate şi a râs aşa cum o văzusem râzând numai cu cele mai bune prietene ale ei de la Elderbird, sincer, plină de voioşie.

— Ai perfectă dreptate, a conchis. Braţele lungi şi mijlocul încovoiat. Este aşa greu să faci cumpărături pentru el. Mereu trebuie să-l învăţ cum să...

Nu-şi găsea cuvintele, dar a făcut nişte mişcări din braţe.

— Se îmbrace, am continuat în locul ei.

— Învaţă repede, a spus Joshie, privind-o, întinzând absent un braţ spre a doua sticlă de vin care stătea ascultătoare la picioarele lui.

Am întins cana să mi-o umple. Am continuat să bem, mult. M-am lăsat greu în otomana din piele umedă, minunându-mă de cât de puţin îi păsa lui Joshie de spaţiul din jurul său. Nu cumpărase nicio piesă nouă de mobilier de când îl cunoşteam. Singur atâţia ani, fără copii, fără

supraabundenţa americană, dedicat unei singure idei, a cărei personificare stătea la o jumătate de metru de el, cu un picior băgat sub ea, semn că începea să se simtă în apele ei. Joshie reuşea întotdeauna să-ţi comunice că nu avea nicio intenţie să te rănească. Chiar şi atunci când o făcea.

Vorbeau în jargonul tinerilor: DoctorulFund, păruiala dintre fete, Phuong „Heidi" Ho, noua vedetă porno vietnameză. Foloseau cuvinte precum „curviştină" şi abrevieri adolescentine, TGV şi ICE, care aminteau de trenurile europene de mare viteză. Joshie, fără riduri, îmbujorat de la vin, cu trupul acoperit de muşchi noi şi terminaţii nervoase ascultătoare, se apleca înainte ca un proiectil aflat la jumătatea traiectoriei sale arcuite, cu mintea probabil inundată de instinctele tinereţii, dominat de nevoia de a se conecta cu orice preţ. M-am întrebat – un gând eretic – dacă îi va fi vreodată dor să fie mai în vârstă, dacă trupul lui va tânji vreodată după istorie.

— Chiar mi-aş dori să pictez, dar nu mă pricep, spunea Eunice.

— Eu pun pariu că te pricepi, a spus Joshie. Ai un simţ estetic foarte dezvoltat. Şi concizie. Se vede doar uitându-mă la tine!

— O profesoară din facultate mi-a spus că sunt bună, dar era lesbiană.

— Hei, ce zici să schiţezi ceva chiar acum, pe loc?

— În niciun caz.

— Ba hai. Fă-o. Mă duc să iau nişte foi.

Şi-a îngropat pumnii în canapea, s-a propulsat în aer şi a pornit în fugă spre biroul său.

— Stai! a strigat Eunice după el. Băga-mi-aş! S-a întors spre mine: Mă simt prea intimidată să desenez, Len.

Dar zâmbea. Se jucau. Eram beţi. A fugit după Joshie, iar eu am auzit un ţipăt ascuţit şi tânăr – n-aş fi putut

spune care dintre ei era responsabilul. M-am îndreptat spre canapeaua abandonată şi m-am aşezat pe locul lui Joshie, savurând căldura pe care stăpânul meu o lăsase în urmă. Se întuneca. Pe fereastră vedeam turnurile de apă şi spatele nefinisat al clădirilor înalte de odinioară, până la clădirile de sticlă şi beton care mărgineau ambele maluri ale râului Hudson, ca două seturi de oglinzi murdare. Răbdător, äppärätul mi-a furnizat informaţii despre diverse evaluări imobiliare, comparându-le cu cele din HSBC-Londra şi Shanghai. Mi-am pus sticla de vin la gură, lăsând resveratrolul să-mi inunde sistemul, sperând, rugându-mă să-mi mai dăruiască niscai ani în plus, să încetinească numărătoarea inversă spre moarte. Joshie s-a întors în sufragerie.

— Nu mă lasă să mă uit, a spus el.

— Chiar desenează? am întrebat. De mână? Nu pe un äppärät?

— La naiba, da, bătrâne! N-o cunoşti deloc pe iubita ta.

— E foarte modestă în preajma mea, am zis. Şi, ca să ştii, Grizzly, nimeni nu mai foloseşte „bătrâne”.

Joshie a ridicat din umeri.

— Tinereţea e tinereţe, a zis. Vorbeşti tinereşte, trăieşti tinereşte. Tu cum mai stai cu nivelul de pH?

Eunice a intrat, trandafirie în obraji, dar fericită, strângând la piept un caiet de schiţe.

— Nu pot! e exclamat ea. E o prostie. O să-l rup!

Am protestat aşa cum se cuvenea, întrecându-ne unul pe celălalt în sunete baritonale care mai de care mai tunătoare, iar Joshie a trântit cana pe măsuţa de cafea ca un derbedeu la o frăţie studenţească. Cu timiditate, dar cu un aer de flirt, împrumutat probabil dintr-un vechi serial de televiziune despre femeile din Manhattan, Eunice Park i-a înmânat caietul de schiţe lui Joshie.

Desenase o maimuţă. Un macac Rhesus, dacă nu mă înşelam. Un piept bulbos cu părul grizonant, urechi lungi în formă de inimă, lăbuţe perfect întunecate care se ţineau cu greu de o creangă de copac, un moţ învârtejit de păr grizonant în vârf de cap şi mai jos, o expresie jucăuşă, inteligentă şi mulţumită.

— Cât de meticulos, am spus. Cât de detaliat. Doamne, şi frunzele astea! Eşti minunată, Eunice. Sunt profund impresionat.

— Ţi-a făcut portretul, a zis Joshie.

— Mie?

M-am uitat încă o dată la faţa maimuţei. Buzele roşii, crăpate şi barba dezlănţuită. Nasul supradimensionat, strălucitor la vârf şi pe punte, ridurile timpurii care urcau până la tâmplele chele, sprâncenele stufoase care puteau foarte bine să fie considerate nişte organisme vii în sine. Dacă te uitai din alt unghi, dacă mutai caietul de schiţe în penumbră, mulţumirea pe care o distinsesem anterior pe faţa cam grasă a maimuţei putea trece drept dorinţă. Imaginea mă reprezenta. Sub formă de maimuţă. Îndrăgostită.

— Uau! a exclamat Joshie. Desenul ăsta este *atât* de Media.

Eunice a spus că era teribil, că un copil de doisprezece ani ar fi desenat mai bine, dar se vedea că nu o spunea cu convingere. L-am îmbrăţişat pe rând de rămas-bun. Pe ea a sărutat-o lung pe obraji, iar pe mine m-a bătut pe umeri. Ne-a oferit un digestiv şi nişte căpşuni din Upstate de mâncat pe drum. S-a oferit să coboare cu noi cu liftul şi să se ocupe de oamenii înarmaţi de afară. A rămas în pragul uşii, sprijinit de cadru, privind cum ne îndepărtam. Pe durata acelui moment de final, când ne-a dat drumul, i-am văzut chipul din profil şi am observat cum venele purpurii şi convergente îl făceau să pară, preţ de o clipă, din nou

bătrân, ca o radiografie înspăimântătoare a ceea ce ţâşnea de sub acel frumos ţesut nou de piele şi de sub ochii tineri şi strălucitori. Bătutul acela stupid pe umăr, tipic bărbătesc, nu era de-ajuns. Am simţit impulsul de a mă întinde la el să-l consolez. Dacă munca de-o viaţă a lui Joshie ar eşua, care dintre noi doi ar avea inima mai frântă, tatăl sau fiul?

— Vezi, n-a fost aşa de rău, am spus în maşină în timp ce Eunice îşi aşeza capul frumos, duhnind a alcool, pe umărul meu. Ne-am distrat, nu? E un tip de treabă.

Am auzit-o respirând regulat pe gâtul meu.

— Te iubesc, Lenny, a spus ea. Te iubesc atât de mult. Aş vrea să-ţi pot descrie mai bine. Dar te iubesc cu tot ce am. Hai să ne căsătorim.

Ne-am sărutat pe buze, pe gură şi pe urechi în timp ce treceam prin şapte puncte de control AAR şi pe toată lungimea autostrăzii FDR Drive. Un elicopter militar a părut că ne urmăreşte până acasă, un fascicul galben de lumină mângâia valurile albe pe East River. Am discutat să mergem la Primărie. O ceremonie civilă. Poate săptămâna viitoare. De ce să nu devină ceva oficial? De ce să ne mai despărţim vreodată?

— Tu eşti singurul pe care-l vreau, *kokiri*, mi-a spus. Singurul.

BĂTRÂNUL ŞI MAREA DE SPERMĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

20 IULIE

GOLDMANN-FOREVER: Bună, Eunice. Sunt eu, Joshie Goldmann. Care-i treaba?
EUNI-TARD: Joshie?
GOLDMANN-FOREVER: Ştii tu, şeful lui Lenny.
EUNI-TARD: Ah. Bună ziua, domnule Goldmann. De unde aveţi datele mele de contact?
GOLDMANN-FOREVER: Le-am găsit pe Teens. Şi care-i treaba cu domnule Goldman? Pe tata îl chema aşa. Spune-mi Joshie. Sau Ursul Grizzly. Lenny aşa îmi spune.
EUNI-TARD: Ha ha.
GOLDMANN-FOREVER: Deci ţi-am scris să-ţi amintesc de mica noastră întâlnire.
EUNI-TARD: Am stabilit o întâlnire?
GOLDMANN-FOREVER: Trebuia să mergem la un curs de desen împreună. Dăăă!
EUNI-TARD: Zău? Scuze. Am fost foarte ocupată săptămâna asta. A trebuit să aplic pentru locuri de muncă în Retail şi alte chestii.
GOLDMANN-FOREVER: Mulţi dintre clienţii noştri sunt din domeniul Retail. Ce cauţi, mai exact? Ce fel de loc de muncă? Tipul de la Fund a zis că tocmai a apărut ceva. E confidenţial, de fapt.
EUNI-TARD: Oh, n-aş vrea să pară că profit.
GOLDMANN-FOREVER: Încetează! Cine a zis că profiţi? Ha! Sunt sigur că-ţi putem găsi un post mişto la Fund.
EUNI-TARD: Bine. Mulţumesc.
GOLDMANN-FOREVER: Te-am înscris la un curs de vară de desen, la Parsons-Ewha. M-am înscris şi eu.
EUNI-TARD: E foarte drăguţ din partea ta, dar sesiunea de vară a început deja.
GOLDMANN-FOREVER: Fac o excepţie. Suntem doar noi doi. Deşi poate că n-ar trebui să-i menţionezi asta lui Lenny. Ha ha.
EUNI-TARD: Mulţumesc foarte mult, dar chiar nu-mi pot permite.
GOLDMANN-FOREVER: WTF? Mă ocup eu de asta.
EUNI-TARD: Sunteţi foarte amabil, domnule Goldmann. Dar cred că ar trebui să mă concentrez să-mi găsesc un loc de muncă săptămâna aceasta.
GOLDMANN-FOREVER: Cum mi-ai spus?
EUNI-TARD: Scuze!!!! Am vrut să spun Joshie.
GOLDMANN-FOREVER: Pfff! Oricum, desenul cu maimuţa Rhesus a fost atât de bun, încât nu vreau ca talentul tău să se irosească, Eunice. Eşti superdotată. Poate sună ciudat, dar îmi aminteşti de mine când eram mai tânăr. Doar că tu eşti mai dulce. Eram un tânăr foarte furios, până

când am realizat că nu era obligatoriu să mor. Unii dintre noi sunt atât de speciali, Eunice, încât nu trebuie să cedeze în faţa Himerei deplinătăţii de a fi. Dacă şi tu eşti specială? Mă rog, te pot ajuta eu să-ţi găseşti o slujbă, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Şi voi face cursul împreună cu tine. O să fie grozav!!! Poţi să faci mai multe desene cu animale-Lenny şi apoi să i le faci cadou de ziua lui, la toamnă.
EUNI-TARD: Chiar mă întrebam ce să-i iau.
GOLDMANN-FOREVER: Perfect! Bine, trebuie să plec, dar revin curând cu veşti despre curs. Au adus un profesor de la Paris special pentru noi.

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Dragă Ponei Preţios,

BĂĂĂ-GAAA-MI-AŞ!!! Mbun, deci, maimuţica mea iubitoare de spermă, am nevoie de ajutorul tău. În regulă, stai jos? Deci am fost acasă la şeful lui Lenny, un apartament adorabil, ca la Paris, de modă veche. Decorat cu atât de mult simţ estetic, dar nu prea ArmăsarMedia, zici că a cântărit bine chestiunea. Au închis strada pentru el, îţi vine să crezi? Iar şeful lui este ATÂÂÂT de adorabil. Conduce o companie uriaşă care îi face pe oameni să pară mult mai tineri. Are peste 70 de ani, dar arată de parcă ar fi fratele mai tânăr şi mai frumos al lui Lenny. Ţi-aduci aminte de filmele alea porno la care ne uitam când eram la grădiniţă? Cu bătrânul care molesta adolescenţi pe plajă? Cum se numea? *Bătrânul şi marea de spermă* sau ceva de genul ăsta? Cam aşa arată şi el, dar ras în cap, mai drăguţ şi mai tânăr.

Oricum, şeful lui Lenny spune că are nişte microroboţi în el care îi repară celulele moarte, dar mie-mi sună a baliverne. Pun pariu că şi-a făcut multe operaţii estetice şi că are grijă de el şi face sport de trei ori pe zi (NU CA LENNY!). Deci am petrecut împreună şi eu am băut mult vin, cel mai mult de la Roma încoace, şi m-am cam cherchelit, iar tipul ăsta, domnul Goldmann, se tot uita la mine cu o faţă dulce şi pofticioasă, de parcă ar fi vrut să profite de mine, dar cu blândeţe, ca şi cum aş fi fost fiica şi jucăria lui sexuală în acelaşi timp. Este atât de caraghios şi de prostănac (a avut un show solo pe o scenă adevărată şi a desenat nişte chestii amuzante cu o femeie bătrână cu mult păr pubian – SCÂRBOS!), încât îmi venea să sar în poala lui sau ceva de genu'. M-am udat puţin, era dezarmant, atât de inteligent şi de relaxat şi pur şi simplu amuzant, contrariul lui Lenny adică. Începusem să transpir puţin şi să mă simt ATÂÂÂT de conştientă de corpul meu.

Nenorocitele astea de coapse ale mele sunt atât de grase, încât se freacă una de alta şi fac un sunet ca de sărut umed. MOA! MOA! CSCV!!! Trebuie să slăbesc ACUM, gata cu scuzele. Am terminat cu proteinele şi carbohidraţii, deşi domnul Goldmann vorbea mult despre proteinele marca Peak. Mă rog, săptămâna asta am de gând să mănânc îngheţată de-aia pe băţ din fasole roşie de la magazinul coreean şi să beau cinci căni de apă la cină.

Apoi m-am dus acasă cu Lenny şi m-am sărutat cu el şi ne-am tras-o şi tot restul, dar eu mă gândeam tot timpul la Joshie Goldmann. AAA! Ce naiba e în neregulă cu mine? Parcă n-ar fi deja Lenny suficient de bătrân. Zici că sufăr de complexul *hahl' ra buh gee*[56]. Ha ha! Ar trebui să o întreb pe Sally dacă pot face un stagiu la secţia de geriatrie a spitalului unde face ea voluntariat. Şi cred că m-am simţit atât de vinovată, încât i-am tot spus lui Lenny că vreau să mă mărit cu el! Mă rog, a doua zi am primit un mesaj de la Joshie (aşa vrea să îi spun), în care mi-a zis că AR TREBUI SĂ MERGEM ÎMPREUNĂ LA UN CURS DE DESEN la Parsons, unde suntem doar eu, el şi un profesor de artă francez. Şi că ar trebui să fie secret, să nu-i spun lui Lenny că suntem doar noi doi. Crezi că încearcă să mă agaţe? Ce să fac? E şeful iubitului meu, Poneiule!

Oh, şi-a zis că poate să-mi facă rost de o slujbă în Retail, pe la FundDeLux sau ceva de genu'. Este un om foarte influent. Chestia este că, deşi e cu patruzeci de ani mai în vârstă decât Lenny, este încă un pic cam copil, dar un copil mai genial, aşa. Este amuzant şi stăpân pe sine şi pun pariu că îmi poate plăti facturile AlliedWaste-HA HA HA! Hai că glumesc. Dar, pe de altă parte, simt că aş comunica mai uşor cu el decât cu Lenny, chiar dacă, nu ştiu de ce, el nu poartă äppärät şi nu-i pot găsi profilul.

Isuse Hristoase, *pinyata* de păsărică. Zi-mi că-s rea, te rog, pune-mă la punct înainte să ajung să mă cuplez cu un boşorog.

Deci cred că un alt lucru important de spus ar fi că m-am întâlnit cu tata şi a fost ciudat, dar în acelaşi timp mi-a mai vindecat puţin inima. Chiar nu mai are pacienţi, aşa că a întrebat-o pe Sally dacă poate da o mână de ajutor într-una dintre taberele PVNS din parcuri, iar ea l-a trimis la Tompkins Square, iar apoi Sally a „aranjat" să ne întâlnim acolo. Trebuie să fie ea mereu cu moţ, să facă pe fiica cea bună care reuneşte familia.

S-a pus pe plouat foarte tare, dintr-odată, şi s-a udat complet toată mâncarea de pe mese şi cineva donase trei jamboane, aşa că oamenii plângeau. Săptămâna trecută a murit o bătrână de atac de cord,

[56] Bunic (cor.).

ambulanţele nici măcar nu mai vin acolo şi, în plus, nimeni nu are tichete de sănătate. Aşa că a sărit tata în ajutor. Şi-a petrecut toată după-amiaza făcând controale gratuite în corturi. La început, David îi dădea ordine, spunându-i că prioritatea e asta sau aia, dar tata l-a privit în tăcere, cum face când se uită la mine fără să spună nimic. Şi-atunci David a schimbat macazul. Tata şi-a adus toate instrumentele medicale cu el şi era atât de ciudat să-l văd pe acest bătrânel *hahl' ra buh gee* mergând prin parc, purtând geanta imensă de piele maro pe care i-a luat-o mama cadou de ziua lui, când a împlinit 60 de ani, aşa de inofensiv şi de inocent, şi mă gândeam ĂSTA este omul care mi-a distrus viaţa?

A zis că sunt cazuri grave de malnutriţie, aşa că ne-am dus la noul H-Mart de pe Second Ave. şi am cumpărat o căruţă de alimente neperisabile, vreo mie de ddok şi pachete de kim (nu cele foarte bune) şi biscuiţi din ăia săraţi de nori şi am adus totul în parc cu taxiul. M-am simţit ciudat pentru că mi-am adus aminte ce ruşine mi-era când îmi punea mama atâta mâncare la mine pentru prânz, la grădiniţă, iar acum o dădeam săracilor americani. A fost amuzant să merg la cumpărături cu tata, nu a ţipat la mine nici măcar o dată. Şi ştii ce bine se poartă cu pacienţii săraci. S-a jucat cu toţi copiii din cortul de Activităţi, dacă îţi vine să crezi, aşa cum se joacă cu Myong-hee când mergem în California, face pe avionul care zboară înapoi la Seul, iar ea urcă la bord, apoi i se pune centura, apoi i se serveşte masa (mai vreau ddok!) şi când aterizează, spune: „Mulţumesc că ai zburat cu compania aeriană Unchiul. Asigură-te că ţi-ai luat lucrurile personale, da?" El şi David au vorbit despre Scriptură vreo zece ore şi am observat că David era impresionat de tata, care debita despre Romani şi alte porcării d-astea, că să ajuţi persoanele PVNS este ca şi cum „mă duc la Ierusalim să duc nişte ajutoare sfinţilor"[57] şi mi-au plăcut vorbele astea de duh pentru că îi transforma pe David şi pe toţi acei oameni săraci în sfinţi, nu ca ticăloşii Media cu care se învârte Lenny. A trebuit să scoată toate prelatele de rezervă ca să protejeze de ploaie porumbul rămas de la 4 iulie, iar David a vrut să cheme alţi oameni să-l ajute, dar tata, buldog mic şi încăpăţânat, a refuzat orice ajutor şi au făcut treaba doar el şi David, ca doi bărbaţi puternici şi de încredere, deşi eu îmi făceam griji că tata o să răcească.

E ciudat, dar m-am gândit cum ar fi dacă asta ar fi familia mea, fără mama sau Sally? Poate ar fi trebuit să mă nasc bărbat, cine ştie. Ştiu că nu-ţi place David şi tot ce înseamnă Armata lui Aziz, dar după

[57] Romani 15:25, Biblia, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924, ediţie revizuită în 2016. (*N. red.*)

ce au terminat, tata mi-a spus că David i-a părut foarte inteligent şi că este păcat ce le face ţara asta oamenilor ca el, îi trimite în Venezuela şi apoi nu le acordă prime sau Asigurare de Sănătate.

Trebuie să spun că, într-un fel, am impresia că tata are mai multe în comun cu David decât cu Lenny. Şi asta pentru că taţii noştri au crescut în Coreea după război, ştiu cum e să nu ai nimic şi cum să supravieţuieşti bazându-te doar pe mintea ta. Mă rog, îmi făceam griji că tata o să aducă vorba de Lenny şi, la un moment dat, chiar am crezut că o va face, pentru că eram singuri şi el se schimbă complet când suntem singuri, îi cade masca şi totul se rezumă la faptul că l-am dezamăgit şi pe el, şi pe mama, dar tot ce a spus a fost: „Ce mai faci, Eunice?”

Am fost la un pas să izbucnesc în plâns pentru că nu m-a întrebat niciodată în viaţa mea aşa ceva. Eram: „ Ăăă, eu... bine, ăăă...” şi parcă nu mai puteam să respir şi nici nu reuşeam să-mi dau seama dacă eram fericită sau doar speriată, pentru că părea o întrebare de adio, ca şi cum n-o să mă mai vadă niciodată. M-am întrebat ce-ar face dacă m-aş arunca în braţele lui. Mi se face aşa frică ori de câte ori trebuie să plec de acasă de la părinţii mei pentru o vreme, pentru că întotdeauna mă atacă tocmai în ultimul moment, întotdeauna spune ceva groaznic în maşină, în drum spre aeroport, dar mă întreb dacă nu cumva, în secret, e felul lui de a încerca să comunice cu mine înainte să-mi iau zborul şi să-l abandonez pentru cineva ca Lenny. Aşa m-am simţit când am ieşit din parc şi am spus: „Pa, tati, te iubesc” şi-am fugit la noi la apartament şi mulţumesc lui Dumnezeu că Lenny nu era acasă, am plâns trei ore până când a venit, la ora cinei, şi chiar nu aveam niciun chef să-mi petrec seara cu el.

Mă rog, nu vreau să mă gândesc prea mult la asta, pentru că mă deprimă. Ce e nou cu tine, mica meu *churro frito*? Şi-a recuperat tatăl tău afacerea cu ventuzele de desfundat veceul? Cum a fost întinerirea vaginală? Tâmpitul de Gopher? Mi-e din ce în ce mai dor de tine cu fiecare zi care trece şi suntem departe una de cealaltă. Oh, mama TOT nu-mi răspunde la mesaje. Mă pedepseşte că sunt cu Lenny. Poate că ar trebui să-l aduc la biserică pe noul meu prieten de şaptezeci de ani, Joshie GOLDMANN! Ha ha.

22 IULIE

AFURISITA-DE-GRILL CĂTRE EUNI-TARD:

Dragă Panda Preţioasă,

Chiar nu pot vorbi acum. A dispărut tata. S-a dus la fabrică şi aceea a fost ultima locaţie înregistrată pe GlobalTrace de äppärätul meu. Credem că s-a strecurat în clădire, deşi este înconjurată de Garda Naţională şi înăuntru PVNS fac ce vor ei. Mama şi cu mine am încercat să trecem de punctul de control, dar nu ne-au lăsat, iar când mama a început să strige la unul dintre soldaţi, a lovit-o cu pumnul. Am ajuns acasă şi acum îi schimb compresele, are ochiul umflat şi nu vrea să meargă la spital. Nu mai înţelegem ce se întâmplă. Un tip Media, Pervaiz Silverblatt, de pe Levy Report, spune că a avut loc un incendiu la fabrică, dar eu nu am auzit niciodată de el. Iartă-mă că sunt o prietenă rea şi că nu te pot ajuta cu problemele tale acum. Trebuie să fii puternică şi să faci tot ce trebuie făcut de dragul familiei tale.

EUNI-TARD: Sally, ai auzit ce se întâmplă în California? Familiei Kang?

SALLYSTAR: Întreabă-ţi iubitul.

EUNI-TARD: Poftim?

SALLYSTAR: Întreabă-l despre Wapachung Contingency.

EUNI-TARD: Nu pricep.

SALLYSTAR: Nu-ţi bate capul.

EUNI-TARD: Du-te-n mă-ta, Sally. De ce trebuie să te comporţi aşa? Ce v-a făcut Lenny ţie sau mamei? Şi, DACĂ VREI SĂ ŞTII, Lenny nu lucrează pentru Wapachung Cum-îi-zice, ci la Servicii Post-Umane. L-am cunoscut pe şeful lui şi e foarte drăguţ. E doar o companie care îi ajută pe oameni să arate mai tineri şi să trăiască mai mult.

SALLYSTAR: Sună cam egoist.

EUNI-TARD: Da, pentru că numai tu şi tata puteţi fi sfinţi care slujesc Ierusalimul.

SALLYSTAR: Ăă?

EUNI-TARD: Caută, este în biblia aia a ta. Probabil aţi evidenţiat pasajul în douăzeci de culori diferite. Ghici ce? Şi eu am ajutat, Sally. Am fost în parc în ultimele săptămâni. Şi m-am împrietenit cu David, care crede că eşti doar o fetiţă răsfăţată din Barnard.

SALLYSTAR: Cât mai ai de gând să continui să fii doar un ghem de furie, Eunice? Într-o bună zi nu vei mai fi frumoasă şi nu vor mai alerga după fundul tău toţi aceşti bătrâni albi şi proşti şi atunci ce se va întâmpla?

EUNI-TARD: Mersi, Sally. Măcar eşti sinceră. Pentru prima dată în viaţa ta.

SALLYSTAR: Îmi pare rău, Eunice.

SALLYSTAR: Eunice? Iartă-mă.

EUNI-TARD: Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu David în parc. Le iau nişte multivitamine Men's Biomultiple pentru că trebuie să fie puternici în caz de atac.
SALLYSTAR: Bine. Te iubesc.
EUNI-TARD: Mda, cum să nu.
SALLYSTAR: Eunice!
EUNI-TARD: Ştiu că mă iubeşti.

24 IUNIE

AZIZARMY-INFO CĂTRE EUNI-TARD:

Bună, Eunice. Mi-a făcut plăcere să-l cunosc pe tatăl tău şi să vorbesc cu el. Îmi aminteşte de tine, în sensul că amândoi sunteţi duri. Mă bucur că ai spus că v-a apropiat faptul că aţi stat împreună la Tompkins Square Nation. Văzându-l pe tatăl tău, mi s-a făcut dor de al meu. Părinţii noştri au fost chiar mai duri cu noi decât trebuia şi asta înseamnă că şi noi, copiii lor, am devenit mai puternici decât era necesar să fim. OBSERVAŢIE: Te plângi şi te văicăreşti mult, Eunice, aşa e firea ta, dar eşti o femeie foarte puternică, înfricoşător de puternică uneori. Foloseşte această forţă în slujba binelui. Lasă trecutul în trecut.

E FRIG în seara asta din cauza ploii. Toată lumea doarme şi singurul zgomot care se aude este Anna, fetiţa lui Marisol, care cântă melodii vechi R&B lângă fântână. Sunt îngrijorat în legătură cu Force Protection. Patrulele mele spun că nu e nicio activitate AAR în perimetrul parcului, ceea ce nu mi se pare normal pentru o zi de vineri. Am de gând să trimit o unitate la spălătoria din St. Mark's. Poate bipartiţii văd scrisul de pe perete. Poate de data asta ne vom primi primele pentru Venezuela.

OBSERVAŢIE: Eşti foarte norocoasă în general, Eunice, ştii asta? Mi-ar plăcea să fii aici, cu mine, acum, să stăm de vorbă în liniştea cortului (am încercat să verbalizez cu tine, dar probabil dormi); ar fi ca în facultate, doar că la Austin nu era nicio fată aşa frumoasă ca tine. Ca să ştii, Chauncey de la Malnutriţie spune că avem nevoie de 20 cutii de soluţie antiţânţari şi că ne-ar trebui 100 unităţi de avocado şi carne de crab de la H-mart, ne-ar ridica semnificativ profilul nutriţional.

Sper că pe tine nu te plouă, că ţi-e mintea liniştită şi trupul sănătos. Săptămâna asta nu te lăsa pradă mentalităţii Valoare Netă

Ridicată. Efectuează sarcini utile, care să-l facă mândru pe tatăl tău. Dar: să te şi relaxezi puţin. Orice s-ar întâmpla, te apăr eu.
David

RUPTURA

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

29 IULIE

Dragă jurnalule,

Grace şi Vishnu au dat petrecerea aceea în Staten Island ca să anunţe că aşteaptă un copil. În drum spre terminalul feribotului, eu şi Euny am văzut o demonstraţie, un marş de protest ca pe vremuri, pe strada Delancey şi spre suprastructura distrusă a podului Williamsburg. A fost autorizată de Autoritatea pentru Restaurare, sau cel puţin aşa părea, manifestanţii scandau liber, fluturând pancarte pline de greşeli gramaticale, cerând locuinţe mai bune: „Putere uamenilor!”, „Orice uom are dreptul la o casă!”, „Nu ne trimiteţ acas!”, „Pe foc cu toţii Stâlpii de Credit!”, „Eu nu este o lăcustă, *huevón*!”, „Nu mă fă furnică!” Strigau în spaniolă şi în chineză, accentele lor bruiau urechile, atâtea limbi puternice întrecându-se una cu alta ca să-şi croiască drum spre apatica noastră limbă nativă. Erau bărbaţi mici din Fujian, mame hispanice cu spinările late ieşind în evidenţă din mulţime, caucazieni Media gălăgioşi încercând să transmită propriile probleme cu avansul la apartament şi panourile imperioase ale cooperativelor. „Suntem dominaţi de imobiliare!” strigau cei mai eruditi dintre participanţii la marş. „Gata cu ameninţările cu deportarea! Huo! Spaţiile pentru tinerii

LGBT nu sunt de vânzare! Unde-s mulţi, puterea creşte! Ne luăm înapoi oraşul! Cerem dreptate! Vrem pace!” Cacofonia lor mă liniştea. Dacă încă mai existau marşuri ca acesta, dacă oamenii încă se mai preocupau de chestiuni precum locuinţele *mai bune* pentru tinerii transsexuali, atunci poate naţiunea aceasta nu murise încă. M-am gândit să-i dau veştile bune lui Nettie Fine, dar eram îngrijorat că vom întâmpina probleme pentru a ajunge în Staten Island. Conform äppärätului meu, trupele Gărzii Naţionale de la punctele de control de la terminalul feribotului nu erau Wapachung Contingency, aşa că ne-am supus obişnuitelor umilinţe de o jumătate de oră. „Neagă şi consimte”, ca toată lumea.

Grace şi Vishnu locuiau pe un singur etaj al unei case în stil Shingle[58] din cartierul de hipsteri St. George. Coloanele dorice ale casei proclamau o istoricitate autoritară, turla îi oferea un aer destins şi comic, vitraliile erau kitsch, dar drăguţe, pe când restul casei avea un aer încrezător, erodat de acţiunea mării, cu un contur autohton, de sfârşit de secol XIX, o casă construită pe o insulă aflată la mică distanţă de ceea ce, pe atunci, devenea cel mai important oraş din cea mai importantă ţară din lume. Vishnu şi Grace ai mei nu erau bogaţi – cumpăraseră casa aproape pe nimic cu doi ani în urmă, când ultima criză îşi atingea apogeul. Locuinţa era una deja dezordonată, fără aportul copilului care era pe drum, o sumedenie de piese stricate de mobilier Shaker pe care Vishnu nu găsea niciodată timp să le repare şi cărţi cu adevărat urât mirositoare, dintr-o altă viaţă, pe care nu aveau să le citească niciodată. Vishnu era afară, pe veranda din spate, pregătea tofu la grătar şi întorcea legumele. Terasa de la verandă oferea apartamentului o valoare dincolo de mundan, graţie

[58] Stil arhitectural american de influenţă englezească, combinat cu arhitectura colonială americană.

priveliştii spre oraşul Manhattan, care se înălţa prin căldura verii la orizontul obosit, extenuat, dornic de un duş. Eu şi Vishnu ne-am salutat în stil ghetou, îmbrăţişându-ne şi bătând palma. M-am învârtit în jurul prietenului meu, discutând cu el atent, cum aş fi făcut-o cu o femeie, la bar, pe vremea când eram tânăr şi singur. Eunice stătea timidă deoparte, cu un pahar de Pinot nu-ştiu-de-care strâns în pumn.

> CrisisNet: DATORIA DE PE PIAŢA DE CREDIT DEPĂŞEŞTE 100 DE TRILIOANE DE EURO NORD-EUROPENI DE REFERINŢĂ.

Nu eram sigur ce înseamnă asta. Vishnu privea distrat în depărtare, în timp ce o legumă rădăcinoasă a căzut printre lamelele grătarului, făcând un zgomot uşor.

Terasa a început să se umple. Noah avea un aer posomorât şi ostenit de vară, dar era pregătit să prezinte anunţul: Vishnu şi Grace aşteptau o fetiţă, un copil care avea să se nască în această bizară lume a noastră îndatorată până peste cap. Prietena lui Noah, Amy Greenberg, clovnul binefăcător, transmitea intens pe „Ora colăceilor de pe şolduri”, în izbucniri de râs spasmodic, nu tocmai subtilă în furia sa pe Noah, care nu intenţiona să o lase şi pe ea însărcinată, şi pe faptul că tot ce avea era *cariera* ei construită cu atâta efort.

Prietenii mei. Dragii de ei. Am stat de vorbă, în felul tipic amuzant şi trist al oamenilor care se apropie de a patra decadă de viaţă, despre lucrurile care înainte ne făceau tineri, în vreme ce Amy trecea de la unul la altul un joint adevărat, fără seminţe şi umed, cum doar cei din Media reuşeau să mai facă rost. Am încercat să o implic şi pe Eunice în conversaţie, dar ea a stat mai mult la marginea terasei, cu äppärätul ei, în rochia uimitoare de

cocktail, desprinsă parcă dintr-un film vechi, o prinţesă arogantă şi neînţeleasă de nimeni, în afară de un anumit bărbat.

Noah s-a apropiat de Eunice, încercând s-o vrăjească retro („Domnişoară, ce mai faceţi?”). Îi vedeam gura rotunjindu-se în silabe mici, afirmative, înţelegătoare sau încurajatoare, gâtul lucios acoperindu-se treptat de o roşeaţă mortală, ca o erupţie, dar vorbea prea încet s-o aud peste zgomotul scuipat al legumelor care se înnegreau pe grătar şi peste hohotele vechilor prieteni.

Au sosit şi mai mulţi oameni: colegii de muncă evrei şi indieni ai lui Grace, avocate din Retail care treceau fără niciun efort de la un aer prietenos la unul sever, de la liniştit la volatil, foste iubite de-o vară de-ale lui Vishnu, fete frumoase, care încă mai ţineau legătura cu el pentru că era un tip grozav şi o grămadă de oameni care au studiat la NYU cu noi, majoritatea tipi alunecoşi de la Credit, dintre care unul cu o creastă la modă şi cu un cercel cu perlă, încercând să se ridice la nivelul lui Noah ca ton şi importanţă.

Am băut cu Noah o succesiune rapidă de shoturi de vodcă. Oprindu-şi äppärätul, Noah mi-a mărturisit că sarcina lui Grace „îl tulbura”, că nu ştia ce-o să se aleagă de el în viitor şi că alcoolismul său, deşi fermecător pentru majoritatea, începea să o îngrijoreze pe Amy Greenberg.

— Fă ce simţi că e corect, i-am spus volubil, oferindu-i un sfat care data de prin epoca în care primul Boeing Dreamliner, care încă mai zbura sub siglă americană, se ridica de la sol, despicând cerul plumburiu al oraşului Seattle.

— Dar nu mi se mai pare *nimic* corect, m-a informat Noah, scrutând alene din ochi formele suple ale lui Eunice.

I-am turnat o duşcă mai mare, dând vodca pe dinafară, udându-mă pe degetele înnegrite de la mâncarea arsă pe

grătar. Măcar azi nu vorbea despre politică, m-am bucurat eu, fericit şi cam surprins. Am băut, lăsând jointul care trecea de la unul la altul să adauge o savuroasă umezeală verde stării noastre de spirit incerte. Dincolo de corneele mele, pericolul pândea pulsând, dar ochii încă vedeau limpede şi clar fiecare fiinţă care reprezenta obiectul afecţiunii mele. De i-aş avea pe prietenii mei şi pe Eunice a mea pentru totdeauna, mi-ar fi suficient.

O furculiţă s-a ciocnit de un pahar de şampanie, singurul pe care îl deţinea cuplul şi care nu era din plastic. Venise momentul ca Noah să ţină discursul său „improvizat” şi bine repetat.

Vishnu şi Grace se aflau în mijlocul nostru. Eram copleşit de valuri de simpatie şi dragoste pentru ei. Cât de frumoasă era Grace, cu bluza ei albă, simplă, ţărănească şi blugii netransparenţi, acea gâscă amabilă şi ciudată, iar Vishnu, cu trăsăturile lui întunecate care deveneau din ce în ce mai ebraice sub povara responsabilităţilor care-l aşteptau (cred cu tărie că aceste două rase ai căror reprezentanţi eram sunt făcute pentru a procrea), cu un stil vestimentar mai calm, mai colectiv, rahaturile cu SUGI PLA, tipice tinerilor, înlocuite de pantaloni non-vintage şi un tricou standard pe care scria „Rubenstein trebuie să moară încet”. Grace şi Vishnu, cei doi adulţi ai mei.

Noah a luat cuvântul şi, în ciuda convingerii că-i voi urî cuvintele, natura lor superficială, dorinţa aceea incorigibilă tipică celor de la Media de a transmite totul în direct, n-a fost aşa.

— Îl iubesc pe ne-*grou*-teiul ăsta, a spus el, arătând spre Vishnu, şi pe mireasa acestui negrotei şi consider că ei sunt singurii care ar trebui să aducă pe lume copii, singurii *calificaţi* să procreeze.

— Aşa e! am strigat drept răspuns.

— Singurii suficient de conştienţi cât să se asigure că, orice s-ar întâmpla, copilul va fi iubit, îngrijit şi apărat de pericole. Pentru că sunt oameni buni. Ştiu că aşa se zice – „Sunt oameni buni, *yo*” –, dar există un „bun” plastic, acel „bun” care ne vine la îndemână tuturor şi un alt fel de „bun”, mai profund, atât de rar întâlnit în zilele noastre. Consecvent. Zi după zi. Iertător. Echilibrat. Care se ţine cu nervii. Care canalizează furia, furia uriaşă faţă de ceea ce s-a întâmplat cu noi, ca popor, transformând-o în „mda, bine, mă rog...”. Ţineţi furia aceasta departe de copii, doar atât vă spun.

Eunice îl măsura pe Noah din priviri cu căldură, strângând inconştient degetele în jurul äppärätului şi, implicit, a bunurilor FundDeLux care pulsau sub ochii ei. Credeam că Noah a terminat de vorbit, dar nu, acum trebuia să facă nişte glume pentru a echilibra situaţia, căci da, toţi îi iubeam pe Grace şi pe Vishnu, dar ne era extrem de teamă pentru ei şi pentru sufletul pe care-l puseseră la dospit de două luni de zile. Amy râdea la glumele lui, imitată de noi toţi, ţinându-i isonul, râzând la rândul nostru – ceea ce era în regulă.

Jointul a revenit, trecut din mâna unei femei subţiri, o necunoscută; am tras adânc un fum din el. M-am oprit asupra unei amintiri: aveam vreo paisprezece ani şi treceam pe lângă unul dintre căminele nou construite de la NYU pe First sau Second Avenue, nişte blocuri multicolore cu o chestie modernă în formă de aripă de pui atârnând de pe acoperiş. În holul clădirii se aflau nişte fete îmbrăcate elegant, fete ocupate cu a fi tinere, care au zâmbit la unison când am trecut pe lângă ele – nu în glumă, ci pentru că eram un tip normal şi era o zi de vară strălucitoare şi noi toţi eram în viaţă. Îmi amintesc cât de fericit eram (am decis pe loc că voi merge la NYU) şi cum, după ce am parcurs vreo jumătate de cvartal, mi-am dat

seama că fetele acelea aveau să moară, că şi eu aveam să mor şi că nu mă voi împăca niciodată cu acest final – cu inexistenţa, cu dispariţia, cu toată această importanţă a celei mai lungi dintre „curse” –, pentru că nu-mi va permite să mă bucur pe deplin de fericirea prietenilor pe care bănuiam că îi voi dobândi într-o zi, prieteni ca oamenii aceştia din faţa mea, care sărbătoreau viitoarea venire pe lume a copilului lor, râzând şi bând, transmiţând unei generaţii noi, intacte, capacitatea lor de a iubi şi decenţa lor, chiar dacă fiecare an ne apropia de inimaginabil, de acele ore de veghe care începeau la 9 seara şi se terminau la 3 dimineaţa, de acele ore pulsând a groază şi dominate de înţepături de ţânţari. Cât de departe ajunsesem prin comparaţie cu părinţii mei, născuţi într-o ţară construită pe cadavre, cât de departe ajunsesem de neliniştea lor nesfârşită – oh, ce noroc chior! Şi totuşi, cât de puţin mă îndepărtasem de toate acestea, incapabil să mă bucur de prezent, s-o apuc pe Grace de umeri şi să-i spun: „Fericirea ta este fericirea mea.”

CrisisNet: CHINA INVESTMENT CORPORATION ÎNCETEAZĂ SĂ SUSŢINĂ TREZORERIILE STATELOR UNITE.

L-am văzut pe Vishnu clipind de câteva ori în timp ce ultimele ştiri se derulau pe äppärätele noastre şi cum o parte dintre cei de la Credit au început să şuşotească între ei. Vishnu şi-a tras iubita aproape, punând palma căuş pe abdomenul abia umflat. Ne-am întors la râsetele noastre, la interpretarea lui Noah, care-l întruchipa pe Vishnu boboc la NYU – un ţăran din Upstate, fusese parţial călcat de un camion şi sfârşise internat la spital cu urme de cauciucuri pe piept.

Două rânduri de elicoptere zburau în V, ca un cârd de gâşte, adunându-se deasupra canalului Arthur Kill pe de o parte şi a formei curbate, pline de poezie, a podului Verrazano pe cealaltă. Ne-am ridicat cu toţii privirea de la Grace, care, înlăcrimată, ne adresa un discurs: însemnam totul pentru ea şi nu îşi făcea griji pentru nimic atâta timp cât ne avea pe noi...

— Sfinte Sisoe, şi-au spus unul altuia doi dintre tipii de la Credit, cu sticlele de Corona tremurându-le în mâini.

> CrisisNet: REPREZENTANTUL BĂNCII CENTRALE CHINEZE, WANGSHENG LI, EMITE O NOTĂ DE AVERTIZARE: „AM DAT DOVADĂ DE RĂBDARE.”

— Haideţi să..., a spus Vishnu. De fapt, lăsaţi. Haideţi să ne bucurăm de ziua de azi. Oameni buni! Mai circulă un joint şi în direcţia asta!

Clasamentul creditelor şi activele noastre pâlpâiau: RECALCULARE ÎN CURS. Domnul cu creastă se îndrepta deja spre ieşire.

> CrisisNet: URGENT: AUTORITATEA AMERICANĂ PENTRU RESTAURARE RIDICĂ NIVELUL DE ALERTĂ PENTRU NEW YORK, LOS ANGELES, DISTRICTUL COLUMBIA LA ROŞU++PERICOL IMINENT.

De-acum strigam cu toţii unii la alţii. Strigam şi ne agăţam unii de ceilalţi, cuprinşi de entuziasmul a ceea ce bănuisem dintotdeauna că se va întâmpla şi care acum devenea real. Ne aflam cu adevărat, în sfârşit, în miezul filmului, incapabili să părăsim sala de cinematograf şi să ne salvăm vehiculele. Ne priveam unii pe ceilalţi în ochi, ochii noştri *adevăraţi*, unii albaştri, alţii căprui, dar mai ales căprui şi negri, evaluându-ne alianţele: aveam mai

multe şanse de supravieţuire dacă rămâneam împreună sau era mai bine să ne despărţim? Noah lungea din gât în sus, din ce în ce mai sus, atât ca să înţeleagă situaţia, cât şi ca să-şi afirme întâietatea de bărbat înalt.

— Trebuie să rămânem împreună, îi spuneam lui Amy Greenberg, dar ea era cu mintea altundeva, într-un loc unde se făceau calcule, iar datele şi imaginile erau la fel de fierbinţi ca un *vinho verde* în iulie. Şi eu îmi consultam datele în timp ce încercam să dau de Eunice.

> CrisisNet: LUPTE CU ARME DE CALIBRU MIC ÎN CURS ÎN NEW YORK, ÎN ZONELE AFLATE SUB CARANTINA GĂRZII NAŢIONALE, CENTRAL PARK, RIVERSIDE PARK, TOMPKINS SQUARE PARK.

> MESAJ URGENT DE LA COMANDAMENTUL MID-ATLANTIC AL AUTORITĂŢII AMERICANE PENTRU RESTAURARE (ora 18:04, EST) Urmează text – Atacuri insurgente au fost lansate asupra complexului financiar rezidenţial Borrower-Spender din Lower Manhattan. Rezidenţii TREBUIE să se prezinte la reşedinţa principală pentru instrucţiuni suplimentare/repartizare. *Prin citirea acestui mesaj, negaţi existenţa lui şi vă daţi consimţământul.*

Lumea transmitea. Oamenii Media, care locuiau în imobilele din jurul parcului Tompkins, transmiteau cu äppärätele sprijinite cu grijă de pervazul ferestrelor. Dreptunghiul de verdeaţă era sufocat de fum; chiar şi cei mai rezistenţi copaci îşi pierduseră frunzele sub loviturile artileriei, crengile goale tremurând fără cuvinte în vântul iscat de elicoptere. PVNS fuseseră înconjuraţi. Conducătorul lor, identificat în Media ca fiind un anume

David Lorring, cu doi de r şi un n, era grav rănit. Gărzile îl transportau în afara parcului către un transportor blindat. Nu-i puteam vedea faţa dincolo de umflătura roşie şi cărnoasă care ieşea la iveală din spatele unui bandaj aplicat grăbit, dar încă purta uniforma vintage din Venezuela, de culoare verde-junglă, cu un braţ atârnând de pe targă într-un unghi inuman, de parcă i-ar fi fost smuls şi reataşat de nişte psihopaţi. Prin fum, am surprins frânturi de trupuri prea compromise pentru a putea fi categorisite, figuri bărbăteşti cu arme de foc care pătrundeau mai adânc în haos şi peste tot, pocnetul sticlelor de apă din plastic care explodau. O pancartă, pe care scria un cuvânt surprinzător, „DIFTERIE”, a zburat direct în obiectivul camerei unui äppärät.

Eunice s-a apropiat în grabă de mine:

— Vreau să merg în Manhattan!

— Cu toţii vrem să mergem acasă, am zis, dar uite ce se întâmplă.

— Trebuie să ajung în Tompkins Park. Cunosc pe cineva acolo.

— Ai înnebunit? Ucid oameni acolo.

— Un prieten de-al meu e la ananghie.

— O mulţime de oameni sunt la ananghie.

— Posibil să fie acolo şi sora mea! Face voluntariat în parc. Ajută-mă să ajung la feribot.

— Eunice! Nu plecăm *nicăieri* acum.

Zâmbetul mort i s-a arătat pe chip cu atâta forţă, încât am crezut că îi pocniseră pometii.

— Bine, a spus.

Grace şi Vishnu umpleau pungi cu alimente pentru cei care nu găteau acasă, prezicând cu înţelepciunea bătrânilor situaţia de asediu care avea să vină. Äppärätul meu a început să urle. Primeam pachete de date alarmante.

CĂTRE: Acţionarii şi personalul executiv de la Serviciile Post-Umane
DE LA: Joshie Goldmann
SUBIECT: Situaţia politică
URMEAZĂ CORPUL MESAJULUI: Ne aflăm în plin proces de schimbare profundă. Îi îndemnăm pe toţi membrii familiei Post-Umane să rămână deopotrivă calmi şi vigilenţi. Prăbuşirea – preconizată – a regimului Rubenstein/AAR/Bipartiţi ne oferă posibilităţi măreţe. La Staatling-Wapachung ne îndreptăm atenţia spre fondurile suverane de investiţii în sănătate ale altor naţiuni, în căutare de noi investiţii şi alianţe. Anticipăm schimbări sociale care vor fi în beneficiul tuturor acţionarilor şi al personalului de nivel înalt. În etapele iniţiale ale transformării, principala noastră preocupare este siguranţa tuturor acţionarilor şi a colegilor de muncă. Dacă în momentul de faţă vă aflaţi în afara New Yorkului, vă rugăm să vă întoarceţi degrabă în oraş. În ciuda stării aparente de anarhie şi colaps din anumite secţiuni din centrul şi din zona din imediata apropiere a acestuia, siguranţa dumneavoastră poate fi cel mai bine garantată dacă vă aflaţi în propriile Triplexuri, case sau apartamente din Manhattan şi din Brownstown Brooklyn. Personalul Wapachung Contingency a fost instruit să vă protejeze de indivizi cu Venit Net Scăzut şi de elementele corupte ale Gărzii Naţionale. Pentru mai multe informaţii sau în cazul în care aveţi nevoie de asistenţă, vă rugăm să îl contactaţi pe Howard Shu, de la Serviciul de Asistenţă Iubitori de Viaţă. În cazul în care, indiferent de motiv, transmisiunile obişnuite pe äppärät încetează, vă rugăm să accesaţi desfăşurătoarele de urgenţă Wapachung Contingency şi să urmaţi instrucţiunile date. Vin vremuri palpitante

pentru noi şi pentru economia creativă. Suntem cu toţii norocoşi şi, într-un sens abstract, binecuvântaţi. Tot înainte!

Eunice se întorsese cu spatele la mine şi vărsa, intermitent, dar voluptuos, lacrimi care i se scurgeau pe nas, transformându-se în picături mari, care căpătau volum şi forţă.

— Eunice, am spus. Iubito. O să fie bine. Am înconjurat-o cu un braţ, dar ea m-a respins.

Pământul s-a cutremurat în apropiere, iar de dincolo de gardul viu neîngrijit al micului *palazzo* în care locuiau Grace şi Vishnu venea un zgomot cu totul suprarealist: strigătele într-un contralto tulburător al oamenilor din clasa de mijloc. Ţipau.

CrisisNet: SURSE NEIDENTIFICATE: A FOST RAPORTATĂ, LA 300 DE MILE DE COASTA CAROLINEI DE NORD, PREZENŢA FREGATELOR MILITARE MARISCAL SUCRE ŞI RAUL REYES APARŢINÂND MARINEI VENEZUELENE PLUS NAVE DE SPRIJIN. ALTE SPITALE ST. VINCENT DIN ZONA NEW YORKULUI ÎN STARE DE ALERTĂ.

Cei câţiva dintre noi care eram din Manhattan şi din Brownstone Brooklyn stăteam la coadă în faţa lui Vishnu şi Grace ca să obţinem un loc de dormit la ei acasă. Alţi rezidenţi din Staten Island ofereau paturi pliante şi spaţii supraîncălzite în propriile poduri. Numele şi numerele de telefon ale companiilor de service auto săltau de la un äppärät la altul, iar oamenii încercau să afle dacă podul Verrazano mai era practicabil.

Äppärätul meu a scâncit din nou şi, fără niciun avertisment, vocea lui Joshie, mai alertă ca nicicând, mi-a umplut capul.

— Unde eşti, Len? GlobalTrace îmi arată Staten Island.

— St. George.

— Eunice e cu tine?

— Da.

— Trebuie să te asiguri că e bine.

— E bine. O să stăm peste noapte în Staten Island şi o să aşteptăm să treacă ce e mai rău.

— Să staţi peste noapte? Nu ai primit informarea? Trebuie să te întorci în Manhattan.

— Am primit-o, dar nu are niciun sens. Nu suntem mai în siguranţă aici?

— Lenny.

Vocea a făcut o pauză, lăsând numele să-mi răsune până în străfundul conştiinţei, ca şi cum Dumnezeu însuşi mă chema la el.

— Nu ai primit aceste informări de la fitecine, a continuat. Vin direct de la Wapachung Contingency. Pleacă *imediat* din Staten Island. Du-te imediat acasă. Ia-o pe Eunice cu tine. Asigură-te că este în siguranţă.

Eram încă drogat. Ferestrele sufletului meu erau înceţoşate şi roşiatice. Trecerea de la fericirea relativă la frica desăvârşită nu avea niciun sens. Apoi mi-am amintit care era sursa acelei fericiri relative.

— Prietenii mei vor fi în siguranţă dacă rămân în Staten Island?

— Depinde, a răspuns Joshie.

— De?

— De averea lor.

Nu ştiam cum să răspund la aşa ceva. Îmi venea să plâng.

— Prietenii tăi, Vishnu şi Grace, vor fi bine acolo unde sunt, a spus Joshie.

De unde ştia numele prietenilor mei? Îi spusesem eu?

— Principalul tău obiectiv ar trebui să fie să o aduci pe Eunice înapoi în Manhattan.

— Cum rămâne cu prietenii mei, Noah şi Amy?

Pauză.

— Nu am auzit în viaţa mea de ei, a spus Joshie.

Era timpul să plecăm de-acolo. L-am sărutat pe Vishnu pe amândoi obrajii, am schimbat salutul de ghetou cu ceilalţi şi am acceptat un mic recipient de kimchi şi pacheţele învelite în alge de la Grace, care ne-a implorat să rămânem.

— Lenny! a strigat ea, apoi mi-a şoptit la ureche, cu grijă să nu audă Eunice: Te iubesc, dragul meu. Ai grijă de Eunice. Aveţi grijă de voi, amândoi.

— Nu vorbi aşa, i-am şoptit. Ne vom revedea. Ne vedem mâine.

I-am găsit pe Noah şi pe Amy transmiţând unul lângă altul, el strigând, ea plângând, cu aerul dens de panică şi îmbibat de Media. M-am întins şi am oprit äppärätul lui Noah.

— Tu şi Amy trebuie să veniţi cu noi în Manhattan.

— Ţi-ai pierdut minţile?! Sunt lupte în centrul oraşului. Vin venezuelenii.

— Şeful meu spune că trebuie să ajungem în Manhattan. A spus că suntem mai în siguranţă acolo. A aflat de la Wapachung Contingency.

— Wapachung Contingency? a urlat Noah. Te pomeneşti că ai devenit bipartit acum?

Pentru prima dată am simţit impulsul să-l iau la palme pe prietenul meu până scot toată indignarea din el.

— Trebuie să fim în siguranţă, dobitocule, am spus. E în curs o revoltă majoră. Încerc să-ţi salvez viaţa.

— Şi cu Vishnu şi Grace cum rămâne? Dacă nu sunt în siguranţă aici, de ce nu vin cu noi?

— Şeful meu mi-a spus că ei vor fi în siguranţă aici.

— De ce, pentru că Vishnu colaborează?

L-am apucat de braţ cum n-o mai făcusem niciodată, răsucindu-i carnea în strânsoarea mea puternică, într-un mod care denota că, dintre noi doi, pentru prima dată, eu eram şeful.

— Uite ce e, am spus. Te iubesc. Eşti prietenul meu. Trebuie să facem asta pentru Eunice şi Amy. Trebuie să ne asigurăm că nu vor păţi nimic.

S-a uitat la mine cu ura mereu la îndemână a celor drepţi. Nu fusesem niciodată sigur de afecţiunea lui pentru Amy Greenberg, dar acum nu mai aveam niciun dubiu. N-o iubea. Erau împreună din acelaşi evident, atemporal motiv: durea mai puţin decât să fii singur.

> CrisisNet: SURSE NEIDENTIFICATE: 18 STÂLPI DE CREDIT INCENDIAŢI DE PROTESTATARI CU VENIT NET SCĂZUT ÎN DISTRICTUL CREDIT DIN MANHATTAN. GARDA NAŢIONALĂ VA RĂSPUNDE CU „ACŢIUNI IMEDIATE”.

Am ieşit pe frumoasa, umbrita stradă victoriană St. Mark’s ca două cupluri cu obraz subţire, braţul lui Noah pe umerii lui Amy, al meu pe umerii lui Eunice. Dar aria de cupluri drăguţe şi sălciile plângătoare de pe stradă erau doar o minciună. O teamă greţoasă, caucaziană, iarbă tunsă şi sex moderat amestecate cu o doză surprinzătoare de transpiraţie de lumea a treia umplea cea mai elegantă stradă a cartierului. Tineri umani, hipsteri albi, se îndreptau la pas spre feribotul din Staten Island, spre Manhattan şi apoi Brooklyn, în timp ce o altă mulţime încerca să-şi facă drum înapoi spre Staten Island – niciuna

dintre părţi neştiind dacă luase decizia corectă –, pălăvrăgelile Media se auzeau de pe äppärätele noastre, iar întregul oraş era parcă sufocat de violenţă, fie ea reală sau inventată. Ne-am furişat unii pe lângă alţii, oamenii Media transmiteau din mers, Amy oferea un rezumat al garderobei sale şi al recentelor sale frustrări cu Noah, Eunice privea în jur, cu un ochi atent, în timp ce formidabila ei FUTABILITATE flutura pe lângă noi în topul clasamentului. O nouă armată de elicoptere a trecut pe deasupra noastră, tocmai când se anunţa o adevărată furtună.

Am primit un mesaj de urgenţă de la Nettie Fine: „LENNY, EŞTI ÎN SIGURANŢĂ? SUNT ATÂT DE ÎNGRIJORATĂ! UNDE EŞTI?” I-am scris că eu, Noah şi Eunice eram în Staten Island şi încercam să ne întoarcem în Manhattan. „SĂ MĂ ANUNŢI CE SE ÎNTÂMPLĂ PAS CU PAS”, mi-a scris, potolindu-mi temerile. Deşi totul se ducea dracului, mama mea americană tot îmi purta de grijă. Am luat-o la stânga, pe Hamilton Street, o coborâre rapidă spre golf, unde se afla terminalul feribotului din Staten Island. Cât pe ce să fim doborâţi de un ArmăsarMedia în fugă, tot numai dinţi, ars de soare, cu cămaşă *guayabera* descheiată.

— Se trage în oamenii Media! transmitea el către äppärät şi către oricine era dispus să-l asculte.

— Unde? am strigat.

— Aici. În Manhattan. Brooklyn. PVNS incendiază Stâlpii de Credit! Garda răspunde la foc! Venezuelenii navighează pe Potomac!

Noah ne-a tras înapoi, cu braţele în jurul meu şi al lui Eunice, cuprinzându-ne strâns cu forţa sa relativă, cu trupul solid şi mut, făcându-mă să-l urăsc.

— Trebuie să ocolim! ne-a strigat. N-avem cum s-o luăm pe Hamilton. Este plină de Stâlpi de Credit. Garda o să înceapă să tragă.

Am văzut cum Eunice îl privea zâmbind, felicitându-l pentru fermitatea lui ieftină. Amy făcea streaming despre iubita ei mamă – prototipul ridat de soare al contemporanei CurveMedia –, aflată în prezent în vacanţă în Maine, despre cât de mult îi lipsea, despre cum şi-ar fi dorit să fi mers să o vadă la sfârşitul săptămânii, dar Noah, *Noah*, insistase să meargă la petrecerea lui Grace şi a lui Vishnu, iar acum viaţa era oribilă, nu-i aşa?

— Poţi să mă duci la Tompkins Park? l-a rugat Eunice pe Noah.

El i-a zâmbit. În mijlocul isteriei, el zâmbea.

— Să vedem ce pot face.

— V-aţi pierdut minţile cu toţii? am izbucnit.

Dar Noah le trăgea deja după el pe Eunice şi pe Amy în direcţia Victory Boulevard. Oamenii alergau, mai puţini decât pe strada Hamilton, dar erau cel puţin câteva sute, speriaţi şi dezorientaţi. M-am întins după Eunice şi-am smuls-o din strânsoarea lui Noah. Trupul meu, fleşcăit, dar real, aproape dublu faţă de-al lui Eunice, s-a încolăcit complet în jurul ei. Ne-am aplecat înainte, înfruntând fluxul, braţele mele suportând cu greu presiunea hoardei care înainta, parada de oameni tineri şi speriaţi, mirosind a gel de duş cu arome florale, densitatea incapacităţii lor de a supravieţui. În faţa noastră, doi Stâlpi de Credit ardeau în căldura cenuşie care preceda furtuna, cu contoarele lor cu LED-uri stricate şi cu scântei ieşindu-le din măruntaiele electronice.

Mi-am croit drum înainte împingând; forţa moştenirii mele ruseşti, a urâţeniei mele de evreu, pompată în sistem – pericol, pericol, pericol – în timp ce-mi protejam preţioasa încărcătură de orice formă de rău, deşi geanta ei de cosmetice Padma îmi intra între coaste, înceţoşându-mi ochii de durerea pricinuită de marginile ascuţite.

— Scumpo, scumpo, o să fie totul bine, îi şopteam lui Eunice.

Dar nu era nevoie. Eunice era bine. Ne-am luat de mână. Noah o conducea pe Amy, Amy o conducea pe Eunice, iar Eunice mă conducea pe mine prin mulţimea vuind de urlete, care se întorcea într-o direcţie şi apoi în alta, zvonurile circulând cu viteza äppärätelor. Cerul s-a schimbat parcă pentru a ne provoca şi mai abitir, un vânt puternic începând să ne biciuiască dinspre est şi apoi dinspre vest. În spatele fostului tribunal, o zonă municipală devenise bază a Gărzii Naţionale, cu elicoptere care decolau, transportoare blindate, tancuri, puşti Browning balansându-se în aer, o mică zonă delimitată ca un ţarc unde erau îngropaţi câţiva negri în vârstă.

Am luat-o la fugă. Nu însemna nimic. Toate astea nu însemnau nimic. Toate indicatoarele. Numele străzilor. Monumentele. Chiar şi aici, în miezul împărăţiei fricilor mele, nu mă puteam gândi decât la faptul că Eunice nu mă iubea, că îi pierdeam respectul, că Noah era liderul, cel care lua decizii, într-un moment în care ea de *mine* ar fi trebuit să aibă nevoie. Banca şi trustul Staten Island Bank. Frizeria În Răspăr. Comunitatea evanghelică pentru copii. Societatea de sănătate mintală din Staten Island. Podul Verrazano. Parfumeria A&M. Planeta Plăcere. Grădiniţa În Continuă Creştere. Picioare, picioare. Cioburi de date în jurul nostru, clasamente inutile, fluxuri inutile, comunicate inutile de la o lume care nu mai era către o lume care nu va fi niciodată. Simţeam mirosul de usturoi din respiraţia şi de pe corpul lui Eunice. L-am confundat cu viaţa. Simţeam greutatea mică a unui gând pe care îl puteam proiecta în spinarea ei. Gândul s-a transformat în mantră:

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

— Tompkins Park, a zis ea, înfigându-şi în mine ghearele încăpăţânării. Sora mea.

Un val de oameni de culoare din cartierul vecin, neburghezit, de dincolo de St. George, s-a contopit cu al nostru. Simţeam cum hipsterii încercau să se separe de negri, un instinct de supravieţuire tipic american care datează de la sosirea primului vas cu sclavi. Distanţarea de cei condamnaţi. Negru, alb, negru, alb. Dar nici asta nu mai conta. Eram, în sfârşit, unul. Eram condamnaţi cu toţii. O nouă rafală de ploaie ne spălă feţele, urmată de un val de căldură, chipul îmbătrânit al lui Noah mă privea fix în ochi, blestemându-mi încetineala şi natura indecisă, Amy transmitea un singur cuvânt – „Mami” – la nesfârşit în sateliţii de deasupra noastră, în realitatea aerisită a mamei sale din Maine, Eunice îşi ţinea capul drept, faţa întoarsă spre mine, braţele în jurul meu, ea toată în braţele mele.

Noah şi Amy au intrat în terminalul feribotului în fugă printr-un portal de cioburi fine de sticlă. Eunice mă apucase de braţ şi mă trăgea spre destinaţia noastră. Două feriboturi tocmai îşi descărcaseră ultima încărcătură de pasageri urlători sosiţi din Manhattan. Cine conducea aceste feriboturi? Cum de mai puteau traversa golful? Oferea siguranţă această continuă mişcare? Mai exista vreun loc sigur unde să acosteze?

— Lenny, mi-a zis. Îţi spun de pe acum: dacă nu mă duci la Tompkins Park, mă duc cu Noah. Trebuie să-mi găsesc sora. Trebuie să încerc să-mi ajut prietenul. *Ştiu că îl pot ajuta*. Tu poţi să te duci acasă, unde vei fi în siguranţă. O să mă întorc, promit.

Unul dintre feriboturi, *John F. Kennedy*, începuse să se agite pe apă, pregătit de plecare, iar noi ne-am îndreptat spre cala sa deschisă. Noah şi Amy se urcaseră deja la bord şi se înghesuiau sub o pancartă pe care scria „Transport AAR – Nu-i aşa că America merită văzută, iubitule?”.

Tu poţi să te duci acasă, unde vei fi în siguranţă. Trebuia să spun ceva. Trebuia să o opresc, altfel ar fi fost împuşcată întocmai precum protestatarii PVNS. Creditul ei nu era bun deloc.

— Eunice! am strigat. Încetează să fugi de mine! Trebuie să rămânem împreună în momentele astea, să mergem *acasă*.

Dar ea s-a smuls din prinsoarea mea, fugind spre *Kennedy* chiar în momentul în care rampa feribotului a început să se ridice. Am apucat-o de umărul micuţ şi, cu o teamă intensă să nu i-l disloc, să nu aud pocnetul care însemna că i-am făcut rău, am tras-o spre cea de-a doua navă, care aştepta, cea care purta inscripţionat numele *Guy V. Molinari*.

Un elicopter negru survola deasupra noastră, cu ciocul său aurit şi înarmat îndreptat în direcţia noastră şi apoi spre insula plină de zgârie-nori din imediata apropiere.

— Nu! a urlat Eunice, în timp ce feribotul *Kennedy* se îndepărta, cu prietenii mei, noul ei erou, Noah, la bord.

— E în regulă, am spus. Ne întâlnim cu ei pe malul celălalt. Haide! Să mergem!

Ne-am urcat pe *Molinari*, croindu-ne drum printre tineri şi familii, atât de multe familii, pline de lacrimi noi şi lacrimi uscate şi îmbrăţişări temporare. „LENNY, UNDE EŞTI ACUM?” mi-a scris Nettie Fine. În ciuda confuzei, i-am răspuns repede că ne aflam pe un feribot spre Manhattan şi că, pentru moment, eram în siguranţă. „PRIETENUL TĂU, NOAH ESTE ÎN SIGURANŢĂ CU TINE?” a vrut să ştie ea, dulcea, grijulia de Nettie Fine, preocupată până şi de oamenii pe care nu i-a cunoscut niciodată. Probabil ne urmărea în timp real prin GlobalTracing. I-am scris că se afla pe un alt feribot, dar era în siguranţă, la fel ca noi. „CARE FERIBOT?”

I-am spus că noi eram pe *Guy V. Molinari*, iar Noah, pe *John F. Kennedy* chiar în momentul în care în spatele

nostru s-au deschis focuri de armă eratice, pocnind de-a lungul străzii Hamilton. În urechi mi se strecurau ţipetele scurte pe care creierul, pentru moment, le înăbuşea. Surzenie. Linişte deplină. Gura lui Eunice strâmbată de cuvinte crude pe care nu puteam să le înţeleg. Botul alungit al feribotului *Guy V. Molinari* s-a înfipt în apa călduţă de vară, pornind cu furie în direcţia Manhattan. Acum, mai mult ca niciodată, uram falsa spirală a Turnului „Libertăţii”, o uram dintr-un milion de motive, dar mai ales pentru că reprezenta promisiunea suveranităţii, a forţei brute, or, eu voiam să tai punţile cu ţara mea, cu iubita mea încruntată şi furioasă şi cu tot ce mă lega de această lume. Tânjeam după cei 740 de metri pătraţi care îmi aparţineau prin lege, astfel că m-am bucurat în zumzetul motoarelor în timp ce navigam spre conceptul meu de acasă.

Un corb a apărut deasupra feribotului pe care se aflau Noah şi Amy. Şi-a coborât ciocul auriu, care din auriu a devenit portocaliu. A lansat în succesiune rapidă două proiectile. O explozie, apoi încă una; elicopterul s-a întors cu dezinvoltură şi a zburat înapoi în direcţia Manhattan.

Pe *Guy V. Molinari* s-a lăsat un moment de încremenire, niciun strigăt, äppärätele mute, oamenii mai în vârstă ţinându-se strâns de fiii lor, tinerii pierduţi în durere înţelegând, dintr-odată, cu ochii plini de lacrimi reci şi înţepătoare în briza mării, că asistau la propria extincţie. Şi apoi, în vreme ce flăcări înfloreau pe punţile superioare ale feribotului, în timp ce *John F. Kennedy* se înălţa, se despărţea în două, se dezintegra în apele calde, în timp ce prima parte a vieţii noastre, partea falsă, se încheia, în stânga scenei, o voce răguşită, a strigat în sfârşit întrebarea pe care uitaserăm să ne-o punem de atâţia şi atâţia ani:

— *De ce?*

ACTUALIZARE STARE DE URGENŢĂ

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

7 AUGUST

Dragă jurnalule,

Vidra m-a vizitat în vis. Nu vidra desen animat care m-a interogat la Roma, nu vidra desenată pe pancarta de pe Grand Street, ci o vidră adevărată, un mamifer la rezoluţie înaltă, cu mustăţi, blană şi umezeala râului. Mi-a apăsat nasul negru de pluş umed pe obraz, în ureche, sărutându-mă, binecuvântându-mi chipul flămând cu respiraţia sa familiar de fierbinte, cu mirosul său familiar de somon, distrugându-mi cu lăbuţele pline de noroi cămaşa albă şi curată pe care o îmbrăcasem pentru Eunice, pentru că în visele mele voiam să mă iubească din nou, o voiam înapoi. Şi apoi vidra mi-a vorbit cu vocea lui Noah, pe tonul acela iritat, deplasat, dar, în fond, uman, vocea unui savant înfrânt: „Ştii, americanii se simt singuri când pleacă peste hotare”, a spus, făcând o pauză pentru a-mi măsura expresia de pe chip. „Mereu se întâmplă aşa. De aceea eu nu părăsesc niciodată pârâul în care m-am născut.” Mă privea de sus în jos ca să vadă dacă mi se părea amuzant. „Ai întâlnit străini de treabă în timpul şederii tale peste hotare.” Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. Noah n-avea timp de întrebări. „Încă mai aştept numele acela, Leonard sau Lenny.” Am simţit cum mi se mişcă gura din vis, pregătită s-o trădeze iar pe Fabrizia, dar, oricât mă

căzneam, era prea încleştată s-o deschid. Vidra-Noah a zâmbit ca şi cum ar fi ştiut exact ce fel de om sunt şi şi-a şters mustăţile cu o labă umană. „Ai spus «DeSalva».”

Noah. Au trecut trei zile de la Ruptură. În loc de doliu, în loc de durere, doar amintiri superficiale cu noi doi împărţind o ţigară pe grămezile de pietriş din Washington Square, prietenia noastră timpurie la fel de fragilă şi de stupidă ca o poveste de dragoste adolescentină. Mereu cu politica în gură, cu fetele în minte, doi băieţi din suburbii, boboci la NYU, Noah lucrând deja la unul dintre ultimele romane care vor fi tipărite vreodată, eu încercând să fiu prietenul cuiva ca Noah. Nici măcar nu mai ştiu dacă amintirile acestea sunt reale. Aceasta este viaţa mea acum. Vise, nimic altceva decât vise.

Am dormit pe canapea. Eu şi Eunice abia dacă am mai schimbat o vorbă de când am târât-o acasă şi am îndepărtat-o de nenorocitul de Tompkins Park, de orice sau de oricine credea ea că ar putea salva. Misteriosul ei prieten? Sora ei? Ce naiba să caute Sally în mijlocul unui câmp de bătălie?

— Nu cred că va funcţiona, îi spusesem lui Eunice, referindu-mă la relaţia noastră după ce stătuse îmbufnată în dormitor cea mai mare parte a acelei zile însângerate. Dacă nu putem avea grijă unul de celălalt *acum*, când lumea se duce de râpă, cum să reziste relaţia noastră? Eunice! Măcar asculţi ce spun? Mi-am pierdut unul dintre cei mai buni prieteni. Nu-ţi vine şi ţie să mă consolezi?

Niciun răspuns, zâmbet mort, retragere în dormitor. *E basta!*

Zgomotele, mari şi mici, îndepărtate şi apropiate, bubuiturile din capul meu, urmele trasoarelor traversând cerul pe deasupra lunii acoperite de nori, trasoare iluminând părţile secrete şi ascunse ale oraşului, o clădire întreagă de copii plângând şi, chiar mai înfricoşător de-

atât, absenţa temporară a acelor plânsete. Necontenit. Necontenit. Necontenit. Fulgerele magenta sunt vizibile chiar şi prin draperiile trase de tot, le auzi pe piele. Noaptea, sunet de hârşâit metalic pe râu, ca două barje care se ciocnesc încet una de alta. Când deschid o fereastră, nările mi se umplu de un miros ciudat de flori şi frunze arse – miros dulce şi dens de putrefacţie, ca la ţară după o furtună. Destul de ciudat, nu se aud alarme de maşini. Ascult sunetele reconfortante ale ambulanţelor care se grăbesc, probabil, să ţină oamenii în viaţă – la fiecare câteva minute în prima zi după Ruptură, apoi la fiecare câteva ore, apoi nimic.

Äppärătul meu nu se mai poate conecta. Nici eu nu mă mai pot conecta. Nu mai funcţionează niciun äppärät.

— Este un PENN, spun pe un ton definitiv vrăjitorii Media în vârstă de treizeci şi ceva de ani care îşi petrec timpul pe holul clădirii noastre. Un puls electromagnetic non-nuclear. Probabil l-au detonat venezuelenii la înălţime, deasupra oraşului. Sau chinezii.

De parcă ar şti cineva. De parcă ar mai fi vreo diferenţă între calitatea „ştirilor” de când a dispărut Media.

Ce să detoneze venezuelenii? Poate doar *arepa*.

Totuna, cum ar spune Eunice, dacă ar mai vorbi cu mine.

Îmi îndrept äppärätul spre fereastra întredeschisă, încercând să prind semnal. Nu reuşesc să dau de părinţii mei. Nu mă mai pot conecta cu Westbury. Nu mă mai pot conecta cu Vishnu. Nu mă mai pot conecta cu Grace. Şi nimic de la Nettie Fine. Linişte totală de când a explodat feribotul pe care se afla Noah. Tot ceea ce am sunt desfăşurătoarele pentru situaţii de urgenţă Wapachung Contingency. „ACTUALIZARE STARE DE URGENŢĂ. RĂMÂNEŢI LA DOMICILIU. APĂ: DISPONIBILĂ. ELECTRICITATE: SPORADIC. ASIGURAŢI-VĂ CĂ BATERIA

ÄPPÄRÄTELOR ESTE COMPLET ÎNCĂRCATĂ, DACĂ ESTE POSIBIL. AŞTEPTAŢI INSTRUCŢIUNI.”

În camera alăturată, ea plânge. Mi-e atât de frică.

Nu am pe nimeni.

Eunice, Eunice, Eunice. De ce trebuie să-mi frângi inima, iar şi iar?

Au trecut cinci zile de la Ruptură. Instrucţiuni.

> MESAJ DE URGENŢĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY: NIVELUL DE SIGURANŢĂ ÎN CENTRU/LOWER MANHATTAN ÎMBUNĂTĂŢIT. VĂ RUGĂM SĂ VĂ PREZENTAŢI LA SEDIUL DIVIZIEI DE APARTENENŢĂ.

Mi-am pus o cămaşă şi o pereche de pantaloni, simţindu-mă deopotrivă speriat şi entuziasmat. Aerul condiţionat nu mai mergea şi trăisem în lenjerie intimă, simţeam pantalonii de pe mine grei ca o armură, iar cămaşa, un giulgiu. Eunice stătea lângă masa din bucătărie, privind absent la äppärätul ei nefuncţional. N-am simţit niciodată miros de păr nespălat de la ea, dar iată-l, la fel de puternic ca tot ce se afla în frigiderul pe jumătate mort. Şi asta m-a înmuiat, nu ştiu de ce, m-a făcut să vreau s-o iert, s-o regăsesc, pentru că, orice s-ar fi întâmplat între noi, n-avea de-a face cu mine.

— Trebuie să mă duc la serviciu, am spus, sărutând-o pe frunte, fără să mă tem să inhalez ceea ce devenise.

Şi-a ridicat privirea spre mine pentru prima dată după o sută de ore, cu ochii uscaţi.

— Să te întâlneşti cu Joshie? a întrebat.

— Da, am spus.

A încuviinţat din cap. Stăteam acolo ca un salariat japonez în pantalonii mei prea groşi şi în cămaşa înăbuşitoare, aşteptând mai mult. Nimic. Nu voia.

— Eu încă te iubesc, am adăugat.

Niciun răspuns, dar nici zâmbetul mort.

— Cred că amândoi am încercat sincer să facem să funcţioneze relaţia asta. Dar suntem prea diferiţi. Nu crezi?

Apoi am plecat, înainte ca ea să poată invoca vreo emoţie pe care să şi-o nege imediat.

Afară, străzile erau aproape goale. Toate taxiurile plecaseră spre locul de unde vin taxiurile, iar această absenţă a galbenului în mişcare făcea ca Manhattanul să arate liniştit şi tăcut, precum Kabulul în timpul rugăciunilor de vineri. Stâlpii de Credit erau arşi cât era de lungă Grand Street; arătau ca nişte copaci preistorici după retragerea gheţarilor, cu LED-urile colorate atârnând ca un şir de parabole inversate, cu pancartele rasiste din vârf smulse şi rupte, aruncate peste parbrizele maşinilor ca nişte otrepe vechi. O furgonetă veche Econoline cu un autocolant pe bara de protecţie pe care scria „Fiica mea este puşcaş marin american în Venezuela” fusese, de asemenea, incendiată din nu ştiu ce motiv şi zăcea pe spate în mijlocul străzii, ca un gândac de apă mort. La A-OK Pizza Shack era deschis, dar îşi închisese ferestrele, la fel ca bodega arăbească din apropiere, cu mesajul „NE CEREM SCUZE, DAR ACCEPTĂM DOAR YUANI, ŞI NOI TREBE SĂ MÂNCĂM” scris pe orice bucată de carton disponibilă. În rest, cartierul arăta remarcabil de intact, actele de vandalism fuseseră puţine. Liniştea adâncă a dimineţii de după lovitura eşuată de stat a lumii a treia se ridica de pe străzi, învăluind blocurile-turn tăcute. Eram mândru de New York, acum mai mult ca niciodată, pentru că supravieţuise unui lucru pe care alt oraş n-ar fi reuşit să-l răzbească: propria furie.

Gura de metrou de pe linia F era plină de gunoaie, iar metroul nu circula. Am mers pe Grand, un singur om, simţind densitatea lunii lui august şi o foame ciudată de viaţă, întrebându-mă ce va urma. În primul rând, aveam nevoie de bani reali, nu de dolari.

În faţa sucursalei HSBC din cartierul chinezesc, o coadă ca de dragon de chinezi săraci din clasa de mijloc aştepta verdictul asupra economiilor strânse de-o viaţă. M-am întrebat dacă aceşti bărbaţi şi femei în vârstă ruinaţi, practicanţii de Tai Chi din Seward Park, cu pantofii lor de sport de 3 yuani şi cheliile lor, pot găsi vreo modalitate de a se repatria în ţara lor de baştină, acum mai bogată. I-or primi înapoi? Şi părinţii lui Eunice? Oare ar fi bineveniţi dacă ar decide să se întoarcă în Coreea?

Am stat la coadă o oră întreagă, ascultând un bărbat din Caraibe îmbrăcat în denim din cap până în picioare, cu pielea crăpată strălucind de paciuli, cântându-ne ideile sale despre lume:

— Oamenii Wapachung, oamenii Staatlin iau bani şi jecmănesc. Ne fac praf economia, ne golesc buzunarele. Asta e extorsiune curată. Asta e mafie. De ce au doborât feribotul ăla? Cine controlează pe cine? Asta vă-ntreb. Şi vom afla răspuns noi, ăştia, ai nimănui? Niciodată.

Am vrut să-i dau bărbatului un răspuns cu care să poată trăi, dar gura mi-a rămas mută, deşi mintea îmi zbârnâia. Nu acum, nu acum. Păstrează întrebările pentru Joshie.

Contul meu bancar era încă suficient de mare pentru a beneficia de un casier dedicat, o grecoaică bătrână, importată dintr-o sucursală jefuită din Astoria, care mi-a explicat totul. Toate resursele mele indexate la yuan erau relativ intacte, dar portofoliul AmericanMorning – LandOLakes, AlliedWasteCVS şi fostul conglomerat de ciment, oţel şi servicii care odată reprezentau o economie avansată – nu mai exista. Patru sute de mii de yuani, doi

ani de strâns punga şi de bacşişuri mici la restaurante, se duseseră pe copcă. Adăugat la cheltuielile pe care le făcusem cu Eunice în ultima lună, ajunsesem la 1 190 000 de yuani. Cât despre viitoarea mea nemurire, aveam deja epitaful scris. Iar în ce priveşte supravieţuirea, noul standard de aur valabil pentru toţi americanii, mă descurcam foarte bine. Am scos 2 000 de yuani. Preşedintele Mao, cu chipul împietrit şi linia remarcabilă a părului, mă ţintuia cu privirea de pe bancnota de 100 de dolari. Am ascuns banii în ciorap.

— Sunteţi cel mai bogat om din cartierul chinezesc, mi-a spus casierul. Mergeţi acasă la familia dumneavoastră.

Familia mea. Cum supravieţuiau? Ce se întâmplase în Long Island? Oare voi mai auzi vreodată vocile lor cântate, de păsări anxioase? La un colţ de stradă, am văzut un bărbat făcând semn unei maşini, apoi negociind preţul unei curse. Tatăl meu îmi povestise că aşa se deplasa prin Moscova când era tânăr, o dată oprise chiar o maşină de poliţie – căpitanul căuta să facă şi el un ban cinstit. Am întins mâna şi un Hyundai Persimmon împopoţonat cu tot felul de articole columbiene s-a oprit în faţa mea. Am căzut de acord să-i dau 20 de yuani să mă ducă până pe Upper East Side. În minutele care au urmat am privit oraşul trecând pe lângă mine, pudic şi gol, contrastând cu salsa scandalos de veselă care se auzea înăuntrul maşinii Hyundai. Şoferul meu era un fel de antreprenor şi pe drum mi-a vândut o ipotetică pungă de orez care urma să-mi fie livrată acasă de vărul său, Hector.

— Înainte mi-era frică de anumite lucruri, mi-a spus, dându-şi jos ochelarii de soare ca să-mi arate ochii insomniaci, pupilele căprui în care înotau prima şi ultima culoare de pe steagul columbian, dar acum m-am prins care e treaba cu guvernul nostru. Nimic pe dinăuntru! Ca lemnul. Îl spargi şi *nimic*. Aşa că acum am de gând să-mi

trăiesc viaţa. Şi o să fac nişte bani. Bani adevăraţi. Bani *chinezeşti*.

Am încercat să fiu prietenos şi să-i dau nişte sfaturi financiare pe toată durata călătoriei, răspunzând cu „Mhm, mhm”, pe tonul obişnuit, lipsit de implicare, pe care îl folosesc cu oamenii cu care nu am nimic în comun, dar când am ajuns la destinaţie, a frânat brusc.

— *Salte, hijueputa*[59]*!* a strigat el. Afară! Afară! Afară!

Am coborât din maşină, care a pornit imediat în direcţia opusă scârţâind din cauciucuri. Banii nu şi i-a încasat.

Strada era plină de oameni de la Garda Naţională.

Nu mai văzusem niciun militar pe străzi de când ieşisem din apartament, dar sinagoga Servicii Post-Umane era înconjurată de transportoare blindate şi de membri ai Gărzii, pe care äppärätul meu i-a identificat vesel ca fiind Wapachung Contingency. (De fapt, la o privire mai atentă, steagurile şi însemnele Gărzii Naţionale erau aproape complet şterse de pe vehiculele şi uniformele lor. De-acum, bărbaţii aceştia erau oamenii Wapachung.) Protejau uşile clădirii de o hoardă dezlănţuită de tineri, aparent angajaţi de-ai noştri care tocmai fuseseră concediaţi, toţi frumoşii noştri Dalton, Logan şi Heath, Ava, Aiden şi Jaiden care mă chinuiseră în Sala Eternităţii şi care acum se îngrămădeau la intrarea sinagogii lui Joshie, însăşi sursa identităţii lor, a egoului lor, a visurilor lor. Duşmanul meu, Darryl, tipul cu SUGI PLA, sărea pe loc ca o lăcustă care luase foc, încercând să-mi atragă atenţia.

— Lenny! m-a strigat, în timp ce eu mă îndreptam spre gardienii de la uşă, care mi-au scanat äppärätul şi mi s-a făcut semn scurt că pot intra. Spune-i lui Joshie că nu e corect! Spune-i lui Joshie că voi lucra pentru jumătate din salariu. Îmi pare rău dacă ţi-am rănit sentimentele! Aveam

[59] Coboară, ticălosule! (Sp., incorect.)

de gând să-ţi iau apărarea la Miso Pig-Out, în noiembrie. Te rog, Lenny!

Le-am aruncat o privire de pe ultima treaptă a intrării în sinagogă. Cât de perfect arătau. Cât de izbitor, de actuali şi de tineri. Chiar şi în mijlocul calamităţii, minţile lor neuroîmbunătăţite lucrau cu promptitudine, încercând să rezolve dilema, încercând să-şi facă loc înapoi înăuntru. Fuseseră pregătiţi din punct de vedere evolutiv pentru a duce o viaţă exaltată, iar acum civilizaţia se prăbuşea în jurul lor. Ce ghinion!

Apoi, iată-mă înăuntru. Sanctuarul principal era blocat de alţi membri ai Gărzii în ţinută de luptă. Literele de pe Panouri se învârteau nebuneşte. Pentru majoritatea angajaţilor noştri, trenul fusese ANULAT. Clapetele care se roteau la unison pe fiecare dintre cele cinci panouri păreau un cârd de porumbei intrat în sediul nostru ca să se angajeze în lupte înaripate. Stăteam în faţa unuia dintre vitralii. Înfăţişa seminţia lui Iuda, reprezentată de un leu şi o coroană, şi pentru prima dată m-am gândit că, pentru câteva mii de oameni, acesta fusese cândva un templu.

Ce mai rămăsese din colegi mai bântuiau încă prin birouri, dar conversaţiile lor sunau funebru şi dens. Nu mai vorbea nimeni despre nivelurile pH-ului, despre „Sânge Inteligent” sau „tratamentele beta”. Nu se mai auzea ecou de „trigliceride” în baia în care noi, bărbaţii de la Serviciile Post-Umane, ne făceam lungile nevoi organice, străduindu-ne să ne eliberăm de verdeţurile care ne chinuiau intestinele. În drum spre Joshie, m-am oprit la biroul lui Kelly Nardl. Gol. Dispăruse. Instinctiv, am dus mâna la äppärät să-i trimit un mesaj, apoi mi-am dat seama că toate transmisiunile externe fuseseră întrerupte. Din neant, m-a cuprins iar spaima pentru părinţii mei.

Doi membri ai Gărzii Naţionale păzeau biroul lui Joshie. Fluxul dedicat situaţiei de urgenţă de pe äppärätul meu

trebuie să le fi indicat importanţa persoanei mele, pentru că s-au dat la o parte şi mi-au deschis uşa. Iată-l. Joshie. *Budnik*. *Papi chulo*. Sub asediu în biroul său minimalist, în timp ce vocile tinere de afară răgeau după al *său* SângeInteligent. Am reuşit să desluşesc strigările lipsite de originalitate şi juvenile „Hei, hei/Ho, ho/Joshie, ticălosule, ieşi afară din birou!” şi mult mai durerosul „Nu mai avem slujbă,/Visurile ne-au fost vândute,/Dar într-o bună zi, mişelule,/O să-mbătrâneşti şi tu”. Joshie avea la gât simbolul yuanului, din aur. Încerca să pară tânăr, dar postura lui părea copleşită, pielea lobilor urechilor îi atârna într-un mod ciudat, iar pe partea stângă a nasului i se scurgea o deltă de vene purpurii. Când ne-am îmbrăţişat, mâinile care mă băteau pe spate tremurau uşor.

— Ce face Eunice? m-a întrebat imediat.

— E supărată, am răspuns. Crede că sora ei putea fi în Tompkins Park, nu ştiu de ce. Nu poate lua legătura cu familia ei din Jersey. Pe George Washington e punct de control. Nu lasă pe nimeni să treacă. Şi e furioasă pe mine. Adică, nici nu mai vorbim unul cu celălalt.

— Bun, bun, a mormăit Joshie, privind pe fereastră. Şi tu? Cum trăieşti toate astea? Un impediment minor.

— Un impediment minor? Asistăm la un fel de cădere a Imperiului Roman.

— Nu fi dramatic, veveriţă, a făcut Joshie. Am de gând să-i plătesc pe tinerii aceştia cu acţiuni preferenţiale, iar când ne vom pune pe picioare, îi angajez la loc pe toţi.

Vorbind, îşi recăpăta energia, lobii urechilor i se restrângeau, efectiv mutându-se la loc în poziţie.

— Hei, Rhesus, ascultă! Pun pariu că pe termen lung toate astea vor juca în favoarea noastră. E o cădere controlată pentru ţara asta, un faliment planificat. Se lichidează forţa de muncă, se lichidează stocurile, se lichidează totul, mai puţin bunurile imobiliare. De-acum,

Rubenstein e doar o marionetă. Congresul este doar de faţadă: „Vezi, încă mai avem un Congres!” Acum vor interveni mai multe părţi responsabile. Toată treaba cu navele de război venezuelene şi chinezeşti e o prostie. Nu ne invadează nimeni. Dar ce *se va întâmpla*, şi am aflat acest lucru din surse de încredere, este că Fondul Monetar Internaţional va pleca de la Washington, posibil la Singapore sau Beijing, şi apoi va elabora un plan de redresare cu FMI pentru America, va împărţi ţara în concesiuni şi le va preda fondurilor suverane de investiţii. Norvegia, China, Arabia Saudită, tot tacâmul.

— Gata cu America? am întrebat, fără să-mi pese prea mult ce răspuns primeam.

Tot ce îmi doream era să fiu în siguranţă.

— E, draci. O Americă *mai bună*. Norvegienii, chinezii vor dori să-şi recupereze investiţiile. Vor dori să cureţe oraşele noastre trofeu de toţi cei fără credit şi să le transforme în adevărate huburi de lifestyle. Şi cine va profita de asta? Nimeni altcineva decât Staatling-Wapachung. Proprietate, securitate şi apoi noi. Nemurire. Ostilităţile au generat o creştere a cererilor de nemurire. Îi văd pe norvegienii de la StatoilHydro alături de Staatling. Poate chiar o fuziune! Da, aşa se face. Norvegienii au euro şi renminbi[60] de cheltuit.

— Cum adică, să scăpăm de toată lumea fără credit?

— Relocare, a răspuns şi a luat o înghiţitură entuziasmată de ceai verde. Oraşul ăsta nu este pentru oricine. Trebuie să fim competitivi. Aceasta înseamnă să faci mai mult cu mai puţin. Să ne echilibrăm registrele contabile.

— Un tip de culoare care stătea la coadă la mine la bancă a zis că Staatling-Wapachung este singurul vinovat,

[60] Yuan renminbi, moneda naţională a Chinei.

am spus, încercând să fac apel la ierarhia liberală cu „a zis un tip de culoare”.

— Ce vină avem noi, mai precis?

— Nu ştiu. Am bombardat feribotul. Trei sute de morţi. Prietenul meu Noah. Ţi-aduci aminte ce mi-ai spus chiar înainte de Ruptură? Că Vishnu şi Grace vor fi bine. Dar ai spus că nu ştii cine este Noah.

— Ce zici acolo? Joshie s-a aplecat înainte, înfigându-şi coatele în birou. Mă acuzi, cumva?

Am tăcut, jucând rolul fiului rănit.

— Uite ce e, îmi pare rău că prietenul tău a murit, a continuat Joshie. Toate aceste decese au fost tragice. Feribotul, parcurile. Evident. Dar, în acelaşi timp, cine *erau* toţi aceşti oameni de la Media şi ce contribuţie aveau?

Am tuşit în mână, cu trupul străbătut de un fior de durere, ca şi cum un aisberg mi s-ar fi înfipt în anus.

Nu-i spusesem niciodată lui Joshie că Noah era Media.

— Răspândeau zvonuri inutile. Centre securizate de verificări în nordul statului. Mda, cum să nu. Guvernul lui Rubenstein nici un picnic nu e în stare să organizeze, nici dacă-ţi aduci singur băutura şi mâncarea de acasă. Lenny, ştii cum stă treaba. Nu eşti tâmpit. Lucrăm la ceva important aici. Am investit atât de mult în acest loc. Tu şi cu mine. Şi acum? Noi vom schimba regulile jocului. Indiferent de cine va fi la conducere mâine, norvegienii, chinezii, *vor dori* ce avem noi. Nu vorbim de o aplicaţie stupidă pentru äppäräte. Ci despre eternitate. Eternitatea este *inima* economiei creative.

— Dă-o dracului de economie creativă, am spus, fără să mă gândesc. În centrul oraşului nu e mâncare.

O secundă. Palma lui. Obrazul meu. Parametrii lumii deplasându-se cu 60 de grade spre stânga, apoi bâzâit în urechi. Linişte. Mi-am simţit mâna ridicându-se automat spre faţă. Nici nu ştiam că mi-o mişcasem.

Îmi trăsese o palmă.

Presupun că amintirea primei palme părinteşti a ieşit la suprafaţă undeva în buzunarul din spate al sufletului meu, mâna lui *papa* Abramov despărţind aerul, poziţia de boxer cu picioarele desfăcute larg, de parcă s-ar fi luptat cu un vânător de 200 de kilograme, şi nu cu un copil de nouă ani... Cu toate astea, nu ştiu de ce, singurul meu gând era că în noiembrie urma să împlinesc patruzeci de ani. Peste trei luni aveam să fiu un bărbat de patruzeci de ani care tocmai fusese pălmuit de prietenul său, de şeful său, de tatăl său de-al doilea.

M-am aruncat asupra lui, de cealaltă parte a biroului, marginile ascuţite tăindu-mi stomacul, i-am înfipt pumnii în tricoul negru, faţa lui, faţa lui umedă şi speriată înfiptă în a mea, blândeţea ochilor lui căprui, expresivitatea, chipul ăla amuzant de evreu care se putea întrista de la o clipă la alta, tot ce realizaserăm împreună, toate planurile noastre de bătălie puse la cale la o tavă de samosa vegane prăjite în ulei de floarea-soarelui.

Mi-am luat o mână de pe tricou, ridicând pumnul strâns. Ori o făceam acum, ori n-o mai făceam deloc. Fie alegeam acest drum final, fie lăsam pumnul jos. Dar ce aveam eu în afară de Joshie? Mai putea oare face în aşa fel încât să ieşim la liman după tot ce se întâmplase? Căderea Romei a fost urmată de Renaştere, nu?

Chiar pot eu să-l pocnesc pe omul ăsta?

Aşteptasem prea mult. Joshie mi-a desfăcut uşor mâna încă înfiptă în tricoul lui.

— Îmi pare rău, mi-a zis. Îmi pare atât de rău. Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva. E de la stres. Sunt stresat. Nivelul de cortizol. Isuse. Încerc să afişez o expresie curajoasă. Dar normal că şi mie mi-e frică.

M-am retras. M-am dus în cealaltă parte a încăperii ca un copil pedepsit, simţind cum razele alfa provenite de la statuia lui Buddha din fibră de sticlă a lui Joshie îmi mângâie fiinţa.

— Bine, bine, spunea Joshie. Du-te acasă acum. Transmite-i dragostea mea lui Eunice. Spune-i lui Joe Schechter că pot să-l angajez înapoi cu jumătate de salariu, dar cu Darryl am terminat-o. Vino înapoi mâine. Ne aşteaptă treabă multă. Şi eu am nevoie de tine, să ştii. Nu te uita aşa la mine. Bineînţeles că am nevoie de tine.

M-am oprit la A-OK Pizza Shack şi am cumpărat puţinul pe care-l mai aveau, trei pizza preţioase şi un calzone, calde la atingere, totul la un preţ de 60 de yuani. Când am ieşit afară, am fost izbit de lumină, lumina lui Noah, lumina care inundă oraşul, făcând să dispară totul în afară de ea, extazul mistic urban. Am închis ochii, gândindu-mă că, după ce o să-i deschid, tot ce se întâmplase în ultima săptămână va dispărea, pur şi simplu. Dar nu a fost aşa. Tot ce am văzut a fost acea creatură abominabilă. Nenorocita de *vidră*, fix în mijlocul străzii Grand, ronţăind ceva din asfalt. Am luat un calzone greu, gata să-l arunc în antagonistul blănos. Dar nu, nu era o vidră. Era doar iepurele de companie al cuiva, care scăpase şi se bucura de noua singurătate, ospătându-se cu mâncarea de pe stradă în timp ce-şi peria spasmodic urechile cu o labă, amintindu-mi de Noah, de cum se lăuda de coama sa stufoasă. Au apărut norii, transformând lumina urbană a lui Noah în umbră de densitatea ardeziei. Prietenul meu nu mai era.

La uşă mă aşteptau două valize pline de pantofi. Eunice nu era nici în sufragerie, nici în dormitor. Se muta, până la urmă? Am cercetat 700 din cei 740 de metri pătraţi care constituiau cuibul meu – nimic. Într-un sfârşit, mi-a atras

atenţia zgomotul apei care curgea în baie. Încordându-mi auzul dincolo de zgomotul unui elicopter în trecere, am auzit un plânset blând de femeie frântă de durere.

Am deschis uşa. Tremura şi sughiţa, cu două sticle de bere Presidente la picioare şi o sticlă de vodcă pe jumătate golită. Nu ceda, uită de milă, mi-am spus. Agaţă-te de furia săptămânii trecute, ţine-o strâns în piept. Ridică-te deasupra umilinţelor devenite ritual. Eşti cel mai bogat om din cartierul chinezesc. Ea n-a făcut nimic pentru tine. Poţi mai mult de-atât. Lasă lumea să se destrame, acum ai mai mult de câştigat în solitudine. Dezleagă-te de acest albatros de 39 de kilograme. Nu uita că nu a vrut nici măcar să te consoleze după moartea lui Noah.

— Parcă nu avem voie să bem nimic pe bază de cereale, i-am spus lui Eunice, indicând din cap spre alcoolul consumat.

Niciodată nu o văzusem bând atât de mult. Mă aşteptam să mă trimită la dracu, dar nu. Tremura în continuare, constant, ca un animal pe moarte, izbindu-se de gresia ieftină din baie. Şoptea ceva în engleză şi coreeană. „De ce, *appa*?” îl implora pe tatăl ei. Sau poate că se referea pur şi simplu la äppärätul ei care nu mai mergea. Nu remarcasem până acum asonanţa dintre viciul care guverna lumea noastră şi cuvântul care însemna „tată” în coreeană. Tricoul pe care îl purta, un tricou ironic cu „Biroul de turism Bagdad”, era al meu, iar acea legătură ciudată – Eunice în hainele mele – mă făcea să-mi doresc s-o cuprind în braţe, mă făcea să-mi doresc să mă lipesc de ea. Am ridicat-o în braţe. Greutatea ei, deşi neglijabilă, îmi dădea înţepături la prostată, dar restul fiinţei mele se simţea binecuvântată. Am dus-o în patul nostru, simţindu-i respiraţia cu iz de alcool şi mirosul de căpşuni din părul proaspăt spălat. Se spălase pentru mine.

— Am adus pizza, am spus. Şi calzone cu spanac. Altceva nu se găseşte deocamdată. Nimic organic.

Tresărea atât de intens, încât am început să mă îngrijorez, medical vorbind. Trupul ei, un pumn de carne, se scutura în mici mişcări rotunde, de parcă îşi sfârşise toată energia. I-am atins fruntea. Ardea.

— Nu-i nimic, am spus. Ia nişte Motrin. Mănâncă o pizza. Bea apă. Alcoolul deshidratează.

— Ştiu, a şoptit ea între două tresăriri, făcându-mă să sper că manifestarea nemulţumită putea fi un semn de revenire.

Dar continua să tremure, cu chipul ca o mască palidă şi pistruiată, mai strâmbă pe partea stângă, de parcă avea convulsii. Un copil, e doar un copil.

— Len, a spus ea. Apa se aduna în gropiţa de pe bărbia ei. Lenny. Îmi...

Îi părea rău. Întocmai ca lui Joshie. Mă tatona o decizie. O ultimă decizie. Buzele mele s-au strâns, dând să formeze primele cuvinte ale unei propoziţii decisive. Dar le-am ţinut strânse pentru moment. Presupun că aş fi putut începe prin a-i spune de-spre toate felurile în care trebuia să se schimbe, astfel încât noi doi să fim fericiţi împreună, dar ar fi fost inutil. Trebuia fie să o accept pe fata pe care o aveam în braţe, fie să-mi petrec câtă vreme mai aveam la dispoziţie căutând altceva.

Tremuratul ei s-a accentuat, s-a răsucit în braţele mele, i-am simţit zbaterea puternică a coloanei vertebrale pe piept. Îi vedeam oasele înfăşurate în tricoul meu, convulsiile care o cuprinseseră îmi dezvăluiau întreaga dinamică a scheletului ei. Plânsul ei venea dintr-un loc atât de profund, parcă de peste mări, din vremuri în care naţiunile noastre abia se formau. Pentru prima dată de când ne cunoscuserăm, mi-am dat seama că Eunice Park, spre deosebire de alţii din generaţia ei, nu era o fiinţă

anistorică. I-am cuprins fundul moale, singura concesie care făcea din ea o femeie. Am sprijinit-o pe mine, cu palma deschisă. M-am coborât mai jos, smulgând de pe ea chiloţii CapitulareTotală. Gustul era acelaşi dintotdeauna – nu dulce ca mierea, cum ar putea pretinde muzicienii urbani –, ci mosc dens, cu un iz vag de urină. Mi-am pus gura în jurul ei şi am rămas acolo nemişcat, aşteptând ca tremuratul să se domolească, ca somnul să ne cuprindă pe amândoi, uitând de foamea de pizza care-mi rodea stomacul. Mă gândeam la cuvântul „adevăr”.

Despre ea se putea spune orice, dar Eunice Park era cât se poate de adevărată.

SFATURI PENTRU ÎNTÂLNIRI

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

4 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE AZIZARMY-INFO:

David, eşti acolo? Oh, Doamne! Am văzut ultimele transmisiuni Media. Sângerai. Faţa ta. Şi braţul tău. Bietul meu David. Aproape că am leşinat. Am încercat să ajung la Tompkins Square, jur că am încercat, dar nu am reuşit.

Nu m-au lăsat să trec. Eşti bine? SORA MEA ERA ÎN PARC CU TINE??? Ştiu că venea uneori în weekenduri.

Te rog, răspunde-mi cât mai curând posibil. Eu cred încă în tine. Încă mă gândesc la ceea ce m-ai învăţat despre viaţa mea şi despre tatăl meu, la Lecţiile tale şi la Observaţiile tale. Ai avut dreptate în legătură cu totul. Nu am de gând să mă las pradă mentalităţii de Valoare Netă Ridicată. O să fac lucruri de care vei fi mândru. Sunt o luptătoare şi nu voi înceta niciodată să lupt.

David, răspunde-mi!

Cu drag, Eunice

MESAJ AUTOMAT GLOBALTEENS EROARE 01121111:

Ne pare FOARTE RĂU pentru neplăcerile create. Ne confruntăm cu probleme de conectivitate în următoarea locaţie: NEW YORK, NY, SUA. Vă rugăm să aveţi răbdare, problema ar trebui să se rezolve de la sine, ca de fiecare dată.

Sfaturi gratuite pentru întâlniri GlobalTeens: Bărbaţilor le place să râzi la glumele lor. Dar nimic nu este mai puţin atrăgător pentru ei decât să încerci să monopolizezi totul, devenind tu însăţi un banc! Când face o glumă, zâmbeşte ca să-ţi vadă dinţii şi să vadă cât de mult îl „vrei”, apoi spune-i: „Eşti atât de amuzant!” O să-i faci un mumu cât ai zice peşte, şteoalfo!

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Poneiule, eşti aici? Ce-i cu tine? Încerc de o săptămână să verbalizez cu tine, dar äppärätul nu se conectează nici pe TALK, nici pe STREAM, tot ce primesc este un mesaj de eroare care mă sperie. Răspunde-mi. Mi-e dor de tine. Sunt îngrijorată pentru tine. Mi-e TARE dor tine. Ce se întâmplă acolo? Au fost împuşcături şi în Hermosa? Ce s-a întâmplat cu fabrica tatălui tău? Scrie-mi ACUM! Sunt îngrijorată, Jenny Kang. Vorbeşte cu mine, dulcele meu Ponei Preţios. Plâng întruna. Nu ştiu ce e cu familia mea. Nu ştiu ce-i cu prietenul meu, David. Cred că Lenny nu mă mai vrea. Cred că ne-am despărţit total şi că nu-mi dă papucii doar din cauza situaţiei. Te rog să-mi scrii sau să verbalizezi cu mine pe TALK. Nu vreau să fiu singură şi sunt speriată. Eşti prietena mea cea mai bună.

MESAJ AUTOMAT GLOBALTEENS EROARE 01121111:

Ne pare FOARTE RĂU pentru neplăcerile create. Ne confruntăm cu probleme de conectivitate în următoarea locaţie: HERMOSA BEACH, CA, SUA. Vă rugăm să aveţi răbdare, problema ar trebui să se rezolve de la sine, ca de fiecare dată.

Sfaturi gratuite pentru întâlniri GlobalTeens: Nu-ţi încrucişa niciodată braţele când eşti la întâlnire cu un bărbat. Îi vei transmite că nu eşti pe deplin de acord cu ceea ce spune sau că poate nu te atrag datele sale. Cuprinde-ţi mai bine faţa în mâini, cu palmele deschise, ca şi cum ai vrea să-i cuprinzi boaşele! Ia-ţi o diplomă în Limbaj Corporal, draga mea, şi o să ajungi să le-o dai tu altora.

EUNI-TARD CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Mami! Eşti pe aici? Mamă, sunt îngrijorată. Am încercat să verbalizez cu tine şi cu Sally, dar nu mă pot conecta. Voiam doar să ştii că sunt bine. Nu s-a tras deloc cu arma în clădirea noastră, aparţine evreilor. Am nevoie de tine în clipa asta, mamă. Ştiu că eşti încă supărată pe mine din cauza lui Lenny, dar trebuie să ştiu de tine, să ştiu că eşti bine. Spune-mi doar dacă tu, tata şi Sally sunteţi bine.

MESAJ AUTOMAT GLOBALTEENS EROARE 01121111:

Ne pare FOARTE RĂU pentru neplăcerile create. Ne confruntăm cu probleme de conectivitate în următoarea locaţie: FORT LEE, NJ, SUA. Vă rugăm să aveţi răbdare, problema ar trebui să se rezolve de la sine, ca de fiecare dată.

8 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Bună, Jenny. Bănuiesc c-o să primesc un mesaj de eroare după ce trimit acest mesaj, dar îţi scriu oricum în speranţa că îl vei primi, dacă nu acum, măcar într-o zi. Nu vreau să cred că ai dispărut şi tu ca prietenul lui Lenny, Noah. Nu pot şi nu vreau, pentru că însemni atât de mult pentru mine. Aşa că lasă-mă să-ţi povestesc ce mai e cu viaţa mea.

Am trecut printr-o perioadă foarte grea, dar cred că l-am iertat pe Lenny. Trebuie doar să accept faptul că David şi toţi ceilalţi din parc au dispărut, chiar dacă ştiu, SIMT, că Sally nu era acolo. Trebuie să accept că nu puteam face nimic pentru a-i salva pe David şi pe oamenii lui şi că n-a fost vina lui Lenny, el încerca să ne aducă acasă, unde eram în siguranţă. Oh, dulcele meu Ponei Preţios. Cred că l-am iubit pe David într-un mod pe care nici măcar nu-l pot descrie. Da, eram complet nepotriviţi, dar şi Lenny şi cu mine suntem nepotriviţi. Tata s-a comportat frumos cu mine după ce m-a văzut cu David în parc, pentru că eram toţi trei împreună şi făceam ceva pentru un scop nobil. A fost ca şi cum tata a VĂZUT că, indiferent cât de distrusă aş fi, sunt şi eu bună şi că nu are niciun motiv să mă urască. Ştiu că sună foarte creştinesc, dar cred că am şi eu înclinaţia asta, ca Sally, dorinţa de a face bine, cred.

Nu ştiu, nu ştiu, dar ieri, când am făcut sex cu Lenny, nu am putut să-l privesc în ochi. Mă împungea cu burta lui dolofană şi mă tot

gândeam la cât de mult am pierdut şi cât de mult voi pierde în continuare şi mă simţeam VINOVATĂ faţă de David, ca şi cum l-aş fi înşelat. Şi cred că asta m-a făcut să-mi doresc să-l înşel pe Lenny.

Nu că Lenny ar fi făcut ceva rău. Are yuani în bancă, aşa că avem pizza şi calzone, iar fundul meu creşte pe zi ce trece. Supravieţuim, şi asta datorită lui Lenny. Sper, dragă Ponei, că ai şi tu pe cineva care să aibă grijă de tine aşa cum are el grijă de mine. Aici, în clădire, sunt o grămadă de bătrâni, în mare parte evrei, şi nu are nimeni grijă de ei, iar săptămâna asta cred că sunt 100 de grade şi nu este electricitate suficientă ca să meargă aerul condiţionat, aşa că trebuie să mergem să le ducem apă. Încerc să-l conving pe Lenny să mă ajute să cumpăr sticle de pe la băcănii, pentru că e raţionalizată. Cred că el ar vrea să ajute, dar este prea timid să ducă treaba până la capăt. Albilor nu prea le pasă de bătrâni, cu excepţia lui David, care încerca să ajute pe toată lumea. Şi l-au împuşcat ca pe un câine.

MESAJ AUTOMAT DE EROARE GLOBALTEENS

MESAJ DE URGENŢĂ WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Eunice, îţi voi trimite mesaje pe o frecvenţă de urgenţă, le vom transmite prin intermediul äppärätului lui Lenny. Rămâne doar între noi doi, da? Nu-i spune lui Lenny, are destule pe cap. Pentru moment vreau să-mi confirmi că ai primit acest mesaj şi că eşti în siguranţă. Spune-mi dacă pot face ceva pentru tine. ORICE. Pupici, Joshie

20 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE AFURISITA-DE-GRILL:

Scuză-mă că nu ţi-am mai scris de ceva vreme. Cred că sunt cam deprimată. Lucrurile merg mult mai bune între mine şi Lenny, dar totuşi simt că ceva s-a schimbat. Acum că Lenny aproape m-a părăsit, simt că nu mai am situaţia sub control. E ca şi cum aş fi despuiată sau ceva de genul ăsta, fără armură. Mă tem că mă va pedepsi pentru toate momentele în care nu l-am iubit pe deplin. Poate ar trebui să-l pedepsesc eu prima? Şeful lui, Joshie, îmi tot trimite mesaje pe frecvenţa de urgenţă Wapachung ca să verifice dacă sunt bine, dar eu

nu ştiu ce să fac. Chestia e că Joshie mi se pare atractiv. E masculin şi e mai bătrân. Cred că sunt atrasă fizic de personalitatea puternică pe care o are. E ca David, gata în orice moment să preia frâiele când sunt ameninţaţi oamenii pe care îi iubeşte.

Mă rog, mi-am petrecut jumătate din ziua de azi aşteptând un mesaj de urgenţă de la Joshie. E chiar aşa de greşit? Sunt o iubită atât de rea.

Dar m-am gândit şi la asta. Poate că David s-a înşelat până la urmă în legătură cu totul? Poate că nu va exista un Al Doilea Act pentru America, aşa cum a spus. Poate că aveai dreptate tu în privinţa lui. Poate era doar un visător care nu ar fi fost niciodată în stare să aibă grijă de mine şi de familia mea. Dar dacă nu el, atunci cine? Lenny?

Uneori mă simt vinovată că nu sunt o persoană mai împlinită, aşa aş fi putut să-mi ajut sora şi mama. Poate că ar trebui să-l întreb pe Joshie ce-ar fi bine să fac, dacă poate să vadă el ce e cu familia mea. Îu, ce distrusă sunt! Spune-mi tu, te rog. Scrie-mi sau verbalizează cu mine. Oricând, zi sau noapte, oricând primeşti asta, oricând poţi să-mi scrii sau să-mi răspunzi în siguranţă. Am nevoie să-ţi aud vocea, Poneiul inimii mele. Spune-mi că nu sunt singură.

MESAJ AUTOMAT DE EROARE GLOBALTEENS

22 AUGUST

EUNI-TARD CĂTRE CHUNG.WON.PARK:

Bună, mami. Pun pariu că voi primi un mesaj de eroare după ce scriu asta, dar simt că trebuie să scriu oricum. Dacă într-o bună zi vei primi acest mesaj, vreau să ştii că îmi pare rău. Sunteţi atât de aproape şi totuşi nu vă pot ajuta nici pe tine, nici pe Sally şi nici pe tata. Ştiu că m-ai crescut să fiu mai bună, nu aşa. Ştiu că, dacă am fi în Coreea, tu ai fi găsit o modalitate de a-ţi ajuta părinţii, indiferent de ce sacrificii ar fi presupus acest lucru. Se vede treaba că eu nu sunt un om bun. Nu am nicio putere, n-am realizat nimic în viaţa mea şi îmi pare atât de rău că nu m-am descurcat mai bine la LSAT. Mi-aş dori să ştiu care este calea mea specială, aşa cum îi place reverendului Cho să spună. Dacă Sally e cu tine, te rog spune-i că îmi pare rău că am dezamăgit-o şi pe ea, ca soră.

Fiica ta inutilă,

Eunice

MESAJ AUTOMAT DE EROARE GLOBALTEENS

MESAJ DE URGENŢĂ WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Bună, Eunice. Ce mai faci? Uite, ştiu că prin centru cam lipseşte mâncarea, aşa că am să-ţi trimit un colet mare cu bunătăţi. Mâine, în jurul orei 16:00, aşteaptă pe Grand, la 575, un jeep negru de la Staatling-Wapachung Service. Ai vreo cerere specială? Ştiu că vouă, fetelor, vă place untul de arahide organic şi mult lapte de soia şi cereale, nu-i aşa?

Lucrurile se vor îmbunătăţi foarte curând, îţi promit. Toată această situaţie se va clarifica imediat. Sfat: pune-te la punct cu norvegiana şi cu mandarina. FBT. Şi ghici ce? Profesorul acela de artă va veni de la Paris, aşa că putem începe cursul împreună, acasă la mine! Parsons s-a închis. Abia aştept să te revăd. O să ne distrăm pe cinste, Eunice. Ca de obicei, te rog să nu divulgi acest mic secret al nostru. Macacul Rhesus este foarte sensibil şi s-ar putea să interpreteze greşit, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ha ha.

23 AUGUST

MESAJ DE URGENŢĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Eunice Park

Destinatar: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Bună, Joshie. Am primit mesajul tău. Ce drăguţ. Sunt foarte încântată de pachetul cu bunătăţi. În ultima săptămână nu am mâncat altceva decât carbohidraţi şi grăsimi. Apa de la robinet este destul de greu de găsit, iar săptămâna trecută, băcănia unde mergem de obicei a rămas fără apă îmbuteliată. În plus, în clădire sunt câteva persoane în vârstă care au nevoie de apă şi de provizii şi căldura le face foarte rău, deşi mă îngrijorează ce se va întâmpla când o să vină iarna, dacă nu va fi SUFICIENTĂ căldură. Mulţumesc foarte mult! Da, îmi plac la nebunie cerealele (Smart Start este marca mea preferată) şi untul de arahide organic. Scuză-mă că îndrăznesc să te deranjez cu chestii d-astea, dar ai putea să afli dacă părinţii mei sunt bine? Nu am mai

primit veşti de la ei de când mi s-a oprit GlobalTeens şi sunt foarte îngrijorată. Dr. Sam Park şi dna Chung-won Park, Harold Avenue nr. 124, Fort Lee, New Jersey, 07024. Şi încă o chestiune: nu am primit veşti nici de la cea mai bună prietenă a mea, Jennifer Kang, locuieşte pe Myrtle Avenue, nr. 210, Hermosa Beach, California, nu ştiu codul poştal. Şi ar mai fi ceva: prietenul meu, David Lorring, se afla în Tompkins Square când s-au întâmplat toate chestiile alea. Poate poţi verifica tu dacă este bine. Din nou, îmi pare rău că îmi permit, dar sunt speriată de moarte.

Cred că va fi grozav să desenez cu tine, dar mă întreb dacă n-ar fi bine să-l informăm şi pe Lenny. Este un macac Rhesus foarte sensibil, exact cum spui tu, şi dacă ar afla vreodată, s-ar supăra foarte rău pe mine. Şi ESTE iubitul meu. Îţi mulţumesc pentru înţelegere.

A ta, Eunice

MESAJ DE URGENŢĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Smart Start! Uau, e şi marca mea preferată de cereale! Mă bucur că avem atât de multe în comun. Chiar ai grijă de tine şi asta se vede pentru că eşti foarte frumoasă şi arăţi foarte tânără. Văd că ne potrivim şi la filozofia de viaţă, vrem să rămânem tineri, avem grijă de noi, lucru pe care cred că amândoi am încercat să i-l insuflăm lui Lenny, dar e în van, cred că Lenny este imun la aşa ceva. Am încercat să-l fac să evalueze toate alegerile în materie de sănătate, dar el este foarte concentrat pe părinţii lui şi îngrijorat de moartea LOR, fără să înţeleagă cu adevărat ce înseamnă să-ţi doreşti să trăieşti viaţa la maximum, să fii cât mai proaspăt, cât mai tânăr. Într-un fel, noi doi facem parte din aceeaşi generaţie de oameni, iar Lenny provine dintr-o lume diferită, o lume postumă, obsedată de moarte, nu de viaţă, consumată de frică, nu de pozitivism. În fine, intenţionez să încarc câteva jeepuri cu provizii pentru ca tu să ai o grămadă de mâncare pentru tine şi ca să-i hrăneşti şi să-i hidratezi pe toţi acei bieţi bătrâni din clădirea ta.

Nu ştiu dacă Lenny ţi-a explicat, dar divizia de Servicii Post-Umane pe care o conduc face parte din aceeaşi companie ca Wapachung Contingency. Aşa că am vorbit cu nişte tipi de la Contingency şi vor face nişte investigaţii în legătură cu părinţii tăi. Ştiu că situaţia din Fort Lee este foarte incertă. Practic, în săptămâna de după Ruptură, nimeni nu a avut comanda şi controlul acolo, dar nu este atât de grav ca prin alte părţi ale ţării, fiindcă sunt chiar peste râu de noi. Cu alte cuvinte,

sunt sigur că sunt bine. Nu am reuşit să obţin informaţii despre Hermosa Beach, California, cu excepţia faptului că au fost raportate schimburi de focuri de armă intense în timpul şi după Ruptură. Îmi pare rău, Eunice. Nu ştiu dacă prietena ta era în zonă în momentul luptelor. Vreau doar să fii pregătită pentru ce e mai rău.

Mă simt un pic prost să scriu asta, dar vreau să fiu sincer până la capăt. Chiar ţin foarte mult la tine, Eunice. Din clipa în care te-am întâlnit, m-am simţit atât de agitat, încât am crezut că mi s-a golit mintea de tot. Mi-a luat zece minute bune doar să deschid o sticlă de resveratrol, aşa de tare îmi tremurau mâinile! Când te-am văzut, mi-am amintit de cea mai urâtă perioadă din viaţa mea, de lucruri despre care nu ar trebui să vorbesc pe această frecvenţă de urgenţă. Tot ce pot să spun e că au fost momente dificile, momente pentru care e nevoie de mai multe vieţi ca să le poţi depăşi (motiv pentru care nu pot să mor), iar când te-am văzut şi DUPĂ CE am început să respir din nou (ha ha), am simţit că o parte din greutatea aceea mi s-a ridicat de pe umeri. Simţeam că ştiu ce-mi doresc, nu doar de la eternitate, ci şi de la momentul prezent. Iar când, recent, lucrurile au luat-o razna, gândul la tine mi-a dat putere să merg mai departe. Ce le faci tu oamenilor, Eunice? Cum reuşeşti? Cum e posibil ca zâmbetul tău să-l transforme pe unul dintre cei mai puternici oameni de pe emisferă într-un adolescent prostănac? Simt că împreună putem răscumpăra orice mizerie pe care am trăit-o în viaţa asta, orice grozăvie pe care am înfruntat-o când eram copii.

Mă rog, mă simt ciudat să îmi deschid inima în felul acesta în faţa ta, pentru că ceea ce simt pentru TINE şi pentru FAMILIA TA DIN FORT LEE ŞI PENTRU BUNĂSTAREA LOR este atât de profund şi fără de rezerve, încât mă tem că te-ar putea face să fugi de mine. Îmi pare rău dacă aşa stau lucrurile. Dar dacă nu, te rog să-mi spui şi o să desenăm împreună, fără nicio obligaţie. Mai bine decât să stai în apartamentul mizerabil de pe Grand Street, numărul 575, nu? Ha ha ha.

Cu drag,
Al tău, Joshie

BĂRBAŢI LA CINCI JIAO

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

5 SEPTEMBRIE

Dragă jurnalule,

Äppärätul meu nu se mai poate conecta. Nici eu nu mă mai pot conecta.

A trecut aproape o lună de când am scris ultima dată în jurnal. Scuză-mă. Dar nu pot să mă apropii profund de nimeni, nici măcar de tine, jurnalule. În complexul nostru de clădiri s-au sinucis patru tineri, doi dintre ei au scris în biletele de adio că nu-şi pot imagina viaţa fără äppärätele lor. Unul dintre ei a scris, destul de elocvent, despre cum „a întins mâna spre viaţă”, dar nu a găsit decât „ziduri, gânduri şi feţe”, ceea ce nu era suficient. Avea nevoie să facă parte dintr-un clasament ca să-şi cunoască locul pe lumea asta. Poate sună ridicol, dar îl înţeleg. Suntem cu toţii atât de plictisiţi, că riscăm să ne pierdem minţile. Mă mănâncă mâinile de dor de conexiune, vreau să mă conectez cu părinţii mei şi cu Vishnu şi Grace, vreau să-l jelesc pe Noah alături de ei. Dar n-o am decât pe Eunice şi Peretele meu de Cărţi. Aşa că încerc să Celebrez ceea ce am, una dintre directivele mele principale.

La muncă este totul în regulă. Un fel de ceaţă, dar până şi ceaţa e mai bună decât vârtejul lent al realităţii. De cele mai multe ori lucrez singur la birou, cu un bol de supă miso pe jumătate întors spre mine. Nu prea am mai petrecut timp cu Joshie de când cu „Palma”. Este plecat undeva, negociază cu FMI, cu norvegienii, cu chinezii sau oricine mai dă doi bani pe el. Idiotul de Howard Shu a devenit purtătorul de cuvânt al celor câţiva dintre noi care am mai rămas la Post-Umane. Se plimbă cu o mapă de modă veche şi ne spune ce trebuie să facem. Înainte de Ruptură, nu am fi acceptat niciodată ceva atât de ierarhic, dar acum suntem bucuroşi să primim instrucţiuni, chiar şi

aşa, lătrate. Treaba mea deocamdată este să trimit clienţilor noştri mesaje pe frecvenţa de urgenţă Wapachung, să mă asigur că sunt în siguranţă, dar şi să le verific în mod subtil afacerea, căsnicia, copiii, finanţele. Trebuie să ne încredinţăm că *suntem* în siguranţă şi că ne plătim cotizaţiile lunare.

Nu va fi uşor. Nu mai lucrează nimeni. Din câte am auzit, profesorii nu sunt plătiţi. Nu mai există şcoală. Copiii sunt lăsaţi liberi şi dezlănţuiţi în acest nou şi dificil oraş. Am găsit un puşti din Blocurile Vladeck, să fi avut vreo zece sau doisprezece ani, stând lângă băcănia arăbească, lingând interiorul unei pungi goale de ceva care se numea „Clük". Pe ambalaj scria că este „inspirat din aromă de pui adevărat!". Când m-am aşezat lângă el, abia îşi putea ridica ochii spre ai mei. Din instinct, mi-am scos äppärätul şi l-am îndreptat spre puşti, ca şi cum asta ar fi îndreptat lucrurile. Apoi am scos o bancnotă maro de 20 de yuani şi i-am pus-o la picioare. Cât ai clipi, mâna i s-a repezit după ea. Bancnota a sfârşit mototolită în pumnul său. Pumnul, ascuns la spate. Faţa lui s-a întors încet spre a mea. Mi-a aruncat o privire căpruie care nu exprima recunoştinţă, ci spunea: „Lasă-ne în pace pe mine şi noua mea avere, altfel sar la gâtul tău cu ultimele puteri care mi-au mai rămas." L-am lăsat acolo, cu degetele strânse în pumnul ascuns la spate, cu ochii plecaţi spre picioarele mele care se îndepărtau.

Nu ştiu ce se întâmplă. Oraşul este fie terminat de tot, fie deja pe calea mântuirii. Se montează noi panouri. „Turism NYC: TU eşti pregătit pentru Ruptură?" şi „New York Cit-ay *Edge*: Ai calităţile necesare pentru a supravieţui?".

Din câte pot spune, singura formă notabilă de angajare din Manhattan sunt şantierele „Staatling-Wapachung Works Progress", care promit „O oră de muncă cinstită = 5

jiao. Asigurăm un prânz hrănitor”. Rânduri şi rânduri de oameni spărgând asfaltul, săpând şanţuri, astupând cu ciment şanţurile săpate. Aceşti bărbaţi de 5 jiao bântuie oraşul, cu mâinile în buzunare, cu dopuri inutile de la äppäräte vestigiale în urechi, ca o turmă de lei fără voce. Sunt de vârstă mijlocie sau mai tineri, părul rar, decolorat de soare, arsuri tiranice pe faţă şi pe gât, tricouri scumpe cumpărate în vremuri mai fericite, cu pete de transpiraţie de forma Antarcticii întinzându-li-se până la stomac. Lopeţi, târnăcoape, expiraţii zgomotoase, nu pufăituri de efort, pentru că energia trebuie economisită. L-am văzut pe vechiul prieten al lui Noah, Hartford Brown, care, cu doar câteva luni în urmă, se lăsa regulat pe un iaht în Antile, lucrând într-un rând de bărbaţi la 5 jiao pe Prince Street. Arăta ca un nebun, jumătate de corp bronzată, cealaltă jumătate decojită, faţa uşor bătătorită, golită de orice textură, ca o felie groasă de prosciutto. Dacă pot face un homosexual fabulos să muncească în halul ăsta, m-am gândit, ce ne pot face nouă, celorlalţi?

M-am apropiat de el în timp ce-şi legăna târnăcopul, simţind cum mirosul său de hoit îşi făcea drum înspre nările mele.

— Hartford, am spus. Sunt Lenny Abramov. Prietenul lui Noah.

A expirat îndelung, dintr-un loc îngrozitor aflat undeva în el.

— Hartford!

S-a întors cu spatele. Cineva i-a strigat într-un megafon:

— Întoarce-te la *treabă*, ciocolatiule!

I-am întins o bancnotă de 100 de yuani, pe care a acceptat-o, tot fără să mulţumească, apoi s-a întors, legănându-şi târnăcopul.

— Hartford, am spus. Hei! Nu mai trebuie să munceşti acum. O sută de yuani înseamnă două sute de ore de muncă. Ia-o uşurel. Du-te să te odihneşti. Stai la umbră.

Dar el a continuat să se balanseze mecanic, evitându-mă, deja înapoi în lumea lui, care începea cu târnăcopul adus în dreptul umărului şi se termina cu târnăcopul înfipt în pământ.

Acasă, Eunice se ocupa de organizarea ajutoarelor pentru persoanele în vârstă. Nu ştiu de ce. Să fie rămăşiţe din trecutul ei creştin? Supărarea că nu-şi poate ajuta părinţii? O s-o iau ca atare.

Mergea de la un etaj la altul în fiecare dintre cele patru clădiri ale cooperativei, în total optzeci de uşi, bătea la fiecare şi, dacă găsea persoane în vârstă, le nota nevoile – hrană şi apă – şi se asigura că proviziile erau livrate săptămâna următoare cu unul dintre convoaiele lui Joshie de la Staatling-Wapachung Service. De ce ne ajută? Presupun că se simte vinovat pentru Noah şi ce s-a întâmplat cu feribotul, sau poate pentru Palmă. Oricum ar fi, avem nevoie de ce are el.

Ducea personal apa – uneori cu ajutorul meu – în fiecare apartament, se asigura că toate ferestrele şi uşile sunt deschise pentru a îmbunătăţi circulaţia aerului, stătea şi îi asculta pe bătrâni plângând după copiii şi nepoţii lor împrăştiaţi prin ţară, temători că se întâmplase ce e mai rău, mă ruga să-i traduc anumite cuvinte în idiş („Rubenstein e *farkakteh*”[61], „Rubenstein e un *shlemiel*”[62], „Rubenstein, un *pisher*”[63]), dar, mai important, stătea cu ei

[61] De tot rahatul.

[62] Incompetent.

[63] Om de nimic.

şi-i îmbrăţişa în timp ce lacrimile lor polenizau covoarele prăfuite şi îmbâcsite de prin secolul trecut. Când femeile mai în vârstă (majoritatea rezidenţilor noştri în vârstă sunt văduve) miroseau deosebit de urât, ea le curăţa căzile murdare, le ajuta pe bătrânele şubrede să intre înăuntru şi le spăla. Era o sarcină pe care o găseam deosebit de respingătoare – mă temeam că într-o zi va trebui să am grijă de părinţii mei cu tot atât de multă atenţie, la fel de tactil, aşa cum se aştepta tradiţia rusească de la mine –, dar Eunice, care dispreţuia orice miros străin care venea din frigiderul nostru sau duhoarea unghiilor mele de la picioare după mai multe pedichiuri ratate, nu tresărea, nu întorcea spatele cărnurilor flasce, împroşcate, din mâinile ei.

Am văzut o femeie murind. Mă rog, Eunice a văzut-o. Un atac cerebral, cred. Nu reuşea să-i scoată vorbele din gură, o creatură ofilită, aşezată la o măsuţă de cafea acoperită de telecomenzi inutilizabile, cu o fotografie a Rabinului Lubavitcher arătându-şi frumoasa barbă din rama aflată în spatele ei.

— *Poci*, repeta ea, împroşcând cu scuipat umerii lui Eunice. Şi apoi, cu mai multă emfază: *Poci, poci, poci*!

Voia să spună, „pot”? Eu am părăsit apartamentul, nu suportam să retrăiesc amintirea bunicii mele după ultimul atac cerebral, cel final, în scaunul cu rotile, acoperindu-şi cu şalul părţile moarte ale corpului, îngrijorată că părea neajutorată în faţa lumii.

Mi-era frică de oamenii bătrâni, mi-era frică de mortalitatea lor, dar cu cât mă temeam mai tare, cu atât mai profund mă îndrăgosteam de Eunice Park. M-am îndrăgostit de ea la fel de iremediabil şi de profund ca la Roma, unde o confundasem cu o persoană diferită, mai puternică. Problema mea era că nu am putut să o ajut să-şi găsească părinţii şi sora. Nu am putut afla ce s-a

întâmplat cu familia ei din Fort Lee cu toate cunoştinţele mele de la Staatling. Într-o zi, Eunice mi-a spus că *simte* că ai ei sunt încă în viaţă şi că sunt bine – un sentiment care m-a impresionat prin naivitatea sa aproape religioasă, dar care m-a făcut să îmi doresc să cred acelaşi lucru despre familia Abramov.

Poci, poci, poci.

S-au întâmplat atât de multe lucruri de ultima dată când ţi-am scris, jurnalule, unele îngrozitoare, majoritatea banale. Cred că cel mai important fapt la care mă pot gândi este că lucrurile se îmbunătăţesc cu Eunice, că depresia noastră comună cauzată de ceea ce s-a întâmplat cu oraşul nostru, cu prietenii noştri şi cu vieţile noastre ne-a apropiat. Dat fiind că nu ne putem conecta la äppäräte, învăţăm să ne ajutăm unii pe alţii.

Odată, după un weekend lung de frecat şi de spălat bătrânii noştri, m-a rugat să îi *citesc*.

M-am dus la Peretele meu de Cărţi şi am luat cartea lui Kundera, *Insuportabila uşurătate a fiinţei*; cândva o surprinsesem pe Eunice examinându-i coperta, urmărind cu degetul conturul gambetei deasupra orizontului din Praga. Pe prima pagină a cărţii apăreau citate laudative la adresa autorului şi a operei sale din *The New Yorker*, *The Washington Post*, *The New York Times* (adevăratul *The Times*, nu *Lifestyle Times*), chiar şi din ceva numit *Commonweal*. Ce se întâmplase cu toate aceste publicaţii? Îmi amintesc că citeam *The Times* în metrou, împăturindu-l stângaci în timp ce mă sprijineam de uşă, captivat de cuvinte, îngrijorat să nu cad sau să nu mă împiedic de vreo frumoasă cu trupul abia descoperit (întotdeauna era cel puţin una), dar şi mai speriat să nu pierd firul articolului din faţa mea, cu coloana vertebrală izbindu-mi-se de uşa trenului, cu zgomotul şi zumzetul maşinăriei masive din

jurul meu, iar eu, cu vorbele mele scrise, strălucitor de singur.

Citind din cartea lui Kundera, simţeam că mă cuprindea o anxietate crescândă pe măsură ce cuvintele de pe paginile galbene şi încreţite îmi ieşeau din gură. M-am trezit că abia mai puteam respira. Am citit această carte de mai multe ori în adolescenţă, îndoind colţurile multor pagini unde filozofia lui Kundera se apropia de a mea. Dar acum chiar şi mie îmi era greu să înţeleg toate conceptele, ca să nu mai vorbim de ceea ce putea pricepe Eunice. *Insuportabila uşurătate a fiinţei* era un roman de idei, a cărui acţiune se desfăşura într-o ţară care nu însemna nimic pentru ea, într-un timp – invazia sovietică a Cehoslovaciei din 1968 – care ar fi putut la fel de bine să nu fi existat pentru Eunice. Învăţase să iubească Italia, dar acela era un tărâm mult mai digerabil, mai elegant, o ţară a Imaginilor. În primele câteva pagini, Kundera punea în discuţie câteva figuri istorice abstracte: Robespierre, Nietzsche, Hitler. De dragul lui Eunice, îmi doream să treacă la subiect, să introducă personaje „vii", reale – mi-am amintit că era o poveste de dragoste – şi să lase în urmă lumea ideilor. Iată-ne, doi oameni întinşi în pat, capul plin de griji al lui Eunice sprijinit pe clavicula mea, şi eu, care voiam să simţim ceva care să ne unească. Voiam ca acest limbaj complex, această dezlănţuire intelectuală, să se transforme în iubire. Nu aşa se făcea înainte, acum un secol, când oamenii îşi citeau poezii unii altora?

La pagina opt, am citit o parte pe care o subliniase adolescentul lunatic şi neliniştit care fusesem. „O dată nu înseamnă nimic, e ca şi când nu s-ar fi întâmplat niciodată."[64] Lângă rândurile acestea scrisesem cu litere mari: „CINISM EUROPEAN sau un ADEVĂR FOARTE

[64] Milan Kundera, *Insuportabila uşurătate a fiinţei*, traducere de Jean Grosu, Univers, Bucureşti, 1999, p. 12.

ÎNFRICOŞĂTOR???” Am recitit rândurile, încet, cu emfază, direct în urechea obraznică şi fără dopuri de ceară a lui Eunice, întrebându-mă, în timp ce o făceam, dacă nu cumva această carte a fost cea care mă trimisese în căutarea nemuririi. Joshie însuşi îi spusese odată unui client foarte important: „Viaţa veşnică este singura viaţă care contează. Orice altceva este doar o molie care se învârte în jurul becului.” Nu observase că stăteam lângă uşa biroului său. M-am întors la locul meu în lacrimi, simţindu-mă abandonat în neant, ca o molie, uimit de lirismul neobişnuit al lui Joshie. Partea cu molia, vreau să spun. Cu mine n-a vorbit niciodată aşa. Întotdeauna sublinia lucrurile pozitive din scurta mea existenţă, cum ar fi faptul că aveam prieteni, că îmi permiteam restaurante bune şi că nu eram niciodată complet singur prea mult timp.

Am continuat să citesc, simţind respiraţia solemnă a lui Eunice pe pieptul meu. Personajul principal, Tomas, începuse să facă sex cu multe cehoaice atrăgătoare. Am recitit de mai multe ori un pasaj despre amanta lui Tomas, care stătea în faţa lui, în chiloţi şi sutien, cu o gambetă pe cap. Am arătat spre gambeta de pe copertă. Eunice a încuviinţat, dar am simţit că autorul îmbrăcase fetişul în prea multe cuvinte pentru ca ea să obţină ceea ce generaţia ei cerea de la orice formă de continuare: un val de excitare imediată, satisfacţie luată temporar cu împrumutul.

Ajunşi la pagina şaizeci şi patru, Tereza, iubita lui Tomas, şi Sabina, amanta lui, se fotografiază goale, purtând doar gambeta, laitmotivul. „Căzuse acum pradă bunului plac al amantei lui Tomas”, citeam două pagini mai târziu, făcându-i cu ochiul lui Eunice. „Această frumoasă supunere avea darul s-o ameţească.”[65] Am

[65] *Ibidem*, p. 65.

repetat cuvintele „frumoasă supunere”. Eunice se foia. A scăpat de chiloţii CapitulareTotală cu o mişcare a degetului şi s-a urcat pe faţa mea, călărind-o. Cu cartea încă parţial deschisă într-o mână, i-am cuprins fesele cu cealaltă, în timp ce limba mi se mişca familiar pe vulva ei. S-a retras un moment, lăsându-mă să o privesc în faţă. Am confundat expresia ei cu un zâmbet. Era altceva, o uşoară deschidere a gurii, cu buza inferioară ridicată spre dreapta. Era uimire: uimirea de a te simţi iubit pe deplin. Miracolul de a nu fi lovit. A revenit în poziţie deasupra mea, scoţând o serie de gemete acute, ca de soprană, cum nu mai auzisem niciodată. Era ca şi cum ar fi vorbit o limbă străină, una care nu ţinea pasul cu istoria, una blocată pe sunetul primordial „ah”. Am ridicat-o, nesigur dacă îi plăcea sau nu.

— Vrei să ne oprim? am întrebat. Te doare?

Dar ea s-a pus la loc cu forţa pe faţa mea, legănându-şi corpul din ce în ce mai repede.

După aceea, a revenit cu capul pe clavicula mea, adulmecând critic urma pe care mi-o lăsase pe bărbie. Am continuat să citesc. Am citit cu voce tare despre isprăvile acestui personaj de ficţiune, Tomas, şi ale numeroaselor sale amante. Săream părţi, căutând pasaje mai suculente pentru a o hrăni pe Eunice. Povestea se mută de la Praga la Zürich şi apoi din nou la Praga. Mica naţiune a Cehoslovaciei era sfâşiată de sovieticii imperialişti (care aveau să fie sfâşiaţi la rândul lor vreo douăzeci şi trei de ani mai târziu, lucru pe care autorul n-avea de unde să-l ştie la momentul scrierii romanului). În carte, personajele erau obligate să ia nişte decizii politice care, în cele din urmă, nu însemnau nimic. Conceptul de kitsch era, pe bună dreptate, atacat, deşi într-un mod oarecum nemilos. Kundera mă obliga să reflectez şi mai profund asupra propriei mortalităţi.

Privirea lui Eunice se stinsese, lumina din ochi dispăruse, acele două pupile negre gemene încărcate de obicei cu un mandat irepresibil de furie şi dorinţă.

— Mă urmăreşti? am întrebat. Poate ar trebui să ne oprim.

— Ascult, a spus în şoaptă.

— Dar *înţelegi*?

— Nu am învăţat niciodată să citesc textele. Doar să le scanez în căutare de informaţii.

Mi-a scăpat un hohot mic şi prostesc. Eunice a început să plângă.

— Oh, iubito, am spus. Iartă-mă. N-am vrut să râd. Oh, iubito.

— Lenny.

— Până şi eu am probleme în a înţelege ce scrie. Nu e vorba doar de tine. Nu e uşor să citeşti. Oamenii nu mai sunt făcuţi să citească. Trăim într-o epocă post-literară. O epocă *vizuală*. Câţi ani au trebuit să treacă după căderea Romei ca să apară Dante? Mulţi, mulţi ani.

Am continuat să bălmăjesc aşa câteva minute. Ea a plecat în sufragerie. Rămas singur, am azvârlit *Insuportabila uşurătate a fiinţei* în celălalt capăt al camerei. Îmi venea s-o rup în bucăţi. Mi-am atins bărbia, încă udă de ea. Îmi venea să fug din apartament, în noaptea sărăcită a Manhattanului. Mi-era dor de părinţii mei. În vremuri de restrişte, cei slabi au nevoie de cei puternici.

În sufragerie, Eunice îşi deschisese äppärätul şi se concentra la ultima pagină de cumpărături stocată în memorie înainte să se prăbuşească toate comunicaţiile. Vedeam că, instinctiv, deschisese un flux de plăţi LandOLakes, dar de fiecare dată când încerca să introducă datele contului, sfârşea prin a-şi da capul pe spate ca înţepată.

— Nu reuşesc să cumpăr nimic, a spus.

— Eunice. Nu trebuie să cumperi nimic. Hai în pat. Nu trebuie să citim. Nu trebuie să mai citim niciodată. Îţi promit. Cum să citim când oamenii au nevoie de ajutorul nostru? Este un lux. Un lux stupid.

Când strălucirea luminii de dimineaţă era la apogeu, Eunice s-a ghemuit în sfârşit lângă mine, acoperită de sudoare, înfrântă. Am ignorat dimineaţa şi am ignorat şi ziua. Am ignorat şi ziua următoare. Dar când m-am trezit, a treia zi, pe când căldura îşi croia drum prin fereastra deschisă, ea dispăruse. M-am dus fugind în sufragerie; nici urmă de Eunice. M-am dus fugind pe hol. I-am întrebat pe bătrânii care zăboveau pe-acolo dacă ştiau pe unde e. Simţeam cum mi se opreşte inima, cum mi se scurge sângele din picioare şi mâini.

Când a apărut, în sfârşit, douăzeci de ore mai târziu („Am ieşit la o plimbare. Simţeam nevoia să ies de aici. Nu e chiar atât de periculos, Lenny. Îmi pare rău dacă ţi-ai făcut griji”), m-am trezit în genunchi, în poziţia mea obişnuită, rugând-o să mă ierte pentru orice păcat comis din cauza incapacităţii mele de a înţelege, rugându-mă pentru zâmbetul ei adevărat şi pentru compania ei, implorând-o să nu mă mai părăsească niciodată.

Poci, poci, poci.

DOAMNE, SUNT O IUBITĂ ORIBILĂ

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

10 SEPTEMBRIE

MESAJ DE URGENŢĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Bună, draga mea domnişoară Eunice. Ce mai faci? Trebuie să recunosc, mă gândesc întruna la timpul petrecut împreună săptămâna trecută. Sunt complet ÎNDRĂGOSTIT de tine. Cele douăzeci şi patru de ore pe care le-am petrecut desenând cu domnul Cohen (ho ho ho, păzea teoria culorilor că sosim!), scotocind prin ce a mai rămas din Barneys, stridii la cantina Staatling, un pic de distracţie în pat şi apoi exerciţiile de întindere împreună, Sfinte Dumnezeule, chiar a fost întâlnirea perfectă. Erai atât de drăguţă când ai intrat în apartamentul meu. Incredibil cum îţi tremurau mâinile. Încă mai adun cioburile de sticlă de pe podea (cum ai reuşit să spargi DOUĂ pahare?), dar nu-i nimic, pentru că asta îmi arată cât de reală eşti. Îţi mulţumesc, Eunice, că m-ai făcut să mă simt BINE şi flexibil, şi pregătit să-mi iau avântul. Şi mulţumesc că mi-ai ales toate acele haine. Ai dreptate, felul în care mă îmbrăcam avea ceva puţin cam hippie, iar mustaţa mea TREBUIA să dispară. Gata cu ea. Singura mea problemă este că mi-e deja îngrozitor de dor de tine. Vrei să repetăm isprava cât de curând? Vrei s-o facem gen pentru totdeauna? Nu pot să-mi mai imaginez viaţa fără lipăitul picioruşelor tale prin jurul patului meu. Şi mă aşteaptă o viaţă lungă, ha ha.

Chiar ESTE o mare uşurare că părinţii şi surioara ta sunt în viaţă şi sunt pe cât de bine putem fi cu toţii în aceste circumstanţe. Am transmis cererea de relocare la Cartierul General, dar avem o problemă: chiar dacă vor reuşi să-i scoată pe ai tăi din Fort Lee, unde îi ducem? Lucrăm la nişte aranjamente cu FMI pentru viitor şi cred că New Yorkul urmează să fie reconstruit ca să devină un fel de „Lifestyle Hub” pentru oamenii bogaţi, un loc unde să arunce cu banii, să trăiască veşnic, bla bla bla BLA. Prin urmare, fiecare centimetru de spaţiu va fi contabilizat, iar preţurile vor fi absolut PREMIUM. Iar restul ţării va fi împărţită între mai multe fonduri suverane străine, iar Wapachung Contingency va prelua ce a mai rămas din Garda Naţională şi din armată şi va oferi sprijin în materie de securitate (ceea ce e bine pentru noi!). Nu sunt sigur dacă New Jersey va fi „preluat” de chinezi sau dacă va reveni Norvegiei sau Agenţiei Monetare din Arabia Saudită, dar, oricum, sunt sigur că lucrurile vor sta mult mai bine decât acum şi totul va fi mult mai sigur.

Dar cine ştie, poate se învaţă sora ta să poarte burka. Glumesc. N-o să fie aşa. Tot ce vor e să-şi recupereze investiţiile.

Of. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de MIROSUL tău. Mi-e dor de faţa ta dulce şi zâmbitoare şi de îmbrăţişările tale strânse. Doamne, tu auzi ce zic? Mă rog, s-ar putea să-l trimit pe Lenny într-o excursie de un weekend pentru a-şi vizita părinţii în Long Island (nu-i spune încă, dar conform Wap Contingency au supravieţuit), ceea ce înseamnă mai mult timp de calitate pentru noi!!! MUA! cum îţi place ţie să spui. Mua, scumpa mea, draga mea Eunice, curajoasa mea tânără iubire. Doamne, ce bine e să fii VIU în vremurile astea, nu-i aşa?

12 SEPTEMBRIE

MESAJ DE URGENŢĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Eunice Park

Destinatar: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Am primit mesajul tău. Mersi. Da, domnul Cohen este foarte interesant. E homosexual sau doar francez? Îmi pare rău dacă prezenţa mea la curs ne face să batem pasul pe loc, sunt o perfecţionistă şi chiar nu cred că aş fi prea bună. Şi dacă sunt aşa de bună cum spuneţi tu şi dl. Cohen, atunci e doar o întâmplare şi voi reveni cu picioarele pe pământ destul de curând, pariu pe fundul tău plin de yuani. Tata îmi zicea mereu că am mâinile prea lipsite de putere pentru a fi artistă.

Ştiu că am petrecut câteva momente frumoase împreună şi nu voi uita acele ore, dar în acelaşi timp mă simt foarte prost pentru că sunt o iubită atât de îngrozitoare pentru Lenny. Căci asta sunt, iubita lui Lenny, şi îl iubesc, şi chiar nu mă simt în stare să explorez nimic mai mult decât o prietenie cu tine în momentul de faţă.

Mulţumesc că mi-ai găsit părinţii şi sora. Îmi lipseşte foarte mult familia mea şi aş vrea să existe un mod de a-i aduce în Manhattan sau chiar înapoi în Coreea. La asta mă concentrez în prezent. Am recitit o parte din vechile mesaje de la prietena mea, Jenny Kang, cea din Hermosa Beach, care a dispărut şi pe care se pare că nu o poţi găsi, şi unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a scris a fost: „Iartă-mă că sunt o prietenă rea şi că nu te pot ajuta cu problemele tale acum. Trebuie să fii puternică şi să faci tot ce trebuie făcut de dragul familiei tale.” Tu nu ai familie. Şi nu ţi-ai dorit niciodată una, din câte am înţeles.

Dar, dacă am învăţat ceva despre mine din toată povestea asta cu Ruptura, e că tot ce contează pentru mine este familia mea şi aşa va fi întotdeauna.

A ta,

Eunice

MESAJ DE URGENŢĂ DE LA WAPACHUNG CONTINGENCY:

Expeditor: Joshie Goldmann, Servicii Post-Umane, Administrativ

Destinatar: Eunice Park

Trebuie să recunosc că m-a rănit puţin ultimul tău mesaj. Dacă nu căutai o relaţie, de ce ai venit acasă cu mine? Cred că nu înţelegi pe deplin ce simt pentru tine, Eunice. Eu am încercat să pricep exact şi cred că am ajuns la nişte concluzii.

Eşti foarte frumoasă, dar asta nu prea contează pentru mine pe termen lung. Eşti perfectă din orice unghi te-aş privi şi atât de la locul tău în tot (de la felul în care te îmbraci până la felul în care te exprimi, folosind un număr minim de cuvinte), dar nici asta nu contează. Ceea ce contează pentru mine este că ŞTIU că eşti capabilă să iubeşti, că nu te poţi ascunde la nesfârşit de adevăr: eşti o fiinţă umană plină de emoţii, care simte nevoia să creeze legături, să fie cu cineva care să te înţeleagă şi să înţeleagă de unde vii, cineva care să te respecte şi să aibă grijă de tine. Şi asta este ceea ce vreau să fac, Eunice, să am grijă de tine, pentru totdeauna. Vreau să te ajut să devii un artist deplin, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să petreci timp departe de mine, studiind Artă şi Finanţe la HSBC-Goldsmiths, în Londra. Vreau să-ţi găsesc un loc de muncă în Retail, dacă asta îţi doreşti, după ce oraşul New York va deveni acel Lifestyle Hub de care îţi spuneam şi ne vom repune pe picioare. Şi da, vreau să îţi ajut familia să se mute la loc aici, în oraş, dar te rog să-mi dai puţin timp să văd ce pot face. Situaţia este încă foarte volatilă.

Spui că Lenny este iubitul tău. Îl cunosc pe Lenny de când era un tânăr adult ca tine. Nu este o persoană rea, dar este foarte confuz, impotent şi depresiv. Acestea nu sunt calităţile pe care să le cauţi la un partener serios, nu în prezent, nu acum, când lumea se află în starea în care se află. Vreau să iei în considerare toate aceste lucruri, Eunice, şi să ştii că, indiferent de decizia ta, te voi iubi întotdeauna.

Joshie (niciodată Joshua) G.

P.S. Ai grijă, peste aproximativ o lună, în zona voastră, în Blocurile Vladeck, vor avea loc nişte activităţi, ceea ce AAR numea înainte „Limitarea pagubelor”. Nu că aş avea vreun control asupra acestor lucruri, crede-mă, dar s-ar putea să implice şi violenţă. Vreau ca tu şi

Lenny să fiţi în siguranţă. Mă gândesc să-l trimit chiar atunci în Long Island să-şi vadă părinţii, iar noi doi vom da o petrecere în pijamale.

URBEA COPIILOR SURZI

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

12 OCTOMBRIE

Dragă jurnalule,

Te rog să mă ierţi. Încă o lună de absenţă. Dar astăzi trebuie să-ţi scriu, să-ţi dau o veste extraordinară. Părinţii mei sunt în viaţă! Am aflat acum cinci zile, la ora 17:54, adică momentul precis în care Telenor, gigantul norvegian de telecomunicaţii, ne-a restabilit comunicaţiile, iar äppärätele noastre au început să vibreze de date, preţuri, Imagini şi calomnii; 17:54, o oră pe care nimeni din generaţia mea nu o va uita vreodată. Vocile părinţilor mei mi-au umplut brusc urechile, exploziile de fericire ale tatălui meu, o nebunie baritonală, chicotelile şi râsetele mamei în timp ce strigau: *Malenkii, malenkii, malenkii! Jiv, zdorov? Jiv, zdorov!* („Puiul meu, puiul meu! Eşti în viaţă? Eşti bine? În viaţă şi bine!”) Am strigat atât de tare („Ura!”) că am speriat-o pe Eunice. S-a dus la baie, unde o puteam auzi verbalizând în äppärät într-o engleză monotonă amestecată cu o procesiune nesfârşită de gâgâieli pasionale în coreeană adresate mamei ei: *Neh, neh, umma, neh.* Aşa că amândoi am sărbătorit cu părinţii noştri, reconectându-ne cu ei atât de intens, încât, când Eunice a intrat în dormitor şi ne-am regăsit faţă în faţă, aproape că nu mai aveam ce să ne spunem în limba noastră comună. Ne-am trezit râzând de tăcerea aceea

uluită şi voioasă, eu ştergându-mi lacrimile, ea cu mâinile încrucişate strâns la pieptul ei osos.

Familia Abramov. Supravieţuiseră scotocind prin gunoaie, instalând baraje cu domnul Vida şi ceilalţi vecini în timp ce lumea se destrăma în jurul lor, imigranţi din clasa muncitoare, concepuţi de un Dumnezeu furios pentru calamităţi având întocmai această magnitudine. Cum aş fi putut să mă îndoiesc de tenacitatea cu care se vor agăţa de viaţă? Conform mesajelor stresante pe care mi le-au trimis pe GlobalTeens imediat după ce am terminat de verbalizat, nivelul de siguranţă în Westbury era relativ normal, dar farmacia fusese jefuită, iar supermarketul Waldbaum's, bine păzit, nu mai avea Tagamet, medicamentul pe care-l lua tata împotriva arsurilor la stomac şi a ulcerului său peptic cronic. Aşa că am rămas plăcut surprins când am primit un bilet, un *bilet scris de mână*, de la Joshie:

> Rhesus! Fii un fiu bun şi du-te să-ţi vizitezi părinţii. Luni îţi trimit nişte oameni pentru pază şi protecţie de la Wapachung să aibă grijă de tine. Te vor escorta până la Long Island. Ţine-te departe de carnea aia rusească fiartă! Şi nu exagera cu entuziasmul, da? Sunt cu ochii pe nivelul tău de epinefrină ca un şoim.

Am fost întâmpinat în faţa sinagogii Servicii Post-Umane de două jeepuri Hyundai Persimmon blindate, cu o armă enormă montată pe capotă, probabil rămăşiţe din aventura noastră nefericită din Venezuela. Şeful expediţiei noastre părea să fie tot din Venezuela, un anume maior J.M. Palatino de la Wapachung Contingency, un bărbat mic, dar puternic, care mirosea a apă de colonie burgheză şi a cai. M-a privit cu ochi de profesionist, a conchis rapid că eram firav şi că aveam nevoie de protecţie, s-a pus în

poziţie de drepţi şi şi-a prezentat echipa formată din doi tineri înarmaţi, ambii rămăşiţe ale Gărzii Naţionale din Nebraska, unul dintre ei fără jumătatea mai bună a mâinii.

— Iată care este planul, a spus Palatino. O vom lua pe arterele principale, sperând că nu vom întâmpina ostilităţi pe parcurs. Mă refer la I-495, vechea autostradă Long Island Expressway. Nu ne aşteptăm la prea multe probleme aici. Apoi o luăm pe Northern şi Wantagh Parkways. Asta ar putea fi mai complicat, în funcţie de cine e la conducere în acel moment al zilei.

— Credeam că noi suntem, am spus.

— Încă mai sunt activităţi sporadice ale inamicilor-combatanţi dincolo de Little Neck. Căpeteniile războinice din Nassau se luptă cu căpeteniile războinice din Suffolk. Chestii etnice. Salvadorieni. Guatemalezi. *Nigerieni*. Trebuie să înaintăm cu atenţie. Oricum, suntem înarmaţi până în dinţi, aşa că nu vă faceţi griji. Avem o mitralieră grea M2 Browning de calibrul 50 pe vehiculul principal şi câte un AT4 antitanc pe ambele. Nu se poate apropia nimeni de noi. Conform calculelor, vom fi în Westbury la ora 14.

— Ne ia trei ore să parcurgem 50 de kilometri?

— Nu eu am creat lumea asta, domnule, a răspuns Palatino. Eu sunt aici doar pentru a vă asigura o călătorie în siguranţă. Avem sendvişuri Oslo Delight pentru dumneavoastră în spate. Vă place gemul de afine? Poftă bună!

La intrarea pe autostradă, trupele Wapachung verificau maşinile de arme şi marfă de contrabandă, dând de pământ cu bărbaţi la 5 jiao ghinionişti, împungându-i cu armele. Toată scena era ciudat de liniştită şi de metodică, amintindu-mi de trecutul care mi se părea deopotrivă şi apropiat, dar şi foarte îndepărtat.

— Se comportă la fel ca Autoritatea Americană pentru Restaurare, i-am spus maiorului. Nu s-a schimbat nimic în afară de uniforme.

— Nu poţi desfiinţa o forţă peste noapte, a răspuns Palatino. Am avea o situaţie ca cea din Missouri.

— Ce se întâmplă în Missouri? am întrebat.

A fluturat din mână într-un gest care zicea *mai bine să nu ştii*. Am lăsat în urmă Manhattanul, am trecut de LeFrak, un oraş urât care parcă suferea de gigantism, o adunătură de clădiri care, cu rândurile lor de balcoane la ambele capete, semănau cu nişte acordeoane acoperite de funingine. Aceste locuinţe sociale erau pline de imigranţi ruşi; părinţii mei crezuseră întotdeauna că vom sfârşi direct la LeFrak dacă mai coboram o treaptă pe scara socială, şi că acolo, potrivit mamei mele, vom fi ucişi cu toţii. Mare clarvăzătoare, Galea Abramov.

Zona complexului LeFrak era plină de corturi improvizate. Oamenii stăteau întinşi pe saltele aşternute pe un pasaj pietonal. În aer se simţea un miros acru de carne stricată la grătar. Trecuţi de oraşul LeFrak („Trăieşte un pic mai bine” spune mottoul său sincer, de mijloc de secol XX), partea dinspre Manhattan a autostrăzii Long Island Expressway a devenit o încâlceală nesfârşită de maşini care ocoleau încet bărbaţii, femeile şi copiii de toate naţiile şi culorile posibile care-şi cărau supuşi bunurile în valize şi cărucioare de cumpărături.

— Mulţi oameni se îndreaptă spre vest, a spus Palatino, în timp ce ne târam înainte pe lângă un cârd de maşini sărace aparţinând celor din clasa de mijloc, Samsung Santa Monica şi altele asemenea, cu copii şi mame înghesuite unii peste alţii în spate. Cu cât mai aproape de oraş, cu atât mai bine. Chiar dacă trebuie să munceşti pe 5 jiao pe oră. Munca-i muncă.

— Unde locuiţi? l-am întrebat pe Palatino.

— Şaizeci şi opt colţ cu Lex.

— Frumoasă zonă, am spus. Aproape de parc.

— Copiii mei adoră grădina zoologică. Cei de la Wapachung o să ne aducă un panda.

Auzisem de asta.

Trei ore mai târziu, mergeam pe Old Country Road, dincolo de Champs-Élysées din Westbury, pe lângă Payless ShoeSource, Petco, Starbucks, nişte fantome Retail, majoritatea închise. O mulţime de potenţiali consumatori încă se aduna în jurul magazinului 99¢ Paradise. Mirosul de canalizare şi o ceaţă maronie sălbatică se infiltrau prin ferestre, dar se auzeau şi râsete puternice şi stridente de oameni care strigau prieteneşte unii la alţii pe stradă. În mod ciudat, am avut sentimentul că Westbury – zonă suburbană cu oamenii săi din clasa muncitorească şi de mijloc, salvadorienii şi asiaticii din sud-est şi alţii ca ei – reprezenta ceea ce era New York City pe vremea când încă era un loc adevărat. Pe Old Country Road atmosfera avea ceva minunat, oameni care se învârteau de colo-colo, făcând comerţ, mâncând papusa, băieţi şi fete mai mult dezbrăcaţi, care verbalizau drăgăstos unii cu ceilalţi.

— Menţin un nivel destul de bun de securitate, a comentat Palatino. Băieţii buni sunt înarmaţi cum se cuvine şi şi-au distribuit activele în mod strategic.

Habar n-aveam despre ce naiba vorbea.

Am ieşit de pe artera comercială şi ne-am înfipt în tihna rezidenţială de pe Washington Avenue. În ciuda liniştii care domina strada unde locuiau ai mei, m-am pomenit îngrijorat de un panou pe care scria „Zonă copii surzi”. Am încercat să-mi amintesc dacă era vreun copil surd în cartier pe vremea când stăteam în Westbury, dar nu mi-a venit în minte nicio creatură cu aceste caracteristici. Cine era acest copil surd şi ce fel de viitor îl putea aştepta în zilele noastre?

Ne-am apropiat de casa părinţilor mei. Steagurile uriaşe, al Statelor Unite ale Americii şi al SecurityState Israel, încă fluturau cu încăpăţânare la locul lor. Îngrămădiţi în spatele uşii, i-am văzut pe soţii Abramov sprijiniţi unul de celălalt. Preţ de o secundă au părut a fi un singur Abramov, căci, deşi mama era delicată şi drăguţă, iar tata nu, parcă luaseră formă de gemeni, ca şi cum unul ar fi fost reflecţia celuilalt. Ce se întâmplase în ultimele câteva luni nu era clar. Îmbătrâniseră, încărunţiseră, dar, mai ales, parcă din fiecare dintre ei fusese îndepărtată chirurgical câte o bucată, lăsând în loc o transparenţă tulbure. Când m-am apropiat de ei cu braţele întinse, cu medicamentul pentru ulcer, Tagamet, şi alte bunătăţi în sacoşa care mi se lovea de şold, am văzut cum o parte din acea transparenţă se umplea; am văzut cum pe chipurile încremenite îşi face loc bucuria că supravieţuisem, că eram acolo, fizic, legătura mea de neşters cu ei, uimirea că stăteam în faţa lor, durerea, ruşinea ascunse că puteau face mai puţin pentru mine decât puteam eu pentru ei.

Eram împresuraţi unul de elementele celuilalt: neprihănirea mamei mele, moscurile nealterate ale tatălui meu şi mirosul meu, de tinereţe în declin şi de urbanitate trecătoare. Nu-mi amintesc să ne fi dezvăluit ceva – sau totul – unul altuia pe hol, dar după ce mama a îndeplinit ritualul învelirii canapelei din sufragerie cu folie de plastic, să nu i-o pătez de Manhattan, tata a dat drumul curiozităţilor sale sincere:

— *Nu, rasskaji*. („Deci ia, spune-mi.”)

Le-am povestit cât am putut de mult despre ce se întâmplase în ultimele două luni, evitând să vorbesc despre moartea lui Noah (mama mea se bucurase atât de mult să întâlnească „un băiat evreu atât de chipeş” la ceremonia de absolvire de la NYU), subliniind, în schimb, cât de bine ne descurcam eu şi Eunice şi cum încă aveam

1 190 000 de yuani în bancă. Mama a ascultat cu atenţie, a suspinat şi s-a apucat să pregătească o salată de sfeclă. Când l-am întrebat pe tata cum a fost pentru ei, a dat drumul la FoxLiberty-Prime, care transmitea deliberările din knessetul israelian, cu Rubenstein, care încă deţinea – cu numele – funcţia de Secretar al Apărării al acestei entităţi în care se transforma ţara, ţinând prelegeri în faţa parlamentului de ortodocşi cu privire la modalităţile de combatere a islamo-fascismului, bărbaţii în negru dând din cap aprobator, unii privind în gol în spaţiul sacru, în timp ce se jucau cu sticlele de apă minerală din faţa lor. Pe celălalt ecran, FoxLiberty-Ultra – de unde naiba mai transmiteau ăştia? – se vedeau trei bărbaţi albi şi urâţi, care ţipau din toate direcţiile la un bărbat negru şi simpatic, în vreme ce între ei zburau cuvintele „căsătoria dintre persoanele homosexuale din New York”.

Arătând spre FoxLiberty-Ultra, tatăl meu a întrebat:

— E adevărat că îi lasă pe *gomiki* să se căsătorească în New York?

Mama a apărut ca o săgeată din bucătărie, cu o farfurie de salată de sfeclă în mână.

— Ce? Ce-ai zis? Îi lasă pe *gomiki* să se căsătorească acum?

— Întoarce-te la bucătărie, Galea! i-a strigat tata cu obişnuita sa vitalitate deprimată. Vorbesc cu băiatul meu!

Am mărturisit că nu ştiam ce se întâmplă în oraşul unde locuiam în ce priveşte căsătoria dintre persoanele homosexuale şi că acum aveam alte griji, dar tata a ţinut să-mi împărtăşească mai multe opinii pe această temă.

— Domnul Vida, a zis, arătând în direcţia vecinului său indian, crede că *gomiki* sunt cele mai dezgustătoare creaturi din lume şi că ar trebui să fie castraţi şi împuşcaţi. Dar eu nu sunt sigur. Se spune, *naprimer* [„de exemplu”], că faimosul compozitor rus Ceaikovski era *gomik*. Că *on*

soblaznil [„a corupt”] băieţi tineri şi chiar pe fiul ţarului în persoană! Şi că a murit fiindcă ţarul a făcut presiuni asupra lui să se sinucidă. Poate că este adevărat, poate că nu este.

Tata a oftat, ducându-şi o mână la faţă. Ochii lui căprui şi obosiţi erau marcaţi de o tristeţe pe care o mai văzusem o singură dată – la înmormântarea bunicii mele, când scosese un urlet de o provenienţă complet necunoscută, atât de animalică, încât am crezut că venea din pădurea care se învecina cu cimitirul evreiesc.

— Dar pentru mine, a continuat, respirând cu dificultate, nu contează. Vezi tu, unui geniu ca Ceaikovski i-aş putea ierta orice, *orice*!

Braţul tatei era încă în jurul umerilor mei, ţintuindu-mă în loc, făcându-mă al său. Habar nu aveam despre ce vorbea. O parte din mine, nedumerită, voia să spună: „Tată, un jeep blindat păzeşte magazinul 99¢ de pe Old Country Road şi tu vorbeşti despre *gomiki*?” Dar mi-am ţinut gura. Ce folos dacă vorbeam?

Am simţit tristeţea care plutea în toate direcţiile în această casă, tristeţe pentru el, pentru ei, pentru noi trei – mama, tata, Lenny.

— Ceaikovski, a spus tata, fiecare silabă grea stârnind o durere nemăsurată în vocea sa profundă de bariton.

A ridicat mâna în aer cu o mişcare de dirijor, poate din deprimanta Simfonie nr. 6. Piotr Ilici Ceaikovski, a continuat, pierdut în veneraţia pentru compozitorul homosexual. Mi-a adus atât de multă bucurie, a adăugat.

Până m-a chemat mama jos, la cină – după ce luasem o pauză la etaj, unde am observat că eseul tatălui meu despre „Bucuria de a juca baschet” fusese înlocuit cu un poster strălucitor al fortăreţei Masada –, eram aproape în lacrimi. De obicei, masa era acoperită pe toată suprafaţa cu carne şi peşte, însă azi era aproape goală – doar salată

de sfeclă, roşii şi ardei din grădină, o farfurie de ciuperci marinate şi câteva felii de pâine suspect de albă.

Mama mi-a remarcat amărăciunea.

— Nu se găseşte marfă la Waldbaum’s şi oricum ne este frică de Stâlpii de Credit, a zis. Dacă mai funcţionează încă? Dacă încearcă să ne deporteze? Uneori, domnul Vida ne ia cu el cu camionul, altfel este foarte greu să găsim mâncare.

Şi atunci mi s-a arătat un alt fel de adevăr, amintindu-mi cât de egoist eram, cât de supărat fusesem tot timpul pe familia Abramov şi pe modul lor complicat de a-şi ţine gospodăria. Transparenţa pe care o observasem mai devreme la părinţii mei, modul în care se contopeau unul cu celălalt, le observasem doar pentru că le privisem cu atenţie trupul şi mişcările atrofiate.

Părinţii mei sufereau de foame.

Am intrat în bucătărie şi am verificat cămara aproape goală: cartofi din grădina din spate, ardei la conservă, ciuperci marinate, patru felii de pâine albă mucegăită, două cutii ruginite de ceva ce semăna a cod bulgăresc la conservă.

— E teribil, le-am spus. Avem jeepurile aici. Haide să vă duc măcar la Waldbaum’s.

— Nu, nu! au strigat la unison.

— Stai jos, a zis tata. Avem salată de sfeclă. Avem pâine şi ciuperci. Ai adus Tagamet. Ce altceva să ne mai trebuiască? Suntem oameni bătrâni. Curând, vom muri şi vom fi daţi uitării.

Ştiau exact ce să spună. Fusese ca un pumn direct în stomac, sau, cel puţin, aşa mi se părea mie, pentru că acum îmi apăsam burta relativ plină, simţind cum îngrijorarea mi se prelingea prin aparatul digestiv.

— Mergem la Waldbaum’s, am spus.

Am ridicat mâna, blocându-le protestele lipsite de convingere. Vorbeşte fiul cel hotărât.

— Nici nu încape vorbă. Aveţi nevoie de mâncare.

Ne-am înghesuit într-un jeep, lăsând celuilalt rolul de escortă din plumb, cu oamenii lui Palatino ţintind armele spre o gaşcă de răufăcători strânşi în jurul a ceea ce odată fusese restaurantul Friendly's, dar acum, se pare, devenise sediul unei miliţii locale. Aşa să fi arătat şi Rusia după prăbuşirea Uniunii Sovietice? Am încercat, fără succes, să văd ţara din jurul meu nu doar prin ochii tatălui meu, ci şi prin ochii *trecutului* său. Am vrut să fiu, împreună cu el, parte dintr-un ciclu important, un altfel de ciclu, diferit de cel al naşterii şi al morţii.

În timp ce mama scria cu grijă o listă cu proviziile de care aveau nevoie, tata îmi povestea un vis recent de-al său. Câţiva ingineri chinezi – „porcini pitici cu ochi migdalaţi" – de la laboratorul unde lucra îl acuzau că în timpul turelor sale de dimineaţă eliberase radiaţii în atmosferă, că aproape îl arestaseră, dar i se dăduse drumul când două femei de serviciu rusoaice, sosite din Vladivostok, au indicat drept culpabili pentru scurgerea de radiaţii nişte indieni.

— Când mă trezesc, îmi sângerează buza de frică, a încheiat el, cu părul cărunt încă tremurând din pricina amintirii.

— Se zice că visele au adesea înţelesuri secrete, am răspuns.

— Ştiu, ştiu, a zis, dând din mână în aer, respingând ideea. Psihologie.

L-am bătut pe genunchi în semn de alinare. Purta blugi, nişte adidaşi Reebok vechi pe care i-i lăsasem moştenire eu, un tricou Ocean Pacific cu o poză decolorată cu nişte tineri surferi din sudul Californiei care-şi etalau plăcile (tot din colecţia pentru adolescenţi Lenny Abramov) şi nişte

ochelari de soare din plastic cu lentilele pătate de ulei, cred. Arăta, în felul său, magnific. Ultimul american în viaţă.

Am intrat în centrul comercial în care se afla supermarketul Waldbaum's, înghesuit între un salon de manichiură şi un fost restaurant de sushi care acum vindea „APĂ DIN LOC CURAT, 3,5 LITRI = 4 YUANI, VENIŢI CU BIDON DE ACASĂ". Când jeepul s-a oprit direct la uşa magazinului Waldbaum's, părinţii mei m-au privit cu mare mândrie – iată, aveam grijă de ei, onorându-i, în sfârşit, ca un fiu bun. Abia m-am abţinut să nu mă arunc la gâtul lor în semn de recunoştinţă. Priviţi ce familie fericită!

Înăuntrul supermarketului în culori crem şi maroniu, luminile fuseseră stinse pentru a crea un mediu de cumpărături şi mai trist decât cel pe care mi-l aminteam, din perioada de glorie a magazinelor Waldbaum's, deşi prin sistemul de sunet încă o difuzau pe Enya, care cânta despre vuietul fluviului Orinoco şi despre posibilitatea, formulată cu cruzime, de a naviga spre depărtări. M-a impresionat în aceeaşi măsură un rând de fotografii vechi care îi înfăţişau pe managerii produselor şi delicateselor din anii de mult apuşi, o combinaţie în stil Westbury de sud-asiatici şi hispanici, sub sloganul fascist „Dacă este bun pentru tine, este bun şi pentru Waldbaum's". Tatăl meu m-a dus să văd raftul gol unde înainte se ţineau pastilele Tagamet.

— *Pozorno* („Ruşinos"), a zis. Nu-i mai pasă nimănui de bolnavi şi de bătrâni.

Mama stătea pe culoarul de produse de patiserie, alături de o italiancă bătrână, adâncită într-un monolog furios despre combinaţia de prăjituri Mix-n-Match, cu unt şi pandişpan, care avea un preţ exorbitant de 18 yuani.

— Hai să luăm prăjiturile, mamă, am spus, ştiind bine că poftea la dulciuri. Plătesc eu totul.

— Nu, Lionicika, spuse ea. Trebuie să economiseşti pentru viitorul tău. Şi pentru Eunice, nu uita. Haide măcar să vedem dacă are bulina roşie specială.

— Hai să vedem dacă au mai rămas produse proaspete, am spus. Trebuie să mâncaţi sănătos. Fără arome artificiale şi fără E-uri. Altfel, nici cu tot Tagamet-ul din lume nu scapă tata de dureri.

Dar produsele proaspete erau puţine; cele mai multe dintre produsele bune fuseseră redirecţionate de mult către New York. Ne-am umplut cărucioarele cu recipiente de 0,80 kg de biluţe de brânză (la ofertă specială cu bulină roşie, plus 20% reducere) şi sifon cât pentru o viaţă întreagă, mult mai ieftin decât „apa din loc curat” de 4 yuani pe care o vindeau la restaurantul de sushi. Mi-am plimbat căruciorul în sus şi în jos pe fiecare culoar. Acvariul pentru homari („Mai proaspeţi de-atât şi ar fi vii!”) nu numai că era gol, ci îi lipsea şi o parte din sticlă. La raionul de articole pentru curăţenie, mama a cumpărat mai multe mopuri şi mături, iar eu am luat nişte pâine integrală decentă de la brutărie şi am cumpărat 5 kilograme de piept de curcan slab pentru tata.

— Fă-ţi un sendviş cu roşii proaspete din grădină, piept de curcan şi pâine integrală, i-am spus. Muştar, nu maioneză, pentru că are mai puţin colesterol.

— Mulţumesc, *sînocek* („băieţelul meu”), a spus tata.

— *Zabotişsia tî o nas* („Ne porţi de grijă”), a spus şi mama, lăcrimând puţin în timp ce mângâia ciuful unui mop nou.

Am roşit şi am privit în altă parte, dorindu-mi dragostea lor, dar, totodată, având grijă să nu mă apropii prea mult de ei, pentru că nu voiam să fiu rănit din nou. Pentru că acolo de unde provin părinţii mei, să te deschizi poate însemna slăbiciune, o invitaţie la atac. Dacă te laşi cuprins

în îmbrăţişarea lor, s-ar putea să nu mai găseşti cale de ieşire.

Am plătit peste 300 de yuani la singura casă de marcat care mai funcţiona şi l-am ajutat pe tata să încarce bagajele în jeep. Pe când ne pregăteam să ne întoarcem acasă la ei, dinspre nord s-a auzit un zgomot puternic de explozie. Oamenii lui Palatino şi-au îndreptat armele spre cerul perfect albastru. Tata a apucat-o pe mama şi-a strâns-o în braţe, ca un bărbat adevărat.

— Nigerienii, a zis, arătând spre comitatul Suffolk. Nu-ţi face griji, Galea. I-am bătut pe terenul de baschet, îi batem şi acum. Îi omor cu mâinile astea două.

Ne-a arătat mâinile mici şi puternice care se îndeletniceau cu aruncatul de mingi la coş, marţea şi joia.

— De ce dă toată lumea vina pe nigerieni? am izbucnit eu. Câţi nigerieni sunt pe partea asta a oceanului?

Tata a râs, a ridicat mâna şi m-a mângâiat pe păr.

— I-auziţi-l pe micul nostru liberal, a făcut, cu acea voce bubuitoare şi familiară ca pe Fox-Ultra. Te pomeneşti că o fi şi el un social-democrat?

Mama i s-a alăturat, râzând la rândul ei, clătinând din cap la prostiile pe care le debitam. S-a apropiat, cuprinzându-mi
capul cu ambele mâini, apoi m-a sărutat umed pe frunte.

— Eşti? mi-a strigat pe un ton prefăcut de serios. Eşti social-democrat, Lionka?

— De ce n-o-ntrebi pe Nettie Fine? am spus cu voce tare, în engleză. Nu mai ştiu nimic de ea. Nici după ce äppärätele au început iar să funcţioneze. De ce nu-l întrebi pe Rubenstein al tău? S-a descurcat atât de bine cu tine, încât ţi-ai pierdut toate economiile şi pensia, şi-acum ţi-e frică să treci pe lângă un Stâlp de Credit. Când zice că „barca e plină” se referă la tine, ştiai asta?

Tata m-a privit întrebător şi-apoi a chicotit. Mama a tăcut. Mi-am impus să mă calmez. Ce rost avea? În realitate, părinţilor mei le era frică. Iar mie mi-era frică pentru ei. După o cină sărăcăcioasă în familie, pe bază de piept de curcan, salată de sfeclă şi pufuleţi cu brânză, am petrecut o noapte agitată şi fără sex în dormitorul imaculat de la parter, care mirosea a mere, rufe curate şi orice altă formă de manifestare a atenţiei mamei. Mă simţeam singur şi am încercat să o sun pe Eunice, dar nu mi-a răspuns, ceea ce era ciudat. Am intrat pe GlobalTracking să văd pe unde fusese pe parcursul zilei: imediat după ce am plecat, se îndreptase spre Galeriile Retail din Union Square, apoi a continuat spre Upper West Side, unde semnalul ei a dispărut, pur şi simplu. Ce naiba făcea în Upper West Side? Era atât de nebună încât să încerce să treacă în Fort Lee peste podul George Washington să-şi vadă familia? M-a cuprins o îngrijorare acută şi chiar m-am gândit să îl iau pe Palatino şi să mă întorc în oraş.

Dar nu puteam să le refuz părinţilor mei o vizită completă. Dimineaţa erau acolo, aşteptându-mă pe hol cu aceleaşi zâmbete îngrijorate şi supuse, care timp de o jumătate de viaţă le asiguraseră un trai în America, privindu-mă ca şi cum nimeni şi nimic altceva nu ar fi existat pe lume. Familia Abramov. Obosiţi şi bătrâni, nepotriviţi din punct de vedere romantic, plini până la refuz de ură importată şi ură autohtonă, patrioţi ai unei ţări care nu mai exista, iubitori de curăţenie şi de economisit, părinţi acceptabili ai unui singur copil, proprietari de trupuri dificile şi neloiale (mâini scorojite de la detergenţi industriali şi încleştate de la sindromul tunelului carpian), monarhi ai anxietăţii, prinţi ai unui tărâm de o cruzime de nedescris, Mama şi Tata, Tata şi Mama, *na vsegda, na vsegda, na vsegda, na vsegda,* pentru totdeauna. Nu, nu-mi pierdusem capacitatea de a-

mi păsa – neîncetat, morbid, instinctiv, contraproductiv – de oamenii care făcuseră din mine dezastrul cunoscut sub numele de Lenny Abramov.

Cine eram eu? Un social-democrat? Poate. Un liberal, ce-o mai fi însemnând şi asta? Poate. Dar în definitiv – la sfârşitul curcubeului sfâşiat, la sfârşitul zilei, la sfârşitul imperiului –, un pic mai mult decât fiul părinţilor mei.

CUM SĂ-I SPUNEM LUI LENNY?

DIN CONTUL GLOBALTEENS AL LUI EUNICE PARK

13 OCTOMBRIE

GOLDMANN-FOREVER CĂTRE EUNI-TARD:

Bună dimineaţa, scumpa mea, iubirea mea, viaţa mea. M-am distrat nemaipomenit ieri, a fost aşa frumos, încât nu-mi vine să cred că a venit weekendul şi trebuie să te predau micului nostru prieten. Număr cele 52,3 ore până când te voi revedea şi nu ştiu ce să fac cu mine! Fără tine, mă simt complet ca un leopard fără ghearele sale. Lucrez la toate chestiile de care mi-ai spus. Trebuie să-mi îmbunătăţesc aspectul braţelor în comparaţie cu restul corpului, sunt cele mai greu de reparat în unele privinţe, tonusul muscular pierdut etc.

Şi iartă-mă dacă nu mă descurc prea bine. Trebuie să-mi găsesc un ritm nou pentru inimă. Ştii, din punct de vedere genetic, nu am fost tocmai norocos în sensul ăsta. Indienii mi-au spus că în următorii doi ani îmi vor extirpa complet inima. Un muşchi inutil. Proiectat aiurea. Acesta este marele proiect de anul acesta la Servicii Post-Umane, vom învăţa sângele să se ducă exact unde trebuie, la viteza la care trebuie, şi apoi îl vom lăsa să circule singur. O să fiu lipsit de inimă. Hahaha.

Howard Shu (apropo, te salută) a făcut o mulţime de cercetări şi cred că a găsit ceva. Trebuie să le oferim părinţilor tăi un grad mai bun de creditare, ca să nu fie doar nişte imigranţi americani obişnuiţi cu Credit mic. Documentele norvegiene sunt greu de obţinut, dar

există un paşaport chinezesc pentru străini, „Lao Wai”, care îţi oferă cam aceleaşi privilegii, poţi chiar să părăseşti New Yorkul şase din douăsprezece luni pe an. Încearcă să-l califice pe tatăl tău drept personal esenţial, în New York încă nu au fost create cotele pentru ortopezi. Noul plan al FMI este foarte metodic în ceea ce priveşte ocupaţiile. Problema este că, pentru a se califica, tatăl tău va trebui să aibă o adresă în New York, fie în Manhattan, fie în Brownstone Brooklyn, iar cele mai ieftine locuinţe non-triplex din Carroll Garroll Dens costă în jur de 750 000 de yuani. Aşa că propun să cumpăr o casă pentru familia ta, iar dacă tatăl tău va câştiga vreodată destui bani, mi-i va putea înapoia. Putem obţine o viză de student pentru Sally, iar eu te iau la mine în spaţiu, în calitate de bunic. Ca să spunem aşa. Ha ha. Oricum, este o investiţie bună şi nu mă deranjează s-o fac, pentru că te iubesc. Ştiu că urăşti când îţi citeşte Lenny şi eu detest să citesc, dar un vechi poet, Walt Whitman, a scris un vers grozav: „Eşti tu noul meu destin?” Mă gândeam la asta tot timpul mergând pe străzile din Manhattan, dar nu mă mai gândesc, pentru că acum te am pe tine.

Voiam să discutăm despre ceva, deşi nu aş vrea să fiu indiscret. Ştiu că tu îţi doreşti ca familia ta să fie în siguranţă, dar eşti sigură că-l vrei pe tatăl tău aici, atât de aproape de tine şi de sora ta?

Poate că sunt de modă veche, dar când povesteşti cum intră în duş peste Sally sau despre cum l-ai văzut trăgând-o pe mama ta de păr jos din pat, ei bine, cred că unii oameni ar numi asta abuz fizic şi psihologic. Ştiu că sunt implicaţi şi factori culturali, vreau doar ca tu şi sora ta să fiţi protejate împotriva unui bărbat care, evident, nu-şi poate controla comportamentul şi care ar trebui să fie supravegheat şi să ia medicamente. Una e să nu ai noţiunea de limită, dar violenţa pare să contravină chiar şi legilor esenţiale din China, ca să nu mai vorbim de rahaturile scandinave hippie pe care le aplică norvegienii. Sper că te vei muta în curând la mine (sau putem lua o locuinţă mai mare, dacă aici simţi că te sufoci), apoi mă voi asigura că nimeni nu te va mai atinge sau răni vreodată.

Bine, micul meu pinguin imperial, se pare că voi lucra tot week-endul, mai multe chestii interne de la Staatling, dar la fiecare al şaptelea minut mă uit în sus la tavan sau în jos la podea şi îmi imaginez chipul tău deschis şi sincer şi mă simt senin şi îndrăgostit până peste cap de tine.

DE LA EUNI-TARD CĂTRE EUNI-TARD:

Scriu asta pentru mine. Într-o zi vreau să privesc înapoi la această zi şi să fiu împăcată cu ceea ce urmează să fac.

Toată viaţa mea am avut îndoieli. Dar acum nu-mi mai pot permite. Ştiu că sunt prea tânără să fiu obligată să iau o asemenea decizie, dar lucrurile sunt cum sunt.

Uneori mi-e dor de Italia. Mi-e dor să fiu o străină, să nu fiu legată de nimeni. E posibil ca în curând America să dispară de tot, dar eu nu am fost niciodată o americancă adevărată. Totul a fost o prefăcătorie. Am fost întotdeauna o fată coreeană dintr-o familie coreeană, care trăieşte după reguli coreene, şi sunt mândră de tot ce înseamnă asta. Înseamnă că, spre deosebire de mulţi oameni din jurul meu, eu ştiu cine sunt.

Profesoara Margaux de la cursul de Asertivitate spunea: „Ai voie să fii fericită, Eunice.” Ce idee stupidă. Tipic americană. De fiecare dată când, în camera mea de cămin, cochetam cu ideea de a mă sinucide, mă gândeam la ceea ce a spus profesoara Margaux şi începeam să urlu de râs. Ai VOIE să fii fericită. Ha! Lenny îl citează mereu pe un psihiatru, Froid, care spunea că tot ce putem face este să transformăm toată nefericirea noastră nebună, toate porcăriile părinţilor noştri, într-o nefericire banală. Mă bag!

Aşa mă simt când mă trezesc alături de Joshie. Dar mă trece şi un fior mic. Exersam nişte tuşe cu dl. Cohen şi nu-mi venea să cred ce concentrat era chipul lui Joshie. Cum îi atârna buza de jos, ca unui băieţel, şi respira foarte atent, ca şi cum nu exista nimic mai important pe lume decât pensula din mâna lui. Să fii capabil să te eliberezi de toate şi să te concentrezi la ceva din exteriorul fiinţei tale mi se pare o dovadă de putere. Cred că Joshie a avut o mulţime de privilegii în viaţa lui şi ştie ce să facă cu ele.

Apoi a observat că mă uitam la el şi a zâmbit ca un copil mic, şi-a tras buza înăuntru şi a încercat să pară de vârsta lui, ceea ce nu cred că mai poate. Şi-atunci m-am gândit: „Bine, o să-l părăsesc pe Lenny şi o să-mi petrec viaţa trezindu-mă lângă Joshie, eu îmbătrânind în fiecare zi în timp ce el întinereşte.” Aşa mi se pare corect. E ca o pedeapsă pentru mine. Dimineaţa, după-amiaza, noaptea, sex, cină, cumpărături, orice am face, nu simt că-mi pierd interesul pentru Joshie, dar nici contrariul. Tot ce vreau este să desenăm împreună şi să-i ascult respiraţia calmă, atât de calmă. Are nişte papuci vechi pe care îi ţine perfect aranjaţi lângă pat, ca să-şi poată strecura picioarele în ei la prima oră a dimineţii, dar sunt prea mari. Umblă în ei cu mers legănat, de om bătrân. Şi asta e ceva ce pot schimba. Pe el îl pot schimba. Sunt aşa bucuroasă că acceptă criticile. Primul lucru pe care

TREBUIE să îl fac este să îi iau nişte papuci noi. Cu Joshie bănuiesc că sunt un fel de versiune norocoasă a mamei mele. Aşa cum a spus Froid, o nefericire banală.

Lenny. Oare mă va ierta vreodată?

Uneori mă simt ca un coş de gunoi, cu toate aceste lucruri care trec prin mine de la o persoană la alta, dragoste, ură, seducţie, atracţie, repulsie, toate. Mi-aş dori să fiu mai puternică şi mai sigură de mine ca să-mi pot petrece cu adevărat viaţa cu un tip ca Lenny. Pentru că el are o putere diferită de cea a lui Joshie. Are puterea braţelor sale tandre de ton. Are puterea de a-şi băga nasul în părul meu şi de a-l numi acasă. Are puterea de a plânge când îi fac o felaţie. Cine ESTE Lenny? Cine FACE lucrurile astea? Cine se va mai deschide vreodată aşa cu mine? Nimeni. Pentru că este prea periculos. Lenny este un om periculos. Joshie este mai puternic, dar Lenny este mult mai periculos.

Tot ce am vrut să fac a fost să-i oblig pe părinţii mei să-şi asume răspunderea pentru faptul că m-au distrus. Am vrut să admită că au greşit. Dar pentru mine asta nu mai contează acum.

Nefericire banală, aşa cum spunea doctorul, dar şi responsabilitate banală.

Nu mai pot fi doar o fetiţă abuzată. Trebuie să fiu mai puternică decât tata, mai puternică decât Sally, mai puternică decât mami.

Îmi pare rău, Lenny.

Te iubesc.

EUNI-TARD CĂTRE GOLDMANN-FOREVER:

Ce harnic eşti iubitule, ca o furnicuţă. Mă excită când munceşti atât de mult, Joshie. Nu este nimic mai sexy decât un bărbat muncitor, aşa am fost crescută, iar aceasta este o latură a părinţilor mei de care NU mi-e ruşine. Mă încearcă atât de multe emoţii în clipa asta. Nu doar recunoştinţă pentru ce ai făcut pentru familia mea, ci şi o dragoste profundă, profundă. Întrebi dacă eu sunt noul tău destin? Da, sunt, Joshie. Uneori văd pe stradă femei şi bărbaţi frumoşi, dar sunt frumoşi într-un mod prea evident. Pe când tu eşti exact cum trebuie. Nu-ţi face griji pentru sex, scumpule. Nu am vreun apetit sexual monstruos. Să te ţin în braţe, să fac duş cu tine, să te spăl cu o lavetă, să-ţi aleg hainele de îmbrăcat, să te îmbrăţişez pe canapea, să facem clătite fără grăsimi, cu fructe de pădure, acestea sunt cele mai satisfăcătoare lucruri pe care le-am făcut vreodată cu cineva. Simplul fapt de a fi în aceeaşi cameră cu tine este excitant. Mi-e atât de dor de tine. NU ai braţe de om bătrân. Eşti mult mai puternic decât Lenny şi ai buze atât

de moi şi de frumoase. Tot ce vreau să faci este să-ţi menţii gâtul în formă, pentru că vei pune gura acolo jos foarte des! Hahaha.

Referitor la părinţii mei, uneori am impresia că îţi spun prea multe. Ştiu că e numai vina mea, mereu simt nevoia să mă destăinui oamenilor pe care îi iubesc. Să mă descarc povestind despre viaţa mea este singurul lucru care mă împiedică să îmi petrec ziua cu capul în frigider, să-mi crească şi mai mult fundul ăsta gras. Mă întreb dacă e corect faţă de ei şi faţă de tine să vorbesc despre lucrurile care ni s-au întâmplat mie, lui Sally şi mamei. Au fost şi vremuri bune, să ştii. Când eram în Tompkins Park, chiar înainte de Ruptură, tata m-a întrebat ce mai fac. Ştiu că în adâncul sufletului e o persoană bună, doar că a avut o viaţă grea şi asta mă întristează. Uneori, când mi-e dor de tine, mă întristez în acelaşi fel, ca şi cum toată viaţa mea m-aş fi grăbit spre tine şi abia aştept să fim împreună.

Tocmai urmăream o transmisiune cu un jamaican deportat din New York care plângea, toată familia lui era în lacrimi, iar el îi spunea fiicei sale că se va întoarce şi că e mai bine pentru ei să rămână în oraş şi să fie în siguranţă. Am crezut că o să izbucnesc şi eu în lacrimi. Ţi-am spus că făceam voluntariat la un adăpost din Roma pentru femei albaneze, victime ale traficului de persoane? Mi-aş dori să nu trebuiască să deportăm pe nimeni. Şi nu-mi vine să cred că ai spus că ne vor da afară din cooperative. Lenny a investit atât de mulţi bani în acest apartament şi are atât de multe cărţi. Şi ce se va întâmpla cu bătrânii? Unde o să îi ducă? Vor muri. Tu poţi face ceva, iubitule? Bine, se întoarce Lenny acasă acum. Îl pot auzi cum gâfâie şi pufneşte. Trebuie să fug. Să ai un weekend grozav, Joshie. Doar la tine mă gândesc, doar la tine visez. Am încredere în tine şi am nevoie de tine, mult, mult. N-a fost nimeni, niciodată atât de minunat cu mine.

21 OCTOMBRIE

CHUNG.WON.PARK CĂTRE EUNI-TARD:

Eunhee,

Astăzi primit formular pentru paşaport Lao Wai mulţumită ţie! Domnul Shu sunat şi spus la noi că doar formalitate şi că deja garantat să mutăm în New York. Tati şi cu mine atât de mândri de tine. Fiică deşteaptă! Noi întotdeauna ştim. De la Şcoala Catolică, când tu iei notă bună şi apoi mers la Elderbird. Îţi aminteşti cum profesoara de artă din şcoală lăudat la tine abilitatea spaţială şi noi credeam că

spune abilitate SPECIALĂ şi ne întrebam mereu ce este? :-) L-am văzut pe noul tău prieten Joshie Goldmann şi este foarte chipeş pentru un bătrân mult mai tânăr decât Colegul de apartament Lenny. Mândri că ai prieten atât de important. Lenny el nu poate să ajute la tine. El rus. Poate el comunist? Pe vremuri toţi ruşii comunişti înainte de petrol. Dar dacă plac la tine bărbaţii în vârstă, noi ştim pe fiul doamnei Choi din Toronto, care are 31, înalt şi foarte musculos, şi lucrează muncă bună în industria de instrumente medicale. Mulţumesc Eunhee pentru că tu gândit la familia ta. Te rog să mă iertaţi că tu nu înţeles engleza mea. Dumnezeu să te aibă mereu în pază.

Cu dragoste,
Mami

22 OCTOMBRIE

SALLYSTAR: Am obţinut viza de student. Nici nu ştiu ce să spun, Eunice. Te iubesc. Ştiu că mă vei susţine mereu şi nu doar pentru că eşti sora mea mai mare. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar mă rog pentru tine în fiecare zi. Mă rog ca tu să fii fericită şi împăcată cu tine însăţi. Îţi aminteşti cât de fericite eram în copilărie când primeam ddok şi mandoo de la H-Mart după ce mergeam la biserică? Îţi aminteşti cum înfulecai şi apoi plângeai fiindcă ţi se părea că te-ai îngrăşat?

EUNI-TARD: Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Sally. Sunt fericită să te ştiu în siguranţă. Nu-mi vine să cred că a trebuit să stai ascunsă la subsol o săptămână. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat cu fiica familiei Kim, cum o cheamă?

SALLYSTAR: Nu cred că vreau să vorbesc despre asta acum.

EUNI-TARD: Mă simt vinovată că nu am fost acolo cu tine.

SALLYSTAR: Lucrurile astea te trezesc la realitate. Acum ştiu de ce sunt în viaţă. Pentru tine, pentru mami şi pentru tati. O să fiu cuminte, o să mă ţin departe de politică şi o să mă asigur că nouă nu ni se va întâmpla niciodată ce s-a întâmplat cu Sarah Kim. Eşti un adevărat exemplu pentru mine, Eunice, aşa cum spune mami.

EUNI-TARD: Te întorci la Barnard?

SALLYSTAR: Barnard se închide pe anul ăsta, dar e în regulă. Oricum trebuie să fac cursuri de mandarină şi norvegiană tot restul anului.

EUNI-TARD: Te vei descurca de minune, Sally. Tu poţi face orice îţi propui.

SALLYSTAR: De tine ce-mi spui?

EUNI-TARD: Hm.
SALLYSTAR: Ce vrei să faci în continuare cu viaţa ta?
EUNI-TARD: Nu ştiu. Joshie îmi poate găsi o slujbă grozavă în Retail, dar e posibil să merg la o facultate de artă şi finanţe la Londra.
SALLYSTAR: Deci lucrurile sunt destul de serioase cu el? Lui Lenny i-ai spus deja?
EUNI-TARD: Nu.
SALLYSTAR: N-ar trebui să-l mai minţi, Eunice. Nu ţi-am spus niciodată asta, dar cred că Lenny este un om foarte de treabă, cel puţin aşa mi s-a părut când l-am întâlnit. Şi-a dat toată silinţa cu mama şi tata.
EUNI-TARD: Ştiu. Nu-i nevoie să mi-o spui, Sally. Dar nu este perfect. Îi pasă de mine doar atunci când sunt supărată pe el. Oricum, sunt sigură că-şi va găsi o altă coreeană, a mai avut o sută înainte. O *nomo chakeh*[66] adevărată, nu ca mine. Oh, şi am văzut nişte Imagini cu urâtele alea de foste iubite ale lui. Lenny e ca toţi albii, habar nu are să facă diferenţa dintre o fată asiatică frumoasă şi una urâtă. Arătăm toate la fel pentru ei.
SALLYSTAR: Nu e treaba mea, dar cred că ar trebui să te comporţi frumos cu Lenny, chiar dacă te desparţi de el. Să fii corectă cu el.
EUNI-TARD: Ştiu, Sally. O să fiu sinceră. Nu ştiu dacă POT să mă despart de el. Încă îl iubesc. E picat de pe lună. Bietul meu Leonardo „Dabramovinci". E lângă mine în clipa asta, îşi taie unghiile de la picioare şi îmi zâmbeşte fără motiv. Nu ştiu de ce, dar mă întristează când zâmbeşte aşa. Şi mă şi enervez pentru că încă mai are efectul ăsta asupra mea.

24 OCTOMBRIE

GOLDMANN-FOREVER CĂTRE EUNI-TARD:

Eunice, trebuie să vorbim. Ştiu că mă iubeşti, dar uneori nu te porţi prea frumos cu mine. Într-o zi îmi spui că sunt „cel mai minunat iubit din lume", a doua zi nu eşti sigură, vrei să luăm o pauză, să o luăm mai uşor. Şi asta mă face să mă simt un dobitoc care cerşeşte atenţie, care tot insistă să-i spui lui Lenny despre noi, să te muţi cu mine, să iei această relaţie la fel de în serios ca mine. Parcă mă confunzi cu Joshie Goldmann, tipul important care încearcă să schimbe lumea şi pe care

[66] Fată bună (cor.).

toată lumea îl venerează. Cu tine sunt altfel de om. Sunt doar o fiinţă omenească îndrăgostită şi nimic mai mult.

Nu-mi place când mă faci să mă simt vinovat pentru toţi bătrânii care vor fi daţi afară din bloc de la Lenny. Nu e treaba mea, Eunice. Pot să te ajut cu părinţii şi sora ta, dar nu prea am cum să ţin peste o sută de oameni inutili în New York. FMI dă tonul acum. Cred că am făcut tot ce am putut pentru ei în ultimele luni, trimiţându-le mâncare şi apă.

Uite ce e, înţeleg că-ţi cer să faci un pas uriaş şi ştiu că Lenny reprezintă un fel de plasă de siguranţă „emoţională" şi că de-aia îi iei apărarea. Dar nu uita că, în ultimă instanţă, eu sunt cel care îţi poate oferi siguranţă. Şi ştiu că Lenny te-a curtat într-un mod ridicol şi exagerat şi nu vreau să repet aceeaşi greşeală. Chiar dacă uneori nu mă comport ca atare, să nu uităm că am şaptezeci de ani. Şi un lucru pe care ţi-l pot spune din experienţa mea, Eunice, este că tânăr eşti o singură dată. Şi că ar fi bine să-ţi petreci tinereţea cu cineva care o poate maximiza pentru tine, care te poate face să te simţi bine, iubită şi în siguranţă, cineva care, pe termen lung, nu va muri cu mult înaintea ta, cum se va întâmpla cu Lenny. (Din punct de vedere statistic, având în vedere că el este un bărbat de origini ruseşti şi tu o femeie asiatică, Lenny se va duce cu aproximativ douăzeci de ani înaintea ta.)

Mă sperie cât de repede evoluează lucrurile între noi? Cum să nu! Uneori mă uit la noi în oglindă şi nu-mi vine să cred cine sunt. Cu fiecare săptămână care trece ne apropiem mai mult, iar apoi, în fiecare săptămână, faci cum faci şi ajung să simt că nu te merit. Mă îndepărtezi. De ce? Aşa eşti tu din fire, nemiloasă cu bărbaţii? Dacă da, poate ar trebui să îţi schimbi firea aceasta înainte să fie prea târziu.

Mi-e gândul numai la tine, Eunice. Uneori eşti singurul lucru din lumea asta care mai are sens pentru mine. Dar acum trebuie să începi şi TU să te gândeşti la MINE. Sunt aici, în frumosul, bătrânul Upper West Side, bătându-mă în piept şi scoţând trist sunete de maimuţă, visând la ziua în care mă vei trata aşa cum merit să fiu tratat. Avem mulţi ani înainte, dulcele meu bondar. Hai să nu irosim niciun moment din timpul acesta preţios. *Sogni d'oro*, cum îţi place ţie să spui. Îţi doresc vise de aur.

TINEREŢE FĂRĂ BĂTRÂNEŢE

EXTRAS DIN JURNALUL LUI LENNY ABRAMOV

10 NOIEMBRIE

Dragă jurnalule,

Astăzi am luat o decizie de extremă importanţă: *am hotărât că voi muri*.

Nu va rămâne nici urmă din personalitatea mea. Întrerupătorul se va stinge. Existenţa mea, întregul fiinţei mele se va pierde pentru totdeauna. Mă voi reduce la nimic. Şi ce va rămâne? Plutind prin eter, gâdilând pântecul gol al spaţiului, planând ca o zburătoare deasupra fermelor de lângă Cape Town, prăbuşindu-mă în aurora boreală care fluctuează peste Hammerfest, Norvegia, cel mai nordic oraş al acestei planete distruse – datele mele, sucul existenţei mele, expediate prin mesaj către un cont GlobalTeens. Cuvinte, cuvinte, cuvinte.

Tu, dragă jurnalule.

Este ultima dată când îţi scriu.

Cu o lună în urmă, pe la mijlocul lunii octombrie, o rafală de vânt autumnal şi-a croit drum pe Grand Street. O bătrână rezidentă în cooperativă, obosită, evreică, cu mărgele false de jad răspândite pe sânii mici şi lăsaţi, a privit în sus, spre vântul care se ridicase, şi-a spus un singur cuvânt:

— Vijelios.

Doar un cuvânt, un cuvânt care altceva nu înseamnă decât „o perioadă caracterizată de vânturi puternice”, dar m-a luat pe nepregătite, mi-a amintit de cum era folosită limba odinioară, de precizia şi simplitatea ei, de capacitatea ei de a ne face să ne aducem aminte. Nu frig, nu răcoros, ci vijelios. În faţa ochilor mi-au apărut o sută de alte zile vijelioase, mama, tânără, cu o haină de blană

sintetică, stând în faţa maşinii noastre Chevrolet Malibu Classic, protejându-mi urechile cu mâinile, pentru că fesul meu de schi nu mergea tras în jos ca să mi le acopere, în timp ce tata înjura şi se chinuia cu cheile de la maşină. Respiraţia ei îngrijorată pe chipul meu, emoţia de a mă simţi în acelaşi timp şi înfrigurat, şi protejat, şi expus la intemperii, şi iubit.

— Aşa este, doamnă, e vijelios, i-am spus bătrânei rezidente din cooperativă.

— Simt în oase.

Şi mi-a zâmbit cu toţi muşchii faciali care-i mai funcţionau. Comunicam prin cuvinte.

Mă întorceam de la Westbury, Eunice era întreagă, dar Blocurile Vladeck se transformaseră în scoici cu carapacele lor portocalii arse, înnegrite. Stăteam în faţa blocurilor cu o gaşcă de băieţi de la Media care mai aveau încă o slujbă, în tenişii lor scumpi, evaluând profilul zimţat al fostelor ferestre, transformat în poezie de un singuratic aparat de aer condiţionat Samsung, care se bălăngănea înainte şi înapoi, prins de cablul său în briza uşoară a râului. Unde erau locuitorii blocurilor? Unde dispăruseră hispanicii care cândva ne făcuseră să ne simţim fericiţi, să afirmăm că trăim în „ultimul cartier multirasial din centrul oraşului”?

Un camion Staatling plin cu bărbaţi la 5 jiao a tras pe dreapta. Coborâţi la îngrămădeală, bărbaţilor li s-au înmânat imediat curele cu scule pe care şi le-au legat cu nerăbdare, aproape cu plăcere, de şoldurile slabe. Un camion plin de buşteni a oprit în spatele primului. Doar că nu erau buşteni din cei care sunt stivuiţi câte cinci pe un rând, ci Stâlpi de Credit, bonţi, cilindrici, lipsiţi de podoabele predecesorilor lor. Nu le-a trebuit mai mult de-o zi să-i monteze. Pe catarg afişau un nou slogan şi schiţa

noului sediu FMI din Singapore, în formă de Partenon, alături de cuvintele:

„Viaţa e mai bogată, viaţa e mai luminoasă! Mulţumim, Fond Monetar Internaţional!”

M-am întâlnit cu Grace la un picnic în parc. Stătea pe o stâncă confortabilă de pe Sheep Meadow, un şezlong din era glaciară. Cu mai puţin de jumătate de an în urmă, sângele a o sută de oameni se revărsase peste pernele de iarbă din apropiere. Într-o rochie albă de bumbac care îi cădea liber pe umeri, cu părul încadrându-i perfect chipul concentrat, profund însărcinată şi totuşi elegantă în postura ei, părea, de departe, o viziune a ceva incomprehensibil de corect în această lume. M-am îndreptat încet spre Grace, adunându-mi gândurile. Acum va trebui să văd cum să ajustez prietenia noastră pentru a include încă o persoană, o fiinţă chiar mai mică şi mai inocentă decât mama ei.

Parcă vedeam deja copilul. Indiferent de cum îl va gândi natura (mi s-a spus că era băiat), va avea cu siguranţă măcar o parte din blândeţea lui Vishnu, din firea sa împiedicată, din bunătatea şi naivitatea lui. Mi se părea ciudat să consider un copil produsul a doi oameni. Părinţii mei, cu toate diferenţele lor de temperament, se asemănau atât de mult, încât uneori îi consider un singur părinte, lăsat greu de un Duh Sfânt idiş. Dacă eu şi Eunice am face un copil? Ar face-o mai fericită? În ultimele zile părea distantă. Uneori, chiar şi atunci când se uita la modelele ei preferate anorexice de pe FundDeLux, parcă le străpungea cu privirea în vreo nouă dimensiune lipsită de şolduri şi oase.

Eu şi Grace am băut suc de pepene verde şi am mâncat kimbap abia tăiat, de pe Strada 32, cu ridichea daikon murată scrâşnind usturător între dinţi, orezul şi algele

umplându-ne gura cu gust de mare şi amidon. Normalitate, asta căutam. După un schimb de replici glumeţe, preliminare, şi-a luat mina serioasă.

— Lenny, trebuie să-ţi dau o veste tristă.

— Oh, nu, am spus eu.

— Eu şi Vishnu am obţinut rezidenţa permanentă în Stabilitate. Ne mutăm în Vancouver peste trei săptămâni.

Am simţit cum orezul mi se dilată în gât şi l-am scuipat în palmă. Iată condiţiile în care mă aflam. *Grace*. Femeia care mă iubise cel mai mult. Care mă ascultase în ultimii cincisprezece ani, pe mine, cu toată melancolia şi neliniştile mele. *Vancouver*. Un oraş din nord, departe.

Braţele lui Grace în jurul meu, eu inspirând mirosul de balsam de păr şi de maternitate iminentă. Mă abandona. Oare mă mai iubea? Până şi urâtul Laptev al lui Cehov avea o admiratoare, o femeie pe nume Paulina, „foarte slabă, urâtă, cu un nas lung”[67]. După ce Laptev se căsătoreşte cu tânăra şi frumoasa Iulia, Paulina îi spune:

> „Aşadar, iată-te însurat! Dar fii pe pace: nu am să mă prăpădesc din asta şi am să ştiu să te smulg din inimă. Îmi este însă ciudă şi sunt amărâtă să văd că eşti şi tu o secătură ca toţi ceilalţi şi că într-o femeie nu cauţi nici inteligenţă, nici cultură, ci numai carnea, frumuseţea, tinereţea. Tinereţea!”[68]

Îmi doream să-mi şuiere şi mie Grace cuvinte asemănătoare, să mă înfrunte încă o dată pentru că iubesc pe cineva atât de tânăr şi lipsit de experienţă şi să mă convingă să o aleg pe ea, nu pe Eunice. Dar, bineînţeles, nu a făcut-o.

---

[67] *Op. cit.*, p. 301.

[68] *Ibidem*, pp. 304–305.

Ceea ce m-a înfuriat.

— Şi cum aţi obţinut rezidenţa canadiană? am întrebat-o, fără să mă obosesc să-mi moderez aciditatea din voce. Credeam că e imposibil. Lista de aşteptare depăşeşte douăzeci şi trei de milioane.

— Am avut noroc, a răspuns. Iar eu am o diplomă în econometrie. Or, asta ajută.

— Gracie, am continuat, Noah mi-a spus acum ceva timp că Vishnu a colaborat cu AAR, cu Bipartiţii.

Dar ea nu a zis nimic, a continuat să mănânce din kimbapul ei. Un bărbat şi o femeie care conversau rostogolit într-o limbă străină se plimbau în spatele unui câine Saint Bernard cât un munte şi murdar, cu limba scoasă până jos din cauza căldurii de vară indiană. În spatele unei perdele de copaci, un grup de bărbaţi la 5 jiao săpau un şanţ. Unul dintre ei nu fusese probabil ascultător, pentru că şeful său se apropia acum de el, ţinând în mână ceva lucios şi lung. Bărbatul la 5 jiao era în genunchi, acoperindu-şi cu mâinile părul blond, lung şi încurcat. Am încercat să o protejez pe Grace, ascunzând scena cu paharul meu de plastic cu suc de pepene verde, rugându-mă să nu fie vorba despre violenţă.

— Sunt sigur că nu e adevărat, am continuat, îndepărtându-mi fire de iarbă de pe blugi, ca şi cum am fi vorbit despre vreme. Ştiu că Vishnu este un tip de treabă.

— Nu vreau să vorbesc despre lucrurile astea, a spus Grace. Ştii, voi aţi fost întotdeauna un trio ciudat de prieteni. Ca *Băieţii*[69]. Din benzile desenate. Cu fanfaronada şi camaraderia voastră. Dar n-avea cum să funcţioneze. Când nu eraţi împreună, eraţi oameni adevăraţi, dar când eraţi împreună, eraţi nişte personaje din desene animate.

Am oftat, sprijinindu-mi capul în mâini.

---

[69] Titlu original, *The Boys* – serie de benzi desenate publicată între anii 2006 şi 2012, adaptată în 2019 într-un serial omonim. (*N. red.*)

— Îmi pare rău, a spus Grace. Ştiu că l-ai iubit pe Noah. Nu se vorbeşte aşa despre morţi. Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu AAR, nici cine ce a făcut. Ştiu doar că noi nu avem niciun viitor aici. Şi nici tu nu ai niciun viitor, dacă te gândeşti bine. De ce nu vii în Canada cu noi?

— Se pare că eu nu am cunoştinţele pe care le ai tu, am răspuns, prea aspru.

— Ai diplomă în economie şi comerţ. Asta te-ar putea pune în fruntea listei. Ar trebui să încerci să ajungi la graniţa cu Quebec. Poţi să iei un autobuz blindat Fung Wah. Dacă reuşeşti să traversezi legal, canadienii au o categorie specială. Se numeşte „Imigranţi sosiţi pe uscat”, cred. Îţi putem angaja un avocat de partea cealaltă.

— N-o vor lăsa niciodată pe Eunice să intre, am spus. Educaţia ei nu are nicio valoare. Specializare principală în Imagini, secundară în Asertivitate.

— Lenny.

Faţa ei era aproape de a mea, respiraţia ei zgomotoasă ţinea pasul cu răsuflarea vântului şi a copacilor. Mâna ei era pe obrazul meu, cuprinzându-mi şi ţinându-mi în palmă toate grijile vieţii. Un zgomot surd a răsunat din spatele copacilor, metal lovind un scalp, dar nu s-a auzit niciun geamăt; s-a văzut doar un corp în depărtare, ca un miraj, căzând la pământ.

— Uneori, am impresia că voi doi nu veţi rămâne împreună, mi-a zis.

Sfârşit de octombrie. La câteva zile după prânzul cu Grace, Eunice m-a sunat la serviciu şi mi-a spus să cobor imediat.

— Ne dau pe toţi afară, a spus. Bătrâni, toată lumea. Ticălosul ăla.

Nu am avut timp să aflu cine era ticălosul cu pricina. Am furat o maşină Town Car a companiei şi am gonit în centru pentru a găsi blocul meu lipsit de glorie, o clădire

de cărămidă roşie, înconjurat de nişte tineri în pantaloni kaki, cu pantofi Oxford, şi trei transportoare blindate Wapachung Contingency, oamenii din echipaje relaxându-se sub un ulm, cu armele la picioare. Vecinii mei de cooperativă, oameni în vârstă, umpluseră terenurile ample, asemănătoare unui parc, din jurul clădirilor noastre, cu bunurile lor aruncate de-a valma, credenţe masive şi decrepite, canapele pleoştite din piele neagră şi fotografii înrămate cu fiii şi nepoţii lor dolofani, asaltând păstrăvii în râu.

M-am dus la un tip tânăr îmbrăcat în obişnuiţii pantaloni de doc şi care avea un ecuson pe care scria „Servicii de relocare Staatling Property”.

— Hei, i-am spus, sunt angajat la Servicii Post-Umane. Ce naiba? Locuiesc într-una dintre aceste unităţi. Şeful meu e Joshie Goldmann.

— Limitarea pagubelor, mi-a răspuns, ţuguindu-şi buzele roşii şi grase.

— Poftim?

— Sunteţi prea aproape de râu. Staatling le demolează mâine. În caz de inundaţie. Încălzirea globală. Oricum, Post-Umane are în centru spaţii dedicate pentru angajaţii săi.

— Lasă rahaturile, am spus. Tot ce vreţi e să construiţi Triplexuri pe terenurile astea. Să lăsăm minciunile, amice.

S-a îndepărtat de mine, iar eu l-am urmărit prin învălmăşeala de bătrâne care se opinteau în mergătoarele lor – băbuşti încă funcţionale care le împingeau pe cele în scaune cu rotile, într-un vaiet colectiv, mai mult de depresie decât de indignare, formând un fel de cort sonor deasupra exilului în curs de desfăşurare. Cei mai tineri, mai furioşi dintre rezidenţii cooperativei erau probabil la serviciu. De-aia ne dădeau afară la ora prânzului.

Eram în stare să-l iau pe tânărul Staatling de cap şi să încep să îl lovesc de cimentul clădirii mele dragi, refugiul meu familial, casa mea simplă. Simţeam cum furia moştenită de la tata îşi găsise o ţintă justă. Zumzetul din capul meu, ezitarea continuă între agresiune şi victimizare avea ceva abramovian. „Bucuria de a juca baschet.” Masada. Apucându-l pe tânăr de un umăr slab, i-am spus:

— Stai un pic, prietene. Nu eşti tu proprietarul. Aceasta este o *proprietate privată*.

— Glumeşti, tataie? a făcut, scăpând cu uşurinţă de strânsoarea mea de om de aproape patruzeci de ani. Te ia mama dracului dacă mă mai atingi o dată.

— Bine, am spus eu. Hai să discutăm ca oamenii.

— *Eu* discut deja ca oamenii. Tu eşti ăla isteric. Ai la dispoziţie o zi să-ţi iei toate rahaturile dinăuntru sau vor dispărea odată cu clădirea.

— Am cărţi în casă.

— Ce?

— Artefacte media tipărite şi legate. Unele dintre ele foarte însemnate.

— Cred că tocmai mi s-a umplut gura de vomă.

— Bine, şi cu *ei* cum rămâne? am spus, indicând spre vecinii mei în vârstă, care ieşeau în lumina soarelui, văduve cu pălării de paie şi rochii de vară, cu, poate, doar câţiva ani rămaşi de trăit.

— Sunt mutaţi în locuinţe abandonate din New Rochelle.

— New Rochelle? Locuinţe abandonate? De ce să nu îi ducem direct la abator? Ştii bine că aceşti bătrâni nu vor supravieţui dacă îi scoateţi din New York.

Tânărul şi-a dat ochii peste cap.

— Nu pot discuta despre asta, a zis.

Am dat fuga în holul familiar, cu cei doi pini gemeni – simbol al mişcării cooperatiste – gravaţi în podeaua

lucioasă, atent ceruită. Bătrânii stăteau în vârful unor boccele, aşteptând instrucţiuni, aşteptând deportarea. În lift, doi bărbaţi în uniforma Wapachung scoteau o bătrână, în stil Bar Miţva, cu scaun cu tot. Avea chipul umflat şi-şi trăgea nasul. A fost prea mult pentru mine.

— Domnule, domnule, scandau prietenele ei, cu braţele ofilite întinse spre mine.

Mă ştiau din perioada cea mai grea a Rupturii, când Eunice se ducea şi îi spăla, îi ţinea de mână, le dădea speranţă.

— Nu puteţi face nimic, domnule? Nu cunoaşteţi pe nimeni?

Nu-i puteam ajuta. Nu am putut să-i ajut pe părinţii mei. Nu am putut să o ajut pe Eunice. Nu puteam să mă ajut pe mine. Am ignorat lifturile şi am urcat în fugă şase etaje pe scări, împiedicându-mă, pe jumătate viu, în lumina amiezii care îmi inunda cei 740 de metri pătraţi.

— Eunice, Eunice! am strigat.

Era în pantalonii de trening şi tricoul Elderbird, trupul îi radia căldură. Podeaua era acoperită de cutii de carton pe care le asamblase, unele dintre ele pe jumătate pline cu cărţi. Ne-am îmbrăţişat şi am încercat să o sărut îndelung, dar ea m-a îndepărtat, indicând spre Peretele de Cărţi din sufragerie. Mi-a dat de înţeles că ea va mai căuta alte cutii, să continui eu cu împachetatul cărţilor. M-am întors în sufragerie să mă uit la canapeaua unde eu şi Eunice făcusem dragoste a doua şi a treia oară (dormitorul câştigase prima rundă). M-am îndreptat spre bibliotecă, am luat un braţ plin de volume, Fitzgerald şi Hemingway, chestii pe care le ingurgitasem cu un pahar imaginar de Pernod pe când eram student la NYU, cărţile sovietice mucegăite şi fragile (preţ mediu o rublă şi patruzeci şi nouă de copeici) pe care tatăl meu mi le dăduse ca să umple prăpastia insondabilă dintre cele două existenţe ale

noastre, volumele de Jacques Lacan şi cărţile despre feminism care ar fi trebuit să mă facă să dau bine în ochii femeilor, potenţiale iubite, care veneau pe la mine (de parcă îi mai păsa cuiva de texte pe vremea când am ajuns eu la facultate).

Aruncam cărţile în cutiile de carton, Eunice a venit repede înapoi să le împacheteze cum trebuie, pentru că nu mă pricepeam deloc să manipulez obiectele şi să gestionez corect spaţiul. Am muncit în tăcere aproape trei ore, Eunice îndrumându-mă şi certându-mă când făceam o greşeală, în timp ce Peretele de Cărţi începea să se golească, iar cutiile începeau să geamă de materiale de lectură adunate în treizeci de ani, adică întreaga mea viaţă de om raţional.

Eunice. Braţele ei puternice şi mici, obrajii roşii de la efort. Îi eram atât de recunoscător, încât mi-am dorit să o supăr măcar un pic şi apoi să-i cerşesc iertarea. Îmi doream să greşesc în faţa ei ca să-i dau ocazia de a simţi înalta moralitate a celor care au dreptate. Toată furia pe care o acumulasem la adresa ei în ultimele luni se risipise. Cu fiecare braţ plin de cărţi care se prăbuşea în mormintele de carton, m-am trezit concentrându-mă asupra unei noi ţinte. Cărţile acestea erau lipsite de putere, imateriale, nu reuşiseră să schimbe lumea şi n-am mai vrut să mă murdăresc cu slăbiciunea lor. Voiam să-mi investesc energiile în ceva mai fructuos, ceva propice unei vieţi care să conteze.

În loc să mă întorc spre Peretele de Cărţi să mai iau un lot, m-am dus la unul dintre dulapurile lui Eunice. I-am răscolit intimitatea hainelor, cercetând etichetele, citindu-le cu voce tare, ca şi cum aş fi recitat o poezie: 32A, XS, PăsăricăZemoasă, CapitulareTotală, catifea gingaşă bleu-ciel. Din dulapul de pantofi am luat două perechi strălucitoare şi o pereche de încălţări hibrid între pantofi şi

şlapi, pe care Eunice îi purta cu plăcere în parc, şi le-am dus în bucătărie. Le-am aruncat spre Eunice cu un zâmbet.

— Nu mai avem multe cutii goale, am zis.

— Doar cărţile, a spus ea, clătinând din cap. Avem loc doar pentru cărţi. Ne duc undeva în centru, pentru că lucrezi pentru Joshie.

A lăsat jos rola de scotch şi mi-a turnat o ceaşcă de cafea din cafetiera franţuzească, adăugând, din ceea ce în curând nu avea să mai fie frigiderul meu, nişte lapte de soia.

— Măcar să ne asigurăm că îţi luăm toate periile de păr Mason Pearson, am spus, luând o înghiţitură, întinzându-i apoi cana şi ei.

Şi-a trecut mâna prin coama deasă, semn că îşi adusese aminte. Ne-am sărutat, două guri, respiraţie de cafea. Ea ţinea ochii închişi, eu îi ţineam deschişi. „Nu trişa!” avea obiceiul să-mi strige când făceam asta. Mi-am apăsat nasul pe galaxia de pistrui, unii portocalii, alţii maronii, unii de dimensiunea unei planete, alţii, un detritus fin şi plutitor prin spaţiu.

— Cum să te las să pleci? am spus.

Eunice s-a îndepărtat.

— Ce vrei să zici?

— Nimic.

Ce voiam să spun? Tâmplele îmi frigeau, dar picioarele erau ca de gheaţă. Lifturile erau pline cu bătrâni şi cu lucrurile lor, dar am reuşit să ne ducem cutiile jos, în hol. Eunice avea grijă să îi ajute pe cei mai în vârstă cu pungile de medicamente, cu ciorăpăraia şi cu fotografiile de familie cu margini aurite, reprezentând evrei mari şi mici laolaltă. Am cărat amândoi biblioteca mea la cutie pe peluza din faţa clădirii şi apoi la maşina Hyundai Town Car.

1 noiembrie sau pe acolo. Am fost mutaţi în două camere în Upper East Side, într-un fost cămin de asistente medicale din anii ’50, pe York Avenue, care semăna cu un puzzle lăsat în ploaie. Alţi tineri strămutaţi de Staatling-Wapachung îşi ţineau companie pe holuri; când au tras cu ochiul înăuntru şi au văzut că fiecare centimetru pătrat din cele două camere era acoperit de cărţi, au trecut pe modul evitare, ocolind-o chiar şi pe Eunice, care era de-un leat cu ei din toate punctele de vedere.

În ziua în care au transmis pe Media clădirile cooperativelor de pe Grand Street, frumoasele mele de cărămidă arsă de soare prăbuşindu-se într-un nor roşu cărămiziu şi gri cenuşiu, am început să plâng, iar Eunice, în loc să mă consoleze, s-a înfuriat. Mi-a spus că ori de câte ori îmi manifestam aşa emoţiile îi aminteam de tatăl ei când i se întâmpla ceva rău şi îşi pierdea controlul, cu toate că tatăl ei devenea violent, nu trist. M-am uitat la ea cu ochii umflaţi şi i-am spus:

— Nu vezi diferenţa dintre una şi cealaltă? Dintre violent şi trist?

Mi-a dăruit zâmbetul acela mort.

— Uneori am impresia că nu te cunosc, a şoptit atât de încet, că nici şoaptă nu-i puteam spune.

— Eunice. Apartamentul meu. Căminul meu. Investiţia mea. Peste două săptămâni împlinesc 40 de ani şi nu am nimic.

Mi-aş fi dorit să-mi răspundă „mă ai pe mine”, dar nu a făcut-o. M-am chircit în mine şi am aşteptat o oră, ştiind că ura aceea pe care mi-o purta acum se va transforma în cele din urmă într-o nuanţă de milă. Aşa a fost.

— Vino-n-coace, creier de ton, mi-a zis. Să mergem în parc. Mai am o oră înainte să plec la muncă.

Am păşit în ziua caldă şi plăcută ţinându-ne de mână. O urmăream din priviri. M-am desfătat cu mersul ei şi cu

felul cum îşi arunca picioarele înainte, cu stângăcia ei pietonală de persoană născută în sudul Californiei. M-am văzut reflectat în sferele gemene ale ochelarilor ei de soare, observând că aveam un zâmbet pe chip. Câţi oameni trăiesc pe acest pământ fără să fi cunoscut vreodată ceea ce am cunoscut eu în ultima jumătate de an? Nu doar dragostea unei femei frumoase, ci şi *însălăşluirea* ei.

Central Park era plin de oameni din cel puţin două caste, turişti şi ocupanţi, care se bucurau de ziua aceea. Copacii rezistau, dar peisajul urban era în continuă modificare, ca un flux. Zgârie-norii care încadrau jumătatea inferioară a parcului păreau obosiţi de istoria lor, dezbrăcaţi de comerţ, iar etajele superioare ale clădirilor destinate conducerii priveau în jos spre holuri goale şi pieţe de beton, unde kebaburile de miel şi humusurile de năut hrăniseră cândva cea mai renumită forţă de muncă: funcţionarii. În curând, acestea vor fi înlocuite cu unităţi rezidenţiale elegante, cu denumiri în arabă, în limbi asiatice şi nordice.

— Ţi-aduci aminte, i-am spus lui Eunice, ziua în care te-ai întors de la Roma? Era 17 iunie. Avionul tău a aterizat la 1:20. Şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne plimbăm prin parc. Cred că era în jurul orei 6. Se făcea seară. Atunci am văzut prima tabără PVNS. Fostul şofer de autobuz care apoi a fost ucis. Armata lui Aziz. Ce s-o fi întâmplat cu ei? Isuse. Totul se schimbă atât de rapid. Mă rog, apoi am luat metroul spre centru. Am luat bilete la clasa întâi. Încercam să te impresionez. Ţi-aduci aminte?

— Îmi aduc aminte, Lenny, a răspuns, cam tăios. Cum să crezi că aş putea uita aşa ceva, tonule?

Am cumpărat de la un bărbat îmbrăcat ca un animator de carnaval din secolul al XIX-lea o îngheţată care ni s-a topit în mâini înainte să apucăm să o deschidem. Ca să nu

risipim cei 5 yuani, am băut-o direct din ambalajul de hârtie, apoi ne-am şters petele de ciocolată şi vanilie de pe faţă.

— Îţi aminteşti, am încercat din nou, care a fost primul loc unde am mers când am ajuns în parc?

Am luat-o de mână şi am condus-o pe lângă fântâna Bethesda sufocată de mulţime, statuia *Îngerului apelor*, cu un crin în mână, binecuvântând micile lacuri aflate dedesubt. Când în faţa ochilor ne-a apărut familiarul Cedar Hill, Eunice s-a răsucit atât de repede, că am simţit cum îmi trosneşte braţul din încheietură.

— Ce ai? am întrebat-o.

Dar ea mă îndepărta deja de nostalgiile mele, îndreptându-se spre climate emoţionale mai sigure.

— Ce ai, iubito? am încercat din nou.

— N-o face, Lenny. Nu are rost să mai încerci.

— Putem pleca de aici! aproape că am ţipat. Putem pleca la Vancouver. Ne putem lua rezidenţa în Stabilitate-Canada.

— De ce, ca să poţi fi cu *Grace* a ta?

— Nu! Pentru că locul ăsta...

Am gesticulat spastic, rotindu-mi braţul 200 de grade ca să cuprind totalitatea a ceea ce devenise oraşul meu.

— Nu vom supravieţui împreună în locul ăsta, Eunice. Nimeni n-o va face. Doar oameni cu mâinile pătate de sânge.

— Cât dramatism, a făcut Eunice.

Felul în care a spus-o, tonul ei nu doar lipsit de compasiune, ci şi sigur de sine, m-a făcut să mă tem de ce era mai rău. Ştia ceva ce eu nu ştiam ori ştiam prea bine.

Am pornit în direcţia sud pe un drum cimentat, evitând Sheep Meadow, unde ne dăduserăm primul nostru sărut lung în New York, şi toate celelalte locuri intime, verzi şi pline de tandreţe, unde ne găsiserăm dragostea. În Central

Park South, înainte de şirul reconfigurat de Triplexuri care odată fusese hotelul Plaza, cu acoperişul său mansardat, înconjurat de grămezile de balegă de cal care delimitau iarba şi copacii de oraşul dificil, ne-am întors amândoi să ne uităm înapoi spre parc.

— Trebuie să plec, a spus.

— Permite-mi să te conduc la serviciu.

Am rămas acolo, nu voiam să pierd niciun minut cu ea, simţeam că sfârşitul se apropie.

— Uite, s-au întors taxiurile! Aleluia! Să oprim unul. Fac eu cinste.

I-am dat drumul pe Elizabeth Street, la Retail, acolo unde, graţie relaţiilor lui Joshie, Eunice vindea acum brăţări din piele reciclabilă, reprezentând avangardist un Buddha decapitat şi mesajul RUPTURĂ NYC. Două mii de yuani bucata. M-am pitit după trunchiul unui epuizat copac urban şi am privit. Lucra alături de o altă fată, o membră a diasporei irlandeze din Boston, brunetă şi voluptoasă, şi de directoarea magazinului, o femeie mult mai în vârstă, care apărea intermitent doar ca să-şi înfigă degetul în pieptul subalternilor ei, mârâind într-o engleză cu accent argentinian. Am privit-o pe Eunice cum lucra – mătura cu sârguinţă magazinul cu o frumoasă mătură de paie thailandeză, anticipând întrebările turiştilor chinezi şi francezi aventuroşi care treceau pe acolo şi răspunzând la ele cu un zâmbet cu toţi dinţii la vedere, contabilizând vânzările pe un vechi äppärät la sfârşitul zilei – şi cum, după ce yuanii şi euro erau număraţi până la ultimul, aştepta ca obloanele magazinului să se închidă pentru a înceta să zâmbească şi a-şi lua expresia obişnuită, de nemulţumire gravă, neîmpăcată.

O maşină Town Car s-a oprit lângă bordură, înfigându-şi agresiv nasul între două vehicule parcate. Un bărbat a sărit de pe bancheta din spate. Picioarele puternice l-au

dus în magazin. Să fie el? Partea din spate a capului ras, globular şi roz. O haină sport din caşmir, un pic prea formală şi scumpă. Mersul? Echilibrul acela incert care mă făcuse să prind drag de el prima dată? Nu eram sigur. Dar şi ce dacă? Şi ce dacă venise să o vadă? Până la urmă, el îi făcuse rost de slujba aceea. Nu făcea altceva decât să-şi verifice investiţia. În magazin, am văzut-o vorbind cu bărbatul, privind în sus la el. Ochii aceia. Când recepţionau informaţii importante, se îngustau şi refuzau să clipească. Apoi mai era înclinarea bărbiei. Veneraţie.

M-am dus la un bar din apropiere care se lăuda cu o idioată temă galică şi-am început să beau cu nişte nemernici, dintre care unul avea şi el părinţi din fosta Uniune Sovietică şi pe care îl chema tot Lionia în rusă şi Lenny în engleză. Era gemolog, avea cetăţenie belgiană şi cetăţenie HolyPetroRussia, un tip mare, cu mâini ciudat de delicate, cu un umor evident şi o armonie naturală care mie îmi fuseseră întotdeauna negate. Am încheiat seara încasând doi pumni în stomac de la dublura mea, un fel de frate mai mare pe care nu l-am avut niciodată – ne certaserăm, întâmplător, pe tema rolului familiei în viaţa noastră –, după care m-a urcat cu graţie într-un taxi, din care am aterizat direct pe un gard-viu nevinovat din Upper East Side, în faţa fostului cămin de asistente medicale în care eram cazaţi şi acolo, în mijlocul întunericului de început de noiembrie, m-am bucurat de o scurtă comă, primul meu somn adevărat din ultimele săptămâni.

S-a făcut toamnă, acea vară indiană sfârşindu-se în cele din urmă. Oraşul afectat se străduia să-şi recâştige gloria pierdută. În acest sens, angajatorii mei trebuiau să organizeze o petrecere de bun-venit în cinstea membrilor Comitetului Permanent al Biroului Politic al Partidului Capitalist al Poporului Chinez. Evenimentul urma să aibă

loc în Triplexul unuia dintre membrii consiliului de administraţie Staatling, dublat, după cum dicta moda, de un fel de vernisaj de artă.

Eu şi Eunice ne-am trezit târziu în ziua petrecerii, ea s-a urcat peste mine, şi, apăsându-şi cutia toracică pe faţa mea, a închis spaţiul care ne despărţea într-o joncţiune. Trecuse ceva timp. Săptămâna trecută fusesem prea trist să mă gândesc la sex, iar noul mediu gri în care trăiam era prea deprimant.

— Euni, am spus. Iubito.

Am încercat să o răsucesc pe spate să o ling, pentru că asta e ceea ce ştiu să fac cel mai bine, pentru că nu eram sigur că aş fi putut suporta să-i văd expresia de dimineaţă atât de aproape de faţa mea, micile imperfecţiuni de somn din jurul ochilor, versiunea privată inedită, Eunice Park a mea. Dar ea şi-a strâns picioarele în jurul bustului meu umflat, împreunându-ne instant, doi îndrăgostiţi pe un pat micuţ, înconjuraţi exclusiv de cutii de cărţi, în lumina slabă de la hubloul pătrat al unei ferestre care nu dezvăluia nimic din trupurile noastre, cu excepţia faptului că eram unul.

— Nu pot s-o fac, îmi amintesc că mi-am spus în oglindă câteva minute mai târziu, în timp ce Eunice se chinuia cu duşul mizerabil.

M-a luat de mână, m-a tras în baie şi mi-a săpunit marile confluenţe gemene, pieptul şi părul pubian. Am încercat să o spăl şi eu, dar ea avea un mod anume de a o face, extrem de delicat, cu un burete de lufă. Apoi am făcut câteva lucruri greşite cu săpunul şi cu gelul de duş Cetaphil, iar ea le-a refăcut pentru mine. Mi-a pus o grămadă de balsam în puţinul păr care-mi mai rămăsese, masând ca să-l readucă la viaţă. Cât de vulnerabil părea trupul ei sub apă, cât de translucid.

— Nu pot s-o fac, am spus iar.

— E în regulă, Lenny, a zis, întorcându-şi privirea de la mine.

A ieşit din duş.

— Respiră, mi-a zis. Respiră pentru mine.

Vernisajul-petrecere de bun-venit pentru chinezi s-a dovedit a fi mai formal decât credeam. Ar fi trebuit să citesc invitaţia cu mai multă atenţie şi să mă îmbrac cu ceva mai modern, nu în cămaşa şi pantalonii de gală pe care îi port de când eram un funcţionăraş fraier de 20 de ani. Nici nu-mi amintesc numele artistului prezentat (John Mamookian? Astro Piddleby?), dar operele sale m-au emoţionat. Realizase o serie de imagini mărite, captate din satelit, care arătau în ce condiţii mortale se aflau unele zone din centrul şi din sudul ţării noastre. Pânzele erau nişte chestii mătăsoase şi foşnitoare, atârnate precum carcasele de animale de două sau trei cârlige care se desprindeau de tavanul înalt de 30 de metri al Triplexului. Lucrările chiar se mişcau un pic când treceai pe lângă ele, făcându-şi simţită prezenţa, ca un prieten care avea un mic secret.

Morţii sunt morţi, ştim unde să arhivăm o nouă moarte, dar artistul mărise special imaginea captată de obiectiv a celor vii sau, mai exact, a celor-obligaţi-să-trăiască şi asupra celor-care-aveau-să-moară-curând. Prim-planuri cu oameni care se folosesc de oameni în moduri la care nu m-am gândit niciodată făţiş, nu pentru că nu-mi curge crima prin vene, ci pentru că am crescut într-o epocă în care barocul fusese ţinut la o distanţă sigură. Un bătrân din Wichita fără ochi, adică scoşi la propriu şi cu una dintre orbite larg deschisă, forţat, de un tânăr care râdea. O femeie aflată pe un pod, goală, cu părul creţ, cu o piesă aparţinând fostei noastre civilizaţii, o veche geantă NPR la picioare, nasul zdrobit deasupra unei guri sângerânde,

forţată să-şi ţină braţele în sus, în timp ce i se scurgea ceva de la o axilă, şi o mulţime de bărbaţi, toţi purtând nişte uniforme improvizate (pe care se puteau vedea însemnele unui fost serviciu de livrare de pizza), aplaudând cu neruşinare în jurul ei, cu arme de asalt îndreptate spre nuditatea ei, o bucurie aproape boemă pe feţele lor nebărbierite. Toate operele aveau titluri dezarmante, cum ar fi „St. Cloud, Minnesota, ora 7 dimineaţa”, ceea ce le făcea şi mai îngrozitoare şi mai înfricoşătoare. Una se numea „Petrecere de aniversare, Phoenix”, reprezentând cinci fete adolescente, mă rog, nu vreau să mai vorbesc despre asta, dar lucrările erau chiar uimitor de privit – artă adevărată cu scop documentar.

Triplexul era, de fapt, un Triplex peste un Triplex, peste alt Triplex, fiecare răsucit la un unghi de 45 de grade faţă de cel de dedesubt, ca trei cărămizi stivuite cu grijă – în esenţă, un mic zgârie-nori – suspendat deasupra apelor râului, atât de jos, încât distrugătoarele Marinei Armatei Populare de Eliberare aflate în vizită se perindau la nivelul ochilor, aşa aproape, că puteai să atingi bateriile de rachete sol-aer care străluceau ca nişte cutii de bomboane de mentă pe punţile ridicate. Aproximativ jumătate din Triplex era spaţiul de locuit decupat în mijlocul celor trei Triplexuri supraetajate pentru a forma o zonă aglomerată, asemănătoare unui *souk*[70], sub o lucarnă enormă. Mi s-a spus că era cam de mărimea sălii principale din Grand Central Station. Spaţiul fusese complet golit de mobilier (sau poate că aşa era mereu), cu excepţia acelor înfricoşătoare opere de artă care străluceau la nivelul umerilor şi a unor mici cuburi transparente, care, odată ce te aşezai pe ele, iradiau lumină roşie sau galbenă, în semn de respect pentru steagul chinezesc şi pentru oaspeţii noştri. Locul era atât de plin de lumină naturală, încât nu

[70] Bazar din Orientul Mijlociu.

mai puteai face diferenţa dintre interior şi exterior, iar uneori aveam senzaţia că mă aflu într-o catedrală de sticlă cu acoperişul luat de vânt.

Voiam să îl felicit pe artist pentru munca sa, atât de mult mă impresionaseră imaginile, şi să îi recomand o excursie în Westbury, la părinţii mei, să vadă o perspectivă diferită, mai plină de speranţă, asupra Americii de după Ruptură. Dar făcuseră o chestie ingenioasă: când se apropia cineva pe care nu-l cunoştea sau care nu-i plăcea cum arată, în jurul artistului ieşeau din podea nişte ţepi care te obligau să te îndepărtezi. Artistul era un tip arătos, cu maxilar pătrat, dar avea în ochi o sfială de om din Vestul Mijlociu şi purta o cămaşă cu animal print şi un sacou Armani de modă veche, în dungi, festonat cu numere aleatorii făcute din bandă adezivă. Era ocupat să vorbească cu o decană post-americană extrem de emotivă, îmbrăcată într-o *cheongsam* cu dragoni şi phoenicşi. În clipa în care m-am apropiat de ei, din podeaua din jurul lui au ieşit ţepii, iar câteva dintre fetele care serveau, îmbrăcate în FoaieDeCeapă, de lângă artist, mi-au aruncat privirea aceea bine cunoscută, care spunea că nu sunt o fiinţă omenească. *Ei, asta e*, mi-am zis. Măcar piesele de artă erau grozave.

O mulţime de tineri Media se învârteau protector unii în jurul altora, grupuri de băieţi şi câteva fete în costume şi rochii adecvate, încercând să-şi impresioneze şefii, vizibil rătăciţi în imensitatea locului. Oricum, erau prea fericiţi să fie acolo, să fie hrăniţi, să bea rom şi bere Tsingtaos, să facă parte din societate, să nu muncească pe 5 jiao. Mă întrebam dacă auziseră vreodată de Noah sau dacă ştiau cum a murit. La fel ca toţi oamenii din Media rămaşi în oraş, purtau insignele albastre distribuite de Staatling-Wapachung, insigne pe care scria „Ne aducem contribuţia”.

Mai marii Staatling-Wapachung erau îmbrăcaţi ca nişte copii mici, cu hanorace cu glugă vintage Zoo York Basic Cracker din anii 2000, decronificaţi până-n măduva oaselor, părând, de fapt, propriii copii, deşi äppärätul mă informa că cei mai mulţi dintre ei aveau în jur de cincizeci, şaizeci, chiar şaptezeci de ani. Uneori vedeam pe cineva care parcă semăna cu unul dintre clienţii admişi de mine şi dădeam să-l salut, dar ei nu-mi înţelegeau rostul în acest context cochet.

Am observat că niciunul dintre clienţii sau directorii noştri nu purtau äppäräte, ci doar servitorii şi oamenii Media. Howard Shu îmi spusese nu o dată că „cei cu adevărat puternici nu au nevoie să fie evaluaţi”. Asta m-a făcut să devin conştient de pietricica strălucitoare, ţiuitoare, de la gâtul meu. Am trecut pe lângă câţiva tineri Media de douăzeci şi ceva de ani care se uitau unii la alţii şi-am prins crâmpeie de discuţii care întotdeauna mă deprimau.

— Ştiaţi că în noiembrie e săptămâna bicicletelor?

— Nu e nimic în neregulă cu ea, dar e complet distrusă.

— Când cineva spune „12 *p.m.*” înseamnă la prânz sau la miezul nopţii?

Lângă un ciorchine de directori executivi de la StatoilHydro, norvegieni rumeni şi lungani şi indieni din casta superioară, la fel de înalţi ca norvegienii, le-am văzut pe Eunice şi pe sora ei, Sally. Stăteau de vorbă cu Joshie. Pornind spre ele, am trecut pe lângă una dintre piesele în care era reprezentat un bărbat mort, cocoţat pe canapeaua unei familii din Omaha, un tip de vârsta mea, parţial nativ american, după cum arăta, cu faţa dezlipită parcă de pe craniu şi ochii cuprinşi de o stranie tăcere, ca şi cum ar fi fost şterşi („ce strategie narativă interesantă”, am auzit pe cineva spunând).

Imaginea era la fel de înfiorătoare ca tot ce mă înconjura, tipul era, din fericire, *mort*, dar, nu ştiu de ce, mă tulbura să-l privesc; limba mi s-a uscat, lipindu-mi-se dureros de cerul gurii. Am făcut şi eu ceea ce, până la urmă, făcea toată lumea din jurul meu: m-am uitat în altă parte.

Şi acum vreau să vorbesc despre hainele cu care erau îmbrăcaţi. Mi se pare un detaliu important. Joshie purta un sacou sport din caşmir, o cravată din lână şi o cămaşă din bumbac, toate marca PăsăricăZemoasăPentruBărbaţi – o versiune mai formală a aceloraşi haine pe care le alesese Eunice pentru mine. Ea purta un costum în două piese de la Chanel, din bouclé albastru franţuzesc, un colier de perle false şi cizme de piele până la genunchi, ascunzând, astfel, totul, cu excepţia strălucirii mici a genunchilor ei ascuţiţi. Arăta mai mult a cadou decât a femeie. Sally era şi ea prea bine îmbrăcată pentru ocazie, un costum în dungi şi o cruce de aur în jurul gâtului pufos. Am observat umbra a două riduri în jurul gurii, riduri născute din prea mult râs şi bărbia dominată de o singură, dezarmantă gropiţă. Când m-am apropiat de ele, ambele surori au încetat să vorbească cu Joshie şi şi-au dus mâinile la gură. Şi apoi, fără nicio legătură, mi-am dat seama ce mă deranja la poza cu mortul de pe canapeaua din Omaha. La colţul imaginii, dincolo de bunurile personale din tinereţe împrăştiate aleatoriu, instrumente cu coarde şi laptopuri învechite, zăcea o căţea moartă, un ciobănesc german împuşcat de aproape. Un fir de sânge zigzagat se revărsase pe podeaua deformată a sufrageriei. Un pui de căţel, de vreo câteva săptămâni sau poate de doar câteva zile, îşi înfipsese labele din faţă în burta expusă a animalului mort, pe mamelele încă umflate. Faţa căţeluşului nu se vedea, dar avea urechile ridicate în alertă şi coada între picioare, fie de tristeţe, fie de frică. De

ce, dintre toate, acesta a fost detaliul care m-a tulburat atât de mult?

Am rămas o secundă fără cuvinte, prinzând frânturi din ce spunea Joshie.

— L-am întâlnit pe pista de skate.

— Eu provin dintr-o altfel de cultură bugetară...

— Dacă stai să te gândeşti, sistemul capitalist este mai înrădăcinat în America decât oriunde altundeva în lume.

Apoi m-a luat după gât şi ne-am îndepărtat de fete. Nu-mi amintesc exact unde ne aflam când mi-a ţinut discursul. Eram pierduţi în spaţiul acela negativ, apropierea lui era singurul lucru de care mă mai puteam agăţa. Mi-a vorbit despre cei şaptezeci de ani în care nu cunoscuse dragostea. Despre cât de nedrept fusese. Despre câtă iubire avea de dăruit, despre cum eu am fost, într-un fel, destinatarul acelei iubiri. Dar acum avea nevoie de ceva diferit: intimitate, apropiere, tinereţe. *Ştiuse* din clipa în care Eunice a intrat prima dată la el în apartament. Mi-a luat äppärätul şi a rulat un studiu despre cum relaţia dintre un partener tânăr şi un altul mai bătrân creşte speranţa de viaţă a ambilor parteneri. Vorbea despre lucruri practice, despre părinţii mei din Westbury. Se oferea să-i mute într-o zonă periferică mai sigură, cum ar fi Astoria, Queens. Spunea că trebuie să petrecem o perioadă despărţiţi, dar că, până la urmă, noi trei ne-am putea împăca.

— Am putea fi ca o familie într-o zi, a zis, dar când l-am auzit vorbind despre familie, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost tatăl meu, tatăl meu *adevărat*, omul de serviciu din Long Island cu accent impenetrabil şi cu miros de viaţă adevărată.

Mintea mi s-a abătut de la ceea ce spunea Joshie la umilinţele îndurate de tatăl meu. Umilinţa de a fi crescut ca evreu în Uniunea Sovietică, de a curăţa băi pline de

urină în State, de a se închina unei ţări care avea să se prăbuşească la fel de simplu şi de neelegant precum cea pe care o abandonase.

Am pierdut noţiunea locului în care mă aflam, dar apoi Joshie m-a dus înapoi la Eunice şi Sally, care se ţineau de mână şi priveau în portalul albastru al lucarnei, ca şi cum aşteptau izbăvirea.

— Cred că ar trebui să vă lăsăm singuri pe tine şi Lenny acum, i-a spus el lui Eunice.

Dar ea nu voia să dea drumul mâinii surorii ei şi să mă privească în ochi. Stăteau una lângă cealaltă, tăcute, cu piepturile mici bubuind, ochii tăcuţi şi goi, continuarea aparent nesfârşită a vieţii lor întinsă la picioarele lor în cele trei dimensiuni ale Triplexului.

Am început să scuip cuvinte. Cuvinte stupide. Cele mai nefericite ultime cuvinte pe care le-aş fi putut alege, dar totuşi cuvinte.

— Gâsculiţă ce eşti, i-am spus lui Eunice. Nu ar fi trebuit să te îmbraci cu haine aşa groase. Este toamnă încă. Nu ţi-e cald? Nu ţi-e cald, Eunice?

Din direcţia vestibulului, nu departe de locul în care ne aflam, veneau strigăte ascuţite. Howard Shu sprinta înainte ca un superb exemplar de ogar, strigând lucruri în direcţia mai multor oameni.

Sosise delegaţia chineză. Ca suspendate în tării de o forţă invizibilă, două bannere uriaşe au fost ridicate în aer, în timp ce pe fundal răsunau primele acorduri ale piesei „Forever Young” a trupei Alphaville (*Let’s dance in style, let’s dance for a while*[71]).

Bine aţi venit în America 2.0: un parteneriat GLOBAL

[71] „Să dansăm cum e la modă, să dansăm un pic.”

ACESTA este New Yorkul: Lifestyle Hub, Oraşul-trofeu

O serie de pocnituri puternice au explodat în aer, amintindu-mi de trasoarele din timpul Rupturii. Din centrul spaţiului aceluia ca de *souk*, prin lucarna enormă de deasupra noastră se lansau artificii. Când s-a aprins prima şarjă, am văzut-o pe Sally strâmbându-se, ridicând braţul pentru a se proteja. Apoi toată lumea s-a îmbulzit în faţă pentru a-i vedea pe chinezi. Am lăsat valurile de trupuri să se reverse, să treacă dincolo de mine, tinerii octogenari purtând tricouri ironice cu John Deere[72] şi şepci de camionagiu sub care abia dacă încăpeau coamele nou-nouţe de păr mătăsos. Despărţit de oamenii pe care îi iubeam, împins afară din casa de sticlă, m-am trezit în aerul rece ca de iarnă, lângă un pluton de limuzine purtând însemnele Partidului Capitalist al Poporului, în faţa unui şir de Triplexuri care se prelingeau peste şoseaua FDR Drive şi peste East River. Cândva, aici fuseseră locuinţe sociale şi o stradă numită Avenue D. Oamenii Media treceau în fugă pe lângă mine, alergând de parcă luase foc ceva, ca şi cum ar fi ars clădirile înalte. Eu priveam spre sud. Ar fi trebuit să mă gândesc la Eunice, să o jelesc pe Eunice, dar în acel moment nu era aşa.

Voiam să mă duc acasă. Voiam să mă duc acasă la cei 740 de metri pătraţi care îmi aparţinuseră. Voiam să mă duc acasă, în oraşul care fusese New York City. Voiam să simt prezenţa puternicului Hudson, a furibundului East River împresurat, a marelui golf care se întindea de la frontonul Wall Street, legându-ne de lumea de dincolo, făcându-ne parte din ea.

M-am întors în odăile noastre din căminul asistentelor. M-am aşezat pe patul tare, strângând în pumn lenjeria,

[72] Producător american de maşini şi utilaje agricole.

apoi mi-am apăsat perna moale pe abdomenul la fel de moale. Aerul condiţionat din clădire era încă pornit, nu ştiu de ce. În cameră era frig. Pe bărbie mi se scurgeau sudori reci, cărţile mele erau reci la atingere. Umezeala aceea mă deruta şi mi-am atins ochii să văd dacă nu cumva plângeam. Mi-au venit în minte artificiile care se aprindeau. Le auzeam zgomotul aspru, inutil. Am văzut braţul lui Sally ridicat ca o pavăză, apărându-se de lovitura unui pumn fantomatic. Avea pe chip o expresie rugătoare, dar afectuoasă, ca şi cum încă mai credea că lucrurile puteau fi altfel, că în ultima clipă ceva va ceda, că pumnul va cădea la loc, pe lângă corp, iar ei vor fi o familie.

În baie, medicamentele pentru alergii, tampoanele şi loţiunile scumpe ale lui Eunice dispăruseră deja – bănuiesc că trimisese Joshie pe cineva să le ia –, dar pe colţul căzii rămăsese recipientul de Cetaphil Gentle Skin Cleanser. Am pornit duşul, am intrat şi mi-am turnat Cetaphil pe mine. Mi l-am frecat pe umeri, pe piept, pe braţe şi pe faţă. Şi am rămas acolo, sub bătaia caldă şi dureroasă a apei, cu pielea în sfârşit moale şi curată, exact cum promitea eticheta.

BINE AI REVENIT, PRETENE

NOTE DESPRE NOUA „EDITURĂ DE LITERATURĂ POPULARĂ” (北京)
ADĂUGIRE LA JURNALELE LUI LENNY ABRAMOV

Larry Abraham

Donnini, Statul Liber Toscana

1.

Când eram mic, îmi iubeam părinţii atât de mult, încât se putea califica drept abuz asupra copilului. Îmi lăcrimau ochii ori de câte ori tuşea mama din pricina „chimicalelor americane din atmosferă” şi ori de câte ori tata se ţinea de ficatul copleşit. Dacă mureau ei, muream şi eu. Iar moartea lor părea întotdeauna o chestiune iminentă, un fapt. Când încercam să-mi imaginez sufletele părinţilor mei, mă gândeam la nămeţii aceia din Rusia, de un alb perfect, pe care îi vedeam în cărţile de istorie despre cel de-Al Doilea Război Mondial, la toate săgeţile ţintite în inima Rusiei şi la numele diviziilor germane de panzere. Eu eram o pată întunecată pe troienele de zăpadă. Chiar înainte de a mă naşte, mi-am târât părinţii din Moscova, un oraş în care tata, inginer, nu era nevoit să răstoarne coşuri de gunoi pentru a-şi câştiga existenţa. Îi târâsem de-acolo doar ca să aibă fătul din pântecele mamei, *viitorul Lenny*, o viaţă mai bună. Dumnezeu mă va pedepsi într-o bună zi pentru ceea ce le făcusem. Mă va pedepsi omorându-i.

Tata conducea maşina Chevrolet Malibu Classic în formă de barcă la viteza obişnuită, de 145 de kilometri pe oră, schimbând banda după cum îi dicta starea de spirit, cu ochii aţintiţi asupra asfaltului cu o bucurie nedisimulată. Odată chiar zburase de pe banda din mijloc şi intrase într-un copac, rupându-şi oasele mâinii stângi, ceea ce l-a împiedicat să-şi îndeplinească îndatoririle de custode timp de o lună („Ia lasă-i pe chinezi să se înece în propriul gunoi!”). Într-o zi de iarnă, tata întârziase multe ore să o ia pe mama de la biroul unde lucra ca secretară; eram sigur că făcuse iar schema cu copacul. Îi şi vedeam, cu feţele late şi îngheţate, buzele groase de evrei de un violet nefiresc, cioburi de sticlă pe frunte, morţi într-un şanţ nemilos din Long Island. Unde se duceau când mureau? Am încercat să-mi imaginez locul acela paradisiac din

zvonurile copilăriei. Arăta, după părerea adolescenţilor mai înţelepţi dintre noi, ca un castel de pe tărâmul zânelor din jocul acela frustrant de pe calculator cu vrăjitori, săbii şi domniţe goale pe care îl jucam cu toţii; arăta, destul de ciudat, ca o copie a complexului ieftin de apartamente cu grădină în care locuia familia mea, dar cu turnuleţe.

A trecut o oră. Apoi încă una. Eu, numai lacrimi şi sughiţuri, cu imagini de la înmormântarea părinţilor mei în ochi. Sinagogile nu au clopote, dar în capul meu clopotele băteau, profund şi sonor şi foarte ruseşte. Şi cum fusese mobilizată o întreagă ceată de americani îmbrăcaţi în negru pentru a duce cele două coşciuge pe drumul acoperit şi de-o parte, şi de alta de-o zăpadă moscovită ca la carte. Atât îmi mai rămăsese din părinţii mei, zăpada necruţătoare care acoperea ambele părţi ale drumului funerar, zăpadă prea rece şi prea adâncă pentru picioarele mele de american răsfăţat, care cunoşteau mai mult covorul cald şi lăţos capsat fără tragere de inimă pe podeaua sufrageriei noastre de un american retardat pe nume Al.

O cheie s-a răsucit în încuietoare. Am sărit ca o gazelă la uşă, repetând „Mamă! Tată!”. Dar nu erau ei. Era Nettie Fine. O femeie prea stabilă, prea dulce, prea nobilă pentru a fi o Abramov, indiferent cât de mult se străduia să preia din expresiile noastre ruseşti – „*Priglaşaiu vas za-stol*” („Luaţi loc la masă”) –, indiferent de textura bogată şi mătăsoasă a borşului ei de casă, o reţetă moştenită de la stră-stră-stră-străbunica ei născută în Gomel[73] (cum naiba reuşesc evreii ăştia nativi să ţină evidenţa genealogiei lor infinite?).

Nu, nu putea. Pentru că nu mă durea când mă săruta pe obraz şi nici nu mirosea a ceapă. Aşa că, la naiba cu bunele ei intenţii, cum ar spune părinţii mei. Era o străină,

[73] Oraş aflat în sud-estul Belarusului.

o intrusă, o femeie pe care n-o puteam iubi la rândul meu. Când am văzut-o la uşă, i-am dat primul şi ultimul pumn din viaţa mea. S-a conectat cu bustul ei surprinzător de îngust, cam pe la jumătate, unde stătea confortabil la incubat ultimul dintre cei trei băieţi ai ei. De ce am lovit-o? Pentru că *ea* era în viaţă în timp ce *părinţii* mei erau morţi. Pentru că acum ea era tot ce-mi rămăsese.

Nettie Fine nu s-a clintit în faţa atacului meu ridicol. S-a aşezat, m-a pus în poală, mi-a cuprins mânuţele mici de băiat de nouă ani şi m-a lăsat să plâng pe gâtul ei parfumat şi bronzat, infinit de lung.

— Iartă-mă, tanti Nettie, am gemut cu accent rusesc, căci, deşi mă născusem în Statele Unite, părinţii mei îmi erau singurii confidenţi, iar limba lor era limba mea sacră şi speriată. Cred că au murit în maşină!

— Cine a murit în maşină? a întrebat Nettie.

Mi-a explicat că tatăl meu o sunase şi o rugase să stea ea cu mine o oră, fiindcă o reţinuseră pe mama la birou. Dar nu m-am oprit din plâns nici când am aflat că erau în viaţă.

— Cu toţii murim, mi-a spus Nettie, după ce mi-a dat să beau o fiertură pe bază de cacao şi fructe pe care ea o numea „ciocolată caldă cu banană”, ale cărei ingrediente şi mod de preparare nu le-am înţeles nici în ziua de azi. Dar într-o zi vei avea şi tu copii, Lenny. Şi-atunci o să încetezi să te mai îngrijorezi atât că părinţii tăi vor muri.

— De ce, tanti Nettie?

— Pentru că viaţa ta vor fi copiii tăi.

Chestiunea avea sens, dar nu a durat decât o clipă. Simţeam prezenţa unei alte persoane, cineva chiar mai tânăr decât mine, o Eunice sub forma unei fiinţe prototipice, iar teama de moartea părinţilor s-a transferat pe umerii ei.

Potrivit înregistrărilor de la Ospedale San Giovanni din Roma, Nettie Fine murise din cauza unor complicaţii cauzate de o „pneumonie” la numai două zile după ce o văzusem la ambasadă, după ce vorbisem în gura mare pe hol despre viitorul ţării noastre. Era perfect sănătoasă când o văzusem, iar fişele ei medicale erau suficient de lapidare cât să devină satirice. Nu ştiu cine mi-a trimis acele mesaje GlobalTeens de pe adresa „securizată”, inclusiv mesajul în care mă întreba pe ce feribot se urcase Noah, cu câteva secunde înainte ca acesta să fie distrus. Fabrizia DeSalva murise într-un presupus accident de *motorino* cu o săptămână înainte de Ruptură.

Iar eu n-am făcut niciodată copii.

2.

De când a fost publicată prima ediţie a jurnalelor mele şi a mesajelor lui Eunice la Beijing şi New York, acum doi ani, am fost acuzat că am scris acele pasaje în speranţa unei eventuale publicări, iar alte suflete, şi mai puţin amabile, m-au acuzat de emulaţie servilă în faţa ultimei generaţii de scriitori americani „de literatură”. Regret, dar sunt nevoit să-mi dezamăgesc cititorii. Când am scris însemnările în acel jurnal, cu atâtea decenii în urmă, nu m-am gândit niciodată că textele vor găsi vreodată o nouă generaţie de cititori. Cine s-ar fi gândit vreodată că un individ sau un grup de indivizi necunoscuţi va încălca intimitatea mea şi a lui Eunice, spărgându-ne conturile GlobalTeens, transformându-ne mesajele în textul pe care îl vedeţi pe ecran?! Nu vreau să afirm că am scris chiar fără o ţintă anume. În multe privinţe, mâzgălelile mele prefigurează potopul diaristic al scriitorilor sino-americani contemporani – cum ar fi *Sunt rupt de oboseală* (Tsinghua-Columbia) al lui Johnny Wei şi *Grădina zoologică de copii s-a închis* (Audacious, HSBC-Londra) al lui Crystal Weinberg-

Cha – care au apărut după ce Partidul Capitalist al Poporului a publicat acum patru ani „Cincizeci şi unu de Reprezentanţi”, ultimul dintre ei strigând maselor: „Să scrii texte e o îndeletnicire glorioasă!”

În ciuda abuzurilor la care am fost supus în fosta mea patrie, mă simt încurajat de unele dintre recenziile primite în însăşi Republica Populară. Din paginile 农民日报, *Ziarul Fermierilor*, Cai Xiangbao, cunoscut pentru mintea sa limpede, îmi miruieşte jurnalele drept 对书籍的一种贡献；实际上对文学的一种贡献. Exact aşa este. Nu sunt scriitor. Şi totuşi, ceea ce scrisesem a fost, după cum Xiangbao spunea, „un omagiu adus literaturii aşa cum *era* ea odată” [sublinierea îmi aparţine].

Dar, după cum au fost de acord în unanimitate criticii din Statele Unite, adevăratele bijuterii din text sunt mesajele lui Eunice Park de pe GlobalTeens. Acestea „reprezintă o binevenită uşurare prin comparaţie cu neîncetata contemplare de sine a lui Lenny”, ca să-l citez pe Jeffrey Schott-Liu de pe *revfuttârfe*. „Nu este o scriitoare înnăscută, aşa cum se cade pentru o generaţie care a crescut cu Imagini şi Retail, dar scrierile ei sunt mai interesante şi mai vii decât orice altceva am citit din acea perioadă agramată. Poate fi considerată răutăcioasă, cu siguranţă, cu o patină tipică clasei mijlocii superioare, dar ceea ce reiese din mesajele ei este interesul real pentru lumea din jurul ei: încercarea de a-şi croi drum prin moştenirea precară a familiei sale şi de a-şi forma propriile opinii despre dragoste şi atracţie fizică, comerţ şi prietenie, totul într-o lume a cărei cruzime începe treptat să o reflecte pe cea a propriei copilării.” Aş adăuga că, orice s-ar spune despre fosta mea iubire şi oricât de îngrozitoare ar fi lucrurile pe care le-a scris despre mine, spre deosebire de prietenii ei, spre deosebire de Joshie,

spre deosebire chiar de mine, spre deosebire de mulţi americani, în momentul prăbuşirii ţării noastre, Eunice Park nu trăia cu ideea falsă că ea este specială.

3.

După ce am plecat din New York, am locuit în Toronto, Stabilitate-Canada, timp de aproape un deceniu, unde mi-am schimbat paşaportul american fără valoare într-unul canadian şi numele din Lenny Abramov în Larry Abraham, ceea ce mi s-a părut foarte nord-american, cu o notă de haine de vacanţă şi iz de Vechiul Testament. În orice caz, după moartea părinţilor mei nu am mai suportat ideea de a purta prenumele pe care mi-l dăduseră şi numele de familie care îi urmase peste ocean. Doar că, până la urmă, acel ocean l-am traversat şi eu. Am încasat ce-mi mai rămăsese din acţiunile preferenţiale Staatling, am adunat toţi yuanii pe care îi mai aveam şi m-am mutat la o mică fermă din Valdarno, Statul Liber Toscana. Am vrut să trăiesc într-un loc cu mai puţine date, un loc mai puţin tânăr, unde oamenii în vârstă ca mine nu sunt dispreţuiţi pentru simplul fapt de a fi bătrâni, unde un bărbat în vârstă, de exemplu, poate fi considerat frumos.

La câţiva ani după ultima mea imigrare, am auzit că Joshie Goldmann venea în peninsula italiană fracturată. Un ticălos din Bologna făcuse un documentar despre perioada de glorie a Serviciilor Post-Umane, iar toată facultatea de medicină a universităţii a tăbărât pe ce mai rămăsese din Joshie.

„Vom muri cu toţii”, îmi spusese odată Grace Kim, evocând-o pe Nettie Fine. „Tu, eu, Vishnu, Eunice, şeful tău, clienţii tăi, toată lumea.” Dacă există o parte din jurnalele mele care aduce cu adevărul, aceasta este bocetul lui Grace. (Sau poate că nu e deloc un bocet.)

Pe scenă, chipul tatălui meu de-al doilea, iniţial contorsionat într-o expresie academică serioasă, s-a destrămat rapid, începând să tremure din cauza Sindromului Kapasian recent descoperit, asociat cu efectul invers al decronificării. Bălind magnific pe interpretul său, ne-a spus, fără preambul sau scuze:

— Ne-am înşelat. Antioxidanţii au fost o fundătură. Nu exista niciun mod de a inova noile tehnologii la timp pentru a preveni complicaţiile care apar în urma aplicării celor vechi. Genocidul nostru împotriva radicalilor liberi s-a dovedit mai mult dăunător decât util, afectând metabolismul celular, răpind organismul de orice formă de control. În cele din urmă natura s-a încăpăţânat să nu cedeze.

Şi, ca un idiot, a început să-mi pară rău pentru el. Când clienţii au început să moară, când au debutat tremurăturile şi organele au cedat, consiliul de administraţie de la Staatling-Wapachung l-a concediat pe Joshie. Howard Shu a preluat Serviciile Post-Umane, transformându-le în ceea ce îşi dorise dintotdeauna: un imens butic de lifestyle care oferă programări la spa şi operaţii de augmentare a buzelor. Eunice l-a părăsit pe Joshie dinainte ca declinul să înceapă. Nu ştiu prea multe de-spre tânărul pentru care l-a părăsit, dar informaţiile pe care le am indică o persoană cu un temperament perfect decent şi ambiţii medii, un scoţian. Ştiu că şi-au făcut un cămin împreună. Cel puţin pentru o vreme, undeva lângă Aberdeen, un oraş aflat la nord de HSBC-Londra. Relaţia lor a fost singurul produs al semestrului pe care îl petrecuse Eunice la Goldsmiths College din Londra, unde, încurajată de Joshie, încercase să studieze artă sau finanţe.

Am ieşit în fugă din auditoriu imediat ce Joshie şi-a încheiat discursul bâlbâit. Nu ţineam să-l întreb cum e să ştie că moartea e aproape. Chiar şi după atâta vreme,

chiar şi după ce mă trădase, mitul fondator care ne lega mă împiedica să-i pun această întrebare.

4.

Iarna trecută i-am vizitat pe prietenii mei romani, Giovanna şi Paolo, la casa lor de la ţară, un hambar de piatră din secolul al XIV-lea, în direcţia Orvieto. Mi-am petrecut prima noapte sub tavanul din lemn cu grinzi late din sufrageria reproiectată, dând pe gât paharele de Sagrantino di Montefalco care îmi erau întinse, minunându-mă de alcovurile şi rafturile din lemn recent construite, care, cu simplitatea lor aspră, completau vârsta hambarului, supraveghindu-i cu o privire binevoitoare pe prietenii mei cu mult mai tineri şi pe copilul lor superb în vârstă de cinci ani, un rus adoptat, deja fluent în mandarină *şi* cantoneză, al cărui păr blond şi subţire era un reproş la adresa trăsăturilor tuciurii ale părinţilor săi. Fumul de lemn umplea încăperea, scăldându-ne pe toţi într-o dulce strălucire olfactivă. Vorbeam, indolent de la vin, despre încălzirea globală şi despre sfârşitul rasei umane pe pământ. Italienii descriau rolul nostru pe planetă drept unul de tăuni care n-au adus decât daune, iar ecosistemele auto-reglementate ale planetei, ca pe un fel de uriaş plici de muşte. Nu puteam înţelege cum, părinţi fiind, prietenii mei găseau puterea de a-şi imagina extincţia lumii fiului lor şi, simţind probabil că acest subiect mă deprimă, ştiind că eu însumi nu mai aveam de trăit probabil mai mult de un deceniu sau două, stăpânul şi stăpâna casei s-au ridicat imediat pentru a administra o injecţie cu antibiotic unei preţioase capre care se îmbolnăvise.

Pe măsură ce seara se scurgea, în casa prietenilor mei au mai apărut alţi musafiri: două tinere actriţe de la Cinecittà, abia sosite de la Roma. Habar nu aveau cine

sunt, dar am aflat curând că una dintre aceste tinere personaje pline de farmec tocmai fusese distribuită în rolul lui Eunice Park într-un nou video marca Cinecittà adaptat după jurnalele mele. Conţopiştii de la Hengdian World Studios din Zhejiang înregistraseră deja un dezastru artistic cu seria *Lenny ♥ Euny: O super tristă şi adevărată poveste de iubire*, iar acum italienii voiau să facă şi ei o încercare.

— Uite ce trebuie să-i fac feţei mele! s-a plâns actriţa care o juca pe Eunice, trăgând de coada ochilor şi împingându-şi înainte dinţii din faţă.

Apoi s-a lansat într-o interpretare destul de precisă a unei fete răsfăţate din California de dinainte de Ruptură, în timp ce prietena ei se grăbea să şi-l însuşească pe ghinionistul Abramov.

— Iubitul meu creier de ton! Faţă de nemernic! Iubitul meu faţă de tocilar! fredona prima actriţă, în timp ce colega ei, în rolul lui Abramov, cădea prosternată la picioarele ei, plângând isteric.

Scena l-a făcut pe fiul de cinci ani al prietenilor mei să ţopăie în jurul lor, încercând să imite vorbele acelea ciudate în engleză.

Prietenii mei mi-au zâmbit stânjeniţi, încercând să le facă semn actriţelor să încheie spectacolul. Chiar şi aşa, am prezentat o mină stăpânită. Mi-am schimonosit gura în propria versiune a zâmbetului mort al lui Eunice, lăsând hohotele de râs să izvorască din mine ca primele jeturi de apă dintr-o ţeavă îngheţată. Râdeam mecanic de ceva vreme, când mi-am dat seama că actriţa din Cinecittà care o juca pe Eunice îşi folosea interpretarea drept armă cu bătaie lungă la adresa Americii, ajungând până în epoca Reagan, o perioadă în care nici măcar *părinţii* ei nu se născuseră încă.

Oh, încetează, mi-am zis în sinea mea. *America a dispărut*. Atâţia ani şi încă mai exista ura asta viscerală la adresa unei ţări care se autodistrusese brusc, spectaculos, ireversibil. Când o să înceteze? Cât timp vom mai fi obligaţi să asistăm la acest priveghi malefic? Şi-apoi, înainte să mă mai pot stăvili, mi-am dat seama ce mi se întâmplă. Începusem să jelesc. Pentru noi toţi. Pentru Joshie şi Eunice, pentru părinţii şi sora ei, pentru Grillbitch *a.k.a.* Jenny Kang şi pentru pământul dintre Manhattan şi Hermosa Beach care încă se cutremură.

Nu exista decât o singură cale de a opri diatriba tinerei actriţe.

— Au murit, am minţit.

— *Cosa?*[74]

— Nu au supravieţuit.

Şi am schiţat un scenariu dedicat ultimelor zile ale lui Lenny Abramov şi Eunice Park, un scenariu mai macabru decât oricare dintre infernurile macabre mâzgălite pe pereţii catedralei aflate nu departe de noi. Tinerii italieni au început să dea semne de iritare. De ce le întrerupsesem brusc momentul de frivolitate? Se holbau la mine, apoi unul la altul, apoi la uşile de lemn frumos poziţionate care dădeau spre o pergolă, dincolo de care un tablou de măslini şi câmpii de cereale, încremenit de iarnă, visa la o nouă viaţă. Pentru o vreme, n-a mai spus nimeni nimic, lăsându-mă să mă bucur de ce aveam cea mai mare nevoie. Tăcerea lor, neagră şi deplină.

MULŢUMIRI

Daţi-mi voie să vă mărturisesc că este foarte greu să scrii o carte şi că devii foarte singuratic. Sunt foarte

[74] Ce?

recunoscător pentru generosul meu grup de cititori care îşi pun pixurile roşii la treabă şi mă provoacă astfel să devin mai bun.

David Ebershoff a editat atât de multe variante ale acestei cărţi, încât e de-a dreptul un erou. Este o adevărată comoară, un editor care este şi un autor genial, care abundă de inteligenţă emoţională şi de iubire adevărată pentru draga noastră veche prietenă, propoziţia. De mai bine de zece ani, Denise Shannon mi-a fost un agent literar grozav şi o cititoare avidă, însoţindu-mă de-a lungul poveştilor pline de angoasele imigranţilor, de fii graşi de gangsteri, iar acum, în asta. Sara Holloway de la *Granta* mi-a oferit sfaturi preţioase, aduse de porumbei călători de dincolo de Atlantic. Iar orice autor de la Random House care lucrează cu Jynne Martin este într-adevăr norocos.

Vreau să-i mulţumesc asistentului meu de cercetare, Alex Gilvarry, pentru că m-a ajutat să înţeleg cum funcţionează ştiinţa. (Aparent, cu toţii suntem alcătuiţi din multe celule.) M-a ajutat să desluşesc şi lucrările a doi mari gânditori care au influenţat cartea de faţă: Ray Kurzweil, autorul multor cărţi, printre care se numără *The Singularity Is Near: When Humans Transcend Biology* şi *Fantastic Voyage: Live Long Enough to Live Forever* şi Aubrey de Grey, autor al volumului *Ending Aging: The Rejuvenation Breakthrough That Could Reverse Human Aging in Our Lifetime*.

Mulţumesc American Academy din Berlin, Civitella Ranieri Center din Umbria şi Corporation of Yaddo, care mi-au oferit un adăpost minunat şi o mâncare delicioasă.

Sunt atât de mulţi oameni dragi mie care au trecut prin nenumărate revizii ale acestei cărţi. Ştiu că nu i-am menţionat nici pe jumătate, dar asta pentru că în ultimii ani memoria a început să mă lase. Toţi cei care m-au

ajutat cu această carte, vă rog să acceptaţi dragostea şi recunoştinţa mea. Printre ei se numără: Elisa Albert, Doug Choi, Adrienne Day, Joshua Ferris, Rebecca Godfrey, David Grand, Cathy Park Hong, Gabe Hudson, Christine Suewon Lee, Paul LeFarge, Jynne Martin, Daniel Menaker, Alana Newhouse, Ed Park, Shilpa Prasad, Akhil Sharma şi John Wray.

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Table of Contents

FII BĂRBAT!

UNEORI, VIAŢA E NASOALĂ

VIDRA CONTRAATACĂ

SINGURUL BĂRBAT PENTRU MINE

ABERAŢIA SIMPLEI EXISTENŢE

URMĂTORUL ZBOR SPRE CASĂ

EVALUEAZĂ-MĂ PLUS

PUNE VÂNĂTA AIA PE FOC

CAPITULARE TOTALĂ

CEVA FRUMOS CREŞTE ÎN MINE

OPŢIUNEA NUCLEARĂ

CUMPĂTARE, CARITATE, CREDINŢĂ, SPERANŢĂ

ORA „COLĂCEILOR DE PE ŞOLDURI” CU AMY GREENBERG

AMERICANUL LINIŞTIT

CRUCIADA PĂCĂTOŞILOR

O SĂ-L IUBESC CHIAR MAI MULT

ANTIINFLAMAŢIE

BĂTRÂNUL ŞI MAREA DE SPERMĂ

RUPTURA

ACTUALIZARE STARE DE URGENŢĂ

SFATURI PENTRU ÎNTÂLNIRI

BĂRBAŢI LA CINCI JIAO

DOAMNE, SUNT O IUBITĂ ORIBILĂ

URBEA COPIILOR SURZI

CUM SĂ-I SPUNEM LUI LENNY?

TINEREŢE FĂRĂ BĂTRÂNEŢE

BINE AI REVENIT, PRETENE

MULŢUMIRI